

1.

1995 szeptember

Magyarországi Erdély Párt

Kihívás és lehetőség

Az utóbbi hónapokban az erdélyi körökön belül felmerült és mindinkább arcot ölt egy saját párt létrehozásának gondolata. Súlyos ellenérvekkel és ellenérzésekkel küszködve rágódunk a kérdésen, hiszen eredendő alapelvünk volt a pártsemlegesség, és legtöbbünkben változatlan az ózdkodás a politika mocsarasnak tudott vizeitől.

Ugyanakkor be kell látnunk, hogy még súlyosabbak azok az érvek, melyek az eddiginél sokkal határozottabb politikai artikulációnk mellett szólnak. Az áttelepültek természetes beilleszkedési folyamata során összetartozásunk és erdélyi kötődésünk várhatóan egy kritikus szint alá fog csökkenni, amikor Erdély számára másodszor és immár véglegesen elveszünk. A folyamat máris jelentősen előrehaladt és ezt csak tetézi a kezdetektől kialakult szétszórtságunk, amit a számos, egymás mellett létező, de össze nem hangolt különböző erdélyi szervezet léte jelez.

A magyar nemzeti közösség határainkon belül szétszórtságában már alig létezik, határainkon túl pedig odaszorult nemzetrészeink felszámolásának talán utolsó fejezetéhez érkeztünk. A hűvösen közömbös nagyvilág szeme előtt összehangolt, körkörös támadások érnek szüntelenül, miközben idebent folyamatos a nemzeti összetartozás-érzéstől mentes erők térnyerése, politikai és gazdasági emelkedése, párhuzamosan a magyar nép anyagi és szellemi, biológiai és morális ellehetetlenülésével. Természetes, hogy ebben a helyzetben minden nemzetben gondolkodó és nemzete iránt felelősséget érző magyar kötelességének érzi a cselekvést. Az áttelepült erdélyiekben leginkább megvolt és talán még megvan az ez irányú motiváltság, eddigi szervezeteink viszont nem tudtak hozzá megfelelő keretet biztosítani. Magyarország jelen politikai szerkezete, az érdekérvényesítés kialakult módozatai eléggé egyértelműen egy pártban való szervezkedés szükségességére utalnak, ami nem

zárja ki csatlakozásunkat valamely egységesítést megkísérlő mozgalomhoz, még kevésbé kérdőjelezi meg eddigi civil szerveződéseink létét, ellenkezőleg, a kölcsönös támogatás lehetne a jellemző és kívánatos. Úgyszintén nyitott kérdésnek véljük esetleges jövőbeni csatlakozásunkat egy reménybeli polgári pártkoalícióhoz, vagy ha a körülmények (elsősorban anyagiak, tárgyiak) rászorítanak, akár valamely, elveinkhez legközelebb álló parlamenti párthoz is.

Miután jelenleg is vannak hasonló eszmei indíttatású pártok, joggal merül fel kétség egy saját párt alapításának indokoltságát illetően. Két sajátos, egyedi érvet tudunk a magunk javára felhozni: a hagyományos erdélyi tolerancia eszméjét és gyakorlatát, melyre alapozva lehetne az oly kívánatos pozitív politizálás gyakorlatát felépíteni, és amelyre a mai politikai viszonyok közepette olyannyira szükség lenne, valamint erdélyi kapcsolatainkat, helyzet- és nyelvismeretünket. Egyben az is nyilvánvaló, hogy az országosan szétszórt és az országos politikai megosztottságot némiképp leképező áttelepülteket hatékonyan összefogni csak egy őket erdélyi kötődésüknél fogva megragadó és egyben reális célokat és cselekvési módokat felmutató párt tudná. Olyan erényeket szeretnénk magunkénak tudni, melyek a „bennszülött” magyar társadalom minél szélesebb rétegei számára jelentenek vonzóerőt, hiszen minden magyar érdekét kívánjuk szolgálni.

A párt esetleges megalapításánál számítunk a köztünk élő számos prominens erdélyi származású személyre, úgyszintén a sok baráti anyaországi szimpatizáns támogatására is. Gondolunk egyben a többi peremvidékről, főleg a vajdaságból áttelepült magyarra is. A pártnak százezres potenciális háttere létezik, miközben az RMDSZ jeles személyiségei támogatják az ötletet és kíváncsian, némileg kételkedve figyelik, van-e bennünk szándék és képesség az eddigieknél szélesebb keretek betöltésére.

Tisztán látjuk, hogy kísérletünk kudarcra nagymértékben diszkreditálna nemcsak minket, de az oly sokunk számára szentnek tekintett elveket is, ezért érdektelenség esetén nem szabad lépniük.

Nemzetünk számára kritikus pillanatokat élünk, nem késlekedhetünk sokat.

A figyelemfelkeltés és vitaindítás szándékával tesszük közzé jele sorokat, a kialakult véleményeket pedig kérjük a szerkesztőséghez vagy az erdélyi körök vezetőihez eljuttatni.

Szekszárd, 1995. szeptember (Átalvető, 15. szám.)

2.

1997. december

Karácsonyi gondolatok – magyar szívünkért

Papp Lajos professzornak, kitől új életet kaptam

családomnak, legfőbb támaszomnak, Zsuzsának

*barátaimnak, kiknek szeretetét szeretném mindenkire
visszasugározni*

Ünnepvárás közben ötlött fel bennem a lapunk egyik régebbi címlapján olvasható mondat: *Fedezzük fel az ünnepben önmagunkat és önmagunkban egymást.* Ennek kifejtése külön írást igényelne, ehelyett most egy logikai fonál néhány címszavára szorítkozom csupán.

A karácsony az egyetemes tudat bizonyítékaként áll előttünk, melynek szerves része az én egyéni tudatom. Ebből pedig logikusan következik az emberi szolidaritás ténye és szükségessége. Az Örömóda mindenkit átölelő ujjongásában tartsunk azonban mértéket és maradjunk most szűkebb közösségünknel. Annál a Magyarországnál, melyet gyakran szoktak kompromisszágként említeni, ám ritkábban értelmezik ezt a szellem dimenziójában. Ugyanis – miközben gőzerővel igyekszünk országunk hajóját (rozzant tutaját) a NATO és az EU biztonságot ígérő partjai felé navigálni és ott szorosán horgonyt vetni -, alig esik szó spirituális létünk hanykolódásáról, pedig éppen ez lehet tengernyi bajunk gyökere. És hát mikor szóljunk erről, ha nem a megváltás adventjén?

Generációk fejébe vették be a materialista filozófia tételét, miszerint tudatunk kémiai reakciók eredménye, és ezek megszűntével amaz is véget ér. Ebből következően törvényszerű volt, hogy létünk elveszítse magasabb értelmét, hedonisztikus céljainkon túlmutató jelentését. A következmények ismertek, és immár közhelyszámba megy a magyar ember erkölcsi romlásáról, ennek okairól és döntő szerepéről értekezni a kibontakozás elmaradásában. A rendszerváltozás

természetesen ebben a vonatkozásban is nagy várakozásokat keltett, hiszen, ha jó marxista agyunk tudta is, hogy a tudat változásai elmaradnak a lét változásai mögött, azért valaminek mégiscsak mozdulni kellett volna.

Ehelyett mi történt? Anyagiakban hirtelen a túlsó parton találtuk magunkat, legalábbis a kínálat vonatkozásában, amely mindent előntve felváltotta a hiánygazdaságot, és ahol (D. Korten szavaival) a reklámozók a spirituális kapcsolatok utáni vágyódásunkat telhetetlen pénzhajhászásra váltják. A magyarságnak oly sokat hozó, a fejlődést és nyitottságot jelentő eötvösi, deáki liberalizmus álcázó jelszava alatt a legvadabb tőkés libertarianizmus szakadt ránk, ismét és még inkább kirekesztve a szellemi és lelki vetületeket, ezzel a teljes politikai manipulálhatóságba, jobb (?) esetben politikai csömörbe, érdektelenségbe taszítva társadalmunkat (l. pl. a NATO-szavazástól távol maradók arányát.)

A komp tehát úgymond kikötni látszik a másik oldalon, de utasai a remélt megváltás helyett még viharosabb vizeken találták magukat, ahol sikk egymást ordasként felfalni, egymásra taposva tülekedni az egy lépéssel előre jutásért, nemzeti szolidaritásról beszélni meg már egyenesen nevetséges is ebben a helyzetben.

Nos, miközben úgy érezzük, hogy nincs kiút, a megoldás itt áll előttünk tisztán, érthetően és ragyogóan, lassan kétezer éve. Akkor megszületett Valaki, aki a szeretetre irányította figyelmünket, arra, ami emberi mivoltunk lényege, ami talán leginkább kiemel minket a föld élőlényei közül. Születésünkkel képességet nyertünk arra, hogy visszatükrözzük önmagunkat és a világegyetemet, amelyik így és csak így nyer értelmet. Létezésünk tehát nem öncélú, nem lehet a palota és a drága kocsis a természetes cél, hanem csak az, hogy eleget tegyünk saját magunkon túlmutató kötelességünknek, kozmikus létünk és szerepünk biztosításának, ahol a rend és a szépség az uralkodó. Bízunk a minden emberben meglévő egyetemes erőben, hiszen Ady szerint is „*A csillagszóró éjszakák/ Ma sem engedik feledtetni/ Az ember Szép-szött hitét...*” Hajlamosak vagyunk a mindennapok lélekkoptató gyakorlatában erről megfeledkezni, ám az élet kritikus pillanataiban hirtelen mindenfelől felvillan egy szívsebész szakmán túli nagysága, és mindenek fölött mindenek transzcendens forrása.

Kindler József professzor idézte júniusi számunkban közölt írásában W. Röpke szavait, aki szerint „*A szabad világ fennmaradása attól függ, képe lesz-e*

korunk a közgondolkodás arisztokráciáját létrehozni”. A magam részéről hozzátenném: valamint a szív és a lélek arisztokráciáját. Pontosabban: őket nem kell létrehozni, hiszen itt vannak közöttünk, csupán érvényesülésük gátjait kellene felszámolni.

Megnyomorított, szegény magyar szívünknek friss vért hozó, felszabadító műtetre van szüksége, adj hát Uram ehhez hozzáértő nemzet-sebészeket. Boldog ünnepeket.

1997 december

Kövesdy Pál

Utóhang

1997 szeptemberében műtötte meg szívemet Zalaegerszegen dr. Papp Lajos professzor. Az akkori szakmai átlagvélekedés szerint 10 évre kalibrálható előre a „tovább”. E sorokat írom ma, 2023 októberében, 26 évvel később.

Köszönöm, drága Lajosom! Köszönöm, drága Zsuzsám! Csaba fiam, Zsuzsi lányom, unokáim: Árpád, Ágnes, Eszter.

3.

Átalvető- 2002. december

Pengeváltás - és ami mögötte áll(hat)

Az országos médiumok is - rendhagyó módon – beszámoltak arról, hogy 2002. szeptember 19-én, Kossuth Lajos születésének kétszázadik évfordulóján a Monokon tartott megemlékezésen Patrubány Miklós, az MVSZ elnöke nagyhatású ünnepi beszédet tartott. Ennek mottójául egy Ady-idézetet választott, mert úgy ítélte meg, a polgári Magyarország első kormányzója életútjának tömör méltatására nincs alkalmasabb szöveg, mint az utókor költő-lángelméjének alábbi szavai:

*„Ha lesz oly kor, hogy a népek előtt
A nemzet és a haza összeomolt
S nem lesz hon, csak világ, a magyarnak
Lesz hazája, mert Kossuth-ja volt.”*

*Ezt követően, szeptember 26-án a marosvásárhelyi Népújságban, a szokásos **Csütörtöki kimenő** c. rovatában a Sebestyén Mihály írói néven évek óta publikáló Spielmann Mihály **Kossuth Lajos nem üzente** címmel heves hangú reakciót tett közzé. Többek között ezt írja:*

„Patrubány Miklós odabenn az anyaországi hivatalban – nem kapott kormánytámogatást, hát azt érezhette, hogy hazátlan, de nem székház nélküli csiga – a Magyarok Világszövetségének bársonysezlonyán kényelmetlenül ül. Hogy miért érez mágikusan, metaforákban, az magánügye, míg ki nem lép a közönség elé beszélni. Ettől kezdve közéleti szereplő, akinek nincs joga csalni, csúsztatni, hamis és valótlan félelmeket kelteni. Miért ne lenne hazája a magyarnak a közeljövőben vagy a távolabbi időkben? Ki fenyegeti a magyar népet hazátlansággal? Tudtommal, az erdélyi magyarnak is van hazája... Ez a haza Erdély, amely mindaddig a mi hazánk is, amíg itt lakunk és emitt dolgoz(hat)unk, alkot(hat)unk, teremtői vagyunk/lehetünk saját és itthon maradó gyermekeink jövőjének (is). Miféle üzenetet, jövőképet közvetít a Magyarok Világszövetsége, P.M. nektek, nekik? Avagy ezalatt az Európai Unióhoz való csatlakozás veszélyét kell értenünk, a világtőke hazafaló rémét kell várnunk, ahol már csak a Kossuth klub és a Kossuth Lajos (Calarasilor) utca enyhítheti virtuálisan bánatunkat a veszteség fölött? Szóval hazátlannak lenni nem is olyan messzi távlat, életforma? Tessék mondani, van még időnk összepakolni? Hány

napi Kossuth kiflit vihetünk magunkkal? És mit ajánl P.M., mit vegyünk be, sztrichnint vagy arzént, tartogassunk-e magunknál esetleg ciánfiolát? Melyik a legsebesebb út a nemzethalálhoz?”

Patrubány Miklós válaszából az alábbi néhány sort emelném ki:

„Féltem nemzetemet a gátlástalanoktól. A gátlástalanoktól, akik a Kossuth Lajos azt üzente című, minden magyarnak ismerősen csengő dal üzenetét nem átallják velejéig kiforgatni. Akik úgy okoznak olvasóik körében értékbizonytalanságot, hogy egy közismert képet elorozva, a segítséget-regimentet kérő vezető helyett isteni erényeket követelő emberparódiát állítanak elének. (PM itt arra utal, hogy SM a fenti idézetet fel nem ismerve azt Kossuth Lajos öntömjénező szavainak vélte, ezt pedig PM hamisításának. A polémia e részét a felek egymás elégtelen ismeretének tudom be, következképpen a vita lényege és kommentárjellegű nyílt levelem vonatkozásában irrelevánsnak tartom, ezért erre külön nem tértem ki. K.P.) Féltem nemzetemet az álnokoktól. Az álnokoktól, akik arra vetemednek, hogy a bőrükön érzett sok veszélyről álságos, világbolondító malasztal terejék el nemzettársaik figyelmét, és szemükbe hazudják, hogy semmi vész. Az álnokoktól, akik embertársaik bizonyítottan ellenszolgáltatás nélkül végzett közszolgálatára a haszonhajhászás jelzőit aggatják”

*SM viszontválasza a Népújság október 9-i számában jelent meg **Milyen a jövő, Miklós?** címmel. Íme ennek – általános érdeklődésre számot tartó – második része:*

„Ami pedig a nemzet féltését illeti, itt véleményünk gyökeresen eltér egymástól. Úgy jó, ha a magyar glóbuszon (a világban) különféle vélemények és vélekedések, utak és elgondolások, indulatok és indulati hőfokok fordulhatnak elő, ugyanis dögunalmas lenne az olyan világ, amelyben mást sem tennénk, mint reszketnénk a jövőtől, a jövőért. És folyton féltünk kellene 15 millió ember létét, mert őket a nemlét fenyegeti. Az értelmiség és elitek aggodalmától függetlenül bírta ki a magyar nép és a magyar nyelv, a magyar kultúra és szellemiség a törököt és a tatárt, labancot és oroszot. Mindig hitt a magyar hazában, a valóságos, fizikaiban, elég, ha a legsötétebb idők népi irodalmában elmélyedünk, ha a magyar nemzeti ideológia történetében búvárkodunk. Budapest, a német Budapest alig 50 év alatt vált magyarrá pl. S lett benne (Erdélyben) magyar akarva-akaratlanul az örmény és a zsidó, vagyis a te és az én (az Ön s az én) felmenőim.

Nem szégyen. Dicsőség. És még nagyobb, hogy meg is maradtunk annak. Mert ez sorsválasztás, mert úgy sem tehetünk semmit, hisz a nép és az anyanyelv nélkül olyanok vagyunk, mint Bogdán, ki pakol az üres boltban, vagy ott lennénk, ahol a mádi zsidó.

Féltetni kell. De leginkább jövőképet kell sugallni, pozitív jövőképet kell sugallni és kínálni annak a közép-kelet-európai népnek, amelynek nyelvét beszéljük. A múlt művelését a hivatásos történészekre kell hagyni, a történelem tanulságait pedig minden korban újból ki kell keresni. A mi Kossuth-képünk, a 21. századiaké gyökeresen más, mint az Adyé. Hiszen más a szöveg-és politikai környezet, amiben elhangzik. Ady egy nagy birodalom és álom végnapjaiban, a monarchia végnapjaiban írt, amikor tudta már, hogy Szent István birodalma – sajnos, menthetetlenül a múlté. Mi az európai integráció előtt állunk, Magyarország felemelkedőben, egyre jobban cseng neve. A haza szilárd, a magyarság önbecsülése most kezd felserkenni annyi baljós prófécia és történés után.

Nem mindig biztos, hogy a legjobb idézetet választjuk nemes céljainkhoz. Lehet tévesen nyúlni az örökséghez. Hiszen Ady azt is mondta, hogy nekünk Mohács kell. Belátod, azt mégsem mondhatod, holott Kossuth és Mohács között (...) könnyen lehet összefüggést felfedezni.

Hogy mi a politika dolga, s milyennek kell lennie a közbeszédnek, jobban tudja Patrubány Miklós. De a hallgatóság én (is) vagyok, s nekem bizony - mert belegondoltam a kiragadott idézetbe - erőt visszatetszett. Mert én nem hiszem, hogy elvész majd a hazám (még ha feltételes módban is fogalmazunk), és nem egy talpalatnyi metaforán akarok élni, hanem abban a szabad világban, amelyet Kossuth valóságos, hús-vér érzelmes, termelő, virágzó országokban képzelt el, pl. a Duna-völgyben is.

Nem csak az a jó hazafi, aki tragikus pátosszal látja saját nemzetének jövőjét. Ez a szemléletmód ma már meghaladható, úgy érzem. Sikeres magyarokkal lesz a nemzet sikeressé. A sikertelenség és az elbukás kultusza sikertelenséget szül, zsákutcába vezet végeredményben.

És végül. Sajnos mögöttem nem áll szervezet, tömegek, felfegyverzett szabadcsapatok, felkelők, terroristák, vagy az izraeli cihál. Mögöttem csak néhány civil barát és optimista áll, aki az európai Magyarországnak drukkol, aki a saját jövőjét igazi hazájában látja.

A féltés helyett az építés, a bízni tudás ígéit akarom hallani, érezni, működésben látni. Borongó búslakodás, aggodalmaskodás, rémlátás, sírva vígadás, fátumok és történelmi átkok (virtuális) terhe helyett derűlátást szeretnék egyre több emberben. Szeptember 11-ék mindig lesznek, de azt hiszem, mindig lesz bennünk elég erkölcsi tartás és erő, hogy otthont teremtsünk magunknak nap mint nap, apáink, apáid földjén.

Ehhez kíván derűsebb jövőt, biztatóbb múltat
fele műveltségével, egész eszével
Csütörtöky Sebestyén Spielmann Mihály”

Az alábbi nyílt levél tekinthető úgy is, mint

Az Átalvető ünnepi kommentárja

(
Kedves Csütörtöky (és bármikory) S. S. Mihály!

Amikor egy régi jó barát indulattal támad rá egy hasonlóképpen szeretett és tisztelt másik barátira, két út lehetséges: vagy homokba dugja fejét az ember és megpróbálja nemlétezőnek tekinteni a fájdalmas esetet, vagy kénytelen állást foglalni. Jelen esetben rögtön el kellett vetnem a könnyebb, kitérő változatot, hiszen ti ketten, a fenti polémia szereplői az erdélyi magyarság ismert kiválóságai vagytok, a felmerült vitatéma hűsbavágó létkérdésünk, magam meg, az erdélyi magyarságért létező lap mindenese lévén, felvállaltam olvasóink szolgálatát. E szolgálat jegyében teszem közzé közérdekű vitákat és igyekszem pár szóban papírra vetni gondolataimat, hiszen –helyzetemnél fogva – jó rálátásom van mindkettőtök világképére, gondolat- és érzésvilágára, továbbá (nekem is) szerény véleményem az érintett kérdésekről. (Pedig mennyire jobb lett volna némi borozgatás közben, akár hármásban végigbeszélni mindezt!)

Szükségesnek láttam gyorsan túllépni a vita személyes vonatkozásain és azon a két, mellékesnek mondható, túldimenzionált ütközésponton, melyek – mint fentebb is említettem – a személyes ismertség elégtelenségéből fakadtak. Magam is felhívtam PM figyelmét arra, hogy a Sebestyén Mihály írói nevet Spielmann Mihály rég használja, továbbá, hogy tényleg nem lehet minden Ady-idézetet betéve tudni. Lépünk hát tovább, ad rem.

Misi, második írásod –még ha nem is tudok vele egyetérteni – őszinte és tiszta, az első viszont nem méltó hozzád. Patrubány Miklós egész eddigi és jelen tevékenysége, helytállása, önzetlensége tiszteletet parancsol, ő végképp nem érdemelte meg lealacsonyító jelzőidet, ezért meg kellene Őt kövesd. Te nem csatlakozhatsz az Őt aljas indokokból és indulatokkal mocskolók szégyenteljes táborához, a csahosok falkájához. (Tudhattad volna, mi folyik ellene évek óta!) Második írásod a bizonyíték rá, hogy ezt te is érezted, de az elnézés-kérés elmaradt. Merem remélni, nem sokáig! (Az Átalvető következő száma pl megfelelő keretet biztosíthat hozzá.)

És itt érkeztünk el az első bökkenőhöz: honnan ez a rád eddig nem jellemző, józan ítéletedet elhomályosító indulat? T. k. második írásodban logikus feleletet adni látszol, amikor optimista helyzetértékelésedet és jövőképedet állítod szembe PM „tragikus pátoszával”. Nekem mégsem tűnik ez hiteles és elégséges magyarázatnak. A véleménykülönség kifejtésekor még az írói tehetség lendülete sem vetheti pennánk hegyét szennylébe. A te esetekben végképp nem! Az indulatok e kitöréséhez - attól tartok – súlyos mögöttes félelmek és gyanakvások szükségeltetnek a lélek mélyén. Az Isten szerelmére, kitől-mitől félsz, Misi? Tőlünk, tőlem? Épp te, kinek személyében és családján keresztül megtestesülni láttam az erdélyi

magyar zsidóság legnemesebb hagyományait? Akik – jelesül Édesapád, az én drága Jóska bácsim, meg te magad – annyit adtatok és adsz Te mai is az erdélyi magyarságnak, mint kevesen mások! Tanúja voltam, amikor hivatalos személyeknek hivatalosan jelentette ki édesapád: ő magyar. Miközben becsületes zsidóként hordta magával fájdalmait, megaláztatásainak emlékeit. (De talán annak emlékét is, amikor apahidai munkaszolgálatosként szüleim gyógyszerára rövid menedéket, segítséget jelentett neki, a szenvedő kollegának.) És akinek édesanyja az auschwitzzi priccsen magyar népdalra tanította más nemzetbeli sorstársait! Hogy aztán saját, ifjúkori barátságunkról ne is szóljak! Ha mindezek után indulatok, netán félelmek és ellenérzések merülnek fel benned azok iránt, akik ma féltik nemzetüket, akkor ezt nem tudom mással magyarázni, mint az anyaországi átkos helyzet „begyűrűzésével” Erdélybe, hozzád, hozzánk. Pedig milyen jó volt – volna - büszkén kijelenteni, hogy mi, erdélyi magyarok, zsidó-magyarok, örmény-magyarok példát mutatunk ebben is az anyaországnak! Hogy tőlünk idegen a magyarságot oly súlyosan érintő, napjaink sokszor tagadott, de fájón jelen lévő rákfenéje! Hiszen Te a mienk, erdélyieké vagy, közülünk való vagy. Te Spielmann-Sebestyén vagy és nem Sonnenschein.* Egész második írásod – annak érzelmi irányultsága – ezt igazolja, ezért bízom benne, hogy kinyújtod kezed PM, ezzel egyben felénk, olvasóink felé is.

E remény birtokában nyugodtabb lélekkel pörölkö veled tovább. (Ezt tenném akkor is, ha fenti, a „begyűrűzésre” vonatkozó feltételezésem netán alaptalan lenne). Próbálom örömmel nyugtázni a magyarság jelenét és kilátásait illető bizakodásodat, amit jószerint a jól ismert, az onnan ideát néző sajátos optikájával magyaroznék. Erdélyből a magyarországi helyzet mindig is rózsaszínűnek tűnt, no de éppen te ne ismernéd a valóság megannyi vészes oldalát, a jövőnket, utódainkat fenyegető árnyakat? Kell-e emlékeztesselek kétségbeejtő számbéli fogyásunkra, a szétvert családokra, a megtartó, a jövőt biztosító gyökerek folyamatos és intenzív, sokoldalú fűrészelésére? A szellemi igényesség és morális tisztaság válságára, az általánosan elfogadott etikai értékek hiányára? Te ne tudnád, milyen mocsokáradat zúdul a legfogékonyabb, zsenge gyermeklelkekre a magyar tévé- (szenny) csatornákból? Te ne látnád, hogy a magyar társadalom szétszűllőben van? Emlékeztesselek a globális tőke és kiszolgálóinak diadalmas nyomulására az amúgy a csalódások sorát okozó, nemzetinek mondott-tudott csoportok és gazdasági háttérük rovására, ennek katasztrófális gazdasági, tízezreket az utcára lökő következményeire? Számukra a hazafaló rém nagyon is valóságos! Mindezek után pedig az Európai Unióként ismert érdekcsoportosulásokban vajon milyen sikerrel fogunk ellenállni az ott kétségtelenül létező multikulturális beolvadás veszélyének? A nemzeti önbecsüléssel rendelkező kisebb-nagyobb nemzetek bizonyították már, hogy ellen tudnak állni, hogy éppen általuk és rajtuk

keresztül valósul meg az európai értékrend, hogy esetükben a nemzetekfelettség épphogy nemzeti alapokon nyugszik. Ezzel szemben minket nem fenyeget-e a sajátos értékek feladása nyomán – melynek annyi jelét, bizonyítékát látjuk, és amelyeket annyi gúny és gáncs ér naponta – a beolvadás és az azt követő önfeladás, következőképpen a nemzetközi elértéktelenedés? És az erdélyi magyarságnak az anyaország csatlakozását követő sorsát illetően vajon nyugodtan hátradőlhetünk a székünkben, ráhagyatkozva a kincstári optimizmust sugalló magyar (kül)politikus véleményekre, miszerint Románia 2007-es csatlakozása immár faktum? És ha tényleg így lenne, éppen neked, mint a román politikai gyakorlat fogaféhrjét leginkább ismerőnek kell-e magyaráznom, hogy valamikori csatlakozásuk után, a bizonyítási kényszer megszűntével mire számíthatunk odahaza? Miközben idehaza az elmúlt évek nagy ígéretére, a szétszakított nemzet határok feletti újraegyesítésének eszméjére fensőbbes és lekezelő biztonsággal legyintenek régi-új döntőnökeink.

Ami pedig a jól csengő magyarságnevet illeti, nem kell-e naponta olvasnunk-hallanunk a belpolitika által a nagyvilágba kiöklendezett, ránk, magyarokra fröccsentett szennyes rágalomözönről és annak sikeres megfogadásairól? Immár nincs szükség a szeku és az RKP agitprop osztályának szorgalmára, elvégezzük ezt mi eredményesebben is, hiszen mégiscsak szebb az, ha mi magunk öntjük saját fejünkre az éjjeli edény tartalmát. Misi, tényleg antiszemita vagyunk? És ha netán mégsem lennénk azok, így, an-blokk, ahogy mondatik, akkor nem kéne a becsületes magyar zsidóság némely kiváló képviselője felszólaljon a Washington Post vagy a New-York Times oldalain és megvédje saját magát, mint a magyarság szerves alkotó részét? Vagy én vagyok a hülyeségig naiv, és minden másképpen van? Ezek után én biz'isten nem látom az általad említett sikeres magyarságképet. Miközben a szíve fölött viselt magyarságigazolványával együtt a nyugdíjából havi gázszámláját kifizetni képtelen, gyermekeit világgá szaladni látó erdélyi magyar boldogságérzését illetően is enyhe kételyeim vannak. És ettől, tudod, én sem tudok igazán boldog lenni, ideát, az EU előszobájának sámliján ülve sem.

Komoly emberek mondják, hogy elkezdődtek a nemzetállamok és az embercsoportok nemzetként való szerveződésének végnapjai. Te erre legyintesz, hisz kibírtunk törököt-tatárt, labancot és oroszot. De hát te, mint történész tudod a legjobban, hogy a nemzetek kialakulásának felfele ívelő szakasza volt az, míg ma?... Ma nem kell töröktől-tatártól tartanunk, annál inkább önmagunktól, saját politikai vakságainktól és ennek következményeitől, erkölcsi tartásunk megroggyanásától, az emberi és nemzeti szolidaritás csődjétől (kell-e a példákat sorolnom?), atomizálódástól és elidegenedéstől. Akkor tényleg magyarrá vált örmény és zsidó, ma a magyar-zsidó Nobel-díjas már nem érzi magát magyarnak, és megszületik A napfény íze. Íme, a kéve kioldódása!

Végezetül aztán mi lesz emberi létünk legfőbb kifejezőjével, lenyeletésünk utolsó akadályával, magyar nyelvünkkel, melyen megíratott a Halotti beszéd és ugyebár a Sorstalanság is, meg minden, ami köztük volt? Nem látod, hogyan pislákol és lobban utolsókat körülötted mindenfelé, az erdélyi szórványban, legfőképpen meg csángóföldön nemzeti létünk e legfőbb megtartója, és hogyan huny ki vele együtt egy egész világ, a mi erdélyi világunk!? Pedig látnod kellene, hiszen hányan pakoltak már körülötted, Bogdánok és mádi zsidók! Mikor és mit rontottunk el? Hogyan leszünk sikeres nemzet, ha már nem leszünk nemzet? Tényleg, milyen a jövő, Misi? Haladd hát meg a szemléletet, válaszolj e kérdésekre és fessél nekünk szebb jövőképet, cáfolva a fentieket! De boldog lennék! Ám ha nem teszed, bizony üresek maradnak szavaid.

Nos, én senkinek sem ajánlok sztrichnint vagy arzént, csupán halkán felteszem a kérdést: vajon nem kötelességünk-e nap mint nap félve figyelni e veszélyekre, és nem kell-e mozgósítanunk a különféle betegségek számos jelét mutató szervezet minden lehetséges védekező mechanizmusát? Hiszen jó és szükséges dolog a bizakodó jövőkép, de ne feledjük, növeli a bajt, ki elfedi. Legfőképpen ma, amikor kisebbségtartóink minden eddigieket meghaladóan bizonyítási kényszerbe kerültek, ezáltal ismét kihasználható és kihasználendő „helyzet” van. Ehhez pedig elkerülhetetlen a tisztánlátás és a határozott kiállás, de nagyon is kerülendő az önámítás és a kushadás.

Mindezek után kell meghallani az építés és a bízni tudás ígét. Ha netán külső fülünk süket marad, próbálkozzunk befele hallgatózni, ahol Kossuth és Ady bennünk kikristályosodott igazságai, Szent István towarezgő intelmei, és... ne feledjük!- teremtőnk sugallata nyomán valami biztató hang azért felsejlik. Talán ezt halljátok mindketten, te és Miklós is. Mi is ezt szeretnénk tőletek hallani. De a mélységből igenis kiáltanunk kell és cselekednünk, veletek együtt. A megváltás csengettyűszavában bízva.

K. P.

*Utalás Szabó István A napfény íze c. ismert filmjére, amely a magyarországi zsidóság sikertelen asszimilációját jeleníti meg.

4.

2004. december 5.

December 5. sötét éjjele

Imánk nem talált meghallgatásra. A harangok a magyar gyász üzenetét küldik a világba. A magyar név ismét csúf lett, méltón régi rossz híréhez. Magyarok, ne utazzatok Európa egészséges országaiba, mert gúnykacaj és megvetés lesz részetek. Anyaországiak, ne utazzatok Kolozsvárra, Szabadkára és Kassára, mert testvéreiteket megtagadtátok, esdő kezüket elutasítottátok, tiszta arcukra pofont mértetek. A kezdeményezők hite tévedésnek bizonyult, hiszen a mélyben pislákoló lángot 84 év hamuja és mocska fedi. A magyar ember nem volt képes a nemesre, a szeretetre, a Gonosz hangjára van füle, és nem a kisdéd sírására. A mély bugyrokából nem tudott a fényre emelkedni, nem volt egyötödnyi igaz ember e csonka, beteg hazában, így aztán most Szodoma és Gomorra sorsát érdemli. Advent második vasárnapján a megfeszített nemzet nem tudta megtenni első, legnehezebb lépését saját újjászületése felé. Keresztünket tovább kell tehát hordoznunk, és továbbra is el kell viselnünk mindennapi keresztre feszítésünket. Remélt feltámadásunknál minden eddiginél messzebb kerültünk, hiszen megtört, önzőn anyagiás, gyáván kushadó és hazugsághívó állapotban leledzünk változatlanul. A gonosz diadalát üli, globális hatalmú urainak parancsát sikerrel teljesítette, bebizonyítva, hogy továbbra is ura szívünknek és eszünknek.

Az elemző politikusok és politológusok ezekben a percekben fejtok ki szép mívű gondolataikat. Nem a nép a hibás, hanem az előkészítetlen és meggondolatlan kezdeményezés, és hogy most a politikum köteles lesz megoldást találni, fogadkoznak is keményen. Bizonyára így is lesz, kövér koncot dobnak majd a kerítést túlról kaparó, szűkölő magyari ebeknek, hadd kerekedjék horpaszuk, fényesedjék szőrük, no de emberi létet nekik azért mégse adjunk, mert még a végén ideát is embernek érzi majd magát a sok tányér- és tenyérnyaló. Hiszen tudvalevőleg ragályos kór a nemzeti érzés nevű veszetség... Honfitársaink felelőssége pedig elháríthatatlan és lelkiismerete súlyosan terhelt marad, bármi is következzen ezután. Akár

meg is oldhatják majd a „kérdést” a haza bölcsei, a „kérdésen” túlmutató vizsgán bizony elbuktunk. Isten és a föld népei előtt egyaránt.

Istenünk, adj erőt keresztünk továbbhordásához, mert látod, van itt azért milliónyi, áldozatra kész igaz ember. Add uram, hogy ne kelljen innen is tovább menekülnünk, és ne legyen sorsunk a sóbálvánnyá válás, a kénköves eső által felperzselt honra visszatekintve. Kérünk uram, küldd el fiadat, mert nagyobb szükségünk van most rá, mint bármikor. Hittel és reménykedve várjuk őt Szent István megcsúfolt országában, Mária szerencsétlen, maradék népe.

K. P., 2004. december 5. éjjelén.

5.

2006. június

Az Átalvető júniusi kommentárja

Vadárvácskák

Kertünkben a terasz alatt minden tavasszal vadárvácskák ütik fel fejüket. Évekkel ezelőtt a teraszra kiakasztottunk egy cserépanyit belőlük, onnan szóródhattak ki a magvak. El nem tudom képzelni, hogy a homokágyba szorosan behelyezett díszkövek közt, víz-és napfény nélkül miként tudnak megmaradni, de a járda szűrkeségében a szem jólesően pihen meg a sárga színfolton.

Trianon évfordulóján, amikor százak indulnak Párizs felé tiltakozni, százezrek Csíksomlyó felé imádkozni, víz és napfény nélkül, súlyos kövek közé szorítottan próbáljuk (Ady nyomán) *mag-magunkat* megőrizni igazunknak sarjadásáig. Ebben a helyzetben, némi beszámolási szándékkal is, ott kell folytatnom, ahol márciusban abbahagytam: „...*Csak az Isten irgalma menthet meg bennünket. Eszközeként egyetlen politikai erő jöhet csak számításba, akinek fel kell nőni a hatalmas elvárásokhoz.*” Két hónap múltán fájón állapíthatjuk meg: nem sikerült felnőnie az elvárásokhoz, mi pedig reménykedésünkben ismét megcsalattunk.

Naponta olvasunk elemzéseket vereségünk okairól, miközben a várakozás csendje mögül máris kiérezhető a rosszat sejtő országos hökkenet. Egyelőre viszont még a magyarázatok keresésénél tartunk, amiből lapunk sem maradhat ki, jelen számunk is több ilyet közöl. E „kommentár” írójától távol áll az „abcúgolás” szándéka, a „megmondó emberek” közé sem akarok beállni, ha már a kampányban ugyancsak hangfogót használtunk a nyilvánosság előtt és nagy megértést tanúsítottunk a nemzeti kérdések fájó hiánya láttán, mondván, az ország deformált tudatát kell követni, ehhez kell igazítani a meggyőzés eszközeit. Kételyeinket, gondolatainkat, javaslatainkat zárt körben tártuk a Fidesz vezetői elé, melyekből utólag joggal és talán haszonnal szemelgethetünk. Így pl. Orbán Viktor kijelentése nyomán - miszerint a Fidesz győzelme esetén megadná a kettős állampolgárságot - megkérdeztük, hogyan képzelik ezt el, hiszen kétharmados törvényről van szó. Erdemi választ természetesen nem kaptunk, hiszen ilyen nem is létezett. Miután a kampány előrehaladtával fájó szívvel láttuk, hogy a Fidesz sem emelkedik az MSZP színvonala fölé, elmondtuk, hogy e téren az ámítás nagymestereit nem tudja túllicitálni, a globális erőket pedig hiába is próbálja kiszolgálni, mert olyan elkötelezetten,

mint a gyurcsányizmus, úgy sem lenne képes, viszont ezzel pusztulásra ítéli önmagát. Elmondtuk azt is, hogy a nemzeti érdekek szolgálata szerintünk nem érhet véget az alulról történő építkezéssel, a hazai cégek helyzetbe hozatalával; ha mindehhez nem társul az egységes magyarság-szemlélet, a leszakított magyarság érdekében folytatott érdemi politikai gyakorlat, akkor az első is félre fog sikerülni, a bukás kódolva van. 2005. szeptember 26., Románia EU-s csatlakozásának feltétel nélküli parlamenti ratifikálása nyomán pedig mi, akiknek egy életen át volt alkalmunk kiismerni őket, könyörögve figyelmeztettünk a következőkre: Románia saját magyar kisebbségét csupán mint egy potenciálisan beolvasztandó embercsoportot tudja elfogadni. Velük szemben az Európában meghonosodott taktikák teljességgel eredménytelenek, ezeket ők nevetve hárítják. Hosszú távon nyilván nem kétséges, hogy fel kell adják e mentalitást, gyakorlatot, de nekünk nincs időnk ezt kivárni, hiszen csak azért és akkor fogják feladni, mert és amikor mi már nem leszünk. Eszközeink behatároltak, a nagyhatalmi érdekek, geopolitikai szempontok is nekik kedveznek, megtetézve meglévő helyzeti előnyüket. Ezt végiggondolva nyilvánvaló, hogy vakon és könnyelműen kidobtuk kezünkéből egyetlen, nehezen megszerzett fegyverünket szeptember 26-án. A Fidesz itt nagy hibát követett el, amikor úgymond gondatlanul besétált a gyurcsányi csapdába, melyben már nem mondhatott nemet. Ezt úgy tudta volna elkerülni, ha jó előre felkészíti a nemzetközi közvéleményt a saját vétőjára, amennyiben az általunk kötelezően támasztott **minimális** feltételt, az autonómiát meg nem adják. Ehelyett vagy teljes érdektelenséget mutattak az ügyben, vagy az EU kiméréaival áltatták magukat, így aztán egyemberként szavaztak igennel, sőt továbbra is minden magyar politikus minden nyilatkozatában feltétel nélküli támogatásunkról biztosítja őket csatlakozási folyamatukban. Senki nem mondja azt, hogy: „*igen, de csak akkor, ha...*” Ők meg nem hisznek a szemüknek, és megvetéssel rántják meg a vállukat: „*hát ha ti így, akkor minden rendben, mi megyünk Európába, ti meg menjetek vissza Ázsiába*”. Egy alkuban a maximumot kell kérni, hogy valamit elérjünk. Ők a semmit ígérik, és nem is adnak majd semmit, hiszen mi nem kényszerítjük őket semmire... És így tovább, hosszan soroltuk véleményünket, javaslatainkat, melyeket megköszöntek, de hasznukat nem láttuk.

Mégsem akarunk senkit meg-vagy elítélni, pedig eközben a nemzeti oldal oldott kéveként látszik szétesni. Lelkem mélyén, a sejtések szintjén érzem ugyanis, hogy a szereplők végső soron egy óriási bábjáték marionett-figurái, miként az a teljes magyarországi emberi-szellemi közeg, amiben gyökereznek. Ahol minden mindennel összefügg, ahol a győzelmek és vereségek, az erények és bűnök, hűség és árulás nem véletlenül történnek, az igazak hangját, belső tüzét ugyanaz a valami törli meg, ami a ripők szélhámosnak lendületet, metsző hangot, a hazugnak, a rágalmozónak meg az árulónak a hitelesség látszatát adja.

A látható események mögött talán mélyebb folyamatok rejtőznek. Emberi minőségünk elsatnyulása? Elfordulásunk mindattól, ami egy (sok? ezer éven át megtartott és vezérelt? A Mohács óta tartó sikertelenség-sorozat most érett be, mostanra törte meg a lelkeket-gerinceket? Vagy a gondviselés tesz próbára minket úgy, ahogy talán –a zsidók kivételével - egyetlen nemzetet sem még? Mert Magyarország a lejtőn van újfent és jó ideje, lejtőre helyezte őt a rendszerváltás „ügynevezett” volta, az, hogy 40 év után nem tetszett nekünk forradalmat csinálni legalább a lelkekben, így aztán ’56 félévszázadát is ’56 hóhérainak örökösei és haszonélvezői fogják ünnepelni, és a magyar nép arca nem fog szégyenpírban égni. Mert többségre jutottak Magyarországon azok, akik természetesnek tartják mindezt, akik Gyurcsányt megtapsolják, bármi üres fráziszuhatagot is önt rájuk (ő maga vágta ezt a tömeg szemébe, amire még jobban tapsoltak), és Orbán Viktort lecigányozzák, zsigerből gyűlölik, bármit is mond vagy tesz értük. *„Boldogtalan nép, mért gyűjtöd fejedre /Az isten átkát? Nem elég /A mely már rajta fekszik? /Nem volt elég a Krisztust megfeszítened, /Minden megváltót megfeszítesz hát? /Boldogtalan, százszor boldogtalan nép!”* Mikor fog Magyarország népe magára ismerni Petőfi Apostolának soraiban? A minőségi romlás megállíthatatlannak tűnik, egyfajta társadalmi entropia-vesztés tanúi és elszenvedői vagyunk. Így válik lehetségessé, hogy (Kulin Ferenc szavaival) *„egy törpe minoritás ráerőltesse beteg ideáit a koalícióra, hogy véglegesen kiszolgáltassa a nemzeti közösséget egy kalandor szellemiségű, felelőtlen globalokráciának.”* (Ebben csupán a díszítő jelzőket, a *„kalandor szelleműt és a felelőtlent”* egészíteném ki a *„célszerűen és tudatosan pusztító”*-val.). A másik, az ú.n. nemzeti oldalon pedig mindinkább nyilvánvalóvá válik, hogy hiányzik a kívét összetartó fonadék. Így aztán nem csoda, ha ebben az országban, e társadalomban nem lehet hívó szó a nemzet, a haza, a család, a hit, vallás, az emberek közötti szolidaritás, szeretet, áldozatvállalás. December 5-e, és a két, egymás utáni országgyűlési választás kimenetele sem volt tehát véletlen, törvényszerűen következett az ország népének állapotából. Aki tehát december 5. után még hajlamos volt felmentést adni Magyarország „megtévedt” népének, az jó, ha szembenéz a ténnyel: 2006 áprilisában Magyarország lakosai visszaigazolták 2004. december 5-i döntésüket, azaz (Sebeők János szavaival) a nemzetkirekesztő politika visszamenőlegesen is népi jóváhagyást kapott.

No de lépünk tovább, ugyanis erdélyi magyarként kereső tekintetünket óhatatlanul az ország határain túl, szélesebb perspektívák mentén kell körbehordoznunk, midőn nemzetközösségünk kilátásait mérlegeljük. És amonnan egy másik fájó pofont kaptunk a minap, amikor Brüsszel nem akart tudomást venni az erdélyi magyarság létéről, problémáiról, Románia csatlakozási felkészültségének megítélése kapcsán. Mielőtt átkozni kezdenénk Olli Reht és társait, saját érdekünkben maradjunk józanok és tisztánlátók. Látnunk kell ugyanis, hogy egyrészt fontos érdekük fűződik Románia mielőbbi

felvételéhez, ellensúlyozandó az ország máris jelentős amerikai orientációját, másrészt e régióban is - mint bárhol, de a Balkánon leginkább - a stabilitás érdeklői őket és nem holmi elvont és az EU alkotmányában egyébként nem is szereplő kisebbségi jogok, vagy akár az önrendelkezés cseppet sem véletlenül korlátozott joga (l. az 55%-ra kötelezett igenevet Montenegró esetén). Akik könnyedén átléptek kontinensünk keresztény gyökerein, azok ugyan miért ne gázolnának át nemzetek lelkén, sorsán, jövőjén! És miután az RMDSZ, az egyetlen legitimé tett képviselője a romániai magyarságnak ott ül a kormányban és ezzel igazolja annak hazug szavait, egész politikáját, joggal mondhatják az EU urai, hogy a helyzet stabil, problémák pedig (miként boszorkányok sem) nincsenek, és nem lesznek örültek megbolygatni ezt az errefelé oly ritka és értékes status quo-t. Igen, így lesz ez mindaddig, amíg a jelen helyzet fenntartása instabilitáshoz nem vezet, és amikor csak az erdélyi magyarság elemi jogainak biztosítása fogja meghozni a stabilitást. Vagyis ha a jelenlegi rendszert, sírunk csendjét egy boszorkányszombaton fenekestül fel nem borítjuk! Súlyos szavak, de a jelen realitása erre a következtetésre kényszerít. Sajnos feltételezhető, hogy ezt mások is ilyen tisztán látják, ezért nagy erők állják útját fejünk felemelésének. Sok mindenre magyarázatot kapunk ennek belátásával! (Ehhez kapcsoltn l. Tóth Károly Antal írását a 14. oldalon.)

A felvázolt, cseppet sem szívderítő helyzetben gubbaszthatunk a fészünkben összeroskadva, reményvesztetten és lemondással telten, vagy megpróbálhatunk megragadni minden kezünk ügyébe eső kapaszkodót. Hiszen most lesz csak szükség azokra, akik képesek a globális áradattal szembenenni! Természetesen és mindenekelőtt saját szervezeteinkhez, illetve ahhoz az embercsoporthoz kell fordulnunk, amelynek képviselőit elszántuk magunkat - az áttelepült erdélyiekhez. Azért hárul ránk kiemelt szerep, mert mi vagyunk azok ebben az országban, akiknek leginkább szívügye annak az embercsoportnak a sorsa, amelyből kiszakadtunk. Márpedig sorsuk alakulása eldöntheti az egész magyar nemzet sorsát is. Ezért kell vadárvácskaként, Európa díszes tornáca alá, víz és napfény nélküliségre szorítottan is talpon maradnunk, ellenállnunk a hiábavalóság érzésének, és keresnünk a hajszálnyi rést a kövek közt, ahol gyökeret ereszthetünk. Igazunknak sarjadásáig.

2006 júniusának elején a vadárvácskák egyelőre szépen virulnak.

K.P.

6.

2006. december

v. Dr. Búzás Gábor (1928. december 9, Csíkszereda - 2006. október 21, Budapest)

Az Erdélyi Körök Országos Szövetsége búcsúzik tiszteletbeli elnökétől, első, alapító elnökétől. Aki lelkének tüzevel áthívította, szellemének lendületével mozgatta, lelkesítette a Magyarországra áttelepült erdélyiek legnagyobb civil szerveződését, mindhaláláig.

Elnöksége alatt az EKOSZ-nak kiemelkedő jelentőségű, országhatárokon túlra ható rendezvényei, országos neve, az „erdélyi” szónak pedig becsülete, respektusa volt. Mondhatni valamennyi politikai párt vezető személyiségei, szellemi-kulturális közéletünk számos jeles képviselője figyelt az EKOSZ-ra, kapcsolódott hozzánk, vett részt rendezvényeinken. Hogy aztán fokozatosan csökkenjen azok száma, akik figyelnek ránk, akiknek fontosak voltunk egykor, és akik ma már legfeljebb a választások előtti napokban-hetekben vesznek észre. Ennek oka nem az ő szellemének óhatatlan kopása volt, sokkal inkább hajlíthatatlan, törhetetlen elvhűsége, megalkuvást nem ismerő jelleme, és persze az anyaország erkölcsi romlása, az utilitárius szempontok eluralkodása mindenekfölött, az egységes magyarság szemlélet sorvadása, visszaszorulása kis közösségekbe, az erdélyi szó varázsának eltűnése, sokak szemében pejoratívvá válása. Nem ő változott meg, hanem környező világunk.

Észlelte ő mindezt, és fájó szívvel vett róla tudomást. A legtöbben ilyen helyzetben visszavonulnak, elhallgatnak. Ő nem ezt tette, vállalta a csalódásokat, a konfliktusokat, visszautasításokat, megaláztatásokat. Sajgó, de töretlen lélekkel küzdött, soha, egy tapodtat nem hátrálva, közös célunk, az összmagyarság, benne az erdélyi magyarság boldogulása, magyarnak maradása érdekében. Harcos volt és idealista. Az anyagiak hiányát megszenvedte, de egy mozdulattal túltette magát rajtuk, a praktikus szempontokra alig, mindig csak valahova fölfele figyelt. Ma már nem teremnek ilyen emberek, de nem is ebbe a világba való volt, mert valami olyasmit hordozott magában, amire most e világnak úgymond nincs szüksége. Pedig csak erre lenne szüksége. Ami nélkül a mai világ el fog pusztulni.

Az EKOSZ elnöki tisztségéről azért mondott le, hogy az erdélyiek ügyét egy remélt, magasabb szinten képviselhesse. A pártpolitikába tett eme kiruccanása pillanatok alatt kudarcot vallott, igazolandó a fenti állítást. Magától értetődően választottuk meg azonnal az EKOSZ tiszteletbeli elnökévé, és ebben a tisztségében állt mellettem mindvégig, a leghűségesebb és legmegbízhatóbb fegyvertársként, a legmelegebb szívű barátként, írásaival nemegyszer lapunkban

is megnyilatkozva. Amikor aztán a szörnyű betegség már szétmarcangolta belsejét, amikor más réges-régen feladta volna, ő akkor is aktív maradt, segített, ugrott, futott, intézkedett. Tettvágját nem elégítették ki EKOSZ-beli lehetőségei, ő lett a Magyarok Világszövetsége Kisalföldi Társaságának is első elnöke, majd t. b. elnöke. Honnan volt benne ennyi erő?

Leginkább rá illik egyik kedvenc hasonlatom, a magyar Anteus, aki a földből meríti erejét. Ő a székely anyaföldből merítette, lófő-székelyek sarjaként, amire mérhetetlenül büszke volt. Kiötlötte, kifaragtatta és abdai kis udvarában felállította Áron bá' alakját, a lelkében élő kötelékek szimbolikus kifejezőjét, hogy rápillantva megújuljon, fönixként feltámadjon egy-egy napra, majd fizikai lényének elmúltával e szoboralakon keresztül lehessen jelen övéi között.

Drága Gáborunk, köszönjük, hogy itt voltál velünk. Most beálltál azok sorába, akik ügyünket odaát képviselik. Szép kis deputáció, biztosan elemekben vagy köztük. Sok sikert a további munkához!

K.P.

*(Elhangzott 2006. november 7-én a győri székesegyházban tartott gyászmisén.
Közölve Átalvető 2006. december, 60. sz.)*

7.

2006. december

*Évekkel ezelőtt az Átalvető valamely belső oldalán, szinte észrevétlenül, meglapulva jelent meg **Osvát Kálmánnak** a trianoni csapást követően írt önostorozó, a porba sújtott nemzetet magába nézésre sarkalló írása (Pater peccavi=Uram, vétkeztem). A magyar lélek legmélyéről fakadó bűnbánat szavainál nem találunk megfelelőbbet napjaink magyar valóságának jellemzésére, ezért mindenekfölött indokoltnak látjuk a szöveg újraközlését, immár ünnepi lapszámunk élén.*

Osvát Kálmán

Pater peccavi

Uram, vétkeztünk, méltán sújt minket haragod ostora. Nem az uszítók, nem a csüggesztők – akik itt éltünk, mindannyian voltunk bűnösök.

Uram, vétkeztünk, tiszta tudással ím ezt cselekedtük: koldust ha láttunk, nem könyörültünk, özvegyet, árvát eltaszítottunk, süketek voltunk, amikor a jajszó már égre kiáltott. Ravaszság, erőszak minden este tort ült, éhesen, ruhátlan sírtak a gyengék. Szállott a tömjén, orgonahang szólt, papok kántáltak, zsolozsmák zengtek, csak a szív volt néma.

Ím ezt cselekedtük.

Törvény tekert útján banditák leskelődtek, gyanútlan embert hurokkal ejtettek, fosztottak, osztottak, hencegtek, nevettek. Sikolt az áldozat, törvényt, jogot kiált...hiába, hiába, mély álmát alussza a Hivatalbéli.

Ím ezt cselekedtük.

Sok kicsi emberek a nagy folyó partján nagy házat emeltünk, kit is nevezénk az ország házának. Kit is építének, hogy ott a legjobbak ország dolgát vinnék.

-Törvényerőszakkal oda begyülenek ötszázan daliák s maguk dolgát vitték.

Ím ezt cselekedtük.

Középszerúséget egekig emeltünk, igaz tehetséget durván kiröhögtünk, kínoztunk, elűztünk. Becsülete nem volt tisztának, nemesnek, tisztelete nem volt, csak úri fajtának, bárónak, bankárnak. Erénynek, tudásnak ágyat nem vetettünk, ágyasunkká tettünk erényt és tudományt.

Ím ezt cselekedtük.

Akik lent a mélyben tipródtunk, szenvedtünk, szabad szavunk nem volt, rendőrököl, csendőrszurony simogatott minket.

Ím ezt cselekedtük.

Mázolták a papírt rotációs géppel. Írták a hazug szót farizeus képpel hivatott Júdások. Mit maguk nem hittek, mással elhitették, s lón az: Közvélemény.

Ím ezeket tettük, ím ezeket túrtuk. Te, aki bölcs vagy, te, aki jó vagy, íteltél felettünk, s míg isszuk a kehely keserű italát, tudjuk, hogy vonalnyival sem több a bűnnél – a bűnhődés.

Az Átalvető decemberi kommentárja

Magyar bűn és bűnhődés

A súlyos nemzeti önítélet ólomsúllyal nyomja a kommentáriró lelkét, tollat fogó kezét. Hiszen amikor ráléptünk a befogadó haza földjére, úgy éreztük, újfent sors- és szellemi, morális közösséget vállalunk e kis ország népével. Újfent, mondom, hisz eszmélésünk pillanatától e tudati, érzelmi közösségbe tartozónak éreztük magunkat. Idegen maradt tőlünk gyarmatosítóink hazug mítosza, de büszkeséggel töltött el magyar múltunk, erőt adott eleink példamutatása, áldozatvállalása, és emberi tartást, életre szóló szellemi táplálékot a magyar kultúra kincsesháza. Még a kádári posvány langymelege is utolérhetetlen vágyálomnak tűnt saját diktátorunk tobzódásai közepette, az anyaország befogadó közösségétől pedig saját, de odahagyott sorstársaink magyarságának megmentését is vártuk, reméltük.

A kiábrándulás állomásait nem kell ecsetelnem, Osvát Kálmán nyolc évtizede kimondott ítéletei közös élményként, napjaink valóságaként zuhannak ránk, hogy aztán a rendőrököl és csendőrszurony (a könnygáz és a gumilövedékek) testközelsége mint törvényszerű következmény adjon nyomatékot a hivatott Júdások farizeus képpel kimondott és leírt hazug szavainak. Súlyosabbnak, fájdalmasabbnak érezzük a fizikai bántásnál a törvény tekert útjain leselkedő banditák akrobata-mutatványait, melyet a Hivatalbéli jóízű álma, az elkövető hencegése-nevetése és az áldozat sikolya kísér, de ennél is súlyosabbnak ítéljük a hazugsághívók rendíthetetlenségét, a tiszták, nemesek kirekesztését, génekbe oltott, tehát életre szóló, megmásíthatatlan és öröklődő gyűlöletét. Ördögien zseniális lépés mindazok semlegesítése, diszkreditálása (országon belül és a nagyvilág előtt egyaránt), kiknek részéről fennáll a megtisztulás, a tettesek felelősségre vonásának veszélye. (Kövér László „köteles” mondatának kiforgatása napvilágra került, de ez nem akadályozta annak, hogy a módszert gátlástalanul akárhányszor alkalmazzák, legutóbb pl. Orbán Viktorral szemben. Amikor aztán a hazugságáradat és a nyílt erőszak százezreket háborít fel és mozgósít, saját szavazóbázisuk pedig megrendülni látszik, biztos sikernek remélik a neonáci veszély immár egész hálózattá szélesítését, és nem számít, ha ezzel az egész ország imázsa rendül meg a nagyvilágban.) Megtehetik, hiszen adva van a megfelelően preparált agyú-lelkű

befogadó közeg. Melynek felelőssége az elkövetőkével ha nem is azonos, de részes - országon belül és kívül egyaránt. Amazok az uszítók, ezek pedig a minket csüggesztők. Hasonlóképpen csüggesztők azok is, kik csak most lázadnak, fétisük, az aranyborjú elvesztésének féltésében, de nem lázadtak december 5. okán, viszont nem könyörültek a nemzeti összetartozást koldulóknak, könnyedén eltaszították a nemzet özvegyeit-árváit. Süketek voltak, amikor a jajszó már égre kiáltott, de fülük volt a hazugságra, és félt, hogy zsebük megtömtével újra és újra lesz.

Ecce homo hungaricus! Íme a magyar ember, akivel közösséget vállaltunk! Az uszítókkal és a csüggesztőkkel együtt éltünk, és bárki mondhatja, együtt vagyunk bűnösök. Mindannyian voltunk bűnösök? Uram, méltán sújt minket haragod ostora? Szodomának és Gomorrának megkegyelmeztél volna, ha tíz igaz ember találtatott volna ott. Itt minden jel szerint találtatik másfélmillió. És van közel ötmillió kirekesztett, aki naponta fohászkodik hozzád, megmaradásáért, megmaradásunkért, az elmaradt nemzeti katarzisért. Trianont ébren és álmainkban is szüntelenül szenvedőként is bűnösök vagyunk? És ha azok voltunk, vezeklésünk mikor ér véget? Vagy ez már nem is a purgatórium, hanem maga a kárhozat? És akkor hiába is könyörgünk azért, hogy az októberi emlékezés keltette láng felolvassza további magyar milliók dermedt agyát-lelkét? Pedig minden jel szerint vészesen terjed most e láng, ébred a remény és nő az elszánás, a bűnösök minden elbizakodottságuk közepette is belül bizonyára szűkülnek, de mi nem érezzük közülük valónak magunkat. Mártírjaink ezreinek vére a segesvári csataterén és a pesti utcán, szenvedésük a bitón és a börtönök meg a gulágok mélyén mosta le a gyalázatot, amit folyamatosan, naponta kennek ránk, mi pedig, egy elragadott haza népe, egy életen át isszuk a kehely keserű italát. Bízunk abban, hogy te nálunk jobban tudod, mi a célod egyszülött Fiad Anyjának népével, bízunk igazságodban és szeretetedben. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy mintegy magad mellé emelve az embert, értelmet és szabad akaratot adtál nekünk, amivel egyben felelőssé is tettél minket azért, hogy átlássunk a gonosz praktikáin, és tegyünk ellene. Újabb, kedvezőbb ítéletedért, mely kimondja majd: mégiscsak nagyobb volt a bűnnél a bűnhődés.

2006. december, K. P.

RÁKÓCZI IMÁJA

A TE KEZEDBEN VAN SZÍVÜNK, URAM,
DÖFD ÁT SZERETETED NYILÁVAL,
GYÚJTSD FEL A LOMHÁKAT,
VEZESD VISSZA AZ ELTÉVELYEDETTEKET,
VILÁGÍTSD MEG A VAKOKAT,
LÁGYÍTSD MEG A HAJTHATATLANOKAT,

BÁTORÍTSD MEG A HABOZÓKAT,
TANÍTSD A TUDATLANOKAT,
GYARAPÍTSD BENNÜNK A HITET,
GYÚJTSD FEL A KÖLCSÖNÖS SZERETET LÁNGJÁT,
S ÚJRA ÉS ÚJRA KÉRLEK,
ADD, HOGY SZERETETED GYARAPODJÉK,
HOGY EZ AZ ISTENI LÁNG
EMÉSSZE FÖL VISZÁLYKODÁSAINKAT.

8.

2007. augusztus 19.

Erdélyország az én hazám?

Az EKOSZ elnökének beszéde az „Erdélyország az én hazám” verőcei fesztiválon (2007. augusztus 19.)

Tisztelt jelenlévők, kedves barátaim, sorstársaim!

Mindenekelőtt köszönetet kell mondanom a szervezőknek, hogy lehetőséget adtak e széles fórum előtt bemutatnom az EKOSZ-t. A megszabott keretek között szólni szeretnék az Erdélyből Magyarországra szakadt magyarok világlátásáról, itteni lehetséges szerepéről és feladatvállalásáról is. Mindezek kapcsán óhatatlanul kitérőt kell majd tegyünk választott hazánk, valamint egész nemzetünk, kiemelten az erdélyi magyarság jelen helyzetének és kilátásainak irányába is.

Az EKOSZ-t 1991-ben az az igény hozta létre, hogy az akkoriban tömegesen áttelepülő erdélyiek sorra alakuló köreit, szervezeteit összefogja, munkájukat közös mederben tartsa, és lehetőségei szerint képviselje őket, az országban és netán a külföld irányában is. Az alapszabálynak megfelelően tehát független, önálló, a közös célok érdekében szövetkezett tagszervezetek együtteseként határozható meg az EKOSZ, ahol egyéni tagság nincs, csak valamely tagszervezeten keresztül. Jómagam 1996 májusától vagyok az EKOSZ elnöke. Elnökségem legfőbb eredményét abban látom, hogy a tagszervezetek száma szépen gyarapodott, jelenleg 23 erdélyi kör alkotja a szövetséget. Jelentősebb rendezvényeink közt említem meg a 2. Erdélyi Orvos - Gyógyszerész Találkozót, valamint a külhoni állampolgárság tárgyában szervezett fórumot. Utóbbi bevallott célja lett volna a külhoni állampolgárság intézményének országos népszerűsítése, lényegének ismertetése, hiszen már akkor – 2000 májusában - látható volt az országos tájékozatlanság ebben a vonatkozásban. Csak a később történtek fényében nyert magyarázatot az akkor számunkra érthetetlen közöny, elutasítás, ami a politikum és az általa uralt, egyáltalán nem független média, legfőjében a Duna TV részéről kijutott e próbálkozásunknak. Mondhatni, kudarcunkban, mint cseppben a tenger, benne rejlett 2004. december 5-e. Egyben viszont igen hasznos volt e tapasztalat: nagyfokú naivitásunk akkor kezdett múlni, és ekkor kezdődött szemünk nyiladozása, ami jelenleg egyik legfőbb erényünknek mondható.

Hogy az utóbbi években az EKOSZ nem jutott országos ismertséghez, szerephez, az sok féle ok következménye. Túl a saját, szubjektív, és helyzetünk meghatározta objektív nehézségeken és negatívumokon, a legfőbb okot Magyarország eszmei-lelki beállítottságának változásában, pontosabban

romlásában, züllésében, a nemzeti összetartás, a kéve szétbomlásának folyamatában látom. 1988-ban az országot megrengette és maga mellé állította a romániai falurombolás ellen rendezett gyertyás tüntetés, a pécsi áruházban 1989 februárjában a pénztárnál a szerb bevásárló hihetetlen mennyiségű áruja láttán egy idős asszony megjegyezte: „inkább adnák az erdélyi magyaroknak”. Innen, e szemlélettől és közérzéstől jutottunk el a mai, hazugsághívő, a magyarság történetében páratlan erkölcsi és szellemi mélyponthoz. Az országot ma olyan erők vezetik és befolyásolják, melyek számára a határon túli magyarság - érzésük szerint - politikai veszélyt jelent, így aztán szöges ellentétben állnak a mi szemléletünkkel, életérzésünkkel és céljainkkal is. Mindez, és természetesen a civil szféra ellehetetlenülése is szerepet játszik abban, hogy az az országos szervezet, melynek feladata lenne az erdélyi szellemiséget súllyal megjeleníteni az országban, nem képes ezt megtenni. Meg kell elégednünk saját szervezeteink eszmei közösségének biztosításával, az iránymutatással saját vonatkozásban. Néhány halódó szervezet mellett kiváló, jelentős tevékenységet mutató köreink vannak, melyek a helyi közélet meghatározó szereplői, és –lehetőségeik szerint – folyamatos anyagi és szellemi támogatást nyújtanak odahagyott erdélyi magyar nemzetközösségünknek. (E keret nem teszi lehetővé a részletes felsorolást).

Tisztelt jelenlévők! Abból a feltételezésből indulok ki, hogy önök sokfelől jöttek itt össze, kiket sokfelé szórt szét a sors szele erdélyi hazánkból, így sokféle tapasztalattal is rendelkeznek arról, hogyan alakult önökben, bennünk, mindannyiunk lelkében az Erdély-kép, az elszakadás traumája, a majd mindenkiben sajgó seb hogyan forrt be, és a beilleszkedés parancsa miképpen alakította át belsönket, miképpen vont vékonyabb vagy áttörhetetlen vastag kérget ezen érzékeny rész köré. De azt is mindenki egymagában tudja csak, hogy egy-egy emlék, hangsúly, hangulat, szín, illat miképpen tépi fel néha ezt a kérget. Számunkra állandó és vállalásunk szempontjából meghatározó kérdés: származásunk, romániai kisebbségi létünk mennyire vált meghatározójává lényünknek, motivációinknak, mennyire képez ez kitartó alapot, indíttatást a folyamatos cselekvéshez, más szóval: a szülőföldjéről elszakadt erdélyi ember lelki töltete mennyire futja időben és intenzitásban? Hiszen a kopás, a beilleszkedés eróziója elkerülhetetlen folyamat, ezzel számolnunk kell.

Mindezt számba kell vennünk és értékelnünk kell, amikor a legnagyobb magyarországi erdélyi szervezetről szólunk. Magam viszont, mint az EKOSZ elnöke, kötelességemnek érzem az EKOSZ, tágabb értelemben pedig a Magyarországon élő valamennyi erélyi származású magyar konkrét és potenciális szerepének átfogóbb értelmezését is.

Hogy pillanatnyilag hol tart Magyarország, melyek a jelen legégetőbb gazdasági, politikai, szellemi, erkölcsi, demográfiai gondjai, az lassan közismertté válik, ezért csak néhány alapvető ténytet emlétek.

1990-től kiindulva 2007-re eltűnt a 100 milliárd dollárnyi közös vagyonnak a 90 %-a, az akkori 20 Md. dollár adósság pedig 80 Md.-ra

emelkedett A veszteség tehát úgy 150 md. dollár - ft.-ban cca 27.000 md. Ami az életszínvonalat illeti- melynek emelkedésében 1990 táján mindenki komolyan hitt: ma a magyar GDP eléri az uniós átlag 60 %-át, miközben a lakosság 90%-nak az uniós kereset 26%-a jut. Eltűnt tehát vagyunk legnagyobb része, nyakig ülünk az adósságban, ami naponta nő iszonyú iramban, és a lakosság legnagyobb része nagyon szegénynek mondható uniós mértékkel mérve. A pénz persze nem vész el, hanem folyamatosan pumpálták kifelé, a nagy pénzügyi és médiaháttérű globális hatalmi szervezetek felé, melyeket az eddigi kormányok mindenike kiszolgált, kényszerűségből, vagy hittel, lihegő alázattal és hálásan a neki vetett koncert. A különbség köztük továbbá (Kemény Gábor globalizmuskutató szerint): az SZDSZ és az MSZP, valamint az MDF először, másodszor és harmadszor is a neoliberalizmus kéréseit valósította meg, míg a Fidesz másod-és harmadszorban már tett közjót támogató gazdasági intézkedéseket is. A lényegről, a kifosztó globális hatalom szerepéről és ténykedéséről viszont mindenki, az egész politikai hatalom hallgat vagy hazudik, mert csak így kerülhetjük el annak haragját és megtorlását. Azaz, hogy ne legyen igaztalan, a Fidesz időnként tett megjegyzéseket a multik hatalmának korlátozását illető szándékairól, amire persze azonnal mindenhol megkapja a magáét. Legutóbbi, tusványosi beszédében pedig OV a monopólium-ellenes politika meghirdetésével tett ez irányban gesztust, és igencsak reménytelnek mondható, hogy a FIDESZ-nek a minap általa nemrég kifejtett stratégiája is ebbe az irányba mutat.

De az anyagiaknál talán súlyosabbnak mondható a szellemi-erkölcsi züllés, mert a kibontakozás lehetőségeit kérdőjelezi meg. 1990-ben mindnyájan úgy gondoltuk, hogy nagyjából megvalósulhatnak a magyarság történelmi álmái ebben a csonka országban, és ez a Kárpát medencei magyarság helyzetében is valamilyen megoldást fog hozni. Az u.n. rendszerváltás első lépése kellett volna, legyen a leszakított magyarok azonnali állampolgársághoz juttatása, miként Románia EU-s csatlakozását a világ románjainak magához ölelésével üdvözölte. Tudjuk, hogy mi történt. Láttuk, ahogy Wass Albert állampolgárság iránti kérelmét a szemünk előtt utasítják vissza. Tanúi voltunk, ahogy a rendszerváltás kezdeti pozitív eredményeit egyszerűen ellopják, előbb naiv jóhiszemű balekok, majd gátlástalan kupecsek segédletével az országot szétrabolták, és most a maradék kiárusítása folyik gyorsuló ütemben. Így aztán egy romhalmaz kellős közepén ülünk. Romhalmazon anyagilag, és tudati, érzelmi romhalmazon 2004. december 5. után.

E nagy erdélyi seregszeméről küldjük üzenetünket Gyurcsány Ferencnek (önök csatlakozhatnak vagy sem e véleményhez, én az EKOSZ álláspontját képviselem): hiheti azt, hogy büntette jól sikerült csíny volt csupán, egyike bevallott trükkjeinek, ami mára túlhaladott és feledésbe merült, és napjaink ezernyi gondja is elfedni látszik az akkor történeteket, de biztos vagyok benne, hogy az idő távolában, amikor már rég nem lesz Gyurcsány és nem lesz MSZP, melynek vélt érdekében tette, amit tett, a magyarság emlékezetében gonosztette,

majdan elszakadva annak konkrét körülményeitől, neki a nemzet legsötétebb alakjai között fog helyet biztosítani. Ezzel írta be ő magát a magyar történelembe, semmi mással. Mert hazudozós, link, semmirekellő, ártó miniszterelnökök akadnak még a példatárban, de aki nemzetét ily módon árulta volna el, aligha.

Ilyen körülmények között kell tehát nekünk élnünk és szerepet vállalnunk, civil szervezetként. A mai napig az van a köztudatban, hogy akik részt akarnak venni a közéletben, azoknak pártokba kell tömörülniük, a cselekvés egyetlen hatásos módja a pártpolitika. Többek véleménye szerint viszont a civil nemzeti hálózat lehetővé tenné, hogy megállítsuk a pénzvilág anyagi és szellemi rombolását. Egyre többen ábrándulnak ki ugyanis a pártokból, és egyre inkább a konkrét, jó célok érdekében szövetkezett civil szervezetek tudnak hitelesek maradni. Magam azonban nem tartanám becsületes dolognak ábrándokba ringatni bárkit, u. i. Európának ebben a fertályában, és kiváltképp Magyarországon távol állunk még ettől az elvárt állapottól, és miközben valóságos folyamat a pártokból való kiábrándulás, eközben nincs olyan szervező erő, ami ezt pótolhatná, ezért kell ma a közélet válságáról beszélnünk.

Ebben a helyzetben, és a pénz korrumpáló, mindent szétzüllesztő mindenhatóságának közepette viszont nem kis értéket jelenthet a mi tiszta, önérdektől mentes és az emberi szolidaritás meglétét bizonyító létünk. Mert, miközben (Czakó Gábor kifejezését használva) a nyulak mentalitása lett a meghatározó ma Magyarországon, akik milliószámra elhiszik, hogy az állam a legrosszabb tulajdonos, hogy jön a 23 millió, majd, hogy jön a 700 ezer román, akik vevők nemzeti jelképeink, egyházaink, a legszentebb érzések elleni támadásokra, nemzetünk folyamatos fasisztázására, elszakított nemzetrészeink gondjainak, sőt meglétének mind dühödtebb elhallgatására, és hálásan csókolnak kezét újra és újra a bűnösöknek, állnak oda mindenkinek dacára négyévente a nemzetárulók mögé – nos, mindeközben a magyarországi társadalom minderre immunis részének mondhatni legelszántabb, legtisztábbban látó részét mi, erdélyi magyarok képezzük. Miközben szégyenkezve és önigazolásképpen suttoják sokan, hogy „én jó értelemben vett magyar vagyok”, mi nyíltan és egyszerűen magyarok vagyunk. Miközben az ország felszámoló biztosai szakadatlanul ugrasztanak össze mindenkit mindenkivel, szítják a gyűlöletet a külhoni magyarok, a vallás, a család ellen (fenntartó pilléreink ellen), az orvosok, a tanárok ellen, addig mi attól a pillanattól fogva, hogy a határt átlépve gondolatban megcsókoltuk a befogadó haza földjét, testvérünknek tekintünk minden jóakarátú magyart e honban. Bennünk eszmélésünk óta megvolt a közösségi életérzés, a magyar közösséghez való elszakíthatatlan kapcsolat érzése, és merem remélni, hogy a mai, itteni, „anyaországi” viszonyok közepette sincs ez másképp. Így aztán talán joggal érezhetjük, hogy egyszerű jelenlétünk olyan értéket jelent e halálra szánt országban, ami némiképpen pótolhatja az Erdélyből ott távozásunkkal okozott veszteséget. Hiszen (Szász I. Tas szavaival): *„Erdély magyarsága, a maga erős történelmi gyökereivel és a*

szenvedéseiből merített tapasztalataival – minden hátránya ellenére – olyan lelki előnyben van a látszólag erősebb Anyaországgal szemben, hogy kovásza lehet a nagyobbik haza szellemi megújulásának is.” Mindezt ajánlom azok figyelmébe, akik keserűen és lemondással szemlélik a dolgok alakulását itt, az anyaországnak mondott-tudott hazában. És ajánlom mindenkinek, úgy menjen innen haza ezek után, hogy tisztában van vele: óriási érték hordozója, amit kötelessége használni, kamatoztatni.

Utoljára hagytam mondandómat Erdélyről. Eddig nem igen ért minket olyan vád, hogy ideátról átbeszélünk odaátra, hogy a partvonalon kívülről kiabálunk be, hiszen aktuálpolitikai dolgokban legfeljebb véleményt nyilvánítunk, elemzéseket közlünk lapunkban, pedig hát az egységes magyarság szemlélet mentén feljogosítva lennénk a konkrétabb részvételre is.

Keserőséggel vesszük tudomásul a legújabb adatokat: Erdélyben már csak 1,3 millió magyar él, és a jelenlegi tendenciák mellett 30 év múlva egyáltalán nem leszünk. És eminnen, a némileg távolabbról szemlélés perspektívájának tisztánlátásával szemléljük azt az egész 87 éves folyamatot, amit az erdélyi magyarság végzetes visszaszorulása jellemez számban, erőben, lehetőségekben, jelenlétben az élet minden területén. Sok éve minden gondolatunk mélyén ez áll, és Trianon óta legjobbaink minden szellemi erőfeszítése valamiféle megoldás keresésére irányult, mindhiába. Érdemes itt csak a transzilvanizmus nemes eszméjének kudarcára gondolnunk, a románság részéről történt határozott elutasítás nyomán. Hiszen ez is lehetőséget jelentett volna az életre, az együttélés keretében. A román nemzetpolitikát mindeddig meghatározó alapelv szerint viszont nekünk ott nincs jogunk az élethez, mert a mi létünk végveszélyt jelent számukra, a zsákmány végleges bekebelezésére nézve. Ugyan mi más lenne a mögöttes tartalma az egységes nemzetállam alkotmányos kitételének, ami a mai napig sarkköve a román politikumnak és közéletnek! Ezért aztán a leghatásosabb módszerrel élnek 87 éve: elveszik tőlünk a reményt. Lássátok be barátaim, hogy távozásunk mögött szinte minden esetben ez állt, a reménytelenség, a kiúttalanság, kilátástalanság, ha nem a magunk, akkor gyermekeink jövőjének féltése. Mára ott tartunk, hogy szinte nem is kell tegyenek semmit ellenünk, egyszerűen csak a status quo-t kell biztosítaniuk - ami ugyebár EU-s alapelv! És ezen európai status quo kellős közepén vagyunk tanúi a Bolyai-egyetem körüli szégyenletes fejleményeknek, valamint - éppen napjainkban - az erdélyi katolikus egyházon belüli, belülről-felülről, éppen a legfelső vezető részéről indított támadásnak az egyház emblematikus alakjai ellen. Akkor hát - kérdezem – mi változott itt érdemben az említett 17 év alatt? Íme a status quo mindenek felett! És ha valami megbontja ezt a status quo-t, az csak mi vagyunk, kétségbeejtő fogyatkozásunk.

Ezek után itt az ideje feltennünk a kérdést: Erdélyország a mi hazánk-e? A fentiek nyomán azoknak kell igazat adnunk, akik szerint Románia szülőföldünk ugyan, de nem hazánk, hiszen a többségi nemzet politikai vezetése 87 éve azon

munkálkodik, hogy ne tekinthessük annak. És ha mindezek dacára képtelenek vagyunk arra, hogy ne tekintsük Erdélyt hazánknak, ha nem tudunk lemondani Erdélyről mint magyar hazánkról, logikusnak tűnik a következtetésünk irányunkban: ki akarjuk szakítani Erdélyt Románia testéből, ezért el kell minket onnan tüntetni. Ezen dolgoznak, mert tehetik, mert erősebbek, életrevalóbbak, ravaszabbak. És - amit talán a legfájdalmasabb naponta tapasztalunk évtizedek óta: mert van bennük közösségi életérzés, ami a magyarságból kiveszőben van! Márpedig e nélkül a nemzet nem nemzet, csak véletlenül egy nyelvet beszélő emberek inkohereus együttese.

Válaszunk ezek után a feltett kérdésre: ahhoz, hogy Erdélyország ténylegesen a mi hazánk is maradjon, egyszer, valamikor csak meg kell történnie a történelmi kiegyezésnek románok és magyarok között, de a maitól eltérő alapon, a tényleges emberi és nemzeti egyenlőség és önrendelkezés alapján. A 87 éve és a mai napig érvényes román politikai alapállás összeegyeztethetetlen a mi erdélyi fennmaradásunkkal, mert összeegyeztethetetlen az emberhez méltó léttel, a minden embernek kijáró méltósággal. Igen, Trianon döntése összeegyeztethetetlen volt az emberi méltósággal, ezért a Trianon szülte Nagyrománia eszméje is az volt, és az a mai napig, mindaddig, amíg megtagadják emberi kiteljesedésünk legfőbb feltételét, jogunkat a nemzeti önmegvalósításhoz. Ekkor, és csak ekkor élhetünk egymás mellett az egymás kiszorításának kényszere és rémképe nélkül. És mivel mi őket onnan kiszorítani már soha nem fogjuk, a kiszorítás lehetősége és gyakorlata csak számukra adott, amivel ma is változatlanul élnek, hiszen trianoni pszichózisukból máig nem sikerült kigyógyulniuk, hamis történelmi mítoszaiuk máig legfőbb vezérlői gondolataiknak, érzelmeiknek és cselekedeteiknek, ezért a valós helyzet feltárása és minden lehetséges fórumon történő ismertetése elsőrendű magyar feladat - kéne legyen! Ajánljuk ezt a magyar külpolitikát majdan alakítók figyelmébe! (A maiak más célokat követve más utakon járnak.)

Ez a válaszunk mindazoknak is, akik túlhaladottnak és improduktívnak, felesleges és káros köldöknézésnek bélyegzik az úgymond folyamatos „trianonozást”, a siránkozást és visszamutogatást, a jövőbe tekintés és a cselekvés helyett. Tisztánlátás nélkül u.i. a cselekvés esztelen kapkodássá, szélmalomharccá válik, az erdélyi magyarság számára pedig végzetes hiba bármilyen önáltatás, a román nemzetstratégia fel nem ismerése, végzetes hiba az u. n. kis lépések stratégiájának porhintő gyakorlata. Ezek a kislépések egy egérfogóban történnek, amelyben közlekedésünk egyirányú, és bizony lefele mutat! Naivitás elvárni a román politikumtól, hogy hagyjon fel egész eddigi stratégiájával, és engedjen minket független magyarként ott élni. Ugyan bizony miért tennék ezt, amikor egy sok évszázados sikeres nemzetstratégia beteljesülése előtt állanak, és mindezt sikerrel integrálták-integrálják az Európai Unióba is!

Egy vesztesre álló nagy játszmaról van itt szó, ami végzetes hatással lehet az anyaország sorsára is, ami talán túlmutat saját nemzeti kereteinken, és

általunk igazán át nem tekinthető külső erők is érdekelték benne, melyek beleszólnak, bele is szólnak e játszmába. Sem lehetőségünk, sem célunk a kérdést itt és most ilyenformán tágítani, viszont kötelességünk mindenekelőtt saját csapatunkra, a magyarságra figyelni, melynél ugyebár alapkérdés az összetartás. December 5. súlyos csapást jelentett ebben a vonatkozásban, és a jelenlegi politikai vezetés úgy Erdélyben, mint Magyarországon számunkra egyértelműen bűnösen hibás úton halad. Ami az RMDSZ-t illeti, csodát nem várunk el tőlük, de azt igen, hogy teljes irányváltást hajtsanak végre az eddigi, a román érdekeknek alájátszó, simulékony és elvtelen, megalkuvó politikai gyakorlattal szemben.

Ami most számunkra fontos: túl a politikumon, mindennapjaink minden percében és az élet minden területén az egyes embereknek, és a belőlük verbuválódó civil szervezeteknek is megvan a szerepe ebben a birkózásban, a határvonalon innen és túl. Persze jól tudjuk: az igazi válasz a feltett kérdésre az lett volna, ha ott maradunk és nem adjuk át helyünket nekik. De ha már így alakult életünk, legalább ideát tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, segítsük az odaátiakat minden rendelkezésünkre álló eszközzel, tartsuk bennük a lelket, december 5. után leginkább. Hassunk oda, hogy világossá váljék a leszakítottak előtt: az anyaországban nem csak semmirekellő, csak a pénzt leső és a pénzt biztosító hatalomért mindenre, nemzetük elárulására is képes milliárdos politikusok élnek, hanem erdélyi vagy nem erdélyi születésű, de velük együtt érző és törődő, erdélyi szívű emberek százezrei-milliói is (másfélmillió mindenképp). És kötelességünk kihasználni szerény lehetőségeinket az anyaország irányában is, ahol kovászai kell legyünk az elengedhetetlen, tisztító erjedésnek.

Pillanatnyilag annyit mindenképpen mondhatunk, hogy az élet sokszínű, a főbb akciók mindig ellenreakciót váltanak ki, a fősodor mellett ellenáramlatok is keletkeznek, melyek mind kihasználható és kihasználendő lehetőséget jelentenek.

A lehetőségek legnagyobbika kétségkívül a közös EU-s tagság. Távol áll tőlem az EU mindenhatóságában bízni, hiszen ez azok sajátja, akik az EU-ban kibúvót keresnek - naivitásból vagy ártó szándékkal - a felelősség, a radikálisnak bélyegzett megoldások elől. És, miután az EU nem rendelkezik *expressis verbis* a kisebbségekről, rá hivatkozva és az új, hamis világrend bővületében árulkodóan borul össze a román politikum és a hazai kormányerők (kiemelten az SZDSZ) az erdélyi magyarság sorskérdéseinek eltussolásában. (Itt kell zárójelben megemlékeznünk a két évvel ezelőtti történetekről, amikor is röviddel Orbán Viktor tusványosi beszéde után, azzal szöges ellentétben, a Fidesz feltétel nélkül szavazta meg Románia EU-s csatlakozását. Úgy vélem, naivitásból. Ha nem naivitásból, akkor talán abban a hitben, hogy egyszer abban a helyzetben lesznek, hogy érdemben fel tudják használni az uniós terepasztalt. Egyelőre viszont ennek vajmi kevés a jele, haszna.)

Az viszont kétségtelen, hogy az EU olyan lehetőséget jelent, amivel egyébként nem rendelkezünk, kötelességünk tehát élni vele. A kérdés csak az, ki és hogyan él vele. Kétségtelenül látunk tiszteletre méltó próbálkozásokat bármely pártállású EU-s képviselőink részéről, de az uniós elvárás közismerten az, hogy maguk az érdekeltek, az erdélyi magyarság szószólói lépjenek fel az uniós fórumokon. Ami az RMDSZ részéről ebben a vonatkozásban eddig történt, az nem hogy elhanyagolható, de nem egy esetben botrányosnak mondható, hiszen a legmagyarellenesebb román politikai erők szószólóiként léptek föl ott nemegyszer. Létfontosságúnak mondható tehát, hogy nemcsak kiváló képességű, de hiteles, megfellebbezhetetlen erkölcsiségű személy álljon ki érdekünkben. Van ilyen személy, egyetlen ilyen személy van: Tőkés László. Lehetetlen feladat az, ami rá várna, amit tőle (hiszen ki mástól, ha nem tőle) elvárnánk: az EU meghatározó erőit kéne szembesítenie az alapvető erkölcsi paranccsal, az ember méltóságának tiszteletben tartásával. Trianon-Párizs politikai alapjain felépült, tehát a hazug és erkölcstelen eszméket (pl. Benes-dekrétumok, a nemzetállami szuverenitás elsőbbsége a nemzeti önrendelkezés felett, stb) is integráló, és ezen ellentmondásokat az integráció során fel nem oldó EU-t kéne rádöbbenenie arra, hogy e beteg részek eltávolítása nélkül a kontinens jövője is beteges, megkérdőjelezhető lesz. Valahol igaza van a néhány napja publicitást kapott szlovák véleménynek, miszerint a Benes-dekrétumok megkérdőjelezése a 2. világháborút követő rendezéseket kérdőjelezi meg. Erkölcsi értelemben legalábbis igazat kell nekik adnunk, és éppen ezért folyamatosan melegen kell tartanunk a kérdést. A dolog már csak azért sem reménytelen, mert miként ezt Borbély Zsolt Attila írja a lapunkban rövidesen megjelenő írásában: a korszellem megváltozott, a mai konzervatív kormányok Európában ezt érzékelve felfogják, hogy a társadalomnak nem a 68-as erkölcsi relativizmusra, hanem értékrendi kapaszkodókra van szüksége. Ez lehet a mi kapaszkodónk is!

Ezért aztán hatalmas és történelmi (!) a felelőssége mindazon politikusoknak ma Erdélyben, kiknek kezében van a döntés.

Kedves barátaim! Trianont követően Erdélyben nemzedékek hitvallása volt a kisebbségi létből való menekülés elutasítása és a helytállás, a cselekvés vállalása. Csakhogy ez remény nélkül nem lehetséges. A két világháború között még élt a remény, '45 után már más koordináták szabták meg életünket, amikor az egyén vállalásának nem igen maradt tere. A szorítás lazulása aztán együtt járt demográfiai helyzetünk katasztrofálissá válásával, valamint a nemzeti intolerancia kategorikus és következetes gyakorlatával, ami végül is sikerrel erodálta a reményt. Ennek eredményeképpen állunk mi ma itt, földrajzilag és képletesen szólva egyaránt. Az, hogy ennyien összejöttünk a hívó szóra, egymagában arról árulkodik, hogy erdélyiségünket nem adtuk fel. És nézzen mindenki saját magába: feladtuk-e a magyar Erdély ideálját? Képesek vagyunk-e feladni a magyar Erdély-képet? Képesek vagyunk-e tudomásul venni, hogy Kolozsvár, Nagyvárad, Marosvásárhely után Csíkszereda, Sepsiszentgyörgy,

Udvarhely következék? Ha a magunk személyi vonatkozásában, fizikailag távozásunkkal feladtuk is, ez jelenti-e vajon azt, hogy lélekben is feladtuk Erdélyt? És miként 87 éve Erdélyben folyamatosan, úgy ma szerte a világ magyarságában, valamennyi kontinensen élő sorstársunk lelkében szüntelenül ott ég a kérdés: van-e remény arra, hogy magyarok maradjunk a Kárpát-medencében, a magyarság Szent István-i, Bethlen Gábor-i, Tamási Áron-i értelmében, vagy hovatovább valami alaktalan, amorf, ideig-óráig még valami magyar szerkezetű, de idegen szavakkal kevert nyelvet beszélő, véletlenül e tájra született, gyökértelen és céltalan embercsoporttá válunk? Akik végül csak arra lesznek alkalmasak, hogy valamely idegen embercsoportot kiszolgáljanak?!

Meglehet, hogy az itt elmondottak távol állnak napjaink politikai realitásaitól, de abban biztos vagyok, hogy ez az az út, melyen haladnunk kell, ha a fent említett értelemben és formában akarunk megmaradni.

Ismét csak magunkba nézésre invitálok mindenkit. Ha félelmetes és fájdalmas a válasz, gondoljunk arra, hogy van értékadó fájdalom is, és éljünk a születő értékkel. Ha pedig ennek nyomán bárki is indíttatást érezne a cselekvésre, gondoljon Gáll Ernő szavaira: *„Az ember az, amit cselekszik”*.

De lehet-e cselekedni? Reményik szerint *„lehet, mert kell”*. A 30-a évek kolozsvári Hitel-ének alapítója, Albrecht Dezső tovább megy, amikor ezt mondja: *„Végeredményben nem is az a tulajdonképpeni probléma, hogy mit lehet és mit nem lehet, hanem az, hogy hogyan lehet”*. Talán lesznek közülünk olyanok, akik a fentiekből kihallották a lehetőséget, mindeneelőtt azt a belső indíttatást, amit tovább is tudnak majd adni. Ha így van, akkor nem szóltam hiába. Köszönöm a figyelmet.

K. P.

9.

2007. október

Gáz van, babám!

Levelet hozott a posta, benne a Szegeden megjelenő *Délmadár* c. valami (szerkeszti Lévy Gizella, Somodi Géza) 2007. október 12-i számának címlapját. Szegedi barátaim küldték, hogy reflektáljak az oldalon éktelenkedő, a **Nagyon gáz!** míves címet viselő fotóra, melyen egy székelyruhát viselő pár fogja gyermeke kezét, kinek szájába az alábbi szöveg adatik: „*Hiába mondtam a szüleimnek, hogy ne égessenek ezzel a néptáncos szerkóval az utcán, mert bármikor találkozhatok egy pajtással az oviból. Nagyon gáz lenne, ha meglátna így bennünket valaki, elsüllyednék, ha például szembe jönne velünk Anna, a nagycsoportból.*”

Első reflexszerű mozdulatom a „szemetet a szemétkosárba” elvnek megfelelően indult, aztán eszembe jutott feleségem kisgyermekkorai traumája, amikor az orvoshoz úgy tudták elcsábítani, hogy a hön áhított székelyruha megvételét ígérték neki útközben, és agyam ezt vetette össze azzal az alapállással, amiből ez a mocsk megszületett. Ami vérig kellene sértsen minden jóérzésű embert határon innen és túl, de ami ma Magyarországon mégis olyannyira „trendi”, hogy egy, nyilván a szellemi szubkultúrát kiszolgáló kiadvány is jónak látja címlapján hozni.

Fenti mondatban a hangsúlyt az „is”-re kell helyeznem, és jelen sorok írására is ez késztet. Mert „hazánkban” távolról sem csak a szellemi posvány sajátja a magyar, kiemelten a határon túli értékek elvetése, kigúnyolása, nemcsak részeg rádiósok szólítanak fel Magyarországon magyarok kibevezésére, de pl. irodalmunk szent teheneinek tollából is ömlik a megvetés, a sátáni gúny, mélységes lenézése saját (?) nemzetüknek. (A lelki áfium spiritus rectorait is nyilván nem idelent, a magyar ugaron kell keresnünk.) Hogy aztán e saját nemzet mennyire van tisztában önmagával térben is időben, valamint önmaga elemi érdekeivel, azt urnák előtt bizonyítja mindahányszor, de legfőképpen bizonyította 2004. december 5-én. Amikor is vevő volt a hazugságra, de a jelek szerint és minden ellenkező tapasztalat dacára vevő a fenti förmedvényre is. Ami immár az óvodások lelkebe látja betáplálандónak az elfordulást megtartó értékeinktől. Igazuk van, nem lehet elég korán kezdeni...

Gratulálunk önöknek, szabad (dél)madár szerkesztők, önök jól érzik szellemi atyáik szándékait, és jól érzékeltetik e szándékok megvalósulását, hiszen röpke néhány év alatt a székelyruhát, és a ruha alatt dobogó székely szívet sikerült szégyenteljessé tenni Magyarországon. Bizony, gáz van itt, bűzös és fojtó.

Szekszárd, 2007. október 27.

Dr. Kövesdy Pál, az Erdélyi Körök Országos Szövetségének elnöke

10.

2008. március

Szócs Károly

Tanítómese és igaz történet avagy az elszalasztott történelmi lehetőség

*”Az írás – aszerint, ahogyan valaki műveli – lehet
gyalázkodás, szellemi kicsapongás, napszámosság,
kézmívesség, művészet, tudomány és erény.”*

*(August Wilhelm Schlegel, német író,
irodalomtörténész; *1767-†1845)*

Az egerek (*Mus musculus domesticus*) kongresszust tartottak, és megállapították, hogy a világ összes egerei számára az örök boldog élet akkor következik be, ha minden macska nyakára csengőt fognak kötni. A végrehajtáshoz önkéntesek szükségeltetnek, akik akár életük feláldozásával is vállalják a fényes jövő megvalósítását. Egyik egerke sem vállalkozik, azóta se, erre a feladatra. A *Mus musculus* látszólag okosabb, mint a homo sapiens: kétféleképpen értelmezhető, bizzuk az olvasóra..

Ez tehát a **tanítómese**, ami a német sajtóban látott napvilágot¹, és pedig a reformokkal kapcsolatosan, általában, így az eü.reform körüli huzavona okán is. Konszenszus! - mindenki egyetért abban, hogy a reform tovább nem halogatható, csupán senki nem vállalkozott az első radikális lépés megtételére. Ez a lépés pedig a több mint 250 megbiztosító kasszák helyett egy, a szolidaritás elve alapján, általános és mindenki számára kötelező biztosító létrehozása lenne, beleértve a magánbiztosítók megszüntetését. Ez utóbbiak ellen leghevesebben az orvosok hangoskodtak, hiszen ugyanazon munkáért a magánbiztosító két és féltől akár három és félszeres díjat fizet az orvosnak. (Nota bene: a magánbiztosítók csak fiatal, egészséges és egy bizonyos havi jövedelem feletti személyeket vesznek fel.) A pénz körüli vita olyan hangvételi volt, ami alapján sejthető, milyen sok a pályatévészett orvos, akik inkább autószerelő, vagy gáz- és vízszerelő kellett volna legyenek, akikre egyébként is sokszor szoktak hivatkozni, hogy azokat mennyivel jobban fizetik. **Cave:** Nem a juhok legelőjéről van szó, hanem a gyapjáról!²

Klinikai orvosként, majd orvospáciensként többet láttam talán, mint kellett volna, és pedig a betegágyból, vízszintes helyzetből nézve. Igencsak tudom ajánlani nagyhangú, magukat orvosnak tituláló ”rágcsálóknak.” A magyar viszonyok olyanok, amilyenek, írnak róla többször, sajnos kellő tárgyi ismeretek és tágas szemléleti horizont hiányában. Ez pedig minden más témával

kapcsolatosan is felpanaszolható, ami miatt – kívülállóként nézve – a mai magyar sajtóban elrettentő, destruktív zsurnalizmust folytatnak. Nem tapasztalható hiány a felkorbácsolt érzelmekben, továbbá a felelőtlen állításokban és kijelentésekben, valamint előjelzésekben. A képviselők pedig meghunyászkodnak, nem vállalnak felelősséget a törvényhozásban (lásd: 2005. dec.), vagy ha igen, akkor ugyancsak kifogásolható módon.

Most következzen hát az **igaz történet**. Amikor 1954. október 23-án Nyugat-Németország meghívást kapott a NATO-ba, az EU-tagsághoz hasonlóan a már-tagok hozzájárulása volt szükséges. És akkor, a kis Dánia vétót jelentett be, és a hozzájárulás feltételül szabta, hogy törvénybe iktassák a Schleswig-Holstein-i dán nemzeti kisebbség számára 2 parlamenti képviseleti hely garanciáját. Nyomban meg is szavazták a törvényt, s így Németország. 1955. május 6-án, tíz évvel a kapituláció után, volt nyugati ellenfeleivel azonos katonai szövetség tagjává válhatott. Ez a történelmi lábjegyzet azért is figyelemreméltó, mivel a dánok németekkel szemben táplált ellenérzése semmivel sem (volt?) kisebb, mint más népek esetében – , szabadjon a részletezéstől itt eltekinteni.

A hiányos történelmi, szociológiai és etnobiológiai ismeretek hiánya végzetes következményekkel járt 2006. májusában, amikor a magyar parlament elsietve, egyhangúlag szavazta meg keleti szomszédjának EU-tagságát. Bármennyire is hihetetlenül hangzik, még maguk a románok is kárát vallották, hiszen azóta sem tudnak mit kezdenek magukkal, immáron Nyugaton is látják, hogy elsietett lépés volt: semmi ígéretnek nem tettek eleget, sőt, a nagyhangon megkezdett folyamatok elakadtak, a korrupció csak fokozódott. Érdekes pl. magában a román sajtóban olvashatókat felemlíteni. Az egyik fél évvel ezelőtti írás arról szólt, hogy "az RMDSz, kormánypártként *elrománosodott*" – mivel a kezdeti, megbízható, korrekt és kiszámítható magyar politikusok egyre inkább hasonlítanak román kollegáikhoz, vulgo: hagyták magukat korrumpálni! (NB: a korpa és a disznó meséje!) Pár nappal ezelőtt ezt írták³: fogadni merek, hogy a románok alig 2 %-a gondolja, milyen jó EU-tagnak lenni. Az értelmesen megírt elemzés következtetése pedig úgy hangzik, hogy az EU-tagság megérkezése *megzavarta éppen a földalatti barlangokban zajló, a lopott arany feletti osztzkodást*. A cikk írója fogadást ajánlott az említett 2%-ra: egy tizennyolc éves Veuve Clicquot egy Biborçeni (: egy üveg bibarcfalvi ásványvíz) ellenében! – annyira biztos meglátásai és következtetései helytállóságában.

A történelmi ismeretek hiányában elszalasztotta a magyar parlament a soha vissza nem térő lehetőséget: vétójoguk alapján megszabhatták volna, hogy csak úgy és akkor járulnak hozzá a keleti szomszéd tagságához, ha azok törvényben foglalják az anyaországnak az erdélyi magyarsággal kapcsolatosan megfogalmazott elvárásait és azok teljesítésének garanciáját. Ehelyett az esztelen nemzeti önmalasztozást választották, hogy ... lássátok feleim szümtükkel, hozzuk testvéreinket abba a házba, ahol mi már benn vagyunk. Ház helyett ugyan alig előszoba, de erről ma már senki nem beszél.

Nem véletlen a mottónak választott passzus, régi olvasmányomból húztam elő, amikor a fentebb már említett mai, stratégiai konszensus nélküli politikai csatározásokat és az azokról folytatott destruktív zsurnalizmust felemlítettem. Sajnálatosnak tartom, hogy immáron nem elég a saját média, már az Átalvetőben is megjelenik egyféle helyzetelemzés, gyalázkodó kijelentésekkel; lásd Bayer és Nagy júniusi számban megjelent írásait. Majd az EP-i választásokon – kizárólag a senki által előre nem is sejthető körülménynek köszönhetően – elért nemvárt siker felhajtó erőt adott a valóság talaja feletti lebegőknek, újabb nemzeti bódulatot váltva ki, amit ugyancsak olvashattunk a médiában megjelent, inkább politikai szédelgés, mint higgadt választási értékelőként. **Cave:** Nem minden, ami megengedett, tisztességes is! ⁴

Nemrég, a francia elnök, Sarkozy diktálta nagy cselekvési sebességről is értekezett egyik német lap.⁵ Érdekes módon rajzolódott ki a nem született-francia elnök és a gall, latinos jellemvonás közötti diszkrepánia. Az írás de Gaulle tábornok egyik mondásával kezdődött: *”Hát hogy lehessen kormányozni egy olyan országot, ahol 328 féle sajtót csinálnak?”* A befejező mondat is de Gaulle-tól származik, egyik leveléből való, ahol idézte, amit Hannibal tanácsolt testvérének, Hasdrubalnak, akit zsoldosok toborozásával bízott meg: *„Ne vegyél fel túl sok galliait! Azok mind iszákosok! Bátran cselekednek, merészek a harcban, de gyorsan begazolnak és soha sem elégedettek.“*

Ne sokat, inkább sokatmondót. ⁶

Magyarázatok:

¹ Az egerek boldogságát jelentő ”csengőt a macska nyakára” metafora a FAS, 19. Juli 2007 ”Warum mögen die Menschen

Reformen nicht? c. írásban olvasható, Thomas Straubhaar tollából;

² Non est de pastu ovium quaestio, sed de lana. (II. Pius pápa /*? - †1464/mondása)

³ Mircea Mihăieș: Ruptă la nivelul gâtlejului, societatea românească e alcătuită din două categorii intrate - chiar fără să știe - într-un conflict pe viață și pe moarte. (in: Evenimentul Zilei, 31. dec. 2007)

⁴ Non omne quod licitur honestum est! – latin szállóige;

⁵ Günther Nonnenmacher: Tollkühn, tapfer, nie zufrieden. (in: FAS. 2. Dez. 2007)

⁶ Non multa, sed multum – latin szállóige, saját értelmezésben.

A szerkesztő fenti íráshoz az alábbiakat fűzi hozzá

A hír szent, a vélemény szabad - e jelszóval tesszük közzé Sz. K. írását, ami többek között lehetőségeink tragikomédiába illő elkótyavetyélését pergeti le előttünk, valamint a zsurnalizmus vadhajtásait kárhoztatja. Előbbiről előző lapszámainkban ismételten értekeztünk, a mai napig próbáljuk magyarázni a magyarázhatatlant, kapaszkodunk a délibádba és nyeljük a ködöt, akarjuk a reményt, csak hát minden nappal minden

igyekezetünk lassan belefullad jelen politikai életünk és koncepciótlan politikusaink látszatcselekedeteinek mocsarába, és ami a következő kérdés feltevésére készlet: csupán egy gyökereit, hajtómotorját, iránytűjét, tehát jövőjét vesztett náció történetének befejező szakaszát éljük passzívan, avagy egy kitervelt, elveszejtésünket célzó külső összeesküvés részint cinkos, részint ostoba és vak végrehajtóinak szemfényvesztő előadását szemléljük, szintúgy passzívan? Ami pedig Bayer és Nagy említett „gyalázkodó” szövegeit illeti, azt kell mondanunk, ha a vélemény szabad, akkor a felháborodás is az (kéne legyen), akár kevésbé passzívan is (N.B. 2006. hosszú forró össze., ami végül mégsem lett elég hosszú és elég forró). Ennek jegyében, Sz. K. frappáns történetei után engedtessek meg nekem is egy póriasabb „nota bene”, egy régi „igaz történet” Désről: Két élemedettebb korú kisasszonyhoz végre odaszegődött egy udvarló. Mivel beszédhibásak voltak, megegyeztek, hogy annak jelenlétében lehetőleg nem szólnak, inkább csak bólogatnak. Aztán lőn, hogy miután az úr megérkezett, a macska elkezdte nyalni a kikészített tejfölt, mire az egyik hölgy a tilalmat feledve rászólt (mondhatni gyalázkodóan), emígy: „titt, te”, a másik meg órá: „ne tojj te”. Amaz pedig mérgesen replikázott: „én te tojjak, te te tojjál? Mind megeti a tita a tejfölt.” Hát itt a javát bizony már megette, nekünk, egereknek mégsem sikerül a nyakába eléggé hangos csengőt kötnünk, pedig immár nem boldog életünk, hanem pusztá „egérlétünk” a tét. Az írás schlegeli deffinícióihoz meg bátran hozzátehető a jajkiáltás is.

K.P.

Az írás egészségügyi reform-vonatkozásait Dr. Szász István Tas kommentálja az alábbiakban

CINCOGÁSTÓL A NYÁVOGÁSIG CSENGETTYŰHANGBAN

Mint az egészségügyi reform vonatkozásában felkért hozzászóló, agyficamot okozó pályán próbálom egyenesben tartani gondolataimat. Hiszen e tanítómese kapcsán először az ötlik eszembe, hogy mennyire más mindazt, ami itt folyik, kívülről látni, aztán meg, hogy ugyanaz a tanítómese mennyire mást jelent ott és itt, s végül, hogy „orvosi rágcásalói” mivoltunkban mennyire más a hozzáállásunk a történethez.

Mert Károly barátunk egy valóban üvegzebeú társadalomban figyelheti az áramlatokat. Ott tudják, hogy ki kire akaszt csengettyűt és miért. Tudják, kinek érdeke és kinek nem, és azt is, hogy a politika minden nagy és demokratikus hagyomány ellenére igencsak félve nyúl e kényes kérdéshez. A leghatalmasabbak bukását is magában hordozza egy ilyen kísérlet.

Náluk a több és magánbiztosítói rendszer hátrányait (erkölcstelen és pusztító erejét) megtapasztalva sóvárognának a szolidaritás Bismarck-i áldásait újra érvényesíteni. Arról van tehát szó, hogy a valódi reformot a több- és magánbiztosítós rendszerből az egy- és szolidaritás alapján működő biztosító felé kellene végrehajtani. A csengettyűt tulajdonképpen a jól megfizetett rágcshalók akasztanák a reformmacskák nyakába, s akadályoznák meg azok lopkodás ellenes lopkodását éléskamráik felé, a szolidaritás eltiprásán alapuló és ab ovo nyereszkesedésre berendezkedett magánbiztosítókkal közös érdekeik alapján.

Nálunk a sokszorosán alulfizetett orvosok, ahelyett, hogy a kevés működő csengettyű leszerelését szorgalmaznák, s azt remélnék, hogy a több- és magánbiztosítós rendszer rendezi megalázó jövedelmi helyzetüket, éppen az ellenkezőjét teszik, és a beteg érdekét nézve a kockázatközösség és a szolidaritás mellett állnak ki. A rengeteg durva sajtótámadást elviselni kénytelen orvostársadalomról bizony egy egészséges zszurnalisztika ezt lenne hivatott eljuttatni a „tömegek” tudatához. Valójában alig van hasonló önzetlen és gyakorlatilag egyöntetű kiállásra példa a mai magyar társadalomban. Még mi magunk sem gondoltuk ezt át e formában.

Nálunk a reformmacskának álcázott ragadozó pumák egészen másra esküdtek fel. Felénk ők azok, akik az egerek számára hozzáférhetetlen éléstárat kifosztani készülnek, és ezt nevezik reformnak. Az ő nyakukban a mi fogyó pénzünkből (egészségünk árából) beszerzett cifra reklámszövegek lógnak csengettyűk helyett. Ők maguk szerelik azokat fel magukra, és az egérék valóban egzisztenciájukat kockáztatva próbálhatnak csak megszólalni az ott hirdetett tévtanokról. És ők csodák csodája megszólalnak. A macska azonban – a mai erőviszonyok között még – macska-egér harcot folytat sok kis neveltségessé tett ellenfelével. Közben még az egérlyukakat is eladja a sokkal hatalmasabb patkányoknak.

*

Szőcs Károly írásának további részei sem nélkülözik a magyar valóságból kiszakíthatatlan magyar orvos sorsával is párhuzamba hozható gondolatokat. Mint mindig, most sem árt figyelniük rá!

11.

2008. június

Irodalomnak öltözött ideológia - avagy ki az érzelmi-ideológiai terrorista

Az Átalvető 2008. júniusi kommentárja

*Istentelen az, aki a költő emlékével nem hódítani,
hanem háborúzni akar (Ady Endre)*

(A Cs. Gyimesi Éva szövegéből idézett részek kurzív betűvel szedve)

Megkésve, május elsején adták kezembe barátaim (talán némi provokatív céllal is) az *Élet és irodalom* idei, február 1-i számát, Cs. Gyimesi Éva *Irodalomnak öltözött ideológia* c. írásával. Amennyiben szándékukban állt velem a munka ünnepét munkával ünnepeltetni, számításuk bevált, hiszen az ott felvetett kérdések ösztökéje a honi, mindent uraló neoliberális ideológia okán hatalmas, de a Wass Albert-év közepe táján kötelességemnek is érzem megadnom a választ a magam szerény lehetőségeihez mérten, és, nem tagadom, „*az elveszett tulajdon körüli frusztráció*” béklyójában. (Ha már nálam sokkal avatottabb és kompetensebb személyek ezt - tudtommal – nem tették meg.) És mert az említett ideológia a jelek szerint otthon is mindinkább teret nyer, ami végzetes lehet a lassan Erdélybe visszahúzódó nemzeti szellemre.

A szóban forgó írás lényegét egyetlen rövid mondatban össze lehet foglalni: a szerző a magyar nemzet ellen intéz támadást saját területén és eszközeivel, az irodalom oldaláról (és Erdélyből!) szállít muníciót a gyurcsányi mű-antinácizmusnak. Magát az írást nem áll módunkban teljes terjedelmében közreadni, meg célunk sem lehet olvasóink eszét-lelkét vegzatúrának kitenni, de az írás fő kitételeit rendre csak fel kell villantanunk. (Biztosítom az olvasót, hogy a közölt részletek egyáltalán nem a szöveggörnyezetükből kiragadott, a teljes írás szellemével ellentétes idézetek. Ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, hogy e kényszerűségből választott forma nagyon megnehezíti az írás értelmezését; az eredeti szövegrészek bonyolultsága, bennük az idegen szavak túltengése miatt kéretik azok szerzőjénél reklamálni.)

Cs. Gyimesi Éva (Cs. Gy. É.) *Ágoston Vilmosnak A kisajátított tér. A nemzeti képzelet Doru Munteanu és Wass Albert műveiben* c. könyve kapcsán teszi szóvá „*a Wass-kultusz irodalmon kívüli céljait és ártalmasságát*”. A bevezetőben nagylelkűen elismeri ugyan „*a legkülönfélébb ízlések és értelmezői közösségek legitimitását, jogát a nyilvánossághoz*”, ám ezen ízlések és közösségek következetesen a „*hívek*” és „*hitközösségek*” minősítő jelzöt viselik, akik „*már nem is interpretálnak*”, hanem „*pusztán csak állítanak*,

minősítenek” („Minősítés”-vonatkozásban tehát bagoly mondja verébnek...). E „hívek” a Wass-emlékévben *„élhetnek a kultusznak szánt pénzbeli támogatással az állami intézmények részéről”* – ezt írja Cs. Gy. É. 2008-ban, Gyurcsány-Hiller-Zuschlag évében, a magyar kultúra és a nemzeti értékek teljes anyagi ellehetetlenítésének korában! Ugyan kérdezné már meg Potápi Árpád bonyhádi (az első hazai Wass Albert szobor állítója), vagy Bethlen Farkas verőcei polgármestert, mi a véleményük ez ügyben! De mit Potápi, mit Bethlen, amikor Cs. Gy. É. egyetlen lendülettel a *„jobbaldal ideológiájának hatásos terjesztői”* mögé odaállítja az MTA elnökét, Vizi E. Szilvesztert és Tőkés Lászlót is. (Ám legyen ügy!)

Az írásban referenciaként szereplő Ágoston Vilmos-könyvet nem volt szerencsém olvasni, bizonyára kiváló munka, *„iránytű az irodalomtanárok számára”*, és az azt értékelő Cs. Gy. É. professzorasszony szakmai kvalitásait sem áll szándékomban, módomban, jogomban megkérdőjelezni, így aztán hajlandó vagyok e szakmai tekintélyeknek fejet hajtani és elismerni azt is, hogy Wass Albert *„nem annak a kánonnak a része, amelybe József Attila, Bartók és Márai tartozik”*. Továbbá a világért sem kényszeríteném azokat, akik *„Ottlikot, Nádast, Esterházyt választották értékideálnak”*, hogy *„a nemzetietlenség vádjától félve melléjük helyezték Wass Albertet”*. Mindazonáltal a Magyarországon ma *„megfélemlített, üldözött és lépten-nyomon félreállított”* „nemzetietlenkedők” mégis megkérdézik Cs. Gy. É. tollával: *„Kötelező-e, hogy művészileg többnyire kétes értékű szövegeket, érzelmileg kártékony és politikailag veszélyes mozgalmakat támogassunk azért, mert a wassista hitközség (óh, milyen csodálatos, áthallásokra indító szóelemény) érzelmi terrort gyakorol, akár az iszlám fundamentalisták?”* Ezek után bizony porba sújtottan, nyűszítve és szégyenkezve tekintek Wass Albertet olvasó önmagamra, hiszen most döbbenetek rá, hogy valódi iszlám terroristaként *„az etnikai ellenségképzés és konfrontáció-gerjesztés”* bajnokának hódoltam mindvégig. Nesze neked Anuca és Táncos Csuda Mózsi, kussoljatok, hiszen Cs.Gy.É és Ágoston Vilmos kimutatta igazi, uszító mivoltotokat W. A. prózájában és verseiben egyaránt. És, hogy a szemétre vetettség teljes legyen, Wass Alberttel szemben, mint rossz tanuló elé a jót, a tanárnő elénk állítja Tamási Áront, Kuncz Aladárt vagy Áprily Lajost, akik *„az irodalmi köztudatból mára, úgy tűnik... teljességgel kitörlődtek”*, ők, *„akik sokunk számára az erdélyi ember jobbik énjét, az interkulturálisan nyitott, toleráns, a békeszerető transzszilvanizmus hagyományait testesítik meg”*. Tisztelettel jelentem, professzor asszony: nem törlődtek ki, számunkra továbbra is ezen értékeket jelentik. Miként Wass Albert is, akivel nálunk jól megférnek egymás mellett. (Igaz, mi még nem az önök iskoláit jártuk.)

A felsorolt művészi gyengeségek: *„a terjengős retorizáltság, az egysíkúság, a kompozíció hiányosságai, az önisméltés, a képzavarok, közhelyek és stiláris pongyolaságok”* már csak jelentéktelen szakmai kézifegyverekként jönnek szóba az ideológiai nagyágyúk után. Pedig ha csak ezeknél maradna Cs.

Gy. É, mint szaktekintéllyel nem mernék perelni vele, és meglehet, egyszer talán tényleg kiesik Wass Albert a jövő szigorú rostáján (én ezt ugyan nem hiszem, legfeljebb a teljes magyarsággal együtt), addig viszont nagy szüksége van rá ennek a megszorított népnak, éppen a cs.gy.évák elleni védekezésében. Igen, ez Wass Albert sikerének titka és kultuszának magyarázata, nem az agresszív nacionalizmus. Így aztán a professzor asszony írása, az *Irodalomnak öltözött ideológia* bizony saját fejére hull vissza. Mert olvassuk csak: „*A Wass-hívek még a romantikus nacionalizmus terminusaiban és nem a modern nemzetfogalom kategóriájában gondolkodnak. Egyáltalán gondolkodnak-e? Inkább csak hisznek*”. És valamivel alább: „*Persze, nem véletlen, hogy a jobboldal mégis őt választotta politikai marketingjének sikere érdekében, hiszen az esztétikai értelemben igazán kiváló erdélyi írók nem lennének ennyire hasznosak olyan mozgalmak, gárdák létrehozásának legitimálása számára, amelyek ma az országot a románokkal szembeni önvédelemre kívánják felkészíteni*”. Hát itt bizony a hang fennakad és a lehelet megszegik ennyi esztétikai és irodalmi köntösbe öltözött ideológia láttán. Azaz dehogyis ideológia, annak ugyancsak gyatra lenne, ez kérem már érzelmi-eszmei mimikrit öltött vegytiszta politikai terror. Így aztán gondolkodni sem tudok, inkább csak hiszek – magának Cs. Gy. É.-nak, ill. az általa idézett Ágostonnak, az ő „irodalmuknak”: „*Ebben az irodalomban csak egy az igazság: megszűnik az igazság általános fogalma. Az általános érvényű gondolatot nemegyszer felváltja az általános indulat hatalma*”. Bizony, ahogy mondják. Mert, mint látható, itt minden intellektuális, szakmai máz dacára Cs. Gy. É. írásából süt az indulat, ezt az indulatot pedig úgy hívják: gyűlölet. Kornis Mihálytól tudjuk: ők sokkal jobban gyűlölnék minket, mint mi őket. Habár a mai napig nem értjük, kik azok az „ők” (mert hiszen mi nem gyűlöljük azokat, akikre K.M. gondol), de Cs. Gy. É. mindent megtesz azért, hogy mindazok a magyarok, akik Wass Albertet lelkük legnemesebbikének érzik, akik a Wass Albert-i életműből egészen mást olvasnak ki, mint amit Cs. Gy. É. rájuk akar oktrojálni, viszontgyűlöljék őt. Jelentem professzor asszony: nem járt sikerrel, nem tudjuk Önt gyűlölni, inkább sajnálni, amiért kiírja-kiírtja magát abból a lelki közösségből, melynek híján nagyon árva lehet. És képzelje, nem sikerült meggyűlöltetni magukat velünk azoknak sem, akik miatt – Wass Albert nyomán – mi is földönfutókká váltunk, akik eleink vérrel-verejtéssel épített és századokon át megvédett anyagi és szellemi örökségét végül eltulajdonították és ma magukénak mondják, és amit mi egy életen át siratunk. Ez kérem nem egy olyan „*érzelmi elfogadás, (ami) fölöslegessé teszi, és el is utasítja a történelmi tények elemzését*”. Ezek olyan történelmi tények, melyek érzelmileg elfogadhatatlanok, és amelyeket nem elemezni kell, hanem meghaladni, még „*az elveszett tulajdon körüli frusztráció*” béklyójában is. Kellene, de, miközben meglehet, hogy a román irodalmi életből kikopott Doru Munteanu, miként azt Cs. Gy. É. példaként elének állítja, ám Kolozsvár utcáin a magyarul szóló fiatalokat, talán épp Cs. Gy. É. tanítványait, nyilván a modern nemzetfogalom jegyében verik (erről vajon miért nem szól a

felelős oktató?, nem, ő Wass Alberttől félti őket), Marosvásárhelyen a románság azon töpreng, hogyan szabadulhatna meg a Kultúrpalotától, Budapesten a magyar zászlót az utcán és a lelkünkben is tapossák, az És pedig ilyen Cs. Gy. É - féle írásokat közöl, melyek sajnos nem a meghaladást szolgálják, de a frusztrációt erősítik, mert a századok óta és ma naponta bántott, ezért kiutat, feloldást kereső lelkeket lépten-nyomon megalázzák, gyalázzák, terrorizálják. Érzelmileg-ideológiailag-politikailag Budapestről, és lám, most Kolozsvárról is. Ezzel Cs. Gy. É. kísérletet tesz arra is, hogy - Wass Albert személyén át - az erdélyi magyarságot is bevonja a náci-antináci műbalhéba, oda is átterjessze ezt a magyarságra végzetes pestist. Ezt pedig, a nácizmustól mindig is érintetlenül maradt erdélyi magyarság, az évszázados magyar-román-zsidó-szász együttélés emlékének nevében és Wass Albert szellemében visszautasítjuk! Ha már annyi minden elveszett, legalább e megmaradt lelki kincseinket nem hagyjuk!

Mondja professzor asszony, tényleg ennyire fél saját nemzetétől, vagy szándékosan bántja őt? Milyen lelki mozgatórugók vitték Önt azok táborába, akik bántanak minket? Ön kiváló elme, ezért jól tudja, hogy e népnek a háborúzni akarók elől van még menedéke bőven, és ezek egyikét Wass Albertnek hívják. Ezért támadja, ugye?

K. P.

Az EKOSZ elnöksége mindenben egyetért fenti írás megállapításaival és szellemével, B. Osvát Ágnes szerkesztő pedig a következő Oriana Fallaci idézettel csatlakozik hozzá: „Az igazságért való harc, ha nevetségesnek is tűnik egyesek szemében, mégsem hiábavaló, akkor sem, ha csak későn, túl későn derül ki: igazunk volt!”

12.

2008. december

Nyílt levél a Magyar Rádióhoz

Az ország legnagyobb erdélyi szervezete, a 23 tagszervezetet tömörítő Erdélyi Körök Országos Szövetsége (EKOSZ) nevében fordulunk azon személyekhez, akik felelősek a Magyar Rádió arculatának kialakításáért.

A jelenlegi média-világ posványában számunkra továbbra is elsősorban a magyar rádió, kiemelten az annak idején Erdélyben egyedül fogható Kossuth Rádió jelenti a mindennapi tájékozódás, szellemi feltöltődés, lelki integritásunk megőrzésének reményét. Jelentené. Sajnos a Kondor Katalin elnöknő távoztatása után bekövetkezett durva struktúra-változások, a radikális műsor-politikai átrendeződés mind kilátástalanabbá teszi e remény megvalósulását. Sok mindent voltunk és vagyunk kénytelenek tudomásul venni, azonban a tartalmi döbbenetek mellett a legkirívóbb formai változások azok, amelyek magyar emberek százezreiben dühöt és elkeseredést váltanak ki naponta. Lassan évek óta tűrjük ezt, ideje hát szólunk. A bevezetett bikfanyelvű, tudatromboló, óránként többször elismételt Emeregy (kettő, stb) bejelentkezést a rádió magyar voltának eltussolásaként éljük meg, és naponta várjuk, mikor tűnik el mellőle Kossuth, Petőfi, Bartók neve. Ezzel párhuzamosan tűnt el az éterből az „Éljen a magyar szabadság, éljen a haza” szignálja, ami pedig eszmélésünk óta egy idegen, legtöbbször ellenséges közegben a magyarsághoz való tartozásunkat, megmaradásunk lehetőségét jelezte, így ivódott be lelkünkbe. És most ezt tépték ki onnan. Az üzenet világos: *ne éljen a magyar szabadság, ne éljen a haza!* Az „Emeregy” este tíz óra után befejezi adását a határainkon túl egyedül fogható középhullámon, ezzel is hozzájárulva a leszakítottak kirekesztéséhez. Ezt nevezik ma Magyarországon közszolgá(l)atiságnak, így szolgálják az összmagyar közösséget. Véletlen lenne mindez? Vagy inkább Magyarország, a magyarság elnemzetlenítésének, tönkretételének „büszke és bátor”, olyannyira hatásos eszköze ez a számtalan hasonló próbálkozás mellett? Melyek eredményeként ma már büszkén és bátran rúghat belénk bárki. Íme „a szavak ereje”!

Nem remélünk önöktől érdemi választ, a politika korifeusaitól megszokott míves látszatmagyarázatokra meg nincs szükségünk. Csak abban reménykedünk, hogy lesz még nemzetének felelős vezetése a Magyar Rádióknak, a közszolgálati Magyar TV-nek. Magyarországnak.

Szekszárd, 2008 decemberében

Dr. Kövesdy Pál EKOSZ elnök

Kese Ferenc, az Erdélyi Magyarok Tolna Megyei Egyesületének elnöke

Hompoth Zoltán, a Magyarok Világszövetsége Pest Megyei Szervezetének elnöke

Fenti dokumentum kezdeményezésnek tekintendő, melyhez várjuk további szervezetek, csoportok, egyének csatlakozását. (EKOSZ, 7100 Szekszárd, Otthon u. 2., tel./fax: 74/417-705.)

Csatlakozások a Nyílt levélhez (A beérkezés sorrendjében)

Alulírott Hegedüs Endre Dezső, mint a Magyarok Világszövetsége Kisújszállási Csoportjának vezetője csatlakozom Dr. Kövesdy Pál EKOSZ elnök, Kесе Ferenc, az Erdélyi Magyarok Tolna Megyei Egyesületének elnöke, Magyarok Világszövetsége Pest Megyei Szervezete Nyilatkozatához, amit a Magyar Kossuth Rádió Emereggyé való lezüllesztése tárgyában adott ki.

Hegedüs Endre Dezső, Kisújszállás

*

Mindenben egyetértek a levéllel.

Ha lehet, csatlakozom az aláírókhoz a magam és a Berni Széchenyi Kör nevében, amelynek elnöke vagyok.

Dr. Kanyó Pál, Svájc

*

Erdélyi Szövetség - Lipcsey Ildikó

*

Tisztelt Dr Kövesdy Pál!

Olvastam a Nemzeti Hírhalón a Kossuth Rádióhoz írt nyílt levelét.

Teljes mértékben egyetértek Önökkel. Engem is felháborított, hogy múlt év nyara óta nem hallható a rádió közismert szünetjele. Sajnos úgy látszik, egyelőre tehetetlenek vagyunk, de Önhöz hasonlóan én is bízom benne, hogy változások fognak történni és visszkapjuk az elveszett szabadságunkat.

Addig is a telefonomon az ismert szignál dallamai hallhatók, ha hív valaki. Ez két dologra jó. Egyrészt újra és újra emlékeztet a szabadságvágyunkra, másrészt, aki nem tudná, hogy éppen mit hall (sajnos ilyen is akad szép számmal), annak alkalmam nyílik arra, hogy elmagyarázzam ennek a fontosságát.

Mellékelve elküldöm Önnek is, hátha kedvet kap arra, hogy telepítse a telefonjára csengőhangként.

Barátsággal

Kele Attila, Lajosmizséről

*

...nagy érdeklődéssel olvastam a Nemzeti Hírhalón ma megjelent Magyar Rádióhoz írt nyílt levelüket.

Kérem, fogadja őszinte elismerésemet nagyszerű írásukért, amelynek minden gondolatával egyetértek.

Lesz még nemzetének felelős vezetése a Magyar Rádiónak, a közszolgálati Magyar TV-nek. Magyarországnak. Tegyük érte! Fogjunk össze! Úgy legyen! Isten áldja kezdeményezésüket. „Éljen a magyar szabadság, éljen a haza“

Dr. Feledy István, a Szent Korona szolgálója

*

Tisztelt dr. Kövesdy Pál Úr!

Nyílt levelüket megnyugvással olvastam: már hónapok óta birizgál engem is egy hasonló nyilatkozat közlése - nó, most már végre valakik megírták. Az emeregy-et hallgatva, szókinccsem állandóan újabb és újabb „magyar” szóval gazdagodik, mint például: „emerrádiózenekar”, „emerkoncert” , ha jól idéztem emlékezetből... Igen helyesen cselekedtek és fogalmaztak: ezektől nem várhatunk érdemleges választ! Csupán azt sajnálom, hogy a tudott okok miatt nem kerülhet a nagy nyilvánosság elé. Mert ugye az lenne a legjobb, ha e cikk hónapokig jelen lenne egy-két, milliók által olvasott újság oldalán. De hagyjuk az álmodozást!

Ha autóval beutazik az ember a csonkahunba, máris olvashatja: „Isten hozta Magyarországnak!“, továbbutazva elérheti Vas megye (vagy akármelyik megye) határát, ahol szintén évek óta áll a helytelen szöveg, miszerint: „Isten hozta Vas megyében!“ . Lám, változnak az idők, Isten nevét már le kell írniok, mert így illik, de a hová? - hol? - kérdésre a helytelen választ nap mint nap halljuk a tévében és rádióban „mindent tudó és mindent megmondó” közéleti bohócoktól. Azoktól, akik felkötötték a divatos, kék csokornyakkendőt, ami azonban minden igyekezetük ellenére sem tudja eltakarni hiányos magyar-műveltségüket.

Ezeket a dolgokat mindannyian tudjuk, az úgynevezett „Magyar” Tudományos Akadémia kellene felügyelje, fékezze, irányítsa és helyesbítse: intézményesen foglalkozzon a sajtó, rádió, távolbalató (bocsánat, televízió) helyes és helytelen nyelvújító szerepével...Mi az, hogy az elszakított területek magyarsága a rádióból-televízióból kell értesüljön egy, csupán a csonkaországban használt és ezért számára eddig ismeretlen gyönyörű magyar szóról, mint például: „elkúrtuk“ ??? Vagy például, hogy szövegekben majd minden alkalommal elfelejtik a kérdő mondat végére tenni a kérdőjelet! A trágár, ocsmány szavak tömegéről ne is beszéljünk, hisz ez is tökéletesen jellemzi az azt használó plebs-et.

No, itt zárom rövid levelemet, Isten áldását kérve tevékenységükhöz! A magyar feltámadás reményében szeretettel üdvözlöm mindannyiukat

v. szárazajtai Bakó Árpád, Senden

*

Alulírott, én is csatlakozom a fenti dokumentumhoz.

Zsoldos János, Balatonmáriafürdő

*

Tisztelt Magyar Honfitársaim, Rádióhallgatók!

Nagyon a szívemből szóltak!

Magam „szélsőséges kirekesztő” lévén, a televíziót már 1994-ben kirekesztettem az életemből, rádióhallgató - és a hallottakon folyamatosan bosszankodó és szomorkodó ember vagyok.

Rendszeresen küldök ilyen üzeneteket az sms-számra (vajon véletlen a sátáni 666-os végződés?): „A magyar nemzeti főadó beszélt nyelve mellett az énekelt nyelv is főleg magyar kellene, hogy legyen az angol helyett. Hogy mindenki érthesse.” Az eredményt naponta halljuk.

Most már a beszélt nyelv is egyre förtelmesebb: Vizi „Dünyögi” Dorottya, Ércfalvi „Elkent-Laza” András és sorolhatnám. Már az a ritka, aki szépen beszél. Sőt, már egész angol mondatok is elhangzanak hirdetésekben magyar fordítás nélkül, ami törvénybe is ütközik! Pl.: Ford - fil dö diförönsz. Vagy: Sevrolé - get ril! Tudatosan írtam fonetikusán, hiszen honfitársaink túlnyomó többsége így hallja - és így nem érti.

Dührohamot kapok a betűk angol kiejtésétől is, mely szintén egyre általánosabb.

Sajnos egészen biztosak lehetünk benne, hogy ezek a szörnyűségek nem véletlenek. Ennyi véletlen véletlenül egyszerre nem lehet véletlen. Egyre több lesz az angol, aztán majd a héber is.

Az ő országfoglalásukat készítik elő sátáni tökélyvel és következetességgel a szálláscsinálók. Olyan fokozatosan, alattomosan történik ez a változás, hogy honfitársaink jó része már nem is érti, miért háborodunk föl azon, hogy Magyarországon, ahol magyar a hivatalos nyelv, a Magyar Rádió magyaroknak szóló adásában szinte kizárólag angolul énekelnek?! Nekik már ez a természetes. Azon ütköznének meg, ha magyar népdalt hallanának. Mert az aztán teljesen ki van rekesztve. Egy időben számítógépen hallgattam a Lánchíd Rádiót, ahol a régi, szépen beszélő Kossuth-os bemondókat is hallani, de a zenék 3/4-e ott is angol. Ezt kifogásoló levelemre azt válaszolta az egyik vezető, hogy hosszas töprengés után döntöttek a zeneszámok ilyen aránya mellett, hogy a műsort „ők is hallgassák!” Természetesen nem írta, kiket ért „ők” alatt.

Egy vigaszom van: ebben a jobb sorsra érdemes országban már annyira képtelen, annyira a feje tetejére állt minden, hogy ez így már sokáig nem tarthat. Sajnos annak van nagyobb esélye, hogy végleg bennszülött „palesztinok” leszünk saját hazánkban, és az idegen új honfoglalók nyíltan is átveszik a hatalmat, miként azt múlt ős óta Simon Peresztől tudjuk: „Fölvásároljuk Manhattant, Lengyelországot és Magyarországot.”

De amíg vagyunk néhányan, akik csak azért se adjuk fel, addig még marad egy csepp remény. Soha nem tudhatjuk, mit hoz a következő nap...

Kérem gondolkozzanak azon, hogy bíróságához is fordulhatnánk sérelmeinkkel: a magyar állampolgárok adóiból fönntartott közszolgálati rádió a magyar állampolgárok nyelvén sugározza saját állampolgárainak szóló adásait!! Mert mi ezt értjük.

Adjon Isten szebb jövőt mindannyiunknak!

Nagy Gergő, Gönyű

*

A Nagykovácsi „gr. Tisza István” Nemzeti Kör egyetértését nyilvánítja ki a kezdeményezéssel, és csatlakozni kíván a tiltakozókhoz azzal a kiegészítéssel, hogy a Petőfi és a Bartók rádióban hasonló minőségrontó tendenciák tapasztalhatók. A Petőfi a legsilányabb kereskedelmi adókhoz hasonlóan nem értéket, hanem csak a divatnak megfelelő, ún. „közönségigény” szerinti bulvárstílussal-fecsegéssel tölti ki a kizárólag popzenei számok közti szüneteket.

Üdvözléssel:

Janits Béla, elnök

*

Az Erdélyi Magyarságért Alapítvány

Atzél Ferenc, elnök

*

Tisztelt Elnök Úr!

Egyetértek és csatlakozom a nyílt levélhez. Egyúttal tiltakozom a gyűlölet ellen, az ellen, amit a magyarsággal művelnek a közélet, a demokrácia és a média szereplői, önszántukból, egyúttal Júdás- pénzért is. Ezt a mai modern világban csak Magyarországgal, a magyarokkal lehet megtenni, de attól az ugyanolyan bűn marad, mint a Holokauszt, tehát emberiség elleni bűncselekmény, ami nem évül el! (Kettős mérce kizárt!)

Valaki régen azt mondta: „ha nem megy az üzlet nem új bútort kell venni, hanem ki kell cserélni az alkalmazottakat”. Nos, a jelek szerint itt az idő erre a rádióban, közéletben és az Akadémián egyaránt! A közszereplés a tisztességgel legyen azonos, a Szentkorona elveinek megfelelően. Ideje, hogy felébredjen, és saját kezébe vegye sorsát a magyar.

Üdvözlettel:

Dr. Szabó Zoltán,
szívsebészeti aneszteziológus, Linköping - Svédország

*

Kedves Erdélyi Körök!

Teljesen egyetértek a nyílt levéllel. A mindennapi ócska kabarék, a krónikák elfogult, pocsék hangú műsorvezetőnője, a „szavak ereje” helyett a „hazugság ereje” címet viselhetné az egész tönkretett rádió. Borzasztó, hogy mindig találnak jó pénzért árukat ebben az országban. Az Önök felhívása korrekt, ezért adom a nevem.

Köszönettel:

Aradi Éva, keletkutató

*

Kiegészítés

A megoldás nemzetközileg is abszurd mert:

1. A „Nagyvilág” számára az „Emeregy”, szótárképtelen. NULLA információt hordoz.
2. A „Bartók/K/P Rádió, Budapest” minden szava információ... a világhálón is.

Az „Emeregy” tehát nem a „szavak ereje”. Ez önmagában is egy nagy... félrevezetés. Minden napszakban. Minden órában. Egyes adások tartalmáról nem is beszélve (Kivétel: Bartók Rádió, Bp.) Ez nem közszolgálat. Ez közbotrány. Kinek használ? Kinek árt? Minek használ? Minek árt?

Prof. Dr. Szabó T. Attila
Szabó Edit Magdolna

*

Teljesen egyetértek a kezdeményezéssel. Eddig is sokáig vártunk. Abszurdum, hogy eddig nem tiltakozott hathatosan senki. Mindent, ami magyarságunkra utal, ki akarják irtani, de legalábbis globalizálni és ellaposítani.

Üdvözlettel

G. Szabó Klára, Olaszország

*

A Borsos Miklós Művészetéért Alapítvány kuratóriuma egyetért az EKOSZ által a Magyar Rádióhoz intézett Nyílt levél tartalmával, és ezennel bejelenti csatlakozását.

Gyergyócsomafalva, 2008. 11. 22.

Borsos Géza József, elnök

*

E módon csatlakozom nyílt levelükhöz, melyet a Magyar Rádió vezetéséhez küldtek. Annak tartalmával mindenben egyetértek.

Rózsa Marianna

*

Tisztelt Uraim!

Köszönöm megtisztelő soraikat, nyilatkozatukat, mellyel teljes mértékben egyetértek. Engedjék meg, hogy bizonyítandó elküldjem Önöknek Leányfalun október 23-án elmondott beszédem szerkesztett változatát, melyben többek között én is szóvá tettem a Magyar Rádió elnevezését.

Leányfalu, 2008. november 25-én

Tisztelettel és őszinte nagyrabecsüléssel

Nyíri Csaba, polgármester

A levél vonatkozó részlete:

„Ötvenhatban, amikor abban a hitben voltunk, hogy szabadságharcunk győzedelmeskedett, azt mondta a Szabad Kossuth Rádió, hogy: hazudtunk reggel, hazudtunk délben, hazudtunk este! (Milyen ismerősen csengő szavak....) A Kossuth Rádió mondta, nem pedig az MR1 Kossuth. Mi az, hogy MR1, talán szégyellik kimondani, hogy MAGYAR RÁDIÓ?! Ezt még a legsötétebb rákosista-kádárista diktatúrában sem merték megtenni. Akkor azt mondták, hogy Kossuth, Petőfi, Bartók Rádió Budapest, nem pedig, hogy MR1, MR2, vagy MR3. Innen üzenem kitalálójának Such György lánglelkű zseninek, hogy ettől kezdve nevezze magát MR0 Such Györgynek. Ennek legalább lenne értelme!”

*

Csatlakozom. Ilyeneket lehet hallani: "szíház, tölle, rolla, pallament," sőt egyszer a közszolgálati "szavak erején" a következőt hallottam: a riporter elmond egy visszás helyzetet, s ezt követően így kommentálja saját magát: "jó, mi?".

Menrath Gertrúd

*

Czapp János, dombóvári lakos, csatlakozom a Magyar Rádió ellehetetlenítése ellen tiltakozók táborához.

Tisztelettel: Czapp János.

(„és maradok ezentúl, míg csak élek
töretlen hittel ember és magyar.”)

*

A körlevél tartalmával tökéletesen egyetértek és csatlakozom a TILTAKOZÁS-hoz.

Kerekes András Búcsról (Felvidék).

*

Mi, független magyar Civilek határozottan tiltakozunk a hazai "magyar" média, ezen belül az MR1,2 stb. rádió szándékos nyelvrombolása, az előnytelen szerkezetváltások műsorváltások, a bulvárosítás, a minőségi műsorok, a kritikus hangok és hírek tudatos kiszelektálása, Kondor Katalin volt rádióelnök kényszernyugdíjazása és más értékes munkatársak körön

kívülre rekesztése ellen!

A Magyar Rádió ma már sem nem magyar, sem nem közszolgálati, eltekintve néhány mutatóba meghagyott műsortól.

Színvonala oly alacsonyra süllyedt, hogy szégyent hoz az országra, és különösen ránk, független nemzeti érzelmű Civilekre, akik mindezt már régóta tűrhetetlennek tartjuk, ezért emeljük fel hangunkat!

A jelen tiltakozást MINDEGYIKÜNK EGYENKÉNT fogja megküldeni a kezdeményező Erdélyi Körök Országos Szövetsége részére azzal a kéréssel, hogy továbbítsa azokat a bírált média vezetőinek.

Civil Hálózat (Civ.Ha)

*

Csatlakozom: Katona Imre

*

Én is csatlakozom: Katona Ferenc, ny. címzetes főtanácsos (nem rokona, csak névrokona Imrének)

Szenta, Zrínyi u. 24. H - 8849

Csatlakozom: Jókai Lajos, Felvidék

*

Teljes szívemmel egyetértek nyílt levelükkel és csatlakozom Önökhöz.

Dr. Király Livia- Budapest

*

...közzétett nyílt levelük aláíróihoz csatlakozom. ...A minap föl hívtam a Magyar Rádiót és megkérdeztem, vajon kinek a fülét bántja a Magyar Rádió elnevezés. Természetesen választ nem kaptam, mert üzenetrögzítőre tudtam csak elmondani kérdésemet. Sejtettem, hogy így lesz, de azért tudjanak róla, hogy bántja a fülünket az „emeregy,” stb. ...

Biczó Erzsébet, Márok

*

Erdélyi Körök Országos Szövetsége

Dr. Kövesdy Pál elnök úr részére

Tisztelt Elnök Úr!

A Siófoki Polgári Szalon alulírott tagjaiként csatlakozunk a Magyar Rádió arculata ellen tiltakozó levelükhöz.

Mi is azon háborgunk, hogy a magyarországi írott és hangzó sajtó munkásai milyen mértékben rombolják, irtják a magyar nyelvet, a magyar hagyományokat. Elképesztő cinkosságnak tartjuk azt, hogy a Magyar Tudományos Akadémia tagjai, az egyetemek oktatói, sőt az erre hivatott állami-önkormányzati szervek köztisztviselői sem intézményesen, sem egyénileg nem foglalkoznak az országot elöntő szeméttel, a nyelvvédő törvény ellenére nyíltan terjesztett angol és más idegen nyelvű kereskedelmi reklámokkal, s még a magyar ÁBC-t is meg akarják szüntetni a dzsipidés, écsbijós, ösanos, angolkóros nyelvezetükkel és hazafiatlanságukkal.

Szívélyes üdvözléssel

Siófokon, 2008. december 21-én

(következik 20 aláírás)

A hozzászólások sorát itt lezártuk. Befejezőként melléklejük Boros Zoltánnak, a közismert erdélyi rádiós személyiségnek szerkesztőségünkhöz címzett alábbi levelét.

A szerkesztőség szíves figyelmébe ajánlom 2008. január 21-i blogbejegyzésemet, amit annak idején elküldtem minden fontosabb magyar napilapnak. Erdélyi lapok közölték, magyarországi visszajelzésem nincs.

Tisztelt EMEREDJ, EMERKETTŐ, EMERHÁROM Névadó Grémiuma!

Én ezeket az új elnevezéseket az Önök hangzó médiumából hallottam, ma sem egészen értem, hogy mi történt a nagyváradi gyerekkorom óta kedvenc, kedves hangzó médiumommal.

Az Önök intézményének van egy neve: **Magyar Rádió**, aminek az intézményi formája többször is változott: korábban RT. volt, újabban ZRT, de tudtommal a neve nem. Konstatálom, hogy a Magyar Rádió működtetői a saját intézményük nevét kitiltották a bemondóik szövegéből. Kizárólag a postacím említésénél mondhatják, hogy „Magyar Rádió stb.”. Egyébként a neve „EMER”. „Az emer márványterme”, „az emer szimfonikus zenekara”!. Kinek a mije? A Bartók Rádió: „emerhárom”, a Kossuth emeregy (vagy emeredj?) hangzó médiában az írás nem látszik, és az „emeregy” vagy „emeregyy” pont olyan értelmetlen, mint az „emeredj”.

De elemezzük csak, minek is lehet a rövidítése az „emeregy Kossuth rádió”? Az „MR” lehet **Mauritánia, Math Review, Maschinenfabrik Reinhausen, Marginal Reveniew, Mister ...** vagy **Mental Retardation** stb. Dehát valószínűleg az akar lenni, hogy „**magyar rádió egy Kossuth rádió**”. Van ennek így értelme? Maga mindent kétszer mond? - jegyezné meg Karinthy. Persze, lehet, hogy mégis inkább azt jelenti, hogy „**miszter 1 kosut radio**”. Az egész értelmezhetetlen és izléstelen, indokolatlanul és szolgálai utánozza az amerikai kereskedelmi rádiókat, amelyek neve betű- és számkombinációból áll, pl.

„**Daböljúkáelemtúforthri**”, azaz **WKLM243**.

Még a hazai kereskedelmi adók sem úgy jelentkeznek (egyelőre), hogy „KÁEL”, „IER”, „ESEL”, hanem Klub Rádió, Info Rádió, Sláger Rádió. (Igaz, kivétel is van: a Budapest Rádió már csak a „nyolcvannyolcpontegy” fantáziadús névre hallgat). Tehát a jövőben minden lehetséges.

Javasolom is, hogy a volt Magyar Rádió névadó grémiuma fontolja meg: nem kellene-e továbbfejleszteni a névváltoztatási újítást ugyanabban az irányban? Javaslatom: a Kossuth Rádió legyen „**EMEREGYKÁER**”, a műsoravesztett „nagyon zene” Petőfi: „**EMERKETTŐPÉER**”, a Bartók Rádió pedig „**EMERHÁROMBÉER**”. **Hogy az értéksemleges iskolákban ne kelljen magyarázni a gyerekeknek, ki volt Kossuth, Petőfi meg Bartók.**

A javaslatomat a szabadalmi hivatalnál bejegyeztettem, és amennyiben Önök valóban felhasználják, jogdíjat fogok igényelni minden egyes bemondásért.

B. Z. rádióhallgató

13.

2009. április 21.

Prof. Dr. Szabó István
egy valamikori hallgatója szemével

Első találkozásomra Szabó professzorral 1959 szeptemberében került sor, az anatómia-élettani szóbeli felvételi vizsgán. Talán hárman lehettek vizsgáztatók, én csak kettőjükre emlékszem, rá és Maros Tibor professzorra. Az első benyomás keltette kép aztán nem is változott az évek során, előbb a 2. év élettani előadásain, a vizsgán, majd néhány év múlva, amikor a kórélettani tanszéken dolgoztam egy évig, azonos folyosón az élettani katedrával. Ekkor már olyan kezdő kollega-féleként számos alkalommal voltam együtt vele főleg tudományos üléseken, de kötetlenebb alkalmakkor is, kirándulásokon, evészet-ivászatokon.

Milyen is volt hát kívülről, meg főleg lelkületét, természetét illetően? Az átlagnál kissé magasabb, egyenes termetű, bajszos, komoly arcú-tekintetű, akit, azt hiszem, soha nem láttam elmosolyodni, pláne nevetni. A belső derű viszont gyakran volt ott tekintetében, ami mögött – főleg így, sok év múltán - felfedezni vélem a megértést és a szeretetet a fiatalok iránt. Szakmai kompetenciáját felmérni persze nem tudtuk, előadásait inkább száraznak, mégis érdekesnek, egyáltalán nem unalmasnak, mindenképpen lényegre törőnek mondhatom, és igencsak rendszerezettnek, hasznosnak. Amikor pl. a román tagozat létrehozásával a teljesen zavart elméjű Arsenescu prof. tartott követhetetlen és használhatatlan előadásokat, akkor szegény román diákok kétségbeesetten keresték a megoldást Szabó professzor előadásaiban, azok lefordítására kérve magyar kollegáikat.

A vizsgán sem árult el többet magáról, ott is szűkszavú, de figyelmes volt (nem úgy, mint a szövettan neves professzora, G.M., aki teljesen más vizeken evezett az éppen elhangzókhöz képest), igényes, de elvárásai távolról sem voltak túlzóak, mindig tekintettel az elvárhatóra, a diákra, annak aktuális színvonalára. Tárgyszerűen ítél, de nagyvonalúan és lényegre törően, az apró, lényegtelen dolgokon, bakikon átsiklott, és a végén, az érdemjegy átvételekor abban az igazságos ítéleten kívül benne érezhettük a megértést, a tiszteletet a munka iránt és mindenképpen – ismétlem – a fiatalság szeretetét. Hát igen, rá kell jönnöm annyi év múltán: igazi oktató volt.

Szakmai nagyságát t. k. most sem tudnám megítélni, nem vagyok kompetens benne, de azt biztosan tudom: egyike volt a MOGYE legbecsületesebb oktatóinak. A komoly, látszólag barátságtalan, mindenképpen visszafogott külső lehetett alaptermészetének a része is, de jól ismerve azon szörnyű időket, értelmezhetjük ezt így utólag valamilyen kényszerű álarcnak, a

belső régiókba való menekülésnek, visszahúzódásnak is. Az eredmény mindenképpen igazolja őt: sikerült magát és katedráját lényegében magyarnak megtartva hozzájárulnia az erdélyi magyar orvosképzés fenntartásához, átmenteni és továbbadni a nagy hagyományú magyar élettan eredményeit és hagyományait. Nem minden katedravezető tudta ezt megtenni, némelyek nem is akarták, mások szándékosan és lihegve feküdtek alá a románosítás gőzhengerének. Szabó István és jó néhány professzortársa ember maradt és magyar. Sokat köszönhetünk nekik.

Szekszárd, 2009. április 21.

Kövesdy Pál

(Az egyetem felkérésére készült írás.)

14.

2009. szeptember

Nyárvégi sóhaj a magyar önrendelkezésről.

Az Átalvető szeptemberi kommentárja

A 2009. július 3-5. között a Pest megyei Verőce melletti Csattogóvölgyben összegyűlt több ezernyi, erdélyi származású magyar kinyilváníthatna volna felháborodását és tiltakozását a határainkon kívül élő magyarság elleni sorozatos támadások, a nemzeti intolerancia, a többségi nemzeteknek az európai uniós normákkal összeegyeztethetetlen kisebbségi politikája miatt. Az ilyen szerű rendezvények legnagyobbika az együttlét öröme és az egyébként színvonalas előadások, kerekasztalok mellett, melyeken oly sok éve mondjuk a magunk igazát magunknak, alkalmat jelenthetne egy közös felkiáltásra, a közös igény kifejezésére. Kísérlet lehetett volna ez a nemzetközi hallgatás, többet mondok: a magyar média hallgatása falának áttörésére, és az otthoniaknak is bátorítást, megerősítést jelenthetett volna napi küzdelmeikben. Az EKOSZ e tárgyú nyilatkozatának közzétételét, a csatlakozás, az aláírások megszervezését kértük a rendezőktől, sajnos egyéb gondjuk akadt, figyelmüket más dolgok foglalták le, így mindenben maradtunk a feltételes módnál.

Pedig hát (az itt következők részei a Nyilatkozatnak) időszerűek voltak és maradtak a szerbiai és ukrainai magyarok elleni sorozatos támadások, műemlékgyalázások, Szlovákiában ekkoriban fogadták el a gyalázatos nyelvtörvényt, és a megelőző hónapokban mindinkább Románia borzolta a magyar kedélyeket. Hogy itt csak a legkirívóbb megnyilvánulásokat említsük: Basescu elnök, Románia hivatalos álláspontját képviselve, éppen Budapesten jelentette ki, hogy a Székelyföldön soha nem lesz autonómia, hogy Románia egységes nemzetállam, és soha nem fogja elismerni a kollektív jogokat. Ugyancsak ő a román zászló ünnepét is provokatív módon a Székelyföld fővárosában, Csíkszeredában tartotta meg, zászlót adományozva az ottani katonai egységeknek, hangsúlyozva és szentesítve ezzel a Székelyföld katonai megszállását. A Székelyföld közigazgatásának magyar vezetőit hivatalukból eltávolították, lényegében etnikai tisztogatást végezve. A marosvásárhelyi Kultúrpalota tükörtermében Csaba bölcsője és Réka asszony kopjafája tövében avatták a város díszpolgárává azt a magyargyűlölő publicistát, akinek elfogadhatatlan, hogy a román nyelv határai ne essenek egybe Románia határaival, ugyanakkor a magyarság számára ez legyen természetes és elfogadható! (Nem tudja a kiváló és lánglelkű hazafi, hogy a magyarság számára Szent István óta ez természetes és elfogadható.)

Egy tervszerűen végrehajtott folyamat sorozatos lépéseit látjuk, amit nem lehet másként értelmezni, mint a magyarság végleges felszámolására irányuló gyakorlatot, az etnikai tisztogatás minden eszközét felhasználva. A mögöttes indokokra pedig a román politikum trianoni pszichózisa ad magyarázatot. Eszerint a megszerzett országrész, Erdély nélkül elképzelhetetlen Románia léte, a terület eredeti birtokosa, a magyarság egyszerű jelenléte viszont megkérdőjelezi a birtoklás jogosságát. A szomorú valóság az, hogy demográfiai viszonyaink tragikus alakulása, érdekérvényesítő képességünk végzetes meggyengülése immár régen indokolatlanná tette e félelmeket. Ennek bizonyítéka a széles román tömegek teljes érdektelensége a „magyar kérdés” iránt (hacsak fel nem korbácsolják indulatait), a román politikai gyakorlat viszont még ma sem vesz tudomást a valóságról, igazolva a lelki betegség meglétét.

Minden alkalommal és eszközzel élve ki kellene jelentenünk, hogy ragaszkodunk magyarságunkhoz, emberi létünket magyarként tudjuk és akarjuk megélni, amihez Isten és az ember törvényei szerint egyaránt jogunk van. Ezért jogot formálunk az Erdélyben magyarként való megmaradásunkat biztosító két eszköz, a kettős állampolgárság és az önrendelkezés jogintézményeihez.

A kettős állampolgárság az erdélyi magyar számára ma már elsősorban megmaradásának alapvető lelki feltételét jelenti, biztosítása a rendszerváltás kormányának első intézkedése kellett volna, hogy legyen. Elmaradása is igazolja, hogy nem volt igazi rendszerváltás. Magyarország politikai életében gyökeres váltás lehetősége előtt állunk, ezért arra várunk, hogy a következő parlamenti választások után felálló, reményeink szerint valóban magyar érdekeket szolgáló kormány első lépéseinek egyike legyen a kettős állampolgárság intézményének bevezetése. A politikai erőviszonyok jelenlegi alakulása előre vetíti annak lehetőségét, hogy meglesz az ehhez szükséges parlamenti kétharmados többség.

A magyarság önrendelkezésének háromlépcsős (területi, kulturális és személyi) biztosítása Európában bevált és sikeres gyakorlat. A Kárpát-medencei Magyar Autonómia Tanács nyilatkozatában foglaltakkal egyetértve valljuk, hogy *„az európai gyakorlaton alapuló közösségi autonómiák rendszerét alkalmas eszköznek tartjuk a kisebbségi helyzetű magyar közösségek problémáinak megoldására”,* és hogy e közösségek *„autonóm intézményrendszer hiányában kiszolgáltatottak maradnak a manapság egyre inkább felerősödő többségi nacionalizmusok által táplált asszimilációs törekvésekkel szemben.”* **A magyarság erdélyi fennmaradását, egyben a románság tényleges érdekeit is szolgáló valódi magyar-román kiegyezésnek ezért elengedhetetlen feltétele az önrendelkezés alkotmányos biztosítása!**

A fenti, axiómának rendelt kijelentés azért némi magyarázatot igényel. Jó száz éven át a románság alapvető érdeke volt a nemzetiségek –szászok, zsidók és mindenekelőtt a magyarok - kiebrudalása vagy beolvasztása, ám egy olyan Európába integrálódni és ott megmaradni, ami nem a nemzetállamok, hanem a

kulturális nemzetek közössége lesz, immár az eddigiektől teljesen eltérő, újfajta nemzetpolitikát fog igényelni Románia részéről is. A magunk oldaláról csupán két kis bökkenője van mindennek: egy ilyen Európa még nem létezik, ilyen létre kéne hozni, másrészt pedig meg is kéne érni egy ilyen Európa létrejöttét. Az önrendelkezés alkotmányos joga nélkül ez aligha fog sikerülni, hiszen a régi gyakorlatot gőzerővel folytatja a román, a szlovák, az ukrán állam.

Észnél kellene tehát lennünk és egyet akarnunk, erőt kellene gyűjtenünk és azt felmutatnunk! Csak hát Erdélyben egyet mond az RMDSZ, mást az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács, a Székely Nemzeti Tanács, ismét mást a Magyar Polgári Párt, a kívül álló csak kapkodja a fejét értetlenül. Az anyaország pártjai ahányan vannak, annyi fele húznak, szerencsére a nemzet legádázabb belső ellenségei (egyelőre, úgy tűnik, talán) letűnnek a politikai színről. Orbán Viktor Tusnádon biztosít, hogy önrendelkezésünk megadása nélkül nem fogják támogatni Románia EU-s csatlakozását, néhány hét múlva mégis támogatják, hiszen valamilyen, közember által nem érthető magasabb szempontok ezt diktálták, és ezzel kiadtuk kezünkől az egyetlen komoly kényszerítő eszközt. Ma pedig e magasabb, európai szempontok szellemében aláznak meg államelnököt és közmagyart románok és szlovákok, kisantanti, testvéri munkamegosztásban. Tehetik, hiszen az anyaország anyagilag és erkölcsileg romokban, az egységes magyar nemzetstratégia mindmáig hiányzik, alapvető nemzeti érdekeinket nem érezzük, nem ismerjük fel, vagy ha igen, képtelenek vagyunk érvényesíteni, és legfőképpen: hiányzik a minimális karakánság, bátorság, hiányzik az életerő, a megmaradás akarása.

„A következő, nemzethűnek remélt magyar országgyűlés és kormány, az erdélyi magyarság politikai érdekképviselői szervei, valamint az Európai Parlamentbe bejutott 27 magyar képviselő, összehangolt, egységes stratégiát követve, igazunk tudatából és nemzeti létünk fennmaradásához fűződő alapvető jogunkból erőt merítve kell tevékenykedjenek a közvetlen cél, a magyar önrendelkezés elérése érdekében.” - mondtuk volna Verőcén és sóhajtjuk most, 2009 nyárvégén. Marad minden feltételes módban?

K. P.

15.

2009 december

Nyilatkozat az erdélyi magyarság autonómiájáról

Az Erdélyi Magyarok Tolna Megyei Egyesületének tagsága 2009. október 9-i közgyűlésén, majd az Erdélyi Körök Országos Szövetségének tagsága 2009. november 28-i választmányi ülésén kinyilvánítja felháborodását és tiltakozását a határainkon kívül élő magyarság elleni sorozatos támadások, a nemzeti intolerancia, a többségi nemzeteknek az európai uniós normákkal összeegyeztethetetlen kisebbségi politikája miatt. Különösen arcpirító jelenségeknek vagyunk tanúi az EU-tag Szlovákiában, és folyamatosan, sok évtizede Románia esetében. Hogy itt csak a közelmúlt legkirívóbb megnyilvánulásait említsük: Basescu elnök, Románia hivatalos álláspontját képviselve, éppen Budapesten jelentette ki, hogy a Székelyföldön soha nem lesz autonómia, hogy Románia egységes nemzetállam, és soha nem fogja elismerni a kollektív jogokat, és e véleményét azóta is sorozatosan hangoztatja. Ugyancsak ő a román zászló ünnepét is provokatív módon a Székelyföld fővárosában, Csíkszeredában tartotta meg, zászlót adományozva az ottani katonai egységeknek, hangsúlyozva és szentesítve ezzel Székelyföld katonai megszállását. Erdély magyar nagyvárosaiban az etnikai összetétel erőszakos megváltoztatása a vége felé közeledik, ennek nyomán pedig a Székelyföldön folyó hasonló folyamatok jellege és célja is egyértelmű. Az immár elfoglalt helységek városképét a románság a maga képére alakítja, meghamisítva azoknak sok évszázados jellegét, történelmét, szellemét, és akcióiknak még a temetők kerítése sem szab határt.

Egy tervszerűen végrehajtott folyamat sorozatos lépései állnak előttünk, amit nem lehet másként értelmezni, mint a magyarság végleges felszámolására irányuló gyakorlatot, az etnikai tisztogatás minden békés eszközt felhasználva. A mögöttes indokokra pedig a román politikum trianoni pszichózisa ad magyarázatot. Eszerint a megszerzett országrész, Erdély nélkül elképzelhetetlen Románia léte, a terület eredeti birtokosa, a magyarság egyszerű jelenléte viszont megkérdőjelezi a birtoklás jogosságát és véglegességét. A szomorú valóság az, hogy demográfiai viszonyaink tragikus alakulása, érdekérvényesítő képességünk végzetes meggyengülése immár régen indokolatlanná tette e félelmeket, azok mégsem csökkennek az idők múlásával, míg csak magyarok (is) tapossák Erdély földjét.

Számunkra mindez elfogadhatatlan. Erdélyi magyarokként kijelentjük, hogy ragaszkodunk magyarságunkhoz, emberi létünket magyarként tudjuk és akarjuk megélni, magyarságunkat emberi méltóságunk részének tekintjük, amihez Isten és az ember törvényei szerint egyaránt jogunk van. Ezért jogot

formálunk az Erdélyben magyarként való megmaradásunkat biztosító két eszköz, a kettős állampolgárság és az önrendelkezés jogintézményeihez.

A kettős állampolgárság az erdélyi magyar számára ma már elsősorban megmaradásának egyik fontos lelki feltételét jelenti, biztosítása a magyarországi rendszerváltás kormányának első intézkedése kellett volna, hogy legyen. Elmaradása is igazolja, hogy nem volt igazi rendszerváltozás. Magyarország politikai életében gyökeres váltás lehetősége előtt állunk, ezért felszólítjuk a következő parlamenti választások után felálló, reményeink szerint valóban magyar érdekeket szolgáló kormányt, hogy első lépéseinek egyike legyen a kettős állampolgárság intézményének bevezetése.

A magyarság önrendelkezésének háromlépcsős (területi, kulturális és személyi) biztosítása Európában bevált és sikeres gyakorlat, a Kárpát-medencei magyarság vonatkozásában mégsem történik előrelépés. Lehetőségeit kutatva nem tekinthetünk el a realitásoktól, az erdélyi magyarság számbeliségétől, területi elosztásától, az anyaország gazdasági-politikai-szellemi helyzetétől a jelenben és a közeljövőben, de térségünk geopolitikai helyzetétől, tágabb környezetünk, az Európai Unió, ill. a globalizált világ valóságától sem. Ebben a valóságban erőszakos eszközökhöz nem nyúlhatunk, még ha azok sikeresek is voltak némely esetben Európa 20. századi történelmében, a koszovói példára több okból sem hivatkozhatunk, ugyanakkor – úgy tűnik - a nyugati világ, az EU hivatalos szerveihez, valamint közvéleményéhez sem fordulhatunk történelmi sérelmi érvekkel. Jelenleg nem létezik és belátható időn belül nem is valószínű, hogy születne jogilag kötelező erejű nemzetközi jogszabály a kollektív kisebbségi jogok terén, hiszen az több európai állam érdekeit sértené. A kollektív önrendelkezési jogok ma már csak akkor jelennek meg nemzetközi téren, ha polgárháború, etnikai tisztogatás veszélye áll fenn.

Ezzel el is érkeztünk az egyetlen valós lehetőséghez, amihez nyúlunk lehet és kell. Annak a felmutatásához minden fórumon és minden eszközzel, miszerint Romániában igenis etnikai tisztogatás, tényleges genocidium folyt és folyik. Nem véres, hanem békésnek megszervezett, ravasz, alattomos, lassú, de kitartó, ezért hatékony módon és eszközökkel. Feleslegesnek látszik a számunkra fájó valóságot jelentő, de mások által értetlenül és kétségekkel fogadott történelmi érvekre, sérelmekre hivatkoznunk, elég csupán a jelen ill. az elmúlt 3-4 évtized történéseit, tényeit, számadatait összeszedni és a világ elé tárni,* felhasználva a nemzetközi megnyilvánulások minden eszközét, és természetesen az EU minden fórumát. Jelentős ez irányú lépésnek tartjuk, támogatjuk és népszerűsítjük a *Memorandum Székelyföld sajátos közigazgatási és fejlesztési jogállásáért* nevet viselő dokumentumot.

Ezzel együtt rá lehet és kell mutatni arra, hogy a magyarság erdélyi fennmaradását, egyben a románság tényleges érdekeit is szolgáló **valódi** magyar-román kiegyezésnek elengedhetetlen feltétele a magyarság önrendelkezésének biztosítása. A román nemzet is csak így léphet túl történelmi görcsein, csak így válhat végképp felnőtt nemzetté. Ha a román politikum nem

érti meg, akkor meg kell vele értetni minden úton, legfőképpen kitartásunkkal: eltüntetésünkben ne reménykedjenek, a magyarság végleges és teljes felszámolására ne számítsanak. Előbb-utóbb tudomásul kell venniük, hogy Románia nem egy saját értelmezésük szerinti, etnikailag egységes nemzetállam, mert a romániai magyarság soha nem volt és nem is lesz része a román etnikai-nyelvi nemzetnek; hogy az ország szuverenitása nem jelent feltétlen rendelkezési jogot állampolgárainak, benne a magyar nemzetiségű állampolgároknak a jelene és múltja, anyagi és szellemi javai, értékei, az általuk lakott területek felett. Ennek belátása és elismerése nélkül soha nem számíthatnak a velük együtt élő magyarság lojalitására, még kevésbé honpolgári érzelmeire, így Románia belső stabilitására sem. Ellenkezőleg, eddigi gyakorlatukkal veszélyeztetik az ország politikai nemzetegységét, végső soron saját alkotmányuk első pontját sértik. Ez pedig az EU számára is instabilitási tényezőt jelent. (Elvárható lenne, hogy végre senki ne keverje össze a politikai és a kulturális nemzet, nemzetállam fogalmát: a romániai magyarság valóban része a román politikai nemzetnek, azaz a román államnak, de ebből kiindulva gyalázatos dolog megtiltani számára saját, elkülönült kulturális-lelki-szellemi nemzeti létének, ezirányú önrendelkezésének jogát. Akik a román alkotmány első pontjára hivatkozva következetesen ezt teszik, azok vagy politikai analfabéták, vagy nemzetünk gyilkosai.)

Tisztában vagyunk vele, hogy a megoldáshoz nemcsak szavak, de legfőképpen erő szükséges, egy anyagilag, szellemileg és erkölcsileg emelkedő anyaország, az erdélyi magyarság, az erdélyi magyar anyák hite egy magyar jövőben, valamint a világ magyarságának egységes akarata. Bízunk abban, hogy a következő év fordulópontot jelent e cél elérésében, hogy a rettenetes süllyedés után elkezdődik a nemzet felemelkedése. Azonnali feladatként pedig felszólítjuk a következő, nemzethűnek remélt magyar országgyűlést és kormányt, az erdélyi magyarság politikai érdekképviselői szerveit, valamint az Európai Parlamentbe bejutott 27 magyar képviselőt, hogy összehangolt, egységes stratégiát követve, igazunk tudatából és nemzeti létünk fennmaradásához fűződő alapvető jogunkból erőt merítve tevékenykedjenek e cél elérése érdekében. Új, érdekérvényesítő, bátor magyar külpolitikát!

Közreadja az EKOSZ és az EMTE nevében
Dr. Kövesdy Pál, az EKOSZ és az EMTE t.b. elnöke

* Erre szolgál példával Tőkés László, aki legutóbbi kolozsvári sajtótájékoztatóján rámutatott.: míg száz évvel ezelőtt a románok Erdély lakosságának 53,8 százalékát, a magyarok pedig a 31,6 százalékát tették ki, a

románok aránya 2002-re 74,7 százalékra nőtt, a magyaroké pedig 19,6 százalékra csökkent. Míg 1910-ben Kolozsvár lakosságának 81,6 százaléka volt magyar, mára a románság képvisel ilyen arányt a kincses városban.

(Átalvető, 2009. december, 72.sz.)

16.

(Átalvető, 2010 március, 73.sz.)

Kétségek és remény között – a nagy változásra várva

Kedves barátaim! Március 15-ét hagyományosan nemzeti önrendelkezésünk, nemzetünk szabadságának és egységének ünnepeként tartjuk számon. Pedig az 1848 óta eltelt időben nemzetünk többnyire nem volt sem szabad, sem egységes, és mindnyájan nagyon jól tudjuk, hogy így van ez a jelen pillanatban is, 3 héttel a feltámadás, a megváltás, az élet nagy ünnepe előtt, és 4 héttel egy olyan rég várt esemény előtt, ami magában hordozza a jövő csiráit. Amikor felcsillan a remény, hogy végre elkezdődhet egy olyan folyamat, melynek során viszonylag szabadok és - bizonyos értelemben legalábbis - egységesek lehetünk. Miközben e három jelentős dátum közel egybeesik időben, addig a mi gondolatainkban, lelkünkben ténylegesen egybeolvadnak a felszabadulás, az újrakezdés, a remény jegyében. Március 15-ét és a húsvétot évről évre magunkban, egyénileg vagy közösségben, de mindenképpen elfogadóan szoktuk ünnepelni, ezzel szemben az április 11-25-i lehetőség módot ad az aktív cselekvésre, sorsunk tényleges alakítására. Ez lényeges különbségnek tűnik, ugyanakkor kézenfekvő és hasznos lehet ezek összefüggéseinek áttekintése.

Számos gondolat tolul fel ilyenkor az emberben, érdekes kapcsolatokra derülhet fény, de végső soron egy közös töre bukkanhatunk, ami legmélyebbről meghatározza egyéni és kollektív létünket is. Ez pedig nem más, mint az emberben meglévő, emberi mivoltunkat meghatározó isteni rész. Az tehát, hogy teremtőnk részesévé tett saját lényének, felemelt magához. Az emberi akarat, elszánás, az én-ismeret, én-tudat, a felelősségvállalás és áldozatkészség mind olyan tulajdonságok, melyek az embert, kiemelve a többi élőlény közül, egyedül meghatározzák és képessé teszik arra, hogy aktívan alakítsa sorsát, az egyénit éppúgy, mint a közösségit, a nemzet sorsát. Megadatott tehát nekünk annak a lehetősége, hogy saját kezünkbe vegyük sorsunk formálását, ezzel együtt azonban felelősséget is hárított ránk teremtőnk. Annak a felelősségét, hogy megkülönböztessük a jót a rossztól, a helyeset a helytelentől, és ennek megfelelően cselekedjünk, felfedezve magunkban az erőt adót és legfőbb eligazítónkat, erőt és állhatatosságot merítve belőle a cselekvéshez.

Bizony erre a következtetésre kell jutnunk, ha végiggondoljuk, hogy végső soron mi áll az ember szabadságvágyának, egyéni és nemzeti önkifejezésének, önmegvalósításának hátterében. Hogy milyen belső szikra lobbantotta fel 1848 márciusának lángját, Petőfi lelkében mi szülte meg a Nemzeti dalt, Kossuth agyában mi rendezte ceglédi beszéddé a gondolatokat, mi állhatott Széchenyi rettenetes vívódásai mögött, és az aradi vesztőhelyen mi adott tartást a 13 hősnek. Mi tette őket nagybetűs Emberré!

Mindezt végiggondolva és elérkezve napjaink valóságához, számos megdöbbentő párhuzamot, azonosságot fogunk találni 1848 és 2010 márciusa között. Egy történész hosszan elemezhetné és sorolhatná az összefüggéseket gazdasági, nemzetpolitikai, lelki-szellemi vonatkozásban. Én a magam részéről egy tragikus folyamatot látok magunk előtt, melynek sorozatos és összefüggő állomásai: Világos és a Bach-korszak, a kiegyezés, a k.u. k.birodalom születése és bukása, Trianon és Párizs, sztálinizmus és kádárizmus, köztük 1848 szellemének újjáéledése '48 hőseinek reinkarnációjával 1956-ban, majd a globális polip halálos ölelése, saját kis polipjaink és piócáink buzgó közreműködésével.

Mindenképpen kiemelendő, hogy akkor és most is a magyarság fennmaradása, nemzeti létünk volt a tét. Íme, 162 év után ugyanazokért a célokért kell küzdenünk! 1848-ban Európa egyik, majd két nagyhatalmával álltunk szemben, ma egy globális erővel. Akkor és most is a szomszéd népek mohóságával és gyilkos indulataival nézünk szembe változatlanul.

Mondhatná bárki, ha akkor bukásunk elkerülhetetlen volt, mit is remélhetünk ma?! Csakhogy ez, barátaim, nem egy történelmi egyszeregy vagy kétszerkettő, és számos európai, akár szomszédos ország a példa rá, hogy ugyanabban a közegben mozogva mégis urai lehetünk sorsunknak, jelenünknek, és meghatározói jövőnknek. Ennek első és legfontosabb feltétele ott van bennünk, Isten teremtette lelkünkben és e lélek által felépített szellemünkben, ösztöneinkben, józan eszünkben. Mint magyaroknak általában, és mint magyarországi erdélyieknek különösképpen.

Ezért aztán úgy gondoltam, hogy Március 15. szelleméhez az lehet a legméltóbb, ha arról szólok, hogyan viszonyulunk mi a sorsfordító cselekvés küszöbön álló lehetőségéhez, melyek a mi elvárásaink, sőt - követeléseink. (Az alábbi gondolatok legtöbbje az Átalvető márciusi számának vezércikkében olvasható, de nem tartom feleslegesnek a benne foglaltak ismételt hangsúlyozását. Remélem, mindenki megérti az alábbiakat, anélkül, hogy néven neveznék bármely politikai pártot, csoportot, eszmerendszert.)

Az elkövetkező hetek-hónapok olyan változásokat hozhatnak egyéni és nemzeti létünkben, melyekre sok-sok éve várunk. Négyévente kifejeztük reményeinket a változásban, helyzetünk, sorsunk jobbulásában, és mindannyiszor csalódnunk kellett. Nos, ha a remény felkeltése az elsődleges kampánycélja a kormányzati hatalom legfőbb várományosának, akkor ezt máris elérte. Csakhogy mi most többet várunk, mint egyszerű kormányváltást, mást, mint rendszerváltást: paradigmaváltást, szemléletváltást akarunk, ami nélkül ismét hamvába fog halni ez az újabb nekirugaszkodás is. Ennek pedig –el nem veszve az ilyen-olyan, most is a közfigyelem középpontjába álló részletekben - kiemelt része **kell** hogy legyen egy valódi nemzetstratégia kialakítása, teljes szakítás a neoliberais gazdaságpolitikával, a történelmi jogfolytonosság és a magyarság szellemi-lelki egységének, valamint nemzetünk önrendelkezésének

visszaállítása. Ez utóbbi legalább két vonatkozásban: elsősorban az anyaország elvesztett függetlenségének visszaállítása, és vele szoros összefüggésben, oda-vissza meghatározottságban: a leszakítottak önrendelkezésének kivívása. A minket övező valóság közepette hihetetlenül nehéz és pillanatnyilag elérhetetlennek tűnő célok ezek, de egyértelmű, hogy a megvalósulás első lépése a célok megnevezése és közös elfogadása kell legyen!

Jól tudjuk, hosszú és nehéz küzdelmek várhatóak, hiszen nem lehet a változásokat ráerőszakolni egy arra fel nem készült, azok befogadására alkalmatlan közegre. A kádári akol langymelegének emlékeit és reflexeit, kötődéseit és összefonódásait máig zsigereiben hordozó anyaországi tömegek minden kiábrándultságuk és megcsalattatásuk ellenére is – vagy éppen amiatt - hazugsághívő és csodaváró állapotban leledzenek ma is, készen arra, hogy a csoda azonnali bekövetkeztének elmaradása után hátat fordítsanak azoknak, akik mellé most talán odaállnak. Annak az élő példái ők, hogy az isteni szikra az emberben csupán egy lehetőség, az emberré válás elindítója, egy folyamat „primum movens”-e, ami meg is rekedhet valamely kezdetleges stádiumában, vagy vissza is fejlődhet egy ember alatti szintre. Szerencsére, lassan, de talán mégiscsak kialakult már az új szemlélet befogadására képes, folyamatosan szélesedő réteg, melynek bármilyen apró siker, az első lépések megtapasztalása is erőt adhat a további munkához, a partneri viszony éltetéséhez.

Ömellettük állunk mi is, erdélyi lelkületű magyar honpolgárok, a magunk sajátos reményeivel és elvárásaival. Elvárásaink két legfőbb fejezete - megismétlem:

1. az annyiszor megígért kettős állampolgárság áttelepülés nélküli, azonnali biztosítása a határon túliak részére (lásd a márciusi 12 pont 12.-ét: „Követeljük az uniót Erdéllyel”- ma: minden leszakított magyarral!), egy valódi, életerős politikai, eszmei és gazdasági közösség kialakításának perspektívájával a Kárpát-medencében (tehát az EU létrejöttével távolról sem csak lelki összekötő szerepre korlátozódik a kettős állampolgárság jogintézménye!), és
2. tényleges, határozott kiállítás, mintegy védőhatalmi státus gyakorlása az önrendelkezés mellett. Ezen utóbbi vonatkozásában különösen a román politikum számára szükséges világossá tennünk, hogy ideje lenne abbahagyniuk a politikai és a kulturális nemzet-nemzetállam fogalmának összekeverését. A romániai magyarság valóban része a román politikai nemzetnek, azaz Románia népének, a román államnak, de folyamatosan erre hivatkozva gyalázatos dolog megtiltani számára saját, a többségtől elkülönülő kulturális-lelki-szellemi nemzeti létének, az ehhez **elengedhetetlenül** szükséges területi és intézményi feltételek biztosításának jogát. Akik a román alkotmány első pontjára hivatkozva következetesen ezt teszik, azok vagy politikai

analfabéták, vagy nemzetünk gyilkosai. Más módon, más eszközökkel, mint pl. 1849-ben Nagyenyeden meg Erdély egyéb déli részein, vagy éppen 20 éve, 1990 márciusában Marosvásárhelyen egy hasonlóra tervezett akcióban (más eszközökkel tehát), de az eszmei-indulati háttér, az elérendő cél változatlanosságával. Íme a póre igazság, és az új magyar kormánynak elemi kötelessége lesz ezzel szembesíteni őket, meg a tájékozatlan és közömbös nagyvilágot!

Már ha sikerül megteremteni a mindehhez szükséges, eddig teljesen hiányzó anyagi és lelki erőt, elszántságot, motiváltságot. Ami nélkül sem a kisebbségtartó szomszédok, sem az érzéketlen és érdektelen vagy éppen ellenérdekelt nagyvilággal szemben nem lehetünk sikeresek.

És itt fel kell hívni a figyelmet egy fontos tényezőre: a kormányzóképeséghez nem elég az elszántság, a motiváltság, ha nincs hozzá a széles társadalmi, gazdasági-szellemi- média-háttér, a személyi feltételek, képességek, meg a nemzetközi elfogadottság. Maradjunk hát józanok, emberek! És maradjunk annál az erőnél, amelyik rendelkezik mindezen feltételekkel. Hogy aztán ők, kikhez a nemzet most minden reményét köti, mennyire lesznek képesek felnőni a feladat nagyságához, az bizony nagy kérdés, hiszen ők is részei ennek a lepusztított agyú és erkölcsű népnek, egy ilyen nagy gyűjtőpárt elkerülhetetlenül heterogén, továbbá a hatalom birtokosaira, mint legyek a mézre, úgy tapadnak majd a mindenféle szerencselovagok és szélhámos ügyeskedők, karrieristák. **Őket távol tartani, megmaradni az egyenes úton bizony nehezebb lesz, mint rálépni arra.** (Utólagos kiemelés.)

Pedig a tét és a szükség nagyobb talán, mint valaha. A fuldokló nemzet levegőért kapkod. Az elfogyás rémével szembesülő nemzet magyar gyermekek megszületésére vár. A leszakítottak az eltaszítás, a megtagadás után, 2004 decembere után kéznyújtásra várnak. A tunyaságba, sorskérdéseink iránti közömbösségbe süllyedt tömegeket ki kell menteni a szellemi-lelki sorvadás előrehaladott stádiumaiból, a most indulókat pedig a helyes útra kell terelni és megfelelő szellemi töltettel ellátni. E feladatok megvalósítására adunk majd megbízást a szavazófülkékben a hatalom új viselőinek. Hogy nemzetünket hozzásegítsék az igazság és a rend, a megvilágosodás és a belső béke, az egység útjára lépni. Hogy végre legyen helye a magyarnak is a nap alatt. Hogy elkezdődjön a népek Krisztusának, a keresztre feszített magyarság feltámadásunk hosszú és nehéz útja.

Az immár két évtizednyi tapasztalat szülte kishitűség és a vele járó önvédelmi reflexek nyomán arra is fel vagyunk készülve, hogy a valóság, mint mindig, esetleg kiábrándító lesz. Csakhogy barátaim odáig jutottunk, hogy most már tényleg az élet és a halál között kell választanunk. 1848-ban is ilyen választás előtt állt a nemzet, és tudta, mi a teendő, '48-'49 hősei nem haboztak az életet választani, akár életük árán is! Okkal várjuk el tehát, hogy 2010 Magyarországnak népe is végre felemelje a fejét, kiegyenesítse gerincét, hogy

vége legyen a „merjünk kicsik lenni” szemléletének. Hogy végre kiköveteljük magunknak a minden embernek és nemzetnek kijáró igazságot és méltóságot, hogy visszatérjen belénk az ehhez szükséges isteni tűz, a Talpra magyar szelleme! A hely – e kedves templom – szelleme pedig azt mondatja velünk: úgy-legyen-. Ámen.

Kövesdy Pál

(Elhangzott az Erdélyi Magyarok Tolna Megyei Egyesületének ünnepi összejövetelén a faddi református templomban, 2010. március 14-én.)

17.

2010. június

Katarzis az éjben

A gondviselés útjai a gyarló emberi elme számára kifürkészhetetlenek. Véletlen-e, hogy Trianon gyalázatának 90. évfordulójára következett be a várva várt fordulat, a katarzis a lelkekben és a megvilágosodás az agyakban? Vagy inkább az enyészet útjára lökött nemzetben ennyi idő után törvényszerűen horgadt fel az élet szikrája, mintegy Adyt igazolva: „*Az élet titokzatos okokból élni akar*”!

A napi politika horizontjába feledkezők talán túlzónak találják a honi földindulásnak ebbe az irányba kiterjesztett értelmezését, ám tudnunk kell, hogy a nemzetnek, testi-lelki sebeinek saját emlékezete van, melyben a friss behatások a régieket rétegszerűen lefedik ugyan, de ha egyszer nyílnak a szelepek, akkor megkülönböztetés nélkül tör elő minden elfojtott bánat, megaláztatás, az igazság és az igazságtétel iránti igény, remény.

Persze az egyének, ill. a társadalmi csoportok különböző szintjein más és más forrhat a lélek bugyraiban. Az átlagos anyaországi magyarnak - szerencséjére – nemigen van fogalma arról a mélységes bánatról, ami a kisebbségi sorba vetett nemzettársait tudatosan vagy a tudattalanban egész életén végigkíséri. Jól jelzi ezt a lelki állapotot pl. a Kolozsváron született *Szabó Dezső* felkiáltása, melyben átokszerűen tör fel a szabadulás óhaja: „*Ha lehetne menekülni! Ha elmehetnék messzi országok védelmébe, ahol tenger, régi szépségek és emberi emberek vannak! Hogy kivesszen ínnyemből a magyar levegő íze, hogy ne sajogjon a magyar föld.*” (Bizony, hányszor csodáltk irigykedve szerencsés nemzetek felhőtlen lelkű fiainak könnyed és derűs életszemléletét, kiknek öröm az élet és nem sajog a szülőföld, még kevésbé a másoktól elbitorolt haza!). De született higgadt (?) számvetés is a ránk kimért helyzetről: „*Népünk szemmel láthatóan nem tudja kifejteni szellemi képességeinek jelentékeny hányadát, és anyagi boldogulásában is gátolva van, mert állandó gátlásként nehezedik rá a tudat, hogy megcsonkítottat, rokkantat, amputáltat és kasztráltat csináltak belőle, és etnikai törzsének egyharmad részét merő hazudozások alapján olyan más népeknek dobták koncként oda, melyek semmi esetre sem különbek nálunk, és amelyeknek erre semmi jogcímük nem volt.*” (*Sulyok Dezső - Fáklyaláng, 1962. március 15.*)

Az anyaországi magyart másként csonkították meg - kiölték belőle a történelmi tudatot. Ezzel - mellesleg - megkímélték őt a fantomfájdalmaktól, viszonzásul beoltották büntudattal és a kicsiség szemléletével, a ma már jól ismert okból és módon, a jól ismert alakok, régebben és manapság egyaránt. A Magyarországra átkerült erdélyi emberben meg ott sajog egyidőben a fantomfájdalom és az itt őshonosok szemlélete fölötti felháborodás és

kétségbeesés. Hiszen mi fájó élességgel láttuk: amikor egy fában lelassul az életnedv-keringés, akkor száradni kezdenek a gallyak szerte-szét. Mert hogyan is lehetne viruló az egyén, amikor a nemzeti közösség lelkiállapota történelmi mélypontra jutott, amikor megszűntünk a magunk urai lenni! És amikor a rombolás-romlás egy kritikus ponton átlép, a hétköznapi élet elemi együttműködési normái is szétroncsolódnak. És lőn 2004. december 5., és nem értették az emberek, hogy valahol összefügg e dátummal a betevő falat és a munkalehetőségek fogyása, a szemkilövés és Szögi Lajos sorsa.

Aztán törvényszerűen következtek az ilyen-olyan megoldáskeresések, válaszok. Az egyik legkritikusabbat már Vajda János megfogalmazta (lám, nincs új a nap alatt): *„Megtámadott nemzetiségünk kétségbeejtő féltésében annyira belebújunk magyarságunk földalatti bástyáiba, cifra szűrünket úgy a fejünkre húzzuk, hogy az ember alig látszik a magyartól.”* Bizony jól meggondolandó, milyen válaszokat adunk a kihívásokra, kiktől várunk megoldást a bajainkra, a velünk szemben elkövetett igazságtalanságokra. Nagyon megjártuk már egyszer úgy 70 évvel ezelőtt, amikor Trianon cifra palotáját egy bécsi hasonlónban láttuk feledtetni, végül mégis Párizs következett, ismét! A lélek hihetetlen boldogsága, felszabadulása után az ismételt kárhozat, bele is rokkantunk alaposan. Ezért öngyilkos próbálkozok ezek, márpedig Kossuth apánk is megmondta: *„Az eltiport nemzet újjászületik, de öngyilkos nemzetnek nincs feltámadás.”* Legyen hát világos mindenki előtt: a gyűlölködés is egyfajta öngyilkosság, mert semmire nem jelent megoldást.

És jöttek a rendszerváltással az új remények, és négyévente jöttek az új megcsalattatások, mindenekelőtt 20 évvel ezelőtt, amikor az olyannyira várt katarzisunkat ellopták, és sötétség lett a fejekben és a lelkekben. Közben azért biztattuk magunkat, hogy a remény hal meg utoljára, ezért kerestük-kutattuk, mibe kapaszkodhatnánk. Arra is gondoltunk reménykedve, hogy, mint annyiszor a történelemben, talán éppen Erdély fog majd menedéket nyújtani a magyar szellemnek az elkövetkezendőkben, hiszen ilyen körülmények között igencsak felértékelődik az erdélyi magyarság belső szilárdsága. Ami - úgy tudtuk - minden pusztítás dacára létezik, egyszerűen azért, mert a nemzeti kohéziót a jól ismert okokból ott sokkal kevésbé kezdték ki. Aztán látni kellett, hogyan foszlik ott is a kohézió, hogyan árulja ott is magyar a magyart. És mindezek dacára: reménykedtünk abban, hogy a tisztaság és becsület egyszer végre megkapja a maga jussát. Miként ezt Seress Gábor, a Magyar Nemzet egykori, tragikus sorsú újságírója (28 éves korában öngyilkos lett) egyik írásában vallotta: *„-Láttad? - Láttam! -Mindent? -Igen. Bólintott. Megkönnyebbült, talán nem egyedül viszi a terhet. -És van hozzá erőd? A másik nem tért ki a kérdés elől. Vállat vont, lassan cigarettára gyújtott. -Nincs erőm – mondta -, csak arcom van, amelyre ráismerhet bárki, ha eljön az idő.”*

Nos, eljött az idő. Az emberek tiszta arcokat láttak, és megértették, hogy erő is lesz, ha mind odaállnak. Odaálltak, odaálltunk, és az eredmény egy katartikus élmény volt április 25-én az éjben, amit azonnal és magától

értetődően követett a május 26-i, 20 éve esedékes, lélekemelő döntés a leszakítottak magunkhoz öleléséről. Joggal érezzük hát, hogy végre a gödör aljára értünk, megindulhatunk felfele, vége az éjszakának. Ezek után gondolni sem akarunk arra, hogy a tiszta arcot a mindenkori szerencselovagok és haszonlesők bemocskolhatják, hiszen az arc tulajdonosának már vannak ilyen tapasztalatai, és bármi hasonló rettenetes következményekkel járna.

A katarzis kiemelt része volt az a pillanat, amikor Orbán Viktor valódi forradalmat jelentett be. Hiszen ezt vártuk! Emlékezzünk: *„Csakhogy mi most többet várunk, mint egyszerű kormányváltást, mást, mint rendszerváltást: paradigmaváltást, szemléletváltást akarunk, ami nélkül ismét hamvába fog halni ez az újabb nekirugaszkodás is”* – írtuk lapunkban 3 hónappal előbb. De hiszen barátaim, mi mást jelent ez, mint forradalmat?! Lelki forradalmat, melynek nyomán a széthúzást, a materiális, állati ösztönöket, az általános „liberális” értéktelenséget az egység és a tisztaság, a tiszta arc váltja fel! Olyan új igazodási pontokat, olyan új keretek kialakítását jelenti, melyek között végre elhárulnak az akadályok a nemzeti egység megvalósulása előtt, amikor a nemzeti egység lesz a meghatározója és a célja mindenféle gazdasági és politikai cselekvésnek. És ezzel vége szakadhat a magyar társadalom atomizáltságának, a magyar nemzet szétszakítottságának is.

De. Az emelkedett hangulatban, a megváltás érzésétől áthatva vegyünk erőt magunkon, és ne engedjük elhomályosulni tisztánlátásunkat. Tudnunk kell ugyanis, hogy nem minden szavazót vezéreltek nemes érzések a döntésében, hogy változatlanul itt van a megvezetettek millión felüli hazugsághívő tábora, ezért az újjáépítést iszonyúan mélyről kell kezdeni. Hogy iszonyú bel-koloncok béklyózzák lábainkat és húznak lefele, és iszonyú kül-koloncok igyekeznek megszabni továbbra is nemzetpolitikánk lehetőségeit, irányait.

Mindemellett az első, legnehezebb lépést megtettük, a nemzet kátyúba ragadt szekere megmozdult, az útirányt is ismerjük, és sokan vagyunk, nagyon sokan, akik boldogan toljuk majd e szekeret. Az úti célt pedig úgy hívják: Trianon meghaladása, a magyarság új életre ébredése. Hiszen az élet titokzatos okokból élni akar!

És a csillagok egy áprilisi éjjelen beözönlöttek Csaba népének ablakán.

K.P.

(Fenti írást az EKOSZ 2010. május 8-9-i közgyűlése egyhangúlag elfogadta és magáénak nyilvánította.)

18.

2010. december

Az EKOSZ nyilatkozata

Az Erdélyi Körök Országos Szövetségének 2010. november 6-án Sopronban megtartott választmányi ülése egyhangúlag fogadta el a következő nyilatkozatot.

Szövetségünk alapvető célkitűzése – 1991-es megalakulása óta szüntelenül - az egységes magyarságeszmény éltetése, hozzájárulni a leszakított nemzetrészek magyarként való megmaradásához, kapcsolattartásuk segítése az anyaországgal. Ennek jegyében dolgoztunk a kettős állampolgárság megvalósulásáért, terjesztettük minden rendelkezésünkre álló eszközzel az autonómia eszméjét, 2004. december 5. gyalázata után az anyaországból féltő, vigasztaló üzenetet küldtünk Erdélybe, és küzdöttünk a nemzetáruló erők leváltása, a nemzethű erők térnyerése végett.

Ezek után természetesnek mondható, hogy hatalmas örömmel és meglelégedéssel fogadtuk az újonnan megválasztott országgyűlés azonnali döntését a kettős állampolgárság tárgyában, majd a Nemzeti Együttműködés Kormányának sorozatos, eddigi és folyamatban lévő lépéseit, melyek fent említett célkitűzéseinket, reményeinket valósítják meg. Az 1990-es politikai átrendeződés után mindedig hiába vártunk egy valódi nemzetpolitikára, most viszont valóban egy nemzetpolitikai rendszerváltozás forradalmát éljük át. Legbelsőbb indíttatásunknak engedünk tehát, amikor köszönetet mondunk mindezért.

A kettős állampolgárság intézménye és a Nemzeti Egységnyilatkozat az elterjedt vélekedések szerint jelképes lépéseknek tekinthetők. Ezzel szemben mi úgy véljük, hogy ezek a magyar nemzet, kiemelten a leszakítottak kezében, lelkében cselekvő erővé válnak, elősegítik magyarként való fennmaradásunkat, erőt adnak az erdélyi autonómia megvalósulásáért folytatott harcban.

Szegényes eszközeink mellett töredékesek maradtak eredményeink is. Most viszont Magyarország legnemesebb erői, legjobb szellemei mozdulnak meg e célok érdekében, a kormány a magyar állam teljes eszközrendszerét állítja ezek szolgálatába. A magunk részéről a legnagyobb természetességgel igyekszünk részt venni a nagy munkában, a Nemzeti Együttműködés rendszerében. Úgy érezzük, végre érdemes élni és munkálkodni, végre jó magyarnak lenni.

Közreadja
Dr. Kövesdy Pál
EKOSZ t.b. elnök

2011. március

Dánná válásunk elkerülésének mikéntjeiről Az Átalvető márciusi kommentárja

Történelmi pillanatokot élünk. A Kárpát-medencében tömegek folyamodnak a magyar állampolgárságért, szívszorító eseményekről érkeznek híradások, az elszakítottak soha nem remélt, boldog pillanatokat élnek meg. Mindeközben, 163 év után, Magyarország ismét szabadságharcát vívja, és félő, hogy az ellenséges támadásoknak eddig csak az előszelét tapasztaltuk meg.

A pofonözön indítékai között - előkelő helyen - ott sejtjük aényt, hogy kiléptünk a halálos ítéletbe csendesen belenyugvó, sőt annak buzgón, gyurcsányi módon alájátszó eddigi szerepünkből, és hogy kétharmados felhatalmazást nyert nemzeti erőink, kormányunk ugyancsak nekilódította a nemzet 20 éve kátyúba rekedt szekerét. Ezen, az ellenoldal által kínkeservesen, fogcsikorgatva fogadott, de a baloldali imázs-szemponatok miatt és a nemzetközi jog szerint is alig vagy egyáltalán nem kifogásolható megvalósítások után viszont felsejlik egy újabb, most már nagyon is elevenbe vágó újabb lépés. Az állampolgárság határon túli kiterjesztését előreláthatóan követő **választójogi reform** ugyanis már tényleg komoly belpolitikai következményekkel járhat („érdemektől függetlenül deformálódhatnak a magyar politikai erőviszonyok” - Nagy N. Péter, *Népszabadság*, vagy, ahogy Mikola István mondta volt, a baloldal évtizedekig nem rúg majd labdába). Joggal feltételezhető, hogy a médiatörvény ürügyén indított támadásokban ez is benne foglaltatik, mivelhogy a média témája sokkal inkább nyújt (főleg nemzetközi) támadási felületet, lehetőséget, mint a választójogi törvény. Ezek egyike viszont kétségtelenül a választójog kérdése, és elsőként maradjunk is nála.

Igencsak hasznos tudnunk, hogy a magyarországi „korrektül gondolkodó” elit hogyan vélekedik erről. A médiát nyilván elöntik majd az ide vonatkozó vélemények, harcias álláspontok, ám egyelőre, ízelítőként, álljon itt a fent már említett Nagy N. Péter írásának következő része (A mennyország felé? - *Népszabadság*, 2011. január 21.): „Sokan mondják, hogy a vállalkozás könnyelmű, mert mozgósítja a többségi nemzetek önvédelmi reflexeit, így megnehezíti a határon túliak autonómiatörekvéseit. Másfelől szinte szükségtelennek mutatja ezeket. Ami hiba. Valóságos összetartozás helyett képzelt, bár erős érzelmi közösséget teremt. Ez reális veszély, amiről leginkább a határon túliak tudtak volna biztosat mondani, de - nyilvánosan – nem kérdezték őket. A magyar állampolgárokat sem. Átütő többségük a Medián kérdéseire nemrégiben nemet mondott a határon túliak választójogára.

Rég ismert, visszatérő reflexeket idéző, saját félelmeiket a féltő gondoskodás leplébe burkoló avitt szöveg ez. Szerzője tudhatná, hogy legtöbb

szomszédunk sok éve biztosítja külhoni állampolgárai részére a választójogot. Mi viszont – egyszemélyben, egylélekben határon inneniek és túliak - biztosat tudunk mondani: a „vállalkozás” nemhogy megnehezítené a határon túliak autonómatörekvéseit, de fontos eszköze és távolról sem alternatívája annak, egyáltalán nem egy képzelt, hanem valóságos összetartozást teremthet - ha már teljesen összetartozni, egy hazában élni nem lehet. Kétségtelenül reális veszély ez azon politikára nézve, mely 2004 decembere előtt, és azóta is szüntelenül a nemzet egysége ellen dolgozik, az összmagyarságnak viszont reális haszon. (Aztán, hogy mi mozgósítja a többségi nemzetek „önvédelmi reflexeit”, arról bővebben az alábbiakban.)

Jól tudjuk persze, hogy a magyarországi választójognak a külhonban élő magyarok számára történő biztosítása kemény diónak, aggodalomra okot adóknak bizonyul sokaknak, feltételezhetően számukra újszerű, általuk át nem gondolt volta miatt. Legfőbb kifogásuk: **akire nem vonatkoznak szavazatának következményei, az ne legyen jogosult szavazni.** Nos, aki így vélekedik, az szem elől téveszti a Kárpát-medence magyarságának egységét, ill. nemzeti kormányunk már megvalósult és reményeink szerint tovább folytatódó-fejlődő nemzetpolitikáját, amivel igencsak befolyásolja, meghatározza a külhoni magyarok életét is. Legyen tehát joguk a külhonban élőknek támogatni egy ilyen nemzetpolitika fennmaradását, kiteljesedését! (Elismerem, hogy a szavazatoknak nemcsak a kül-, de – nagyobb rész – a belpolitikát is meghatározó következményei vannak, ám a kettő megkülönböztetése jelen esetben már jogtechnikai, és nem elvi kérdés. Egyébként nehéz lesz felmutatni egy olyan belpolitikai részkérdést, ami, meglehet közvetve, de ne érintené a külhoni magyarságot is.)

Ezek után rátérhetünk tulajdonképpen témánkra, az **önrendelkezés** lehetőségére, értelmezésére, az Európában észlelhető újabb széljárás közepette. A kapcsolatot az eddig tárgyaltakkal az adja, hogy az önrendelkezés (autonómia) és a már megvalósult kettős állampolgárság, ill. az ebből következő választójog elnyerése szervesen összefügg egymással. Az autonómiának a kettős állampolgárság nyit perspektívát, a kettős állampolgárság pedig az autonómia révén nyeri el igazi értelmét, a magyarság megtartását és határokat meghaladó integrálását, de e kettő viszonyában mindez fordítva is igaz. Egymást kiegészítő, feltételező eszközei megmaradásunknak. Ezért elfogadhatatlan az autonómia eszméjének háttérbe szorulása az anyaországi médiában, a politikum prioritásainak sorában, egyáltalán, súlyos hiba ezen összefüggést szem elől téveszteni.

Ezen állítást látszik igazolni a tény, hogy Tóth Gy. Lászlónak a Magyar Nemzetben 2011. január 3-án *Európa mint kulturális hadszíntér* címmel megjelent írása – tudomásom szerint - visszhang nélkül maradt. Az olvasó azonnal megérti, mire gondolok, ha elolvassa az alábbi részleteket a cikkből:

„...*Carl Schmitt német államjogász, a politikai filozófia egyik klasszikusa szerint egy politikai közösség alapfeltétele a homogenitás. Egy demokrácia*

eszerint csak homogén társadalomban jöhet létre, amelyben megvalósul a vezetők és vezetettek egysége. A többségi társadalom mindig a homogenitásra törekszik. Éppen ezért a multikulturalizmus csak a többséggel szemben, antidemokratikus módon érvényesülhet. Az alternatív (underground) kultúra lehet vonzó néhány értelmiségi csoport számára, de össztársadalmi szinten lehetetlen multikulturális társadalmat szervezni, hiszen a többség elutasítja azt. A történelem tanúsága szerint hosszú távon az egymás mellett élő kultúrák egyike mindig átalakította, asszimilálta vagy végleg eltüntette a másikat...

...Aligha véletlen, hogy Angela Merkel német kancellár egy tanácskozáson nemrégiben kijelentette: a multikulturalizmus megbukott. (A minap ezzel egyező kijelentést tett David Cameron, majd N. Sarkozy is - K.P.) Ez a kijelentés egyértelműen jelzi, hogy a probléma kezelése ma már aktuálpolitikai kérdés, mert naivitás azt hinni, hogy a különböző etnikumok, kultúrák és vallások minden szabályozás nélkül szépen éldelegélnek egymás mellett...

...A nemzeti identitás kérdése egész Európában előtérbe került, függetlenül az Európai Unió egységesítő törekvéseitől. Maga a problémakör előtérbe kerülése eleve a multikulturalizmus felszámolásának irányába hat. Ha ugyanis van vezérkultúra (a CDU által használt meghatározás), akkor valamilyen módon mindenkinek ahhoz kell idomulnia. Dániában a bevándorlók számára ma már kötelező a többségi társadalom normáinak elfogadása, meg kell tanulniuk dánul, és saját maguk, illetve családjuk eltartásáról is gondoskodniuk kell. Amennyiben nem felelnek meg az elvárásoknak, kiutasítják őket. Dánia döntött: szerintük az asszimiláció a kívánatos és helyes út. A dán politikai közösség nem dán eredetű tagjainak nemcsak politikailag, de kulturálisan is dánná kell válniuk, ha Dániában akarnak élni..."

Nos, a felvetett kérdés európai dimenzióit itt áttekinteni nem lehet feladatunk azok szerfölött bonyolult és ellentmondásos volta miatt, ám a ránk zúduló következtetések súlyossága okán és nálam avatottabbak jelentkezése híján kötelességemnek érzem a megszólalást, melyet ezért csupán figyelemfelhívónak, vitaindítónak gondolok.

Mindenekelőtt egy igen furcsa és döbbenetes ténybe ütközünk. Az olvasottakból u. i. az következik, hogy az európai gyakorlatban a kulturális homogenizáció során elmosódhat a határ az elvárható beilleszkedés (nyelv, szokások, kultúra megismerése, megtanulása) és a senki által el nem várható asszimilálódás, az önazonosság feladása között. A téma izgalmas és tanulmányok sorát igényelné, mi viszont maradjunk saját vonatkozásainknál.

A ránk vonatkozatható legfőbb - t. k. egyetlen - következtetés pedig egyszerű és lesújtó: ha így van, és ha nem teszünk semmit ellene, akkor nagy a veszélye annak, hogy a kisebbségi sorba szakadt magyarok, elsőként a szórványmagyarok, végül a tömbmagyar régiók is (Székelyföld, Csalóköz) előbb-utóbb asszimilálódjanak, feloldódjanak, „dánná” váljanak. Az autonómiát csak az általános decentralizáció keretében értelmező és elfogadó, lényegében

tehát tagadó, elutasító román elmélet és gyakorlat immár nemcsak formai, ha úgy tetszik nemzetközi-politikai támaszt, de meghatározó eszmei-erkölcsi háttérrel is nyer. (Basescu elnöknek az európai parlamentben történt minapi felszólalása mintha máris ezt igazolná: immár az európai fórum előtt jelentette ki, hogy etnikai alapú autonómiát elképzelhetetlenek tart. Ha nem érezne közösségi eszmei háttérrel és politikai támogatást maga mögött, vajon megtette volna ezt?) Ennek nyomán tarthatatlanná válhat saját álláspontunk, miszerint a román alkotmány első pontja, ami meghatározza egész nemzetpolitikájukat - „Románia egységes nemzetállam” – csupán a politikai nemzetre vonatkozhat és nem a kultúrnemzetre. Miszerint tehát a magyarság állampolgárként része ugyan a román politikai nemzetnek, de nem része a román kultúrnemzetnek. A szépen hangzó formula, miszerint a multikulturalizmus sajátja Romániának (kolozsvári multikulturális egyetem, óh!), és ez biztosítja majd magyarként való fennmaradásunkat, léggömbként pukkanhat szét az általánossá váló európai trend hatására. Csak idő és lehetőség (nemzetközi, európai konstelláció) kérdése lehet, hogy az üres bolt fölül mikor szedik le a cégtáblát is, mikor vágják majd hivatalosan is a szemünkbe a mindennapi életben annyiszor hallott „őszintét”: ha Romániában akarsz élni (ha román kenyeret eszel...), válj szívben-lélekben, gondolatban-érzéseidben románná, add fel magyar identitásodat, ezzel a ma még élő reményedet, hogy magyarként Romániát (Erdélyt) hazádnak tekinthesd. (Habár, ismerve az ősi román mentalitást és gyakorlatot, valószínűbbnek látszik, hogy a cégtáblát azért megtartanák, miközben odabent a kócerájban immár felszabadultan takarítanak ki mindent, ami még magyar.)

Természetesen itt, a Kárpát-medencében, melynek meghatározó sajátossága, hogy évszázadokon át számos etnikumnak, nemzetnek szolgált hazájául, lényeges különbséget érzünk a dániai (németországi, stb.) bevándorló, munkavállaló státusa, identitása, és saját, őshonos erdélyi magyar identitásunk között. Amely különbséget széles ez Európában sokan nem ismerik vagy nem akarják ismerni, elfogadni, és ami – jól tudjuk, hiszen egész ottani életünkben ezt éreztük odaát - az őshonossági, sikerrel kreált dáki-román identitással is teljességgel összeférhetetlen.

Bizonyára többen is felvetik most, hogy a romániai realitás azért még nem tart itt, lám, a magyar oktatási lehetőségek is milyen széles teret nyertek nemrég (meddig? - vajon egy más összetételű parlament nem törli el ismét az engedményeket?), és egyáltalán, elvagyunk valahogy, a románsággal együtt. Ugyanez román változatban: „minden elképzelhető jogot megadtak már nekünk!” Hát akkor mondjuk el, hogy mit tekintenénk mi valóban fontos, lényegi lépéseknek: ha végre feladnák torzszülött kontinuitás-elméletüket, kirekesztő alkotmányukat, ha megszűnne betelepítési politikájuk, „herrenvolk” (uralkodó nemzet)-szemléletük, ha újjászületne az önálló magyar állami egyetem, legfőképpen pedig, ha elnyernék jogunkat az önrendelkezésre. Mindezek feltételeként, egyben lehetséges következményeként: ha felismernék történelmi egymásrautaltságunkat. Amíg viszont nyomát sem látja mindennek,

addig bizony a kommentár-íróknak is kötelessége az advocatus diaboli szerepét felvállalni.

Éppen e szerep alkalmas annak a felmutatására, hogy az eddigi, RMDSZ-es, mindenáron megbékélést, együttélést hirdető, a kis lépések politikáját gyakorló, megalkuvó, az autonómia-igényünket sorozatosan eláruló, most pedig a kettős állampolgárságot nyögvenyelősen elfogadó („némelyek” által el sem fogadó), lényegében elutasító út bizony a kárhozatba vezet. Nyilvánvaló ugyanis – nem lehet eleget ismételni – hogy magyar identitásunk megőrzésének elengedhetetlen feltétele a politikai-gazdasági-kulturális önállóság biztosítása a román állam keretein belül is, amit magyarul önrendelkezésnek hívnak. Igen, annyi évtized-évszázad keserű tapasztalatai nyomán ideje végre kimondanunk: a szép szlogen, a román-magyar együttélés nem más, mint a keserű tény, beolvadásunk, eltűnésünk útja, biztosítéka. Ahol nem élünk annyira együtt, ott még megmaradtunk, ahol nagyon együtt élünk, ott eltűntünk vagy eltűnőben vagyunk. (Tisztelt Nagy N. Péter et co., mindezek után tessék a többségi szomszéd nemzetek önvédelmi reflexeinek létjogosultságáról, azok tiszteletben tartásának fontosságáról értekezni!) Ha meg akarunk maradni magyarnak, akkor vívjuk ki területi elkülönülésünket a tömbmagyarság számára, és szellemi-lelki függetlenségünk feltételeit, egyéni önrendelkezésünket a szórvány vagy az afelé haladók számára. Hogy ezen utóbbi elégséges lesz-e a megmaradáshoz ősi magyar városainkban, a legfontosabbakban – hiszen róluk van itt szó, ahol egy-két emberöltővel előbb még többségben voltunk! – ez talán a legsúlyosabb terhe lelkünknek. De abban biztosak vagyunk, hogy a megvalósult kettős állampolgárság intézménye nagy előrelépést jelent megmaradásunk útján. Abban is biztosak lehetünk, hogy demográfiai viszonyaink alakulása meghatározó lesz, hogy **sorsunkat ismét csak a magyar anyák döntik el**. De abban is, hogy ehhez minden magyarnak Erdélyben és a világon bárhol tudnia, éreznie, a nagyvilágba pedig minden eszközzel kisugároznia, hirdetnie kell: mi nem vagyunk Dániába vagy Németországba szakadt, menekült, munkát, segélyt kereső arabusok, szaracénok vagy akárkik, de őshonos, a mai román állam létrejötte előtt ezer évvel itt államot alapított és fenntartott, érte vérét és verejtékét hullató egységes nép, nemzet vagyunk! A Székely Nemzeti Tanács lépett is ez ügyben, amikor kezdeményezi, hogy az Európai Unió ismerje el az őshonos nemzeti közösségek önrendelkezési jogát. (Az összes őshonos kisebbségre érvényes jogszabály-tervezethez gyűjtenék össze a szükséges egymillió aláírást az Unió 7 tagállamában.)

A románság felé elsősorban az erdélyi magyarság képviselőinek, média-szereplőinek a feladata a minden eszközzel történő szólás (de szükséges sajnós mindezt az „anyaország” publikuma felé is továbbítani!): ahhoz, hogy az általunk óhajtott közigazgatási-lelki enklávék ne veszélyeztessék Románia területi-politikai egységét, hogy egész Romániát is hazájának tekinthesse az ott élő magyarság, ahhoz, hogy harmonikus és kiegyensúlyozott körülmények között stabil, saját nemzeti (szellemi, nyelvi) identitást szerezve a több (román)

nyelv és kultúra elsajátítása, az elvárható beilleszkedés is biztosan megtörténjen, szükség van e saját identitás megszerzésének és megtartásának belső és külső eszközeire: az autonómiára, a kettős állampolgárságra és az ebből következő, de ezekre visszaható választójog elnyerésére. Igen, Basescu úr, mindenekelőtt az etnikai alapú autonómiára! Hogy az ország stabilitásának, biztonságának éppen ez az egyik alapja, hogy nekik is érdekük egy lojális magyarságot tudni országhatáraikon belül. Hogy jobb lenne talán erre az útra térni és végre feladni a németek, zsidók eltüntetése után a magyarságot is eltüntetni igyekvő gyakorlatukat (szoc-lib. szóhasználatban: önvédelmi reflexeiket). Mert ez nem fog sikerülni!

A magyarság vezetésére felesküdt személyek számára pedig megszívlelendők Ágoston András szavai: *„Most itt az ideje, hogy a kisebbségi politikai elitek előbb országonként, majd a Kárpát-medence egészében felelősséggel járuljanak hozzá az egységes magyar autonómiakonceptió kidolgozásához. Azok az eredmények, amelyeket a magyar kormány a nemzeti integráció ösztönzésében rövid idő alatt felmutatott, optimizmusra adnak okot. Az Orbán-kormány lendülete előbb-utóbb átragad a helyi kisebbségi politikai elitekre is.”* Örömmel tapasztaljuk ennek szaporodó jeleit.

Nemzeti ünnepünkön, a szent, tiszta felbuzdulás máig ható erőterében, 2011 márciusában.

Kövesdy Pál

(Átalvető, 2011. március, 77.sz.)

20.

2011. március

Egy történelmi jelentőségű lépés előtt. Kihagyjuk? (Hozzászólás az alkotmánytervezet vitájához)

A Magyar Nemzet 2011. március 10-i számában *Nyilvános az új alkotmány tervezete* címmel ismertető összeállítást olvashattunk a jelzett témában. Itt szerepelt a következő szövegrész: „...*a sarkalatos törvény a választójog gyakorlását vagy annak teljességét magyarországi lakóhelyhez, a választhatóságot további feltételekhez kötheti.*”

Feltételezzük, hogy a lapban közölt anyag a parlament jóváhagyására előterjesztendő szöveget, a kialakított (végleges?) álláspontokat tükrözi, ezért sietünk a magunk véleményét közreadni. Talán még nem késő.

A kettős állampolgárságot nyert, külföldi lakóhellyel rendelkező magyarság szavazati joga súlyos nemzetpolitikai következményekkel járó kérdés, ezért indokolt ezt az alaptörvényben rögzíteni. Aki viszont ebben a fent közölt módon dönt, az szem elől téveszti a Kárpát-medence magyarságának egységét, valamint a tényt, hogy a magyar országgyűlés ill. kormány döntései messzemenően befolyásolják, meghatározzák a külföldi magyarok életét is, ezért végül is tagadja jogukat ahhoz hogy e döntésekre hatással legyenek. (Elismerjük, hogy a szavazatoknak nemcsak a kül-, de – nagyobb részt – a belpolitikát is meghatározó következményei vannak, ám a kettő megkülönböztetése jelen esetben már jogtechnikai és nem elvi kérdés. Egyébként nehéz lesz felmutatni egy olyan belpolitikai részkérdést, ami, meglehet közvetve, de ne érintené a külföldi magyarságot is.)

Egyetértünk Szigeti Tamás - Verdes Tamás ugyanezen lapszámban közzétett közös írásának kitételével: „*A határon túliak választójoga komoly kérdés, a politikai közösség önmeghatározását új alapokra helyezné.*” A kérdés komolyságának megértéséhez kérjük tekintetbe venni, hogy az amúgy - a kisebbségtartó államok és az anyaországi kommunizmus elnemzetlenítő gyakorlata, legközelebről pedig december 5. dacára - egy és oszthatatlan magyar kulturális nemzetet politikailag szétszakították a XX. század szörnyű döntései. A politikai magyar nemzet határok feletti újraegyesítésének lehetőségét rejt magában a már megvalósult kettős állampolgárság intézménye, és ennek adna tartalmat, gyakorlati jelentőséget az abból következő, egyben arra visszaható szavazati jog biztosítása. Még hozzá egyetlen nemzetközi, európai jogszabály és egyetlen szomszédos ország által nem kifogásolható módon (a legtöbbjük ugyanis szintén gyakorolja e jogot)! A jelenlegi alkotmánytervezet szövege viszont megfosztja a szülőföldjükön maradó külföldi magyar

állampolgárokat e joguk gyakorlásától, attól, hogy visszanyert magyar állampolgárságukat ne csak passzívan, az érzelmek szintjén, hanem aktív részvétellel éljék meg. Igen, politikai önmeghatározásuk lehetőségeit szűkíti be! Rosszabb ez így, mintha egyáltalán nem rendelkezne róla. Vagy a kettős állampolgárságot megszavazó országgyűlés azt csak szimbolikus, gyakorlati tartalom nélküli egyszerű gesztusnak szánta? Biztosan nem.

Kéretik megfontolni: annyi ostoba, öngyilkos cselekedet, döntés után a magyar nemzet, annak képviselői előtt végre egy történelmi jelentőségű lépés lehetősége áll. Nem valószínű, hogy lesz még rá hasonló alkalom. Kihagyjuk?

Szekszárd, 2011. március 10.

*Dr. Kövesdy Pál, az Erdélyi Körök Országos Szövetségének (EKOSZ) t.
b. elnöke*

21.

2012. március

Védekező kultúra (Elemzők márciusi elemzője)

A jelen számunkban csokorba szedett elemző írások szókimondóak és lényegre törőek, további kommentárra t. k. nincs szükség, legfeljebb továbbgondolásra nemzetstratégiai és eszmei vonatkozásban. Nevezetesen és elsőként, hogy annak a politikai-gazdasági-eszmei tombolásnak, aminek honi és globális méreteiben is immár hónapok óta tanúi vagyunk, milyen következményei lehetnek az új nemzetpolitikára, a nemzeti együttműködés-re egységre, a határon kívülre szorított magyarság korszakalkotó egyesítésére.

Amiről szó sem esik semmilyen elemző írásban. Nyilván nem véletlenül, hiszen gyakorlati lépések formájában sem honi, sem EU- vagy euro-atlanti szinten nem vetődhet fel ezen eredmények megkérdőjelezése, még kevésbé széttűzése. („*Orbán lecserélhetetlen szereplő*” mondja Somogyi Zoltán – Népszabadság, 2012. február 2. És tegyük hozzá: műve is az.). Annál inkább találunk támadnivalót eszmei vonalon (amiről a továbbiakban írásom lényegében szól), és ami a nemzetközi elit (szenny) sajtóban olyan vélekedések formájában ölt testet, miszerint a fasiszta Orbán, a náci Magyarország a határon túli magyarság irányában is tett/tesz destruktív, antidemokratikus, nacionál-soviniszta, a status quo-t megkérdőjelező, felrúgó lépéseket. (Orbán tesz ilyet, Fico nem, és a Benes-dekrétumokról senki nem tud. Érthető, hiszen ellenségem ellensége a barátom.) Egyelőre (?) ezt a vér-nyomot tudomásom szerint nem követik tovább, nyilván belátva, hogy itt több (közismert) okból sem járhatnak sikerrel. Hazai vonatkozásban pedig elmondható, hogy nevezett vívmányok megkérdőjelezése a választójogi szempontok (kettős állampolgárok választójoga) miatt ugyan érdekében állana az ellenoldalnak, de a presztízsveszteség sokkal nagyobb lenne, mint az esetleges, bizonytalan mértékű nyereség, így hát hallgatnak róla.

Az viszont félelmetes (szerencsére csak elméleti) kérdés, hogy nemzeti kormányunk meggyengítése-félreállítása milyen káros következményekkel járhatna a szomszédok ordas-politikájával folytatott szakadatlan küzdelemben. Rágondolni is rossz, hogy a nagy nehezen javulगतó érdekérvényesítő képességünk milyen veszteségeket szenvedne. A 2002. december 1-i koccintás jelképes és örök mementó, Göncz Kinga rettenetes külügyminiszteri szerepléseire is emlékezni fogunk (pozitívumként legfeljebb frizurájának szlovák értékelésére), a „csúcsot” kétségkívül Gyurcsány „remekműve”, 2004. december 5-e jelentette, és ha eddig még bárkinek kételye lehetett a szoclib oldal „nemzeti elkötelezettségét” illetően, a választási vereségük utáni, bosszút

lihegő nemzetközi hadjáratuk során most aztán kimutatják valódi mivoltukat, nevezetesen, hogy megátalkodott ellenségei a magyarságnak. (Emlékeztetnék Bokros Lajos, Göncz Kinga, vagy éppen Tabajdi Csaba EU parlamenti remekléseire). Realitásérzékükre jellemző, hogy mindezen (rém)tetteik után kijelentik, lehetőséget látnak a kétharmados választási győzelemre, és mondják ezt alig egy héttel a magyar nemzet példátlan erejű, szent lázban fogant és lezajlott Békemenete után! Vagy nagyon is a valóság talaján állanak, tudni vélik azt, amit mi csak sejtünk, hogy a globális boszorkánykonyhákban már leosztották a lapokat - természetesen buzgón sugalmazó kibickedésük mellett? Hátrányos megkülönböztetéseink sora, a kettős mérce rendszeres alkalmazása ezt látszik igazolni.

Eligazodnunk e labirintusban, kiutat találnunk vagy csak remélnünk az általuk megszabott játéktérben, a gazdaságko(ó)r feltételei közepette, ebben az ember alatti és istentelen dimenzióban nem lehet. Ezért, habár mindannyian tisztában vagyunk a háttérben működő erők nagyon is anyagi természetével, az alábbiakban az ezekkel kölcsönös ok-okozati viszonyban álló, ezért megkerülhetetlen szellemi-erkölcsi vonatkozásokat kísérelem meg Ariadné fonalaként felhasználni.

Tájékozódásunkat segítheti, ha kellően odafigyelünk az EU urainak némely elszólására, pl. arra a lassan közhelyszámra menőre, hogy nem annyira az új alaptörvényünk egyes paragrafusaival, hanem annak egész szellemével van bajuk. Hogy értsük: azzal az alaptörvénnyel, amelynek szellemiségét annak preambuluma fejezi ki, és ami így kezdődik: *Isten, áldd meg a magyart!* (Emlékezzünk: ezt már egy éve expressis verbis a fejünkre olvasták!) És ami kimondja, hogy *„elismerjük a kereszténység nemzetmegtartó szerepét”* (amivel ez az Európa nem vállalt közösséget), *„valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság”* (és nem a pénz!), *„valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet”* (és nem a gazdaság). És így tovább, a preambulum egyes kitételeit azóta is rágiák, ironizálják és mocskolják a honi és nemzetközi szoclib sajtóban. Dürer vagy az ifj. P. Brueghel apokaliptikus műveinek sátáni figurái, vicsorgó agyarái köszönnek vissza e szennyáradatból. De érdemes felidéznünk a Biblia mélyen emberi és a teremtés, a természet törvényeinek mély ismeretéről tanúskodó egyik közismert képét, Szodoma és Gomorra pusztulását, amikor is az Úr kénköves esővel pusztította el azt a közösséget, ahol etalonná vált a fajtalanokodás. Ehhez kapcsolódóan pedig idéznék Stoffán Györgynek a minap a sepsiszentgyörgyi Európai Időben megjelent írásából: *„Ma pedig az UNESCO a fiatalok legalább 50 %-át akarja homokossá tenni - és ezt ki is mondják nyilvánosan! Isten, kereszt, hit mit sem számít. A keresztény templomokba beköltözik az iszlám pap, s lám, hiába volt minden harc a pogányok ellen, s kár volt Jenő herceg minden erőfeszítése Európa török alóli felszabadítása ügyében. A kereszténygyűlölet itt van, s ott van Egyiptomban, ahol a kopt testvéreinket*

ölik az arabok. S ölik majd Európában is a keresztényeket, csak idő kérdése... és persze a zsidókat is... Mert a kereszténygyűlölet nem békíti ki az iszlámot és a zsidókat, de mindenki mindenkinek az áldozata lesz, mert a zsidó nem érti meg: - jobb a keresztény Európában, egy keresztény Magyarországon zsidónak, mint egy iszlám Európában kereszténynek és zsidónak lenni."

Hát igen, így néz ki a gyakorlatban a multikulturalizmus, ill. annak meghirdetett vége. (A témát jómagam is igyekeztem saját szempontból körüljárni lapunk tavaly márciusi számában *Dánná válásunk elkerülésének mikéntjeiről* címen). Érdekes módon veti fel ismét e kérdést (is) a Népszabadság január 26-i számában Zsolt Péter szociológus *Nem értjük* c. írásában. Kilépvé saját gondolat-és érzésvilágunkból érdemes ebbe betekintenünk, mert sok mindenre fény derül. A szerző látszólagos nagy megértéssel helyezi szembe az egymást úgymond nem értő két eszmei-politikai oldal téziseit, majd kibújik a szög a zsákból, és elítéli a „magyarokat”, a „Fidesz-kormány irányított demokráciáját”, amely „épp az Európa számára legfontosabb civilizációs vívmányokat vonja kétségbe. Innen nézve az EU minden aggodalma értelmet kaphat, minden hazánkra irányuló figyelme, a Barroso-levéltől a kötelezettségsegzési eljárásokon keresztül egészen a pénzügyi fenyegetésekig.” És hogy melyek is ezek a civilizációs vívmányok, arra nézvést Zs. P. a következőket írja: „Az EU-s politikusok és a nyugati média nem érti a magyar kormányt, amiért nem veszi tudomásul, hogy áthágta azokat a civilizációs vívmányokat, melyek a demokráciában mindenkire nézve kötelező érvényűek: nem értik a parlamenti játékszabályok, a társadalmi egyeztetések, intézmények függetlenségének kiüresítését.”

Hát akkor lássuk csak. Ezen „civilizációs vívmányoknak” keretét az EU-ban állítólag a multikulturalizmus adott, újabban viszont, ahogy ezt Zs. P.-től megtudjuk, éppen ennek a vége: „Ez alatt nem azt értette (az EU- K.P.) , hogy csak egy kultúra létezhet, a többségi keresztény, épp ellenkezőleg, sem az, sem pedig a kis feltörekvő bevándorolt kultúráknak nem lehet a továbbiakban előjogokat követelni”. Ez így igen szépen hangzik, de könyörgöm, ha egyik sem lesz meghatározó (a kereszténység, a krisztusi szeretet primátusát már nem is merem említeni), akkor nem tértünk-e vissza – elvben – a multikulturalizmushoz? Elvben, mondom (és ezek után ugyancsak szofizmának, fából vaskarikának tűnik az egész uni-multi játék), miközben a gyakorlatban ott vagyunk, amit Stoffán György felvázol. Magyarán: a nihilizmusnál, az anarchiánál, ahol ember embernek farkasa, és mindenki harcol mindenki ellen, kisebbségtartó szomszédjaink pedig azt tehetnek velünk, amit kedvük, érdekük, túlerejük diktál, az ököljog nevében. Nesze nektek civilizációs vívmányok! És nesze neked Európa!

„Valami nagyméretű folyamat kezdődött két-három évvel ezelőtt, aminek tetőzése felé halad a világ, és talán sejtelmünk sem lehet arról, hogy milyen

kifejletben tetőzik” – írja Csapó Endre jelen számunkban közölt elemzőjében. Nos, fentiek tükrében sok jót nem remélhetünk e kifejlettől, de féltve féltjük a tényleges, valódi, Európa által a világnak adott civilizációs vívmányokat, köztük a magyarság nagyjainak teljesítményeit Szent Istvántól és Hunyadi Jánostól Bolyai Jánoson át Liszt Ferencig és Bartók Béláig, melyek mind azt bizonyítják, hogy a nyugati kultúrkörhöz tartozunk, hogy számarányunkat és gazdasági súlyunkat messze meghaladó mértékben gazdagítottuk azt, hogy helyünk Európában van. Mindeközben - úgy tűnik - az EU szoclib urai és hangadói, a keresztény értékek tagadói nem veszik tudomásul, hogy bizonyos határokat áthágva az EU himnuszát, az Örömmódát csúfolják meg, a „dies irae”-t, a harag napját idézik fel, a nyugati civilizációval és társadalmakkal haláltáncot járatnak, és a kölni dóm csúcsára kitűzik a félholdat. A tovább egységesülő, feltételezhetően a föderalizálódás felé tartani szándékozó Európa számára nem mindegy tehát, hogy az értékeket hordozó nemzetállamok szellemiségét fogadjja-e el, beépíti-e stratégiájába, vagy inkább e civilizációellenes, nihilista és erkölcstelen szellemiséget és következményes politikai gyakorlatot vállalja fel továbbra is. Lassan döntení kell majd! Magyarország mindenesetre feladta a leckét, ám a reakciók hisztérikusak, az Unióhoz méltatlanok, az értő hangok pedig erőtlenek.

Nem tisztem cáfolgatni a baloldali EU-s politikusoknak és médiának ezen, hazánkra vonatkozó, hisztérikus, a valóságtól elrugaszkodott megállapításait, megteszik ezt a határon inneni és túli magyar sajtó avatott munkásai naponta. Magam csupán arra a nem lényegtelen dologra hívnám fel a figyelmet, hogy a parlamenti játékszabályok, társadalmi egyeztetések, a társadalom által létrehozott intézmények, egyáltalán maga a demokrácia is sajátos termékei, végső soron csupán eszközei az emberi kultúrának, céljuk az, hogy e kultúra létezessen, fennmaradhasson, fejlődhessen. Ideális esetben megfelelő módon szolgálják ki az (egyaránt anyagi és szellemi) kulturális evolúciót, de soha nem válhatnak öncélúvá, legfőképpen pedig nem válhatnak egy közösség, nemzet haladásának, boldogulásának kerékkötőivé. Ha pedig e kultúra léte, fennmaradása, fejlődése úgy kívánja, akkor a kultúra alanyainak jogukban áll változtatni ezen eszközökön. Arról nem is szólva, hogy - mint esetünkben - éppen a többség, az egész nemzet érdekében és a többség képviselői által történnek meg a szükséges változtatások. Hát nem éppen ez a demokrácia? (Félreértés ne essék: nem a demokratikus berendezkedés alapelveinek felrúgásáról beszélek, és nem a több száz éve konszolidált demokráciákról, annál inkább egy sok vonatkozásában igazságtalan és megcsúfolt rendszerváltoztatás Magyarországról, melyet mindennek következményei máig hatóan gúzsba kötöttek és megaláztak. És éppen ezen próbál változtatni nemzeti kormányunk, ill. parlamenti többsége.) Az elfogult és ellenérdekelt „birodalom” viszont odaköti a szekeret a lovak elé, egy elvont u. n. ”demokráciát”, (esetünkben és többek között) egy meghaladott alkotmányt

tekint a legfőbb célnak, imádandó fétisnek, ami előtt le kell borulnunk és megtagadnunk önmagunkat, a Szent Korona jelképezte éltető gyökereinket, alapvető érdekeinket és értékeinket. Végső soron elmondhatjuk: az EU pillanatnyilag egy kifacsart, feje tetejére állított demokrácia-eszmény nevében csúfolja meg magát a demokráciát.

A dolgok mélyebb megértéséhez talán nem haszontalan idéznem a Nobel-díjas Konrad Lorenz megállapítását: *„... egy ember, önmagában véve, egyáltalán nem ember: teljes emberként kizárólag egy szellemi értelemben vett csoport tagjaként létezhet. A szellemi élet alapján véve individuum feletti élet; a szellemi közösség egyedi, konkrét megvalósulását nevezzük kultúrának.”* Einstein pedig a következőképpen vall: *„Az én vallásom a korlátlan, magasabb rendű szellemiség alázatos csodálatából áll, amelyből gyarló és esendő értelmünk csak egy csekély részletet képes megismerni. A felfoghatatlan világegyetemből felénk táruló csodálatos értelmi erő létébe vetett mély, ösztönös hit az, ami az én Isten-képemet megformázza.”*

Nos, ennek fényében vegyük kézbe **Nemzeti hitvallásunkat** és gondoljuk végig annak tételeit. Bizony arra fogunk rádöbbenni, hogy a magyarság szellemi, következésképpen fizikai léte is csak az ebben lefektetett eszmék, elvek, **hitvallások** mentén és csak az ezek szellemében történő összefogással tartható fenn, de egyértelmű az is, hogy e megállapítást ki lehet, és ki kell terjeszteni a szélesebb emberi közösségekre is. Mindaz, ami az évszázadok-évezredek alatt kialakult, ma nemzetnek mondott szellemi-lelki csoportok szétválását, az individuumnak a szabadság („demokrácia”) nevében történő abszolutizálását, az egyéni érdekek gátlástalan érvényesülését, ezzel az individuumfelettség tönkretételét célozza – kultúra- tehát emberellenes, ember-voltunk romlását eredményezi. Fellépni, védekezni ellene nemcsak jogunk, de kötelességünk is. Mint annyiszor a történelemben, Magyarország ismét élen jár az európai értékek védelmében. És mi máskor kell ezt leginkább kimondanunk, mint nagyszerű márciusi forradalmunk és szabadságharcunk évfordulóján és a feltámadás nagy ünnepének előestéjén!

K.P.

22.

2012 szeptember

Virágzó magyar fa -a londoni olimpia nyomán-

Nagy, szép virágok nyíltak a magyaroknak Londonban, 8 nagy, legnagyobb, és számtalan közepes-kisebb, szívünknek-lelkünknek drága valamennyi, a mi fiainknak, lányainknak legszebb ajándéka. Isten áldja meg őket érte!

Bizonyára nem egyedül sírt-toporzékolt-fohászkodott e sorok írója a döntő pillanatokban, néha hiába, de sokszor, bizony nagyon sokszor eredménnyel. Vajon érezte-tudta-e Risztov Éva, hogy a gyilkos kilométerek utáni véghajrában egy nemzet imája, könyörgése segíti őt előre, a célba? Meggyőződésem, hogy a közös, szent akaratra is része volt e káprázatos sikerekben. Hogyan-miként, ne kérdezze tőlem senki, de biztos tudom, érzem.

Jó volt látni Áder János elnökünket is a londoni nagykövetségi fogadáson, hallgatni köszönő, értékelő szavait. Igen, itt a sportszemponatokon túli emberi tényezőknél is szerepük volt, kétségtelenül, valamint az is igaz, hogy összefüggés van a sportteljesítmények és a sportra szánt, oda befektetett anyagiak között, hogy bizonyos feltételek megléte elengedhetetlen.

Valamit viszont nagyon hiányoltam az elnök mondandójából, ami végig itt forr bennem, kénytelen vagyok hát közreadni. Annál inkább, hogy a „politikailag korrekt”-nek mindenáron megfelelni igyekvést éreztem ki nemegyszer a megszólalók visszafogottságában, a legfontosabb szempontok szándékos vagy inkább beidegzett, öntudatlan elhallgatásában. Pedig mindenekfölött fontos dolgokról van szó. Hiszen itt áll egymagában ez a meggyötört, kínpadra vont, szétszaggatott nemzet, a megalázott, hazugságokkal és rágalomokkal teleszórt kis ország, melynek sikerélményekben alig, kudarcokban annál inkább volt része az elmúlt évszázadokban, Mátyástól napjainkig, a legutóbbi éveket megelőzően meg különösen. Amikor nem a valós teljesítménynek, de az ármánynak, képmutatásnak, csalásnak és hazugságnak volt becsülete, sikere. És itt vannak az idegen környezetbe lökött és ott megbélyegzettként kelő és fekvő, ferde szemmel nézett magyarok, kikben nyelvi-emberi másságuk óhatatlanul az alacsonyabbrendűség képzetét keltheti naponta, és ami törvényszerűen hajtja őket a kivándorlás vagy a beolvadás felé. Nemigen lehet fogalma egy anyaországi magyarnak arról, mi is forrhat egy szórványban élő, hát még egy minap még meghatározóan magyar környezetben élt, ám az utóbbi években a betelepülő „öslakosok” által szülővárosában hátraszorított, pokolba kívánt, esetenként magyar beszéde miatt lenézett, kigúnyolt vagy éppen megvert kolozsvári vagy akár marosvásárhelyi, nagyváradi, szabadkai, kassai magyar ember, egy magyar gyermek lelkében.

Nem tudom, Áder János vagy a közvetítést vezető riporter gondolt-e mindeerre, amikor kimondta az amúgy igazat: itt másról, többről is szó van, mint egyszerű sportteljesítményről. Risztov Éva esetében például arról, hogy a mélyből, egy már feladott helyzetből (ugyebar 2005-ben már visszavonult!) miként lehet a csúcsra jutni, mit eredményez a kitartás, belső erő, a hit magunkban és az elérendő cél számunkra mindenek fölötti fontosságában. Hogy mit jelent a számbeli kisebbségben és lelki szorításban élő magyaroknak az aranycsapat ragyogó emléke után ez a friss lelki vérátömlesztés. Amit annak idején nekünk Puskás, Kocsis, Bozsik, Hidegkúti neve jelentett a grundon és a minket csúfolókkal szemben, azt jelentheti most Szilágyi Ákos, Gyurta Dániel, Kozák Danuta, Risztov Éva neve a mi gyermekeinknek, unokáinknak szerte a Kárpát-medencében. Mit jelent nekik- nekünk a tudat, hogy a világ sok

száz országa közt a 9. helyen zártunk az éremtáblázatban, megelőzve számtalan nagy, gazdag és boldog országot-nemzetet, elhalványítva a környező, hazánk testét felfalt, abból hízott megannyi nációt, és hogy számarányunkhoz és gazdasági erőnkhez képest hihetetlenül előkelő helyen, **az újkori olimpiák összesített eredmény-táblázatában meg éppenséggel az első helyen állunk!** Lehet ez véletlen?

Továbbá félve kérdezem, jelent-e mindez valamit a nappalait-éjjeleit egészségtelen energiatalok iszogatása mellett számítógépes játékokkal töltő tizenéveseinknek? Vagy azoknak, akik a boldogságot, életük célját az alkoholgőzös bulikban vagy a kábítószer-utcákban vélik megtalálni. Az egészségüket, testi-szellemi épségüket, ezzel jövőjüket, jövő generációink kilátásait tönkre tevő, azt öntudatlan ostobasággal elfecsérlőknek. Merem remélni, igen!

Nem érdemlik meg itt a szót azok, akiknek fáj a mi sikerünk, az aczélelendrék és társaik, a meghatottságtól elcsukló hangú olimpiai bajnoknő-kommentátort kigúnyolók, lelkünk csüggesztői, a nemzetünk gyökereit buzgón rágó férgek. Amiért mégis meg kell őket említeni, az éppen a mögöttes tények fontossága, mocskos munkájuk miatt. Jól tudják-érezik ők, hogy minden, sokéves ártó ténykedésüket, a gyurcsányi megrontást teszi semmissé a magyar himnuszt könnyezve hallgató Danuta napfényes, drága alakja, vagy Gyurta Dani nyilatkozata (ami különösen fáj németeknek), miszerint 15 millió magyar segítette őt az utolsó métereken. Hogy netán egészségesebb életvitel irányába terelik majd fiataljainkat szülők és iskolák. Hogy Risztov Éva példája esetleg arra buzdítja majd anyák ezreit-tízezreit, hogy minden nehézség dacára vállaljanak gyermeket, nem egyet, de hármat-négyet, sokat, mert érdemes, a cél megéri. Hogy Erdélyben talán rádöbbennek majd: a magyarság eltűnésének egyetlen tényleges ellenszere a sok-sok gyermek vállalása. Hogy nem reménytelen a helyzet, az intolerancia folyamatos megnyilvánulásai, a Székely Mikó Kollégium ügyében kicsúcsosodó jogbizonytalanság/jogtiprás, a gyűlölet szüntelen hullámverése közepette sem az, hogy a nemzetek hosszú távú, irgalmatlanul nehéz és kegyelmet nem ismerő versenyfutásának, küzdelmeinek közepette (mert mindenféle EU-s hazug, színes füstköd dacára erről van szó) - van miből erőt meríteni. Hogy a világban szétszórt magyaroknak üzenet ez a magyarnak maradásra, magyarságuk büszke megvallására. Bizonyítéka mindez annak, hogy a magyarokban, Szent István népében, Babba Mária, a Szűzanya népében van valami titokzatos erő és minőség, ami a kritikus pillanatokban előhívható, és ami a nemzetek sorában képes a magyarságot az élre állítani. Nagy szavakat vált ki az emberből a pillanat varázsa, de nagy az öröm és a boldogság, e ritka pillanatok értéke pedig felbecsülhetetlen.

A magyar fa Londonban kivirágzott. Nagyon drágák e virágok, becsüljük meg őket, gondozzuk e fát erőnk megfeszítésével, testünk-lelkünk, egész népünk anyagi-szellemi istápolásával, az újabb virágzás biztos tudatában. A virágok ugyanis gyümölcsöt ígérnek!

K. P.

Az Átalvető márciusi kommentárja (2013)**Újságcikk és tanulságai**

A Magyar Nemzet 2013. január 19-i számában rövid írás jelent meg *A vajdasági autonómiáról* címmel, Milinszki Márton tollából. A szerző ugyancsak a MN-ben megjelent *Autonómiát, de melyet?* című, Juhász György által jegyzett íráshoz fűz észrevételeket. Az alábbiakban az írás érdemi részét idézzük fel.

-Van azonban a cikkben (Juhász Györgyében –a szerk.) egy mondat, amivel nem tudok egyetérteni. Így szól: „Vajon érdemes Újvidéken küzdeni, ahova százezer szerb települt be, s ahol ősszel három magyar első osztály indult, öt, nyolc, illetve tíz tanulóval?” A cikkíróval ellentétben úgy gondolom, hogy érdemes Újvidéken is küzdeni. Meg Temerinben, meg Budiszaván, meg Piroson és a dél-bánáti szórványokban, sőt Szerémségben is. Úgy gondolom, nem szabad, hogy megijesszenek minket a számok. Nekünk küzdenünk kell, tekintet nélkül arra, hogy most mit mondanak a számok, mik a „reális esélyek”. Jómagam Újvidéken születtem, ott éltem le fiatal éveimet, és ma is gyakran járok arrafelé. Ismerem a helyzetet. Valóban, ha csak a számokat nézzük, semmi remény a megmaradásra. De higgyék el nekem, látok valamiféle nemzeti ébredést ott is. Am azt éltetni kell ahhoz, hogy erősödjék. (Az anyaországnak is feladata van ebben.) Ne feledjük, ha lemondunk a végekről, gyöngül a tömb is. A Tisza mentén már most súlyos identitás zavarral küzd az ottani tömbmagyarság, Szabadka büszke magyarjai húsz évvel ezelőtt még rajtunk, újvidéki magyarokon, a „noviszádiakon” élcélődtek, s lám-lám, mára elérte a végzet a „szuboticaikat” is. Nincs magyar többség Szabadkán, sőt magyar szót is alig hallani. Ezt csak azért mondom, mert érzékeltetni szeretném, hogy a vajdasági magyarok ugyanabban a hajóban eveznek. Olyan koncepciókat gyártani, hogy kivel érdemes és kivel nem érdemes foglalkozni, enyhén szólva is nem egy bölcs dolog. A visszavonulás és a bezárkózás nem megoldás. Besavanyodott magyarokra senkinek sincs szüksége. Bátran, a jövőbe vetett szilárd hittel kell küzdenünk mindenütt. Egy területi autonómia segíthet, de csak akkor, ha nyitott marad. Egyébként téves az a megközelítés, amely szerint a Vajdaság autonómiája a magyar önrendelkezés egyik alternatívája. Hogy lesz-e a Vajdaságnak autonómiája, s ha igen, akkor milyen, az nem csak rajtunk, magyarokon múlik. Sajátos, de minket elsősorban nem annyira kulturális szempontból érint mindez, hiszen egy szerbiai autonóm területen a lehetőségek meghatározottak. Az viszont egyértelmű, hogy gazdasági szempontból nagyon is lehet jelentősége ennek a kérdésnek. Meggyőződésem, hogy a délvidék magyarjainak, csakúgy, mint valamennyi határon túli magyar közösségnek küldetése van. Ezt a küldetést pedig csak nyitottsággal, derűs szívvel lehet teljesíteni. Nincs más hátra, mint előre!

Eddig a cikk. Mindannyian természetesen azonnal saját helyzetünkre transzponáljuk az olvasottakat. A tömbmagyar jellegét még őrző Székelyföldön, melynek autonómiájáért folyik a harc, talán nem vetődnek fel, vagy nem ennyire élesen hasonló gondolatok, gondok és kételyek, annál inkább Erdély megannyi többi részén, a szórványban és a szórványosodás útjára lépő vagy azon már előrehaladt magyar városokban, régióban. Hiszen sorolhatnánk mi is Szabadka és Újvidék helyett Marosvásárhelyt (azt azért talán még nem), de Kolozsvárt, Dél-Bánát helyett Dél-Erdélyt, aztán Nagybányát, Zilahot, Szatmárt, Dést, és a sor hosszú, nagyon hosszú. A lehangoló szám adatok, folyamatos számbeli fogyásunk, az egyke-divat, az elvándorlás ténye (immár nem az anyaországba, hanem messze, idegen tájakra), a egyes házasságok révén történő feloldódás, szórványbeli sorvadása nyelvünknek, és annyi más, felsorolhatatlan, szomorú tapasztalata mindennapjainknak kikezdi a legbátrabbak, legkitartóbbak bizakodását is a magyar jövőben.

Miközben annyi, de annyi szép kezdeményezés sikerének is tanúi lehetünk! Lapunkban örömmel adunk és adunk teret e híreknek, új iskolák, alapítványok létrejöttének. Előttünk áll városaink magyarjainak kitartása, csillapíthatatlan vágyakozása minden iránt, ami magyar, dühödt elszántsága (legújabbban például a székely zászló ügyében), különféle szerveződési formái, és igaz ugyan, hogy nem elegendő, de azért születnek, méghozzá nem Rolandok, Raulok és Eszmeraldák, hanem Botondok, Zsoltok, Zsuzsák, Csengék és Enikók. És itt van Csaba atya példája is, aki soha nem kérdezte, hogy mi értelme, lehet-e, futja-e, és miből futja. Hanem tette, és lett miből, és lett eredmény, siker, hála, köszönet, elismertség, ami lavinaszerűen újabb és újabb erőket mozdít meg, anyagiakban és lelkiekben egyaránt. Szülessenek hát magyar gyermekek, minél többen, és mielőbb!

Hinnünk kell, hogy születni is fognak. Hinnünk kell, hogy a dolgok valamiként mindig a helyükre kerülnek, a teremtett világban igenis összhang és egyensúlyra törekvés van. A fák - még az oly globálisak sem - nem nőnek az égig, a telet pedig mindig is a tavasz, a március, a hóvirág rügyezése követte. A mi dolgunk – Ady nyomán - *megőrizni magunkat erre a tavaszra, igazunknak sarjadásáig*. Mert igazunk van, ha száz éve folyton sérül is. És tényleg: nincs más, mint előre!

K.P.

24.

2013. december

Meleg, mosolygós szemek

Az Átalvető 2013. decemberi kommentárja

Nem érti *Kéri László* politológus az ATV-ben, miért szeretik az emberek Orbán Viktort. Nem érti, miért mennek ki félmilliónyian ismételten az utcára, mi az a számára idegen tűz az emberek szemében, miért a mosoly az arcokon. Hiszen O.V a hatalomból ellenzékiként beszél, és különben is tönkretette az országot, folyamatosan generálja az ellenségképet. Mondja mindezt néhány nappal Mesterházy Attila szónoklata után, melyben az O. V-t aposztrofálta, emígyen: felcsúti Maradona, őszülő despota, a szabadság ellensége, egyáltalán és általában: ellenség.

Nem érti *Havas Henrik* az ATV műsorvezetőjeként, hogy ha már összetákolták az új alkotmányt, amivel megdöntötték a jogállamot és szembeköpték a demokráciát, akkor miért volt szükség ráadásul egy cafrangnak, valamiféle Nemzeti (pardon, a hangsúlyból ítélve: *nemzeti*) hitvallásnak az odabiggyesztésére.

Nem érti *Gyurcsány Ferenc*, miért volt szükség a székelyek nagy menetelésére, hiszen a problémát meg lehetne oldani játszói könnyedséggel, leülve a derék és baráti román kormányral a tárgyalóasztalhoz, az efféle hőzöngések csak ártanak az erdélyi magyaroknak.

Tejtestvére, *Eörsi Mátyás* vele együtt rezdülve érti, megérti a románokat, mert a székelyek e cselekedete az első lépés (ó, rettenet!) az elszakadáshoz.

Mindkettőjükkel teljes összhangban érti a román miniszterelnök és helyettese, hogy a székelyek tette ellenséges és erőszakos akció, óhajuk ellentétes Románia alkotmányával és az európai jogrenddel, ezért meg kell őket büntetni, be kell őket tiltani, le kell őket törölni a térképről, ő majd megtanítja őket... Hogy az európai jogrendben az autonómia bevált gyakorlat? Ők erről nem tudnak, tehát ilyen nincs. És hogy ott mosoly volt, kinyújtott, baráti jobb és derű? Ugyan már, olyan kevesen voltak, hogy mindez láthatatlan maradt.

Nem érti *Ben Cardin* demokratapári szenátor az USA kongresszusában, hogy Magyarország nem Ausztria (és fordítva), de érti, hogy a magyar állampolgársági törvény tisztán etnikai alapokon nyugszik, ami ugyebár egyedülálló a világon (eszerint nem létezik Németország és Izrael sem, Írország meg főleg nem, ahol az állampolgársághoz elég egy valamikori nagy-vagy dédszülő ír állampolgársága). Skandalum ez tehát a javából, és ennek megfelelően elítélendő, megtorlandó.

Mindent ért viszont *Marsovszky Magdolna*, a német Fuldai Egyetem oktatója. Sajnos az őt kérdező *Juszt László* (szintén az ATV-ben) szemmel láthatóan semmit nem értett szavaiból, amikor kérdésére, hogy végül is mi áll a Magyarországgal, a magyarsággal szembeni (szerinte nyilván jogos) felhorgadások mögött, M. M. így foglalta össze az elvi szembenállás lényegét: etnosz kontra démosz. Nemzet a néppel szemben. Van tehát egyrészt a lakosság, a „démosz”, úgy általában, minden ismertetőjegy nélkül, színtelenül és szagtalanul, és ha ezen belül valaki nemzeti (etnikai) jegyeket vél magán felfedezni, netán hangoztatni, és – horribile dictu - ezen elvek szerint megszervezni az országot, államot, akkor ezzel értelemszerűen kirekeszti mindazokat, akik e jegyekkel nem rendelkeznek.

Ügyes. Hiszen oly könnyű összemosni az etnikai és a faji elvet – az amerikai közgondolkodásban össze is keveredik e kettő (l. *Ben Cardin* szenátor) –, hogy a következtetés magától adódik: aki nemzetben gondolkodik, érez, az a fajelméletnek a híve, gyakorlója, kirekesztő, gyűlölködő, xenofób, homofób, stb. *Juszt László* szemei úgy kiüresedtek, hogy elfelejtette megkérdezni, helyette mi kérdezzük most: amennyiben az etnikai jelleg felszámolása a megoldás, a boldog jövő záloga, akkor mi lesz mindazzal, amit az jelent? Elsőként a nyelvvel, ami emberi tudatunk legfőbb kialakítója és egyben kifejezője. Aztán mi lesz az emberiség kultúrájával, melynek összetevői (tudomány, művészet) – habár a szellem nagy alkotásai az emberiség közös kincsét képezik – mégiscsak jórészt nemzeti keretek között születtek, azok jegyeit viselik magukon, azoktól elszakítva sok esetben megszűnnének létezni vagy kiüresednének, lényegüket vesztenék. Egyáltalán: emberek maradnánk-e ezek után? Gondoljuk csak végig: nem volt véletlen, hogy az ősközösség csoportjai szétválva és a földön szétvándorolva saját nyelvet alakítottak ki, sajátos, megkülönböztető jegyeket kezdtek felvenni, melyek az évmilliók során végül is a belátható történelem diverzifikált emberének kialakulásához vezettek, az utóbbi 100-200 évben nemzetállamként definiált létformákhoz, szerveződésekhez, meg az ezek fennállását biztosító és működését szabályozó törvények, normák, erkölcsi alapelvek megszületéséhez.

Napjaink aktualitásához, az EU-beli ultraliberális/ultrazöld kezdeményezéshez, a *Cohn-Benditek* legújabb jelszavához, a neomarxista „világ fiataljai (némelyikük elvárásai szerint: egynemű fiataljai), egyesüljetek”

ötletéhez érkezünk. Hogy mit eredményezne egy jellegtelen, hit-és erkölcsmentes Európai Unió kieroszakolása (ebbéli igyekezetükben törölték a társadalmi erkölcs legmagasabb formáját képező keresztény gyökereket az EU alkotmányából), az könnyen belátható a fentiek tükrében: egy több millió éves szerves és természetes fejlődés eredményeinek tönkretételéhez, megsemmisítéséhez. Amit még megtetéznek ugyebár a különböző devianciák fetisizálásával, holmi harmadik nem megteremtésének igyekezetével. Könnyen belátható, hova vezet mindez: káoszhoz, erkölcsi és biológiai elsatnyuláshoz, majd halálhoz. Bizony nem más ez, mint szintiszta *ideológiai terrorizmus*. (Csak miután leírtam e sorokat, jöttem rá, hogy e kifejezést Cs. Gyimesi Évával polemizálva már használtam egyszer, ugyancsak szerkesztői kommentáromban, lapunk 2008. júniusi számában. Az ismétlődés e szerint nem véletlen. K. P.)

Ezek után joggal vetheti fel bárki, hogy fenti okfejtés végül is a nemzetállam, ezzel a román nemzetállam hitvédelmét jelenti. Amely utóbbi ugyebár egységes, ahogy ez minden ebből következő eszme és gyakorlat kőbe vésett alapelveként meg lett fogalmazva a román alkotmány első pontjaként: Románia egységes nemzetállam -, és senki, még Ben Cardin vagy Cohn-Bendit urak által sem kifogásoltan!

Viszont sehol nincs megfogalmazva – és itt a bökkenő! - ennek értelmezése, így ez szabad prédaként szolgálja a román politikai gyakorlatot. Azt a politikai gyakorlatot, melynek meg nem értése magyar részről kétségbeejtő eredményekhez vezetett a múltban és vezethet továbbra is érdekképviseletünk számára. Ma ismét csak azt látjuk, halljuk: nem értik. Vagy ami még rosszabb: nem akarják érteni. A székelyek nagy menetelése kapcsán számtalanszor teszik fel itt a kérdést kompetensnek vélt/mondott személyeknek: mi áll a román hatalom konzekvens elutasítása mögött, hiszen a székely-magyar autonómia az egész ország javát szolgálná. A válaszok kétségbeejtően naivak vagy semmitmondóak.

Habár többször leírtam, kénytelen vagyok ezek után kendőzetlenül és egyáltalán nem diplomatikusan újra papírra vetni az általunk jól ismerteket. A román nemzethez való tartozásukat az erélyi magyarok természetesen politikai, azaz állampolgári értelemben ismerik el, a román hatalom és közgondolkodás viszont összemossa ezt a kulturális nemzet fogalmával: ha román állampolgár vagy, akkor valami fura szerzetként otthon, a családban beszélhetsz ugyan magyarul, de ha kiléptél az ajtón, használd az állam nyelvét, külön jogokat ne kérj se magad, se közösséged számára. Az EU tagjaként Románia kénytelen formai engedményeket, nemzetiségi jogokat törvénybe iktatni, de ezek alkalmazását lépten-nyomon gátolja. (A példákat minden olvasónk hosszan tudná sorolni.) Így a székely önrendelkezés is ugyanazt jelentheti csak, mint az olténiaiak, „baraganiak”, „caracaliak”, stb. önrendelkezése. Ám ha sajátos, magyar jegyeket akar öltetni és a magyarságot szolgálni ezen önrendelkezés, az

már alkotmányellenes. Magyar lehetsz ugyan, de csak úgy és akkor, ha román maradsz. Mert az alkotmány első pontja ezt mondja, és ez szent és sérthetetlen. Punktum.

Hogy mindebből Erdély magyarságának pusztulása következik, azt nyíltan soha el nem ismerik, de legfőbb célként kitartóan és rendszer-semlegesen dolgoznak rajta. Miért? Mert Trianon betegei. Mai nagy országuk Erdélynek Magyarországtól való elcsatolásával alakult ki, Erdély nélkül nincs Románia. Erdélyt a történelem és a kultúra ezer szállal köti a magyarsághoz, a hamis, kitalált történelem és annyi más agresszív akciójuk (a tömeges betelepítések, az etnikai arányok erőszakos megváltoztatása, a hagymakupolás honfoglalás, stb.) sem képes ezt felülírni, ezért a magyarság magyarként való, azt megvalló létezése halálos veszélyt jelent számukra. A szerzemény akkor válik csak véglegessé és biztossá, ha Erdélyben nem lesz többé magyar. A teljes bizonyosságot persze csak a magyarság teljes eltűnése jelentené a földről, de legalább Erdélyből tűnjenek el. (Egyetértenek ugye, Gyurcsány és Eörsi urak?)

A ma realitásai persze lépten-nyomon és már régen felülírták ezt a kényszerképzetet (elsősorban annak felismerése hiányzik részükről, hogy a jelen világfolyamatai saját nemzeti létüket is veszélyeztetik, és hogy ez jelenti számukra a valós veszélyt, nem a magyarok, a kiutat meg éppenséggel a decentralizáció, a nemzeti és történelmi realitásokat tiszteletben tartó régiósítás, végső soron a föderalizáció), mégis e kényszerképzet a mai napig él és meghatározza úgy a politikumot, mint a közgondolkodást. Ezen utóbbi visszahat amarra, a politikai haszonszerzés pedig befolyásolja még az esetleg tisztán látók hozzáállását is. Az eredmény: a tapasztalt és elszennvedett politikai, gazdasági, kulturális gyakorlat. Mindez azt igazolja, hogy az egészséges, defenzív, éltető és befogadó (ilyen a magyar!) nemzeti eszme Romániában deformálódott, agresszívvé, pusztítóvá vált jó száz éve és mind a mai napig. Az etnosz „nemzeti” értelmezését Románia esetében a „faji” értelmezés, a nemzetiszocializmus eleddig oly sikeres román, „soft” változata váltotta fel, az építkezést a pusztítás. A pusztítás viszont önpusztítóvá válik: *„Jaj annak az országnak, amelyik háborút szít határain belül.”* A pusztítást pusztulás követi.

Románia jelen helyzete a világban, az EU-ban látszólag nem igazolja ezt, ám ennek a témának a körüljárása külön tanulmányt igényelne. Most szögezzünk le csak annyit, hogy a jelen világrendszer, az EU-beli folyamatokat szemlélve is felsejlik a pusztulás perspektívája, a (nyugati) világ ezen az úton haladva az önfelszámolás felé halad.

Orbán Viktor és csapata tisztán látja ezt, innen eredeztethető hazánk jelenlegi nemzetstratégiája. És innen a menetelők sokszázézes sora. Mosolyuk méltó válasz a démonizálásra, gyűlöletkeltésre, egyben igazolása annak is, hogy a felszabadulásnak először a lelkekben kell bekövetkeznie. Hiszen végre valaki

felcsillantja a sok évszázados – Erdélyben nemzeti elnyomással tetézett - kiszolgáltatottság (török, Habsburg, német, szovjet, majd napjaink globalitása, egymást szorosan követve) oldásának lehetőségét, távlatait. A reményt és a bizalmat lehet felfedezni a szemekben, arcokon. Amit nem értenek a Kéri Lászlók, a Havas Henrikek, a Victor Ponták, a Marsovszky Magdolnák. De értik a Nemzeti hitvallást lelkükben hordozók és megvallók az anyaországban, Fel-és Délvidéken, és persze Erdélyben. Ők azok, akik elismerik a kereszténység nemzetmegtartó erejét, ezzel egy hatalmas szövetségest tudhatnak maguk mögött, a leghatalmasabbat. Őt, és benne az életet, a jövőt fedeztem fel a békemenetben két gyermekét kezén vezető, a harmadikat a szíve alatt hordó fiatalasszony meleg, mosolygós szemében.

Ezek után nyugodtan várom megváltónk születését és az elkövetkező esztendőt. Sok szeretettel kívánom ezt olvasóinknak is.

K. P.

Szabó Lőrinc

Hazám, keresztény Európa

*Utálom és arcába vágom:
- Száz év, de tán kétezer óta
őrült, mocskos, aljas világ ez,
ez a farizeus Európa!*

*Kenyér s jog helyett a szegényt
csitítja karddal, üres éggel
és cinkos lelkiismeretét
avatag és modern mesékkal;*

*száz év, de már kétezer óta
hány szent vágy halt meg gaz szívében!*

*Hazám, keresztény Európa,
mi lesz, ha bukására döbben,*

*mi lesz, ha újra földre száll
a Megcsúfolt és Megfeszített,
s mert jósága, hite, imája
egyszer már mindent elveszített:*

*mi lesz, ha megjő pokoli
lángszórókkal, gépfegyverekkel,
vassisakos, pestishozó,
bosszúálló angyalsereggel?*

*Mi lesz, ha megjő Krisztus és
új országot teremt a földön,
ha elhullanak a banditák
s nem lesz több harc, se kard, se börtön,*

*ha égi szerelmét a földi
szükséghez szabja ama Bárány
s újra megvált - óh, nem a jók,
de a gonoszok vére árán:*

*hazám, boldogtalan Európa,
ha túléled a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretetet és a Békét?*

2014 március

Rendhagyó szerkesztői kommentár

Sokat tépelődött a szerkesztő, írjon-e jelen, márciusi számunkhoz is „kommentárt”. Hiszen újfent választás előtt állunk, amit ismét csak sorsdöntőnek mondhatunk. Legszentebb nemzeti ünnepünkről, szabadságharcunkról, meg a feltámadás nagy ünnepéről nem is szólva, amelyek szellemi-lelki igazodásunkat egyként húzzák-hajlítják-igazítják egyazon irányba.

Az írás kényszere tehát nagyon is létező, csak hát naponta végigélisenvedi az ember a média minden felületéről ránk zúduló politikai csatározások hullámveréseit, a százszor is, újra és újra előszedett érveket, a menetrendszerűen felbukkanó, végtelen elemzésekre okot adó botrányokat, a minősíthetetlen jelzőket és gyalázkodásokat, jellemzően ugyanazon oldal részéről. Melyek mind alkalmasak arra, hogy e vásári komédia forgatagában szédülést, hányingert, látásélesség-vesztést váltsanak ki, az alapvető, a mélyben meghúzódó tényeket, folyamatokat pedig elfedjék. Amelyeket azért némely fórumok (pl. az ECHO TV csütörtök esti, mindenkinek ajánlott Háttér-kép c. adása) magas szinten tárnak elénk, jelen lapszámunkban pedig *Szász István Tas* teszi ezt példátlan élességgel, a gondolati-érzelmi azonosság jegyében.

Az ismétlésre szükség tehát nincs, csupán némi figyelemfelkeltésre. Például egy kihagyhatatlan, tömör számvetésre az elmúlt közel négy év eredményeiről, *Dr. Kelemen András* tollából: *„Határozott lépéseket tettünk a pénzügyi gyarmatosítás ellen. Megindult a nemzet egyesítése: gondoljunk a magyar állampolgárság könnyített megadására vagy nemzetségeink képviselőit a Országgyűlésben. A szétvert, kifosztott, közszolgáltatásokra egyre képtelenebb állam építkezni kezdett. Megtörtént az önkormányzati rendszer átalakítása és a költségvetési fegyelem helyreállítása a keletkezett adóssághegyek állami átvállalásával. Ugyanakkor az eladósodott, gyermekei nevelési költségebe, a növekvő közköltségekbe és adósságokba beleroppanó családoknak nyújtott segítséggel megindult a hazai társadalom újjáépítése.”* (Magyar Nemzet, 2014.02.14.) A sor nyilván hosszan folytatható, de **van valami**, amit nem lehet mindehhez nem hozzátenni: alkotmányozásunk annyit átkozott és gúnyolt folyamatát, ami megnyitotta az utat a nemzeti érdekeket követő politika előtt, meg annak preambulumát, - azt a bizonyos Havas Henrik-i „cafrangot”-, Nemzeti hitvallásunkat, a magyar lelkek mélyére űzött és onnan most előtörő, legszentebb érzések foglatát.

Mindezen túl egyetlen vonatkozásban érezzük külön és kiemelt kötelességünknek a szólást. A külhoni magyarok választási részvételének lehetőségéről, fontosságáról van szó, melyről bizony alig, csupán érintőlegesen esik szó, a „futottak még” kategóriájában. A sokat hangoztatott érv, miszerint

két, legfeljebb három mandátum sorsa múlik csupán rajtuk, alkalmas arra, hogy a választási hajlandóságot rontsa, és a lényegét elfedje. Nevezetesen azt, hogy a nemzeti oldal reményeink szerinti győzelmét nem csak közjogi, hanem szellemi-érzelmi legitimációval is el kell látnunk. Most nyílik erre először lehetőségünk az ezeréves hon trianoni szétdarabolása óta (a második bécsi döntés könnyes-boldog fogadtatása elemi erejű és máig hatóan torokszorító volt, de létrejöttében a magyar tömegeknek formai, közjogi szerep nem adatott). Most viszont a kettős állampolgárság megléte valóban cselekvő értékévé válhat számunkra. A választási csalásról szóló, minden bizonnyal bekövetkező vádaskodások is a külhoni magyarok megfelelő számú és irányú szavazatain futhatnak zátonyra. Nem a 2-3 mandátum sorsa tehát a valódi (ámbar nem lebecsülendő) tét, hanem az, hogy az új nemzeti kormány ezzel válhat az egész Kárpát-medence, sőt a világ összmagyarságának legitim kormányává.

Továbbá: „jóakaróink” - határainkon belül és kívül - egymással összhangban jelentik ki (az „Összefogás” pártjai együttesen, az MSZP külön is, tudtommal most először, eddig azért idáig nem merészkedtek), hogy a holokausztban a magyar népnek, a magyar nemzetnek van felelőssége. Tetszik érteni? Nem az akkori magyar államnak, kormánynak, hanem a teljes magyar nemzetnek, beleértve tehát a Kárpát-medence minden magyarját, az erdélyi magyarságot, a felvidéket, délvidéket, stb, csecsemőtől az aggastyánig, és nem heted-, hanem ezred-ízigen, örökkön örökké. Bizony, szintiszta nácibeszed ez. Az akkori nácik nemzeti alapon irtottak egy nemzetet, mai utódaik nemzeti alapon „csak” megbélyegeznek egy másikat. Íme a népiirtás legújabb-kori, politikailag korrekt változata! (Bővebben l. Pihál Tamás: Patthelyzetre kiélezve, Magyar Nemzet, 2014. február 11.)

Ezek után vajon megengedheti-e magának bármely, szavazati jogot kapott erdélyi, fel- vagy délvidéki magyar, hogy ne nyilvánítson véleményt? Hogy ne érezze sajátjának a kérdést: ki mellé álljunk? Hogy létezhet-e külön „anyaországi”, erdélyi, fel- vagy délvidéki magyar sors, magyar érdek?

A szerk. nem is kíván ezen felül szólni, inkább átadja a szót nemzetünk egyik eltávozott jelesének. Gondolatai, ítéletei a jelzett időpontból, az akkori, még jól ismert, gyalázatokkal teli közelmúltból szólnak hozzánk. Most, amikor az akkor regnáló és mindent átrágó sötét erők léte, arcai és szándékai – **az arctalan** háttérhatalomával együtt - változatlanok. **Makovecz Imre** szavai okulásra intenek és segítenek az eligazodásban, a megfelelő döntés meghozatalában. Gondoljátok végig barátaim, honnan hova jutottunk, és mi múlik most rajtunk: vissza oda, vagy tovább, felfelé! Most bebizonyíthatjuk, hogy vagyunk, hogy valakik vagyunk! A közösnek mondott felelősség pedig most – miként egykor majd az Úr előtt állva - egyénre lebontva jelentkezik: ***Minden felelősség az enyém, most minden rajtam múlik!***

Kövesdy Pál

2014 június

Cristian Ulea

Forrponton az erdélyi román-magyar kapcsolatok

Az országgyűlési választásokat megelőző hónapban a magyarországi pártok az Európai Unió szabályainak szellemében választási kampányt folytatnak Erdélyben. Ott, ahol nagyszámú magyar szerezte meg a szomszédos ország állampolgárságát. A román-magyar kapcsolatok jövőbeli mély válságának összes kellékei együtt vannak, az elegy robbanásra kész. A sajtó a maga eszközeivel nem képes elkendőzni a romániai magyar kisebbség súlyos és vélhetően elkerülhetetlen problémáját. Szükség volna egy mélyreható, alapos társadalmi, gazdasági és politikai elemzésre, egy átfogó látásmódra, ami nemcsak a helyzet röntgen-képét adná, hanem megmutathatná a követendő, helyes utat is. Vagyis pontosan azt, amit eddig egyetlen bukaresti politikus sem tett meg az eltelt negyedszázad alatt. Kivételt képeznek természetesen az RMDSZ politikusai, akik tudják, miről van szó. Nyilatkozataikban és tetteikben egy egységes tervnek megfelelően célul tűzték ki a Románia határain belüli területi autonómiát, elhatárolódást attól az államtól, amely belpolitikájában a kisebbségekre másodrendű szerepet osztott. Elhatárolódnival továbbá attól az Európától, amely kész szemet hunyni Magyarország politikai és gazdasági kalandozásai felett; ez a Magyarország Berlin dédelgetett gyermeke, és Kohl volt-, meg Merkel jelenlegi kancellár kedvence.

A téma újabban a marosvásárhelyi történések kapcsán ismét a figyelem középpontjába került. Itt jelentős számú „békés” tiltakozó nyilvánvalóvá tette, milyen érzelmekkel viszonyulnak ők Romániához, mit éreznek a románokkal és a román rendvédelmi hatóságokkal szemben. A részleteket a bukaresti felelős hatóságok a szőnyeg alá söpörték, a kormány érdekeit szolgáló sajtó véleménye pedig nem nyom a latba. A román állam méltóságát, a román nemzeti színeket, a nemzet önazonosságát, történelmét 1990 után számtalanszor lábbal tiporták. Élénken él az emberek emlékezetében, hogy amikor megnyíltak a határok, amikor az európai normáknak megfelelően megszűnt Románia és Magyarország közötti vámvizsgálat, több százezernyi románt mint valami gonosztevőt motoztak meg, aláztak meg egy kevéske élelemért, amit nyugati országokban keresett pénzükből vásároltak. A román-magyar határon a szemetesek megtelek étellel-itallal, amiket, gondosan becsomagolva, az ünnepek után otthonról magukkal akartak vinni. A magyar vámvizsgálat megszűnt ugyan, de az ellenőrzéseket, elkobzásokat találékonyan az újonnan létrehozott

pénzügyőrség elvégezte. A fináncok feladata úgymond a magyar piac védelme volt a román „törvénytelen” áruk „áradatával” szemben. Amikor a határon kialakult helyzet tűrhetetlenné vált, egyes rejtett kamerás felvételek nyomán a helyzet javult. A román állam hatóságai, akiket azért fizetnek, hogy az állampolgárokat minden esetben védjék, kisujjukat sem mozdították. Nem mozdultak Brüsszelben sem.

Köztudott, hogy az egyszerű emberek a mindennapok gondjaival vannak elfoglalva, nincs idejük, sem kedvük politikával foglalkozni. Gyakorlatilag mind a román, mind a magyar nagyon hosszú idő óta osztozik bajban és bánatban, osztozik a közös földön a közös kenyéren. A szélsőséges magatartásnak egy közös alapja van, a szegénység. A bukaresti kormányerők szóvirágai, a politikai pártok bármilyen szövetsége, egyezsége a nemzeti kisebbségek képviselőivel nem tudja elterelni a figyelmet arról, hogy Románia állampolgárai nagy részének fő és állandó problémája a mindennapok gondja-baja, függetlenül nemzetiségüktől. Romániában az emberek élet helyett inkább túlélnek. Ezt az igazságot azonban gondosan eltitkolják. Néha egy-egy tv-állomás, nézettségét növelendő, műsorára vesz olyan szégyenletes közérdekű témákat, mint az elkésérítő emberi sorsok, munkanélküliség, otthontalanság, elhagyott és csellengő gyermekek, reménytelen nyugdíjasok, akik egyik napról a másikra élnek. A felsorolt sorsok, helyzetek a gyengén fejlett államokra jellemzőek, nem pedig az Európai Unióra. Két Románia létezik, az egyik a valós, telve a rekordokat döntő alacsony életszínvonallal: a magas gyermekhalandósággal, az iskolakerüléssel, az alacsony népszaporulattal, az átlag-életkor csökkenésével, a másik pedig az ügyeskedők, furfangosok Romániája. Ez a réteg 1990 után teljesedett ki, ezeknek az embereknek mindent szabad, a törvényt semmibe veszik, számukra minden a pénz. Az úrgazdagok nap mint nap eltapossák az oktondi szájtátikat, a „frájereket”. Ezzel a névvel illetik az ügyeskedők azokat a román állampolgárokat, nemzetiségüktől függetlenül, akik becsületes módon küzdenek a létért.

Az igazi drámát az jelenti, hogy az egyes nemzeti kisebbségeknek, mint amilyen a magyar is, elfogadhatatlan egy ilyen ország. Ezzel kapcsolatban figyelembe kell venni – bármennyire tagadná is ezt Bukarest - a nemzetiségek hagyományait, neveltetését, önazonosságát. Az engedékeny és türelmes románok elfelejteni látszanak történelmüket és hagyományaikat, eközben egyre jobban a szórakozást és a féktelen fogyasztást helyezik előtérbe. Miközben általánossá vált a korrupció, a hazugság a politikai élet velejárója lett, az életet a

politikusok külvárosi zsidóvárára alacsonyítják, az iskolák felhagynak a nevelés minimális követelményeivel, az oktatási intézményeket súlyos hiányosságok terhelik, elharapózott a közepszerűség, a hanyagság, a fiatal generáció számára a „demokrácia” fogalmát rosszul értelmezik. Mindez egy tehetetlen állam tehetetlensége miatt történik, amely képtelen ellátni feladatait.

Ezzel szemben a kisebbségi magyarok nem akarnak lemondani hagyományos értékeikről, a különbségek pedig egyre nyilvánvalóbbak, a jó példák adva vannak. Elegendő átlépni a magyar határt, hogy tapasztald a szembeszökő különbségeket. Magyarország nem rendelkezik számottevő készletekkel, erőforrásai nem hasonlíthatóak Románia természeti adottságaihoz. A szomszéd ország virágzó és civilizált, egy rendben tartott állam képét mutatja, annak ellenére, hogy ott is léteznek gondok, sokszor súlyos problémák is. Magyarország annak ellenére, hogy a világ térképén csak egy folt, megengedheti magának, hogy védelmezze nemzeti érdekeit, minden tekintetben határozott lépéseket tegyen az állampolgárok biztonsága érdekében, ellenszegül minden kívülről jövő, az államot alárendelni szándékozó intézkedésnek. A két állam közötti különbség élesen megnyilvánul a vezetők vonatkozásában, akik ott vállalják a felelősséget az állampolgárok sorsának alakításáért.

Nincs szükség tehát rendkívüli elemzésre ahhoz, hogy lásd a különbségeket. Ehhez pedig nem kell más, mint jóérzés. Erre építenek elsősorban a magyar politikusok, akik átjönnek Erdélybe, hogy az európai normák szerint választási kampányt folytassanak. Az olyan tűzoltó-módszerek, amelyeket a román hatóságok a Jobbik egyik vezetője ellen alkalmaztak, amikor kitiltották az országból, a megkésett lépések közé tartoznak. Románia számára a bumeráng-effektus garantált.

Rögtön az 1989-es rendszerváltást követően az új bukaresti hatalom elkövette azt a hibát, hogy a romániai magyar kisebbség ügyeit ugyanazokkal a titkosszolgálati eszközökkel gondolta kezelni, mint amiket Ceausescu is alkalmazott. De elfelejtkeztek arról az alapvető tényről, hogy a '89 utáni Románia már nem Ceausescu szocialista országa, amelyben az erőszakszervezetek támogatásával egyetlen párt uralkodott. Úgy tűnik, hosszú évek múltán az oszd meg és uralkodj elve eredményeket hozott. Az újonnan megalakított magyar politikai pártok nyomán az RMDSZ ereje meggyengült. A jelen helyzetben ez megbosszulja magát. Az obskurus módszereket előszeretettel alkalmazó Basescu elérte lehetőségeinek határait. Az RMDSZ-ből kivált frakciók radikalizálódtak, élen a rendkívül ambiciózus Tőkés Lászlóval.

Az RMDSZ-t - meglepően hosszú távolmaradás után - a köpenyegforgató Ponta meghívta a kormányba. Abba a kormányba, amelyik nem képes megoldani Románia alapvető problémáit. A Victor Ponta által a magyar szélsőségesek ellen alkalmazott módszerek hasonlítanak a fanarióták és utódaik által használtakra, de ezek nem alkalmazhatóak a jelenlegi politikai helyzetben, és szerencsétlen eredményekkel járnak. A helyzetet súlyosbítja a miniszterelnök és az államelnök közötti durva szóváltások sora. Basescu pedig elfelejti, hogy mennyivel tartozik a romániai magyar nemzeti kisebbségnek azért, hogy az, Orbán parancsára, nem vett részt az ő eltávolítására rendezett referendumon.

Basescu örök opportunistaként most taktikát váltott, és lelkiismeretlenül kész Erdélyt levegőbe röpiteni. Bukarestben a süketek nagyüzemi párbeszéde folyik. Az üzemanyagot ehhez azok a különleges szolgálatok biztosítják, amelyek szeretnék garantálni Erdély „csendjét”. Azokról a szolgálatokról van szó, amelyek nem fogják fel az ország gazdasági helyzetének súlyosságát, a magyarságnak, mint őslakos entitásnak lelki állapotát. Ezeket a szolgálatokat politikusok vezetik, akik a szükséges széles látókör krónikus hiányában szenvednek. Ezek a vezetők nem képesek a szolgálatokat - elemi szinten sem - alárendelni a nemzeti érdekeknek. A NATO és az EU által előírtakat követik. Ha Sabin Gherman jó néhány évvel a híres kiáltványa („Elegem van Romániából”) címeként azt írta volna, hogy „Elegem van Bukarestből”, sorsa teljesen másképp alakul. Nem szabad lebecsülni a „provincia” egyre növekvő ellenérzését mindazzal, ami a fővárosban történik. Amikor majd az erdélyi - és nemcsak ottani - robbanó töltet begyullad, sem a NATO, sem pedig az EU nem fog beavatkozni. Románia saját belső gyengeségeivel együtt magányos állammá vált!

Újabban az interneten kering egy vicc, ami ismételten bizonyítja, hogy a Dambovita partján hagyomány a bajból tréfát üzni: Miért rendeznek Romániában választásokat? A válasz: Azért, hogy az RMDSZ-nek legyen kivel kormányozni. A valóság az, hogy a bajok hitelesek, igazak, a humor pedig keserű. A magyar kisebbség és vezetői, függetlenül a hivatalos nyilatkozatok hangnemétől, nem érzik magukat egy olyan ország szerves részének, amely olyan vezetéssel bír, mint Románia. Ráadásul a győztes pártok kormányzáshoz szükséges többségét az RMDSZ biztosítja. Traian Basescunak nincs hitele egyetlen pártszövetségben sem, Ponta miniszterelnök, azon kívül, hogy kicsinyes, személyes- és csoportérdekek vezérlik, nem látja át tökéletesen a folyamatokat, hiányoznak nála az államférfíúi képességek. Az őt körülvevő, a

hatalmat gyakorló személyek saját vagyonuk gyarapításával vannak elfoglalva. Tehát utánuk az özönvíz!

Mindeközben, szemmel tartva mindazt, ami Európa forró pontjain végbemegy, az erdélyi magyarok csak egy dologra várnak: hogy a bukaresti politikai rendszer elleni forradalmat elkezdhessék, függetlenül attól, hogy ennek milyen kimenetele lesz. Hátra van még a mozgalom konkrét megvalósulásának kidolgozása. A szervezők figyelembe veszik a központi hatalom gyenge pontjait, amely hatalom képtelen változtatni rossz szokásain, beidegződésein, annak ellenére, hogy időnként a pártok színüket váltják. Lehet tenni még valamit? Valószínű. Ám a helyzetet nem változtat az államelnök és a miniszterelnök közötti szópárbaj és személyeskedés, nem tudnak változtatni a titkosszolgálatok sem. Erdélyben valami forr, ez igaz. De nem a víz a kávéfőzőben.

http://romanian.ruvr.ru/2014_03_14/Relatiile-romano-maghiare-fierb-in-Ardeal-4753/.

Fordította Szabó M. Attila

Néhány szerkesztői gondolat Cristian Ulea cikke nyomán (Az Átalvető júniusi kommentárja)

Több szempontból is közlésre érdemesnek tartom C.U. dolgozatát. Elsőként mert hűen tükrözi, miként látja az ország magyar kisebbségét az odafigyelő és - talán nem túlzás kijelenteni- jóindulatú román értelmiség. Hogyan értékeli céljainkat, törekvéseinket, de érdeklődésre tarthat számot Magyarország románokban kialakult képe is, eredményeink olykor irigységgel vegyes elismerése. Komolyan megszívlelendő továbbá az a visszhang, amit a határőrök múltbeli, otromba túlkapásai kiváltottak, a közelmúltban pedig saját szélsőségeink ottani randalírozásai. Melyek nemcsak a cikkben, de sajnos a mindennapokban is visszaköszönnék, az erdélyi magyarság nem kis kárára.

Mélyen téved viszont C.U., amikor a magyar politikai és gazdasági gyakorlatot felelőtlen kalandozásnak, Magyarországot pedig Németország és Merkel kancellár dédelgetett, kedvenc gyermekének ítéli. Nem

érzelmekről van itt szó ugyanis, hanem kőkemény gazdasági-politikai érdekekről, legújabbán pedig a magyarországi választások realitásként való kényszerű tudomásul vételéről, melyeket a nyugati balliberális sajtó megpróbál ugyan Orbán Viktor totalitárius politikája újabb bizonyítékaként tálni, csak hát minden igyekezetük dacára a lóláb mindinkább kilóg a dirndli alól. Miként az RMDSZ vonatkozásában is elmondható, hogy a választások kimenetele, legfőképpen pedig az erdélyi magyarság 95%-s opciója nyomán ezután többé nem engedheti meg magának az elhatárolódást kormányunk politikai vonalvezetésétől, még ha szíve szerint megtenné is. Ideátról az elismerés, fogadókészség biztosított.

A cikk legfőbb érdekességének kétségkívül azt tartom, ahogyan visszaköszönnek belőle az erdélyi románság és a bukaresti központi hatalom közötti, a jelek szerint egyre mélyülő repedések, ellentmondások, érdekellentétek. Kényszerű belátása ez annak, hogy (elnézést, de itt saját magamat kell idéznem) „nem Erdély emeli magához a regáti régiókat, hanem azok züllesztik őt magukhoz – az egységes nemzetállam jegyében.” Számunkra nyilvánvaló, hogy mindez sokkal mélyebb, súlyosabb kérdés, semmint az pillanatnyi politikai szembenállásokkal magyarázható, feloldásukkal pedig megoldható lenne. Nyilván egyetlen román politikai elemzőtől sem várható el, hogy felismerje és kimondja: az ország emésztő gondjainak megoldásához az egységes román nemzetállami szemléletet kellene feladniuk, gyökeresen szakítaniuk immár százéves célkitűzéseikkel. Melyek középpontjában jól tudottan Nagyrománia létrehozása áll, ami saját értelmezésükben a megszerzett területek és azokkal együtt a nyakukba szakadt nemzetiségek, mára csak az egyetlenként megmaradt és a legveszélyesebbnek tudott magyarság megemésztését, feloldását jelentette és jelenti változatlanul, hiszen e nélkül a zsákmányt nem érezhetik soha biztosnak és véglegesnek. Egyszerűen rá kellene döbbernies az erdélyi románságnak, hogy jó száz éve utat tévesztett, amikor erdélyiségüket, a román-magyar-szász együttélés lehetőségét és perspektíváit, egy erdélyi Svájc távlatait feláldozták a nagyromán eszme bódulatában.

Nos, ha már a valósággal való illetén szembenézésre román részről nem számíthatunk, az erdélyi magyarság legitim képviselőitől ez bizony elvárható lenne. Vagy legalább annyi, hogy ne közösiítsék ki, ne átkozzák el azokat, akik ezt helyettük is megteszik. Tőkés Lászlóról, az általa

fémjelzett politikai erőkről, pártokról, személyekről van szó. Köszönhetően a Fidesz döntésének, az ő személyén keresztül továbbra is biztosítva lesz ügyünk, az egységes magyarság eszméjének EU-s képviselője. Tíz éve naivan reménykedtünk abban, hogy az EU olyan keretet és feltételrendszert biztosít majd, ami számunkra is a megoldás távlatát nyitja meg. A tíz év a keserű csalódások sorát hozta. Most, egy újabb ciklus hajnalán ismét reménykedünk, kommentárom írásakor készülünk az újabb megmérettetésre. Miközben a vén Európa a szakállas nőférfit/férfinőt emeli piedesztálra. Emlékezhetünk rá, mit is kiáltott ez a valaki, amikor átvette a díjat: „Minket nem állít meg senki” Hát itt talán még nem tartunk, talán még nem az övék a teljes Európa. Ezért is megyünk el szavazni.

Végezetül egy súlyos gondolat, ami a cikkel kapcsolatban felmerül, ami szorosan kapcsolódik a fentiekhez, és ami a cikkíró, a román gondolkodók szemléletbeli korlátozottságáról is vall. „Románia állampolgárai nagy részének fő és állandó problémája a mindennapok gondja-baja, függetlenül nemzetiségüktől”- írja C.U. El kell ismernünk, hogy bizony sok erdélyi meg anyaországi magyar is hasonlóképpen vélekedik, joggal. Hiszen valós problémát jelez, egyben annak a reményét is, hogy az anyagi gondok megoldása általános panaceumot jelent majd. Nem látják be sajnos, hogy a lovak elé kötött szekér nem fogja a kátyúból a fogatot kiragadni, hogy előbb vetni kellene, aratásban csak utána lehet reménykedni. Vetni viszont csak közösen, egymást tisztelve, vagy legalábbis tolerálva lehet. Ezzel szemben itt áll előttünk a rettenetes valóság, amire frontvárosunk, Marosvásárhely tapasztalatai intenek, ahol pl. az egyik üzletben az eladó, arra a kérdésre, hogy ha már több nyelvet is beszél, miért nem tanul meg valamennyire magyarul is, végül is a város fele még ma is magyar, azt válaszolta a minap: mert ez hazafias kötelességem. Egy másik, talán már idézett kijelentés egy marosvásárhelyi román atyafitól: „csak ettől a kultúrpalotától tudnánk valahogyan megszabadulni.” Ajánljuk nekik: próbálkozzanak előbb saját árnyékukkal. Mi pedig lássunk hozzá megszabadulni tévhiteinktől, félelmeinktől, kisebbségi érzéseinktől, mindenekelőtt pedig lássunk tisztán.

K.P.

2014. december

Decemberi kommentár

A megbízható partner, avagy éhes a balkáni gólya

Napjaink, közelebbről december 1. aktualitását megragadva ötlik fel az emberben a gondolat: micsoda hihetetlen magabiztosság, nemzeti gőg, a magyarság érzéseinek semmibevétele kellett ahhoz, hogy kötelezővé tegyék elveszejtésünk dátumának, December 1-nek utcanévként való feltüntetését. (Szép kis karácsonyi ajándék ez Pontától, aki Kelemen Hunor szerint megbízható partner!) Leginkább Erdélyben és legfőképpen székelyföldön, kötelező penzumként minden polgármesteri hivatal számára. Szép csendben eddig is létezett ugyebár mindenféle ilyen nevű utca, városnegyed és akármi, de ez most már parancs, és a parancs az parancs, kiváltképp a román demokráciában. Hogy el ne felejtjük, kihez-mihez is tartozunk, kit-mit kell szeretnünk, minek kell örvendeznünk, mit is kell ünnepelnünk, ilyentájt és egész évben, teljes szívünk-ből-elménk-ből, minden erőnkkel-sejtünkkel, visszamenőlegesen 96 évre, és előrenézve is, mindörökkön örökké. Bizonyítékául ama rég kimondott igazságnak, hogy – felfogásuk szerint – 1918. december elsején teljes rendelkezési jogot kaptak eme 103 ezek négyzetkilométer minden darabkája és minden lakójának teste-lelke, múltja, jelene és jövője felett. A Herrenvolk-nak igazság szolgáltatott, a szolganépnek pedig kuss, helyére! Tehetik, hiszen szabad utat engedtek nekik folyamatosan, és a mai napig tolerálják minden tettüket. A nagyhatalmi döntések és döntnökök gyilkos vakságáról szólok, **meg** azok mai utódainak szörnyű közömbösségéről, a toleráns, befogadó, liberális, demokratikus és szerfölkött humánus euro-atlanti hatalomról. Mellyel úgymond egyetlen, közös politikai családban leledzünk mindannyian, és amelyben főbenjáró bűn a magunk gazdasági-nemzeti érdekeinek szolgálata, de a genocídium sajátos, bársonyos formája érinthetetlen belügy.

Aztán itt van mindennek kézzelfogható, elfogadhatatlan és elviselhetetlen következménye, amivel hazalátogatva mindannyiszor szembesülnünk kell: városunk, a mi Városunk, Marosvásárhely (de mondhatnám bármelyik, valamikor magyar erdélyi várost is) megcsúfolt és idegenné tett képe, összetétele, hangulata. És itt az ördögi kör bezárul: főként emiatt kellett onnan eljőnnünk, eljövételünkkel viszont mi magunk tettük véglegessé, visszafordíthatatlanná a sátáni művet. A jelen számunkban közölt egyik kiváló írásból idézek: *„A kényszerből döntés azonban mégsem az egyszerű kényszerrel: annyi azért megmarad a képzelt szabadságból, hogy az ember szégyellhesse magát a döntése miatt.”* Így aztán, hiába tudjuk, hogy nem lehet az emigrálásokat egy kalap alá venni, felelőségünk mégis megkerülhetetlen.

Jelen sorok írása közben akadt kezembe a mellékelt rajz: Soha ne add fel! Kilátástalan helyzetben sem! És - véletlenül? – éppen ekkor találtam rá Szász I. Tas barátom következő mondatára is: *„Tragikus, de nem veszik észre, hogy maguk alatt vágják a fát, mert bár rövidebb távon – a pillanatnyi kép szerint – látszólag sikerre vannak ítélve, hosszabb távon éppen ez a siker fogja a vesztüket jelenteni. A hasonló sorsú, velük közös kisnemzeti*

szégyenkalodában sínylódó magyarokkal együtt fognak eltűnni a demográfiai örvény mélyén. Pedig ha képesek volnának egy történelmi felismerésre, akkor közösen ez elkerülhető lenne. Így azonban a sír szélén, melyben egymást fojtogató nemzetek süllyednek el, könnytelen idegenek készülnek majd a gödör teljes beszántására.” Nos, mindennek szem előtt tartásával, valahányan, valahányszor ránézünk vagy csak rágondolunk a December 1. utcanév-táblára (hogy megtehessük, Ponta ebben megbízható partner!), mindarra, ami velünk történt és történik, gondoljunk béka-helyzetünkre, és elszántan, minden erőnkkel és minden lehetőséget kihasználva szorongassuk a minket lenyelni akaró gólya nyakát! Hátha egyszer csak rádöbben a SZIT által is megfogalmazott igazságra, hátha rájön, hogy végképp torkán akadtunk. De lehet-e ebben reménykedni, lehet-e onnan menekülni? Reményik szerint: „lehet, mert kell” A „hogyan”-ok megtalálása a fő feladat, melyen dolgozni kellene szüntelenül. Hogy az erdélyi magyarság az RMDSZ mögött álló 85%-ával a „megbízható partnerrel” szemben sikerrel teszi-e ezt, azt én ezek után bizisten nem tudom, de teljes szívemből kívánom.

*

E helyen, a kétsoros utóiratban még Ponta győzelmét vizionálva zártam soraimat. Most, Johannis győzelme nyomán felmerül a kérdés: nem kellene-e kicserélnem írásomat egy optimistább verzióra? Itt nem a nevezett személynek tagadhatatlanul létező (és irányát, természetét illetően egyelőre sötét ló-jellegű) meghatározó szerepére gondolok, hanem a folyamatoknak ezen túlmutató súlyára. Hiszen úgy tűnik, most végre mozdult valami, végre nem a regáti, balkáni rész zülleszteti magához Erdélyt, hanem az egy és oszthatatlannak mondott, eddig mozdíthatatlannak tűnő, hatalmas tehetetlenségi nyomatékú „nemzetállam” ideái részének emelő hatása kezd érvényesülni. Az elkövetkező hónapok, évek, (évtizedek?) adhatnak csak választ a most bennünk feltoluló rengeteg kérdésre, kétségre, melyek közül csak jelzésszerűen említem: folytatódni fog-e a tisztulás, jobbulás, normalizálódás folyamata? Oldódik-e végre bennük Trianon görcse, oszlani fog-e December 1. mindent elborító érzelmi-tudati gőze, sikerül-e háttérbe szorítani Ceausescu mindmáig ható gonosz, tébolyult szellemét, lerázni a szeku mindent leszorító, minden jót elfojtó béklyóit? (Mindezek eredőjeként: a gólya étvágya csökken-e majd irányunkban)? Az ország különböző gazdasági és főleg kulturális gyökerű és fejlettségű részeinek legfőbb összetartó ereje, a túlhajtott nacionalizmus, és az ezzel oda-vissza, ok-okozati (reciprok) viszonyban álló széttartó erők milyen irányt vesznek majd? Továbbá, mindezzel összefüggésben: az erdélyi magyarság politikai képviselői milyen válaszokat fognak találni, kidolgozni ebben a változásnak induló új román világban? Át fognak-e lépni a kis lépések hasznán túl nem látó szemléletükön, az egyéni és szűk csoportérdekeket szolgáló gyakorlatukon? A mindennapok politikájában jól meggondolják-e a jövőben, kit is választanak „megbízható partnernek”? Ama 85% (vajon most is ennyi?) pedig hogyan fog viszonyulni mindehhez, engedelmes birka, vakmerő oroszán, avagy bölcs bagolyként? Esetükben is fennáll a tehetetlenségi nyomaték bénító hatása, a gondolkodó, irányt mutató személyeknek tehát az eddigieket is meghaladóan nagy lesz a szerepe, ezzel a felelőssége.

Mindenesetre annyit mondhatunk: az álló vizek felkavarodtak, új lehetőségek nyílnak előttünk is. Talán egyszer, végre nem kell majd az „*e kívül nincsen számodra hely*” és az „*itt nincsen számodra hely*” életérzések között vergődnünk. A remény hónapjában, az újjászületés ünnepi várakozásában bízunk magunkban, bennünk rejlő megváltónk hatalmában.

Lapzárta után kellett szembesülnünk a Székely Mikó Kollégiummal kapcsolatos vérlázító és törvénytíró bírósági döntés hírével. A balkáni gólya legújabb moccanata ez, jelezve változatlanul hatalmas, mohó étvágát. Az EKOSZ ezzel kapcsolatos állásfoglalása - jelen kommentár aktualizálásaként - a 13. oldalon olvasható.

Az Erdélyi Körök Országos Szövetségének (EKOSZ) állásfoglalása a Székely Mikó-kollégium ügyében

A Székely Mikó Kollégiummal kapcsolatos, az erdélyi református egyházat, a teljes erdélyi magyarságot, ezzel a világ magyarságát is pofonverő, vérlázító és törvénytíró bírósági döntés után minden jóérzésű emberben megrendül a hit és a bizalom a román igazságszolgáltatás, a teljes romániai politikai gyakorlatot illetően. Egy másfajta, az eddigi elnemetlenítő irányvonallal szakító többség iránti reményeink semmibe foszlani látszanak. A minden jogi megfontolást és józan ésszt megcsúfoló döntés egyértelműen utal a román igazságszolgáltatás politikai elkötelezettségére, ezért hazugnak és kétszínűnek látjuk, hogy a politikum a bírósági döntés mögé igyekszik bújni, annak „függetlenségére” hivatkozva.

Úgy érezzük, a legsötétebb múlt, Ceausescu szelleme tért vissza. Üzenete egyértelmű: itt nincsen számunkra hely! Ez az ország, ennek vezetése, politikája a maga dölyfös magabiztosságában újra és újra egyértelművé teszi, hogy az egységes nemzetállam alapelve és ebből következő gyakorlata kizár minden lehetséges együttélést, megkérdőjelezi nemzetiségeinek, kiemelten a magyarságnak a létét, múltját meghamisítja, jelenét ellehetetleníti, jövőjét kilátástalanná teszi. Ezért - továbbgondolva a református egyházi vezetők nyilatkozatait – szükségesnek véljük a teljes erdélyi magyarság jövőbeni hozzáállásának újragondolását ehhez a mostohának bizonyuló országhoz. Amely szülőföldünk, de mindent elkövet, hogy bebizonyítsa: nem hazánk.

Az Erdélyi Körök Országos Szövetsége, az általa képviselt, Ceausescu magyar- és emberellenes terrorja elől Erdélyből Magyarországra menekült erdélyi magyarok nevében elítéli a sorozatos magyarellenés lépéseket. Egyben felhívjuk a világ közvéleményét, minden jó szándékú embert, beleértve a románokat is, hogy ítéljék el a Ploiesti-i táblabíróság döntését, amely egyértelmű jogtírási. A román kormányt pedig felhívjuk, hogy gondolja végig a magyarsággal szembeni politikai gyakorlatát, és döntse el: lojális állampolgárokat szeretne látni bennünk, vagy tovább gerjeszti az ellenségeskedést. Utóbbi esetben viszont tudnia kell: a pusztulásra ítélték védelmi reakcióit segíti ezzel elő.

Budapest, 2014. november 28.

Dr. Szekeres Sándor, az EKOSZ elnöke

Dr. Kövesdy Pál, az EKOSZ t.b. elnöke

2015. március

Lelkünk aranycsapata

Tizenegy emberi sors - egy aranycsapat

Buzánszky Jenőnek, az utolsónak távozása hozta elő a mélyből az alábbiakat.

Az Aranycsapat névsorát sokan kívülről fűjják, de azt kevésbé, hogyan alakult az immár elhunyt legendák személyes sorsa.

Grosics Gyula (Dorog, 1926. 02. 24. – Budapest, 2014. 06. 13.) A későbbi Fekete Párduc Dorogon kezdte pályafutását, a Mateosz, a Honvéd és a Tatabánya **kapusmezét** viselte, s bár aláírt szerződése volt a Ferencvároshoz, nem engedték ott védeni. Az ötvenes években hazaárulásért perbe fogták. 86-szoros válogatott 1947 és 1962 között. Edző, sportvezető, a Volán SC elnöke, az MDF országgyűlési képviselőjelöltje, 2011-től a nemzet sportolója. Hosszú betegeskedés után tavaly nyáron, 88 évesen hunyt el tüdőproblémák miatt.

Buzánszky Jenő (Újdombóvár, 1925. 05. 04. – Esztergom, 2015. 01. 11.) Dombóváron kezdett futballozni, Pécsen és Dorogon folytatta, innen került be vidéki klubból egyedülként az Aranycsapatba, a jobbhátvéd posztjára. Eredeti szakmája vasúti tiszt. 49-szeres válogatott 1950 és 1956 között. Edző, sportvezető, 2011-től a nemzet sportolója. A legendás gárdából ő hunyt el utoljára, 89 évesen idén január 11-én, vastagbélrákban.

Lóránt Gyula (Kőszeg, 1923. 02. 06. – Szaloniki, 1981. 05. 31.) Otthon, Kőszegen kezdte karrierjét, viselte a Szombathely, a Vasas, a Nagyvárad, az Arad, a Honvéd, a Spartacus és a Vác mezét. 37-szeres válogatott 1948 és 1955 között. A kőkemény középhátvédből kiváló edző vált, itthon a Debrecen és a Honvéd, Németországban egyebek között a Bayern München, a Frankfurt, a Kaiserslautern, Görögországban a szaloniki PAÓK kispadján ült. Utóbbiról szédült le 58 évesen 1981 májusában, egy kihagyott helyzet után, szívroham végzett vele. Hamvait 2011-ben hozták haza szülővárosába.

Lantos Mihály (Budapest, 1928. 09. 29. – Budapest, 1989. 12. 31.) A Mávagban indult a pályafutása, de felnőttként hűséges maradt az MTK-hoz tizenégy éven át. 53-szoros válogatott 1949 és 1956 között, balhátvédként öt gólt rúgott. Edzősködött a görög Olimpiakósnál és négy hazai vidéki klubnál. 1989 szilveszterén, 61 évesen szívbetegség vitte el.

Bozsik József (Kispest, 1925. 11. 28. – Budapest, 1978. 05. 31.) Tósgyökeres kislesti, itt kezdett kölyökként, majd folytatta a Kispesti AC-ből lett Honvédban 19 éves felnőtt-pályafutása során. Hazai csúcsként 101-szeres válogatott 1947 és 1962 között, s 11 gólt szerzett a kiváló jobbfelezet. Az

ötvenes években parlamenti képviselőt kreáltak belőle, de lemondatták a Honvéd dél-amerikai túsója miatt. Visszavonulása után volt klubja szakosztályvezetője és edzője, 1974-ben egy mérkőzés (Ausztria ellen 0-1) erejéig szövetségi kapitány. Szívelégtelenség okozta korai halálát 52 évesen.

Zakariás József (Budafok, 1924. 03. 05. – Budapest, 1971. 11. 22.) Budafok után felnőtként a Kábelgyár, a Gamma, a Mateosz, az MTK és az Egyetértés csapatát erősítette a balfedezet. 37-szeres válogatott 1947 és 1954 között, az egyetlen, aki a vesztes vb-döntő után már nem viselhette a címeres mezt. Edzőként kisebb hazai klubok mellett 1961-től 1967-ig Guinea nemzeti gárdáját irányította. Elsőként távozott az Aranycsapat tagjai közül: 47 esztendősen váratlan érrendszeri problémák miatti műtétje közben érte az agyembólia s a halál.

Budai II László (Rákospalota, 1928. 07. 19. – Budapest, 1983. 07. 02.) A jobbszélsőt húszévesen szerződtette a Ferencváros, majd hatalmi szóval elvitte a Honvéd. 39-szeres válogatott 1949 és 1959 között, tíz gólt szerzett, Sándor Csikarral küzdött meg a posztért. Később kisebb katonacsapatokban edzősködött, s hű maradt szűkebb pátriájához, Rákospalotához. 55. születésnapja előtt nem sokkal agyvérzés vitte el.

Kocsis Sándor (Budapest, 1929. 09. 21. – Barcelona, 1979. 07. 22.): Már 17 évesen a Ferencváros csillagának számított, s talán örökre az marad, ha a kommunista politika a Honvédhoz nem vezényli. A jobbösszekötő 1948 és 1956 között 68 válogatott mérkőzésén 75-ször volt eredményes, az 1954-es vb gólkirálya 11 találattal. A forradalom után nem tért haza, rövid svájci kitérő után a Barcelona szerződtette, ahol 1966-ig kétszeres spanyol bajnok és kupagyőztes lett. Edzősködött is a katalánoknál és Alicantéban, majd súlyos betegségek – érszűkület, gyomorrák – támadták meg, a bal lábfejét amputálni kellett. Nem volt még ötven, amikor kiesett (kiugrott?) egy barcelonai kórház ablakán, és szörnyethalt. Hamvait 2012-ben hozták haza.

Hidegkuti Nándor (Budapest, 1922. 03. 03. – Budapest, 2002. 02. 14.) Óbudai polgári család sarja. Az Újlaki FC, az Elektromos és a Herminamező érintésével 1947-ben igazolt az MTK-hoz, ahol 1958-ig játszott. 69-szeres válogatott 1945 és 1958 között, 39 gólt szerzett a visszavont középcsatári poszt etalonja, az Aranycsapat legidősebbje. Edzőként is nagyot alkotott: a Győrrel magyar, az Al-Ahlival egyiptomi bajnok, a Fiorentinával KEK- és kupagyőztes lett. Közel a nyolcvanhoz szívelégtelenségben hunyt el.

Puskás Ferenc (Kispest, 1927. 04. 01. – Budapest, 2006. 11. 17.) Minden idők egyik legjobb futballistája, a gárda csapatkapitánya, esze, balösszekötője, itthon a Kispestből lett a Honvéd állócsillaga, 1945 és 1956 között 85 válogatott-találkozón 84 gólt szerzett. Az ötvenhatos forradalom után emigrálva a Real Madridnál is korszakos klasszissá vált, spanyol válogatott, gólkirály, bajnok, BEK-győztes, az 1960-as BEK-döntőben négyszer talált be. Edzőként sokfelé működött, a görög Panathinaikoszt BEK-döntőbe vezette, hazatérése után 1993-ban négy meccsre a magyar válogatott szövetségi kapitánya volt.

2004-től a nemzet sportolója. Alzheimer-kór támadta meg a szervezetét, utolsó éveit kórházban töltötte, 79 évesen hunyt el keringési elégtelenségben. A Szent István-bazilikában nyugszik.

Czibor Zoltán (Kaposvár, 1929. 08. 23. – Győr, 1997. 09. 01.) Komáromi illetőségű vasutascsalád sarja, mozdonyvezetőből lett a Ferencváros klasszis balszélsője, innen a katonai behívó elől a Csepelhez ment, de végül megszerezte a Honvéd. 1949 és 1956 között 43-szoros válogatott, 17 gólt szerzett. A forradalmat követően Kocsishoz hasonlóan a Barcelona szerződtette, majd Svájcban, Ausztriában és Kanadában szerepelt. 1990-ben hazatért Komáromba, 1997-ben hunyt el rákban. (MNO)

*

Emberi sorsok. Prózai adatok, mint bárkié, mint mindenkié. Születés, küzdelem, öröm és bánat, siker és balsiker, majd öregség, betegség halál. Csakhogy itt nem „mindenkiről”, nem „bárkiről” szólunk.

Elnézve a 6:3-s mérkőzés muzeális felvételét, egy remekül játszó, ám a mai (sajnos, egyáltalán nem magyar) csoda-mérkőzések fényében egy sokszor káprázatos, de elég sokat hibázó, mindenképpen emberi együttes képe áll előttünk. A valóság. Valóság? Számunkra, az egész nemzet számára mindennek égi mása vált valósággá. Abba és azzal nőttünk fel, az formázta emberi-nemzeti létünket, és azt hordozzuk a mai napig lényünk mélyén. Napjaink zavaros, kozmopolita, értéksemleges kavargásának gyermekei már alig tudják felfogni, mit jelentettek ők nekünk. A magyarságnak úgy általában, nekünk, Erdély akkori gyermekeinek, fiataljainak lelkében, magyarságtudatának alakulásában és megmaradásában különösen. Amikor nemzeti másságunkat valami szégyellnivaló alacsonyabbrendűségként akarták naponta megélelni velünk, amikor a bűnös nemzet bélyegét kellett viselni, amikor a leszakítottakra parancsolt fizikai valóság és a lelkek kitárulkozása között fájó szakadék tátongott... akkor éveken keresztül ragyogott a csoda, a boldogság, büszkeség, öröm bizonyossága. Ami átvilágít az évtizedeken és a kontinenseken, a teljes emberiség tudatába ágyazottan, mind a mai napig. Hát ezt adták ők nekünk. Talán a legnagyobbat, a legtöbbet, amit ember adhat embernek. Isten áldja meg őket ezért.

Most, az utolsónak távoztával megszűnik esendőségük, megszűnnek egyéni teljesítményeik, egyéni hibáik és erényeik. Most valóban eggyé forrtak, a magyarok lelkének aranycsapatává.

K.P.

29.

2015 nyarán

Désen augusztus 5-re iskolatalálkozóra hívták össze a volt 3. sz. Magyar Tannyelvű Vegyes Líceum még élő, egykori diákjait. A ferencrendi templom melletti, a volt katolikus leányiskola helyén az 1948-49-es tanévben indult iskola 11 évig létezett. Az ünnepi eseményre, felkérésre készült az alábbi írás.

Üzenet egykori iskolámba

Az egyszer voltba. A nem létezőbe. A mégis létezőbe. Ami él, míg élünk, a 453-ból máig megmaradtak. Akik közül mi, az 59-esek, ama 11 év legutóbb végzettjei, a legtöbb előttünk járó többnyire csak a tanári folyosóján függő tablók fényképeiről ismertük, akikre, mint már befutottakra, kíváncsi, fürkész szemmel néztünk, rátok, ismeretlenül is ismerősekre. Most pedig hasonló tisztelettel és szeretettel próbálok szólni hozzátok a távolból, miután fizikai valómban nem lehetek veletek, de értékelve a fölöttébb megtisztelő lehetőséget. Saját osztálytársaimról nem is szólva, kiknek hajdani alakját annyi éven át vittem-viszem magammal: „*emléketek ma is milyen csodás*”.

Ady szavai ezek, írásom címéül választott verséből. Miként az alábbi 3 sor is: *De elcsitult a jókedv-förgeteg /S helyére ült a döbbség némaság: /Köröttünk már az Élet csörtetett.*

Hát mit mondjak, csörtetett derekasan, süvített '56, majd a megtorlás forgószele, miközben ült lelkünkön a diktatúrában törvényszerűen néma döbbség. Lapítottunk csendben és tanáraink óvó-féltő felügyelete alatt, a kicsik, jelentéktelenek álbiztonságában. Aztán alig tettük ki a lábunkat, iskolánkat (mint Villon-nál a hájas püspököt a halál) derékon is kapta, volt-nincs, eltüntette, az utánunk jövő osztályokat belecsapta a magyarok által magyaroknak épített román gimnáziumba. Az 1900-ban átadott Magyar Királyi Állami Főgimnázium 19 évig létezett (és még 4 évig a rövid magyar világ alatt), majd lett belőle Andrei Muresanu román tannyelvű líceum. Itt folytatták a mögöttünk sorakozó évfolyamok, gyökerüket vesztetten, az évek során egyre apadó számban és hitben, míg csak el nem fogytak, szép remények, gimnazisták és tanáraik egyaránt. Utóbbiak tették a dolgukat, ki-ki a maga módján egyensúlyozva a

belső, erkölcsi kényszer (legtöbbször megvolt) és a külső kényszerítés (az pedig bőven megvolt) között.

Hasonló utat járt be a mi kicsiny alma materünkkel annyi más erdélyi város magyar iskolája is. Vajon Ady ma mit üzenne Zilahra, egykori iskolájába, a Wesselényibe? Találomra felütve kötetét - talán ezt: „*Segítsd meg, Istenem, új lovaddal /A régi, hű útra-kelet /Hogy só-bálvánnyá ne meredjek /Mai csodák előtt.*

Bizony, van itt ma annyi csoda, hogy nem győzzük fejünket kapkodni. Valójában csodák nem léteznek, annál inkább világfolyamatok, azok mögöttes, anonim mozgatói, meg rettetéses következményei nemzetünkre és annak minden részére, az egyénig lebontva, végig az évtizedeken. A mi, kritikus éveinkben került sor éppen az addig – néhány rövid évig - lefojtott ordas eszmék és indulatok kiszabadítására a palackból, iskoláink végzettszerű lebontására a gyökerek kipusztításának szándékával, egy országos, gondosan kitervelt és következetesen végrehajtott írtóhadjárat részeként. Ócskavasként be kellett őket olvasztani, mindjárt a Bolyai Egyetem felszámolását követően, hiszen továbbélésük ellentétes volt a román politikum alapvető és máig érvényes céljával: az egységes román nemzetállam, értsd: a fajtiszta „dákó-román“ náció országának megteremtésével. Mi pedig sóbálvánnyá meredten nézzük azóta is, hogy mindez lehetséges volt és ma is az, Apáczay Csere János valaha volt honában és (esetünkben) Pápai Páriz Ferenc szülővárosában! Akinek nevét kellene viselje e város első iskolája. Egy normális országban, ahol az együttélők ismerik, elismerik és megbecsülik egymás értékeit!

És mégis élünk, érzünk, emlékezünk. Az emlékezés és tisztelgés szándéka vezette nyilván e találkozó megálmodóit és megszervezőit is. Emlékezés azokra, akik elmentek előre, élénk vágva a kötelező menetoszlopban. Emlékezés és tisztelgés egy régi közösség tagjaira, kapcsolatokra, barátságokra és első szerelmekre... Tanárookra és tanulókra, az iskola kedves alakjaira, a mindig mosolygós Málka nénire, Bagolynéra, német és latin tanárnőnkre, akiről nem is tudtuk akkor, hogy vagy 10 nyelvet beszél, Damján Emil szavalatainkat megkönnyező szemeire, Nagy Bandi bácsi diplomatikus, minket óvó gondoskodására, vagy akár az iskolanővér Lázár nénire, a remek amatőr színésznőre. A „Precíz” Bertalan Bélára, a rettegettre, aki számunkra akkor csak orosz tanárunk volt, pedig annál sokkal több rejlett benne, fejében és szívében...

Hosszú a sor. Magam talán leginkább osztályfőnökünk, Barth néni szerepét emelném ki, aki a magyar irodalom kapcsán-ürügyén magyar történelmet, magyar lelket, magyar hozzáállást plántált belénk lopva, egy életre szólóan...

Eltűnődöm, mindezen túl vajon miért éppen az ő alakja tornyosul elém. Ugyanis van itt még valami. Olvasom Czakó Gábor közíró alábbi mondatát: „*A XIX. századi iskolai célok közé tartozott a testi, értelmi, érzelmi nevelés, meg a „szívképzés”*” És a maiba? És az 50-s, 60-s évekébe? Na persze, majd elfelejtettem, a szocialista embertípus kinevelése... Amit azért akkor sem vett komolyan senki, sokkal inkább a Czakó Gábor által megfogalmazottakat.

De vajon hogyan teljesítette e célokat a mi iskolánk? Vagy akár a legnevesebbek, a Brassai, a Bolyai, az Áprily. Nem az én tisztem ezt megítélni, de szubjektív véleményem van: embere, tanára válogatta. Talán nem sikerült megfelelően az agyunk megnyitása, talán sok volt a magolás, az indoktrináció, és kevés a logika, a szabad kezdeményezőkészség, a tehetség fejlesztése, kibontakoztatása. Lehet, túl magasak utólagos elvárásaim, de hiszen lám, voltak olyanok, kiknek sikerült. A tehetséget, a mi esetünkben a magyar tehetséget egy kifogyhatatlan erő táplálja: édes anyanyelvünk, Kiss Dénes költő kedvenc szavával: nyelvédesanyánk. Ennek ízére ébresztett rá Barth néni, ez jelentett egyben „szívképzést” is, és ez biztosította a táptalajt a palánták további fejlődéséhez. Tudom, hogy a legtöbb erdélyi magyar iskolának megvolt a maga Barth nénije. Emlékük legyen áldott...

A „hogyan tovább” már jórészt magán a palántán múltott, rajtunk, és erről kell mindenkinek magában számadást végeznie. A felszólítást erre mi, 59-esek megkaptuk: „*Hass, alkoss, gyarapíts/ S a haza fényre derül*”- álltak Kölcsey szavai a mi tablónkon (éppen Barth néni javaslatára). Hát bizony fényre nem derült, de jöttek gonosz fáraók és jött az egyiptomi sötétség, és a haza is többnyire idegennek, gonosznak és mostohának bizonyult, így (Király Károly szavaival) nem is lehetett az hazánk, mert nem hagyták. Az idézet felszólító része viszont máig érvényes maradt, miként igazak a kolozsvári Gáll Ernő szavai is: „*az ember az, amit cselekszik.*” Mindenki képességei, lehetőségei szerint, az életnek azon pontján, ami kijutott neki. Ha nem máshol, akkor a családban, hiszen talán ez a legmegfelelőbb hely, ahol hatni, alkotni, gyarapítani lehet, kell. Jó lenne ezt a mai magyar fiataloknak is megfontolni, átérezni, eszerint élni, Erdélyben és az anyaországban ugyanúgy!

Többünknek mással is el kell számolnunk. Az „*e kívül nincsen számodra hely*” és az „*itt nincsen számodra hely*” életérzések és élethelyzetek között vergődve sokan eltávoztunk szülőföldünkről. A maradottak megsirattak, hiányunkat megszenvedték, tettünket néha elítélték, többnyire megértették. Ki-ki készítsen számvetést, tekintett-e vissza és tett-e valamit a maradókért. Mert ez bizony nagyon is számít a mérleg készítésekor.

Antaeus, Gaia fia a földből nyerte életerejét, elpusztítani csak onnan fölemelve, kiszakítva lehetett. A mi Gaiánk Erdély földje, annak minden anyagi-szellemi összetevője volt és marad. Kiemelten (Reményik tudta ezt nagyon) a templom és az iskola. A templom és a mi iskolánk valaha egy volt, a mi időnkben az átjáró lelakatolva, fizikailag és eszmeileg is. Néhányan - sokan – nem vettünk tudomást erről a lakatról. Nem kis erőt adott ez az évek során. A tudás és a hit, bizalom, szeretet erejét, bizonyosságát és talaját. Lelket formált és annak kapcsolatát „Övele”. Lesz hát hova megtérni, bárhol is fogad be fizikailag e föld.

2015 nyarán

Dr. Kövesdy Pál

30.

2015, június

Álláspont és kommentár

Bayer Zsolt

A régi lélek

Álláspont. Azért annyi talán már világossá vált, hogy soha többé nem tehetünk úgy, mintha semmi sem történt volna.

Mert történt.

Az történt, hogy – ha csak alig-alig is – elvesztettük a harmadik időközit is. És igen, Nyugat-Magyarországon, a tapolcai medencében vesztettük el. Kétszázhatvan szavazattal – de elvesztettük. Pedig –, hogy maradjunk a dolgok felszínén egy darabig – majdnem minden úgy történt, ahogy előzetesen kalkuláltuk. Pontosan annyi szavazatot szereztünk Sümegen, Ajkán és Tapolcán, amennyire számítottunk. És a majdnem hatvan faluban is majdnem annyit. De éppen itt szenvedtünk vereséget. Ugyanis a majdnem hatvan faluból mindössze negyven valahányban győztünk, vagyis hoztuk a papírformát. De kikaptunk Szigligeten, Csabrendeken, számos badacsonyi településen. Olyan helyeken vertek meg bennünket, ahol ez elképzelhetetlen volt eddig. Az a kétszázhatvan szavazat ott veszett el.

Nem tehetünk úgy, mintha ez semmit sem jelentene.

És persze most belemenekülhetünk abba az olvasatba is, hogy az elmúlt hónapok történései után tényleg csak egy paraszthajszállal szorultunk a második helyre, ráadásul az MSZP-DK jelölt a faszorban sem volt hozzánk képest. Persze-persze... De óva intenek mindenkit, hogy ebbe az öncsalásba feledkezve gyógyítgassa magát.

Mert hát nem ez a lényeg. Miképpen az sem lényeges, hogy most megint egy képviselővel kevesebb ül Fidesz-KDNP-színekben a parlamentben. A lényeg ugyanis az, vajon meg tudjuk-e állítani önmagunkat ebben a lefelé tartó spirálban. A lényeg az, hogy most van itt a pillanat – az utolsó pillanat! - ezt megcselekednünk. Ugyanis ez lélektani ügy. S ha nem állítjuk meg sürgősen a zuhanórepülést, ha nem emeljük ki repülőnket a dugóhúzóból, akkor vége. Akkor már csak a lezuhanás, vagy jobb esetben a sikeres kényszerleszállás marad.

Egyiket sem szeretném, egyiket sem szeretnék.

És nem számít, hogy mi mit szeretnék. A lényeg megint csak máshol van. Mégpedig ott, hogy vágyinknál sokkal nagyobb felelősségünk. Ha csak egy pillanatra végiggondoljuk a 2010 óta eltelt időt, kijelenthetjük: óriási munka van a kormány mögött. Az ország visszarántva a szakadék széléről, a

makrogazdasági mutatók - immáron a baloldal által is kényszeredetten elismerve - rendben, nő a foglalkoztatottság (Igen! A közmunkának is köszönhetően!), nulla infláció, s bár öt éve ugatják, hogy nem fog sikerülni, azért éppen öt éve tartjuk a Brüsszel által előírt hiányt. Gazdasági növekedésünk dobogós az EU-n belül, miközben nem kellett ezért újra kontrollálhatatlanul eladósodnunk. És a liberális mantrára fittyet hányva az állam végre szerepet vállal a gazdaságban, és tesz arra az életveszélyes gazemberségre, miszerint a piac majd mindent elintéz. A közművek és közszolgáltatások olcsóbbak. És mindezt négy és fél éven át visszaigazolta a társadalom.

De tavaly októberben történt valami, és azóta nem találjuk magunkat. Ráadásul sikerült ránk ragasztani a korrump bélyeget, ami a legnagyobb veszély. És teljesen mindegy, hogy bélyeგრasztásban Goodfriend úr és megbízói jártak élen, és hogy a vádak nagyjából kilencven százaléka szemenszedett hazugság. Ugyanis – talán már említettem - ez tömeglélektan. Ahogy a régi viccből tudjuk: elterjed a hír, hogy Heraklész homokos. Kétségbeesetten járkal a hős a palotájában, hogy most mit tegyen, amikor eszébe ötlük a megoldás. Hatalmas reklámkampányt indít, hogy következő vasárnap a Nagy Arénában száz szüzet tesz magáévá. A tömeg özönlik is a megadott időpontban, a porond közepén hatalmas baldachinos ágy, száz hófehér ruhás szüzlány, és Heraklész nekiáll. Fél óra alatt magáévá tesz húsz szüzet. A tömeg ollézik. Újabb fél óra, a hős túl van negyven szüzőn, és még két óra múltán kilencvenkilencen. A tömeg önkívületben őrzöng, hullámszik és torkaszakadtából üvölti, hogy Heraklész!, Heraklész! S amikor a századik szüz kerül sorra, a hős hirtelen elájul és összeesik. Mire a tömeg: Buzi! Buzi!

Ennyire egyszerű ez. És ezért kell most megállnunk, levegőt vennünk, megnyugodnunk, és kitalálnunk a stratégiát.

Aminek legelső és legfontosabb eleme, hogy nem engedjük elvenni a lelkünket. Mert annál nincsen fontosabb. És a baloldálnak nincsen lelke. Ezért van ott, ahol. A Jobbiknak viszont most a legnagyobb a lelke. Bármi is legyen abban a lélekben! Olyan nagy éppen, mint a miénk volt huszonöt éve, de nem biztos, hogy olyan tiszta is. Ők pedig azért tartanak ott, ahol tartanak.

De ne feledjük: a mi lelkünk is megvan még. Sőt! A huszonöt évvel ezelőtti lelkünk is megvan. Arra kell támaszkodnunk, és a megérzéseinkre. Most éppen az a pillanat van megint, hogy semmi szükség hátsó szobákban összebuherált kampányfogásokra meg hülye szlogenekre. Csak őszinteségre és lélekre. És munkára. Másképpen megnézhetjük magunkat. Ami teljesen lényegtelen. De az ország is megnézheti magát. Az viszont nem játék. Hát akkor? Mire várunk?

Történelmi feladat volt az alaptörvény megalkotása. Orbán szerint van mit megvédenünk, lesz mit megvédenünk az előttünk álló európai vitákban.

Magyarország alaptörvényének megalkotása történelmi feladat, szükségszerűség volt - mondta Orbán Viktor miniszterelnök pénteken a Parlamentben, a Párbeszéd és identitás című, az alaptörvény elfogadásának negyedik évfordulója alkalmából tartott konferencián.

A kormányfő szerint a régi alkotmány értéksemleges szövegéhez képest a legfontosabb változás, hogy az alaptörvény "alkotmányos identitásunkat is megjeleníti".

Orbán Viktor a magyar alkotmányos identitás elemei közé sorolta a nyelv és a kultúra védelmét, a közösségelvűséget, a munkaalapú társadalom deklarálását és a történelmi dimenziót, azaz hogy az alaptörvény beemeli a magyar történelem sajátos jogi iratait is. Utóbbival kapcsolatban hangsúlyozta: amíg a magyar állam fennáll, mindig is létezni fog a történelmi alkotmány, ezért is nevezik a négy éve elfogadott dokumentumot alaptörvénynek, amely "beépülhet a történelmi alkotmány szövetébe és vívmányai közé".

Kiemelte: mivel az alaptörvény a magyar nemzet történetének, politikai-kulturális életének folytonosságát szimbolizálja, ezért nem törekedhetek olyan szövegre, amely bármely európai demokratikus ország alkotmánya is lehetne. Emellett nem törekedhetek olyan szövegre sem - mivel követni kell az alkotmányban az ország sorsában bekövetkezett változásokat -, amely alapján bárki azt gondolhatná, hogy a magyarok előző nap léptek be Európa ajtaján - fejtette ki.

A kormányfő az alaptörvény passzusai közül kiemelte a kereszténység nemzetmegtartó erejének deklarálását, valamint annak kimondását, hogy az 1944. március 19-én elveszített állami önrendelkezést csak 1990. május 2-án tudták helyreállítani. E felsorolásában megemlítette továbbá a nemzetiszocializmus és a kommunizmus bűneinek elvülhetetlenségét, a határokon kívül élő magyarok sorsáért viselt felelősséget és az ország eladását elleni szabályt.

"Az alkotmányt úgy tekintettük mint a nemzet személyi igazolványát", így nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt, amink van, földünket, nyelvünket, természeti és szellemi értékeinket - fogalmazott Orbán Viktor.

A miniszterelnök beszédében kifejtette: az Európai Unió tagállamai közül a többi volt kommunista ország még az EU-ba belépés előtt megalkotta új alkotmányát, Magyarország azonban erre nem volt képes, így már uniós tagként kellett megalkotnia alaptörvényét. Mint fogalmazott, a hatályos európai jogrend nemcsak mért, hanem a magyar alaptörvény alapján meg is mérettetett, így „láthattuk az európai intézmények teljesítményét, kettős mércét, nyomásgyakorlást, ideológiai túlzásokat”

Az Átalvető júniusi kommentárja

Lélektani ügy

Bayer Zsolt nagy port felvert dolgozatának („álláspontjának”) ez a lényege. Hogy ez egy lélektani ügy. Hogy elveszett a lélek. Orbán Viktor fent idézett parlamenti beszédében pedig – mintha erre válaszolna - történelmi tettként határozza meg Magyarország alaptörvényének megalkotását. E két pillér között húzódik számos más vélemény, sajtóbeli megnyilatkozás, melyek közül hirtelenében hármat említenék, mindenik a mára „ellenzékivé” vált (tett?) Magyar Nemzetben látott napvilágot.

Egyikük Kristóf Attila *Én nem tudom*-jai közül a *Van-e megoldás* című (április 29.), ami egymagában cáfolni látszik a lap „ellenzéki” jellegét. Ha csak az „érted haragszom, nem ellened” elvet nem tekintjük magát is ellenséges megnyilvánulásnak, az elvtelen szolgálékúséget pedig baráti gesztusnak. (Persze, mindennek van határa, de erről később.) Az írás lényege: Antall József halálos ágyán elsuttogott „*Keresztény Magyarországot akartam*” jelmondatát követve, a rendszerváltás első miniszterelnöke szellemi örökösének egyértelműen Orbán Viktort tekinthetjük (maga Antall József is így látta), akivel tehetség, tisztesség, önzetlenség és elkötelezettség tekintetében korunk egyetlen politikusa sem versenyezhet. Így aztán rá irányult az egyik oldal minden imádata és a másik oldal minden gyűlölete. E kettős szorításnak kevés ember tud ellenállni, miközben a „*bűn struktúrái*” befurakodnak a siker és hatalom köreibe, és igyekeznek magukhoz idomítani azt. Az eredmény: az egymás iránt érzett több évtizedes bizalom és érzelmi-szellemi egyetértés megroppanása.

Lapzártakor jelent meg a MN május 16-i számában Lukács Csaba *A félelem szaga* című írása. A téma kiemelt fontosságát, nem szűnő aktualitását jelzi a cikk, amiből kihagyhatatlannak, ide tartozónak érzem az alábbi rövid részt: „*Nagyon úgy tűnik, értékelvű közösségünket túsul ejtette egy erkölcsre és etikára túl sok figyelmet nem fordító, kizárólag a hatalomra koncentráló, arccal a pénztár felé forduló szűk csoport. Olyan ez, mint amikor egy egészséges szervezetet megtámad a rák: hosszú ideig nem történik semmi, de amikor kiderül a baj, sokszor már nem lehet segíteni, menthetetlenül bekövetkezik az összeomlás*”)

A harmadik írás – lényegében Bayer Zsoltra reagálva - Stumpf András tollából származik (Lélek? Ugyan már!- április 18.) Emblematis munká, ezért valós súlyán felül is érdemes vele foglalkozni. Számos súlyos hibát, sőt bűnt sorol fel, hogy „*most más zsebekbe kell tömni a zsozsót*”, hogy „*a kelet-nyugati szédítő pörgés is elvitte az irányt*”, stb. Szerinte a lélek már akkor elveszett, amikor kiadtuk a baltás gyilkost. Előbb viszont elismeri a nyilvánvaló gazdasági-pénzügyi-szociálpolitikai eredményeket, azt, hogy a szoc-lib. tobzódás által szakadékba döntött országot visszarángatta onnan a kormány. Mindezt azonban elhomályosítja a következő kitétel: „*Csakhogy a lélekvesztés egyáltalán nem fél éve történt... Abban a másodpercben, amikor az akkor először kétharmadot szerzett párt előállt a „nemzeti együttműködés nyilatkozatával”, amelyben saját választási eredményét mitikus magasságokba emelte, forradalomnak titulálta... A nemzeti együttműködés rendszere*” (sic) már

a meghirdetésének módjában tartalmazta önnön lényegét: a törvény erejével tették kötelezővé, hogy közintézményekben lógadozzon a gyöngécske szöveg.”

Pillantsunk hát bele e „lógadozó gyöngécske szövegbe”: „... *Az áprilisi választásokon új társadalmi szerződés született, amellyel a magyarok egy új rendszer, a Nemzeti Együttműködés Rendszerének megalapításáról döntöttek... Munka, otthon, család, egészség és rend lesznek közös jövőnk tartóoszlopai. A Nemzeti Együttműködés Rendszere minden magyar számára nyitott, egyaránt részesei a határon innen és túl élő magyarok...*”

Nos, Stumpf Andrásnak szíve joga fércműnek titulálni és lélekvesztésnek minősíteni a lélekből fakadó és a nemzet lelkéhez szóló, lélekemelő- és formáló szöveget, de a Magyar Nemzet saját ragyogó múltját tagadja meg, a magyarok millióinak lelkében meglévő piederstárlól löki le saját magát e sorok közzétételével. Nagy kár, mert a lappal – minden, gyakran megdöbbenő, zavart keltő tartalmi furcsaság dacára - egyetlen más napilap sem veszi fel színvonalban a versenyt. Jelen (meg számtalan más) esetben viszont nem az „érted”, hanem az „ellened haragszom” megnyilvánulással állunk szemben. Szerző és lapja nyilvánvalóan haragszik tehát a történelmi tette, Magyarország alaptörvényének megalkotására is. Hiszen A Nemzeti Együttműködés Rendszere egy töről fakadt és egy célt szolgál új alkotmányunk preambulumaival, a **Nemzeti hitvallás**-sal, amit azóta is mint közös nemzeti kincset vallunk magunkénak. (Büszkén emlékeztetünk rá, hogy lapunk 78. 2011. júniusi címlapján is ott állt. Utalunk továbbá Kosza professzor asszony dolgozatára jelen lapszámunk Műhely rovatában, ami mindennek hatalmas lélektani jelentőségével foglalkozik.) Mindezen nem változtat az sem, hogy tényleg taktikai hiba, sőt kontraproduktív lehet bármilyen értékesnek és fontosnak érzett gondolat, eszme ráerőltetése az amúgy közömbös, értéksemleges vagy pláne kiüresedett lelkű magyar emberekre. Akiknek gyaníthatóan az sem volt lélekemelő tett, amikor az először kétharmadot szerzett párt az első másodpercben biztosította a leszakítottak számára a kettős állampolgárságot. (Ez valahogy nem jutott eszébe Stumpf Andrásnak, érthetően, hiszen a lélekvesztés dokumentálásának buzgalmában könnyen eltűnik szem elől a lélekteremtés evidenciája.)

Nem, nem vagyunk elfogultak, vakok, nemzeti fundamentalisták. Látjuk, a múltban is láttuk és szóvá is tettük a hibákat. Melyek most, utólag, akár a lélekvesztés tényleges jeleként is értékelhetőek, amelyek sajnos ott nehezdednek a mérleg másik serpenyőjében, és amelyek akkor csupán tanácsalanságot keltettek bennünk. A legfontosabbat említem (a baltás gyilkos kiadatása ehhez képest kismiska): Románia EU-csatlakozásának feltétel nélküli országgyűlési támogatását, alig három hónappal az ezzel pontosan ellentétes tusványosi kijelentést követően. Ha valami, akkor ez tényleg lélekvesztést eredményező politikai baklövés volt. (Valahogy ez sem jutott eszébe Stumpf Andrásnak, és ez is érthető, hiszen úgy látszik, nemzeti létünk e szelete érdeklődési körén kívül áll.

Annak idején elmondogattuk: nem láthatunk bele a nemzetközi politika boszorkánykonyhájába, nincsenek ismereteink a nyomásgyakorlások, politikai alkuk, kényszeregyezségek sötét világáról, és a számos egyéb ragyogó eredmény, megnyilatkozás fényében tovább léptünk, legfőképpen pedig: bízunk, reménykedtünk. Aztán, a bizonyítási kényszer szüntével, törvény- és menetrendszerűen jöttek a nyaklevesek és furkósbotok a Ponták és számtalan csicskáik részéről, a szabadon engedett gyűlölet és intolerancia megannyi megnyilvánulása, a székelyföldi prefektusok és mindenféle rendőrfőnökök felől, keze-lába által, jogaink, sőt létünk semmibevétele (l. kisebbségvédelmi konferencia magyarok nélkül Kolozsváron, a Velencei Bizottság elnökének asszisztenciájával!), önrendelkezésünk meg a semmibe hullani látszik. És tapasztaljuk mindenek eredményét: a kétségbeesést, reménytelenséget, elvándorlást, elfogyást.

A jelen helyzetet nagyon súlyosnak és ostobának látjuk. Ostobának azért, mert a mai, népszerűségvesztést okozó hibák jó része jelentéktelen, meggondolatlanságból, aránytévesztésből, esetenként a „bűn struktúráinak” eliminálható és eliminálandó tényéréséből, ténykedéséből fakadnak. Ostobának továbbá azért is, mert (a szemlélőnek legalábbis úgy tűnik) buzgó mócsingok akarnak itt mindenképpen kormányozni, és szórják a legyeket a sasnak elébe, aki sajnos rendre felkapkodja azokat.

Súlyosnak elsősorban - legalábbis a mi szempontunkból - azért, mert, habár a Fidesz-kormány nemzetpolitikájának természetes része a küzdelem a határon túli magyarság megmentéséért, ám a jelen világpolitikai kavargásában, országunk beszorítottságában, amikor Románia a libling, Magyarország meg a fekete bárány, ki kell mondanunk, hogy a megoldás sajnos lehetetlennek tűnik. (Lényegében erről szolt Kövér László is a Vasárnapi Újság május 17-i adásában a Kossuth Rádióban). De ne feledjük: a románok évszázadokig lesték a kedvező alkalmat (igaz, közben meg szaporodtak.)

Súlyosnak továbbá azért, mert erodálódni látszik a Nemzeti Hitvallás meg a kettős állampolgárság megalkotóinak hitele (munkájuk eredménye szerencsére időtálló, kőbe vésett - a víz halad, de ez a kő marad!) Súlyos és folyamatos hitelrontást okoz a Lukács Csaba által említett szűk csoport ténykedése, súlyosnak érezzük, hogy mindmáig nem sikerül ezt a rákos daganatot eltávolítani a testből, sőt a kórismét is kétségessé teszi a nyilvánvaló tények mellőzése, az őszinte szembenézés hiánya. Márpedig a hitelesség az eredményességnél is fontosabb – mondta a minap Gulyás Gergely, az Országgyűlés törvényalkotásért felelős alelnöke, és mennyire igaza van! Súlyos helyzetet jelöl aztán például azt is, hogy pítizni vagyunk kénytelenek az RTL Klub mindenható németországi gazdái előtt, ahelyett, hogy kivágnánk az országból e szennyecsatornát, és rendkívül súlyos, hogy a választópolgárok jelentős része boldogan lubickol az igénytelenségben és igazodik e fertő altesti normáihoz.

Hát igen, ilyen körülmények között kellene szárnyalnia a léleknek, maradni Grál-lovagnak. Miközben az országnak, a nemzetnek nagy szüksége lenne e szárnyalásra, az Altus-féle rezidensek és tartógazdáik fenyegetésének árnyékában például, és aktuálisan különösen. Tényleg van itt mit megvédeni! Politikai alternatíva pedig nincs, az egyik ellenzéki oldal velejéig hazug, aljas, gyűlöli nemzetét és hazáját, folyamatosan árulja és elárulja azt, a másik oldal komolytalan, képtelen a kormányzásra, és (a jelen viszonyok közepette legalábbis) esetleges kormányra kerülésük életveszélyes helyzetet teremtene az ország számára. Márpedig légüres térbe nem kerülhetünk, innen tovább nincs hova menekülni! A bizonyított képességekre, a hozzáértésre, kitartásra, a galamb szelídségére, a kígyó okosságára és az oroszán bátorságára van itt szükség változatlanul. Méltóságra és alázatra egyidejűleg, emberközelségre, őszinteségre, igazmondásra. Megvan mindez, nem vesztetett el, csak ki tudja, hol és miért bujkál. Ha előkerülnek, visszatér majd a békemenet szavazótáborá, meg a menetben gyermekét kézen fogva vezető anya szemébe is a meleg mosoly. A lélek.

K.P.

(2015. június)

2015. december

Kommentár 2015 adventjén

Földindulós időkkel élünk. Európa alapjai rengenek, gyökerei szakadoznak, lombozata foszlik. Döntnökei olyannyira tébolyultan viselkednek, hogy ez már a szándékosság (megvezetettség, irányítottság?) gyanúját látszik igazolni, és az első, majd a második világháború előtti totális vezetői irányítvesztettségét idézi fel. Joggal érezzük hát Szász I. Tas barátunkkal együtt, hogy kontinensünk sorsa forog kockán, és a nyilvánvaló tények (pl. a migránsáradat és a terrorcselekmények közötti összefüggés) tagadása mögött lehet keresnünk a sötét történések magyarázatát.

Kicsiny hazánkat mindeközben a béke szigetének érezzük, köszönhetően a bölcs, előrelátó és konzervatív határozott kormányzati politikának. A ránk zúduló rágalomözön fokozatosan elhal és a gyalázkodók fejére hull vissza. Jó érzés most magyarnak lenni! Biztonságérzetünket viszont beárnyékolja a tudat, hogy ezernyi szállal kapcsolódunk veszélyeztetett kontinensünkhöz, annak egész történelméhez, kultúrájához, teljes gazdasági-fizikális-szellemi lényegéhez. És ne feledjük: kontinensünk megmaradásához, összértékeinek kialakításához, azok megvédéséhez évszázadok magyar vérhullatása és nagyjaink erőfeszítései, csodálatos teljesítményei járultak hozzá. A veszteség lehetősége, a vész tudata ezért közös bármely nemzetével.

Amiről alig vagy egyáltalán nem esik szó: Románia, a legnagyobb magyar kisebbségtartó helyzetének, meg a magyar-román viszony alakulása a kontinentális forrongásban. A migráns-áradat mindeddig elkerülte az országot, amelyik eddig egyfajta „splendid isolation” (ragyogó elkülönülés) álbiztonságából szemlélhette a dolgok alakulását, és nyugodt fensőbbiséggel csatlakozhatott a magyart ócsárlók kórusához. A korrupciós botránysorozat, a következményes szörnyű tragédia és az azt követő politikai földrengés is mintegy sajátos román problémaként jelentkezett és lett „kezelve” mindmáig. Az erdélyi magyarság sokak számára megdöbbentő közömbössége mindez iránt pedig ismételtén igazolni látszik, hogy az ott lakó magyarok vajmi kevésbé érzik magukénak az országot, annak gondját-baját. Pedig jól tudhatjuk (megtanulhattuk), hogy egyáltalán nem vonhatjuk ki magunkat a bárminemű történések ránk rendszerint hátrányos következményei alól.

Ami a következőkben meghatározhatja Románia viszonyulását az összeurópai krízishelyzethez, az természetesen a vezetés politikai beállítottsága, egyelőre az átmeneti „szakértői” kormányé”, majd természetesen a végleges, eljövendő vezetése. Utóbbi mibenlétét a jövő jótékony homálya fedi, a jelenlegiről viszont értő elemzők tudni vélik, hogy alapvetően liberális beállítottsága és kötődései révén szépen simul be a „politikailag korrekt”,

meghatározó EU-s vonulatba. Ami pillanatnyilag ugyancsak hasznos a nagyromán nemzetpolitika számára, hiszen akadálytalanul folytathatja beolvasztó, elnemzetlenítő tevékenységét, sikeresen háríthatja a magyarság országon belüli és/vagy az EU-s fórumokon folytatott védelmi akcióit, meg persze a „fekete bárány” anyaország részéről történő mindenfajta fellépést is.

Meglehetősen lehangoló kép bontakozik ki előttünk. Csakhogy! Eddig ugyebár, legfőképpen a 20. században, egy roppantul átgondolt, távlatos, ravaszul kitervelt és végrehajtott, mindvégig a győztes oldalt idejében felismerő és ahhoz simuló, ezért győztes román politikának lehettünk vesztes szemtanúi és elszenvedői. Most viszont egy olyan folyamat zajlik szemünk előtt, ami az Isten és az ember alapvető lényege, a biológia és az erkölcs törvényei szerint is pusztulásba visz. A gyakorlatban ez a nemzetállamok lebontását, a kereszténység (benne az ortodoxia!) felszámolását jelentheti, többek között, de legfőképpen. Mindezt Magyarország jelenlegi kormánya tisztán látja, vallja, hirdeti, és ennek szellemében cselekszik, az ország külső és belső ellenségei pedig teljesen logikusan és mindezt igazolva teszik a maguk, mindezzel ellentétes lépéseit.

Joggal kérdezhetjük tehát: a román vezetés nem látja ezt? Hova lett a híres román életösztön, politikai szimat és ravaszság, az elvtelen, mindenkit mindenkor elárulni kész gyakorlat? Tán csak nem a zsigeri magyarellenesség vezeti őket most is, és ezért képtelenek megérteni a közös sors parancsait és levonni a következtetéseket? A köznapok embere csak találgat, összeesküvés-elméleteket gyárt vagy ad ilyeneknek hitelt, gyanakszik valami újabb román boszorkánykonyha-beli keverésre-kavarásra. Léphetnek ők bárhogy, de most – talán újabb-kori történelmünkben először – mi biztosak lehetünk a magunk választotta út helyességében. Hogy ez sikeres lesz-e, azt persze nem tudhatjuk, hiszen kis pont vagyunk e nagy kavargásban, de történelmünk, emberi létünk, legfőképpen pedig létünk isteni oldala, tehát lényege szerint nem tehetünk mást. És az nem lehet, hogy legfőbb szövetségésünk cserbenhagyjon minket. Hiszen nemsokára újra meg fog születni! Áldott, boldog karácsonyt!

K. P.

32.

2016. március

Kommentár

Közös dolgainkról

Legbensőbb meggyőződését, emberi hitvallását nyilvánította ki Kövér László az anyaság mindenek feletti szerepéről. Áll is a bál ballibéknél, ömlik a szokásos lesajnálás és sárdobálás, a téma további kiterjesztését pedig az *Ákos* körüli eseménysor jelentette, sokatmondóan, sok mindent elárulóan. Egyes tévécsatornákon vonzó külsejű fiatal hölgyek változnak át pillanatok alatt agresszív, gyűlöletet okádó, „női jogaikat” üvöltő fúriákká, magabiztos, mindentudó „úriemberek” határolódnak el felháborodottan a „keresztény” jelzőtől, és a végtelenségig elemeznek, kinyilatkoztatnak, elítélnek, de a lényegről egy szót nem ejtenek. Érthetően, hiszen az számukra egy idegen, ismeretlen világ.

Miként feltehetően ismeretlen számukra az a tény is, hogy- tetszik, nem tetszik – Európa, de az egész nyugatinak mondott világ társadalmi szabályrendszere a keresztény etikára épül. Következésképpen talán kijelenthetjük: ennek tagadása anarchiához vezet, a megtagadók, elhatárolódok neve pedig: anarchisták. Magyar és összeurópai vonatkozásban egyaránt.

Ami viszont közvetlenül jelen sorok megírására ösztönzött, az egy, a fentiek sorába illeszkedő, emblematikus megnyilatkozás volt (*Gidró Krisztina: A mi dolgunk*, Magyar Nemzet, 2015. december 19.) Kövér Lászlót idézve indítja írását: „Az a dolgunk, hogy gyereket szüljünk, ez legyen az önmegvalósítás csúcsa”, majd így folytatja: „De például az is a mi dolgunk, hogy hetente hét napon át, napi huszonnégy órában beteget ápoljunk a kórházakban... Az is a mi dolgunk, hogy reggel 6-kor kinyissuk az óvodákat, és csak este 6-kor zárjuk be...” És sorolja hosszan a női munkaköröket, meg persze az otthoni, házi munkákat. „Önmegvalósítás? Muhaha” – írja. Végezetül pedig: „Azért én most mégis kérnék valamit: ne turkáljon senki a családom pénztárcájában, mert az roppant modortalanság. És szálljon ki mindenki a szülőcsatornából, mert ami ott történik, ahhoz rajtam kívül csak a férjemnek van köze, esetleg a nőgyógyásznak... Mondhatnám úgy is: több tisztelet!”

Megfogadva felszólítását, nagy tisztelettel írom hát az alábbiakat. Nagy tisztelettel minden embertársam, kiemelten a nők iránt, munkahelyem, igen, egy kórházi osztály nővérei iránt például, kiknek hajszott élete (csak ismételni tudnám G. K-t) tökéletesen példázza valóságunkat, egy kiszipolyozott ország kőkemény realitását.

Ezek után, és éppen ezért, a lehető legnagyobb tisztelettel fordulok minden, jelen sorokat olvasó nőhöz. Kérem, nézzenek magukba, és tegyék fel a kérdést: a megélhetésért folytatott, itt felvillantott vergődésből való kitörés lehetősége nem dereng fel esetleg abban, hogy egy új életet indítanak útjára? Nem érzik, hogy ez lehet életük legfőbb értelme, végső célja? Akik még e lépés előtt állnak és nagy karrierről álmodoznak, azok nyilván tétovázhatnak a felelettel, de a gyermekeik tiszta szemébe néző, azokat kézen fogva vezető anyák aligha. Kérdezzük meg talán a *Repülj páva* verseny gyermekeinek szüleit, nagyszüleit is erről, akik ott drukkoltak, sírtak örömeikben, az összmagyarság színe előtt, mérhetetlenül büszkén a ragyogó szemű csodákra.

Nagyon csendesen kérдем hát Gidró Krisztinát és sok százezernyi társát: tényleg lehetetlen dolog kiérezni a megfelelő választ Kövér László szavaiból? Lehetetlen megkülönböztetni az eszközt – az anyagiak megszerzéséért folytatott küzdelmet – a céltól? Nyilván lehetetlen, ha a cél maga a hedonista életvitel, az „én” mindenek-felettsége. Mert ha ez életük célja, akkor tényleg nem érezhetik át, hogy éppenséggel a legfőbb öröm, az „én” legnagyobb kitérülése, igen, a tényleges önmegvalósítás lehetőségét, mint életünk evilági lényegét csillantja fel számukra Kövér László. Akkor tényleg lehetetlen felülemelkedni a keserű „muhaha” sötétjéből a fényre, ha nem is hálával és szeretettel az útmutatók irányában, de legalább piciny, minimális megértéssel.

Sajnos féltő, félőn valószínű, hogy egyszer elérkezik majd számukra a keserű ébredés pillanata, amikor már késő lesz. Az egyénnek és - ne adj' Isten – a közösségnek egyaránt.

A téma érzelmi-etikai (és ki merem mondani: transzcendens) oldala után nem lehet nem kitérni annak két gyakorlati, de roppant fontos vonatkozására is. Mindkettő benne rejlik az idézett szöveg egyik mondatában, egyetlen szóval felvillantva egy egész világot. Az egyik szó a pénztárca, a másik a szülőcsatorna. Amelyekben ugye ne kutasson senki, amelyekhez senkinek semmi köze.

Ami az elsőt illeti, erről nekem egy iskoláskori olvasmány ugrik be. Orosz órán tanultunk a jeles ifjúsági íróról, Gajdarról, ott szerepelt a következő történet. A villamoson egy szemmel láthatóan szegény fiatalember kétségbeesetten kutat zsebeiben a viteldíj után, végre megkönnyebbülten megtalálja a néhány kopeket. Röviddel ezután valaki azt veszi észre, hogy egy másik személy nyúlka a fiatalember zsebébe. Óriási az utasok felháborodása, majd meglincselik a tettest, végre valakinek eszébe jut megkérdezni a fiút, mit lopott el tőle az illető. Az benyúl a zsebébe és egy jelentős összeget talál, ami előzőleg nem volt ott. A „zsulik”, a „tolvaj” persze Gajdar volt, aki ezt követően egy csókot kap arcára egy öregasszonytól, aki azt is megjegyzi, hogy ilyen tolvajt, aki nem elvesz, hanem ad, ő még nem látott. További kommentár talán már nem is szükséges a kormány zsebeket fosztogató (értsd: a gyermekvállalást és lakhatást támogató), ugyebár felháborító intézkedés-sorozata kapcsán. Amivel az útirány kijelölése mellett a cél elérésének eszköztárszerét is megteremti. Tényleg, micsoda gyalázatos, tolvaj kormány ez!

A második kérdés ennél is komolyabb. Nevezetesen: a nő szülőcsatornája valóban csak és kizárólag a sajátja, amihez- férjén és orvosán kívül – senkinek nem lehet köze? A felszólítás, hogy onnan szálljon ki mindenki, kor-és kórjelző tünet, mai világunk globalizált, eközben végzetesen atomizált, „felvilágosult, liberális, önmegvalósító” részének sajátja, szemlélete, életérzése, életvitelének meghatározója.

A téma szerteágazó, nagyjából két része, ennek megfelelően két megközelítése van: a biológiai és a társadalmi. Többkötetnyi oldalt igényelne ennek áttekintése, álljon itt csupán néhány rövid, közismert szempont, ami azért szemmel láthatóan mégsem annyira ismert, hogy felismerésre, elismerésre kerüljön.

Alapvető biológiai tény, hogy minél alacsonyabb a törzsfajlódási fokozat, annál magasabb a szaporodási index, és ahogy haladunk a magasabb rendű szervezetek, élőlények irányába, úgy csökken. Az emberi társadalom sajátos eszközeinek, az évezredek alatt kialakult és folyamatosan változó szerveződéseknek, (nem kis mértékben) az ember saját anyagi, szellemi, társadalom-lélektani, hitéleti (!) világának köszönhetően a biológiai szempont jelentősen felülíródott, egyben diverzifikálódott, de teljesen meg nem szűnt. Befolyásolható, de végső soron nem kiiktatható. Ha mégis megpróbálkozunk vele, annak iszonyú következményei lesznek.

Az emberi faj tagozódásával, majd a nemzetek kialakulásával ezek fennmaradásának alapvető tényezőivé emelkedtek a demográfiai folyamatok. Az egyén vagy elismeri, átérzi, megéli és teljesíti saját szerepét ebben, vagy nem vesz róla tudomást, megtagadja azt, ezzel kiírja magát saját közösségéből, amelyet mindeközben tönkretesz. A neoliberálisnak mondott világban ez elfogadottá, mondhatni megszokottá, elvártá, sőt parancsoló evidenciává lett („szálljon ki mindenki a szülőcsatornából”). *„Ők csak a pillanatnak élnek, a felelősséget – mint ezt tetteik igazolják – nem ismerik. Nemzet, haza, sőt tulajdonképpen az emberiség dolga mit sem számít.”* – írja egyik írásában Szász I. Tas.

Egy beteggé vált/tett társadalom egyedeinek emberellenes szemlélete tesz erőszakot itt a biológiai valóságon. Más kultúrákban, kiemelten az iszlám világában ez közismerten és teljesen másként van, a következmények pedig súlyosak, elkerülhetetlenek és visszafordíthatatlanok lesznek. Ránk, a nyugati világ társadalmaira meg végzetesek.

Szenvtelenséget magamra kényszerítve írom mindezt, miközben magyarként, ráadásul erdélyi magyarként egyáltalán nem maradhatok hidegfejű, közömbös, külső szemlélő. Itt él bennem Szent István alakja, a Hunyadiak teljesítményei, Bocskai végrendelete, Bethlen Gábor kétfrontos küzdelme, a végváriak, Rákóczi, '48, '56 mártírjai, Szamosújvár megkínzottjai, jelenünk leszakított magyarjainak soha nem szűnő fájdalma, naponta elszenvedett bánatalmai és iszonyatos erőfeszítései a magyarnak maradásért, melyet végső soron egyedül csak az erdélyi, fel-és délvidéki magyar anyák gyermekvállalásai (vagy nemvállalásai) döntenek majd el; de bennem élnek csodálatos magyar értékeink, szellemi-kulturális remekeink is, európaiként pedig az épp ennyire sajátunknak érzett teljesítményei az európai embernek, a teljes görög-latin-zsidó-keresztény kultúra. (Lehetetlen egy ilyen kis írás keretében még csak felcsillantani is a tudomány, irodalom, zene, képzőművészet, építészet európai csodáit. Pedig megérné belegondolni kissé...) Felfogják-e önök, mindentudó megmondóemberek és önérzetes feministák, mi forog itt kockán? Nem rendül meg az önök esze-lelke a következmények súlya alatt? Minden jel szerint nem, a politikai szempont, az Orbán-Kövér gyűlölet mindent felülír, mindent kitöröl az elméből, lélekből egyaránt. Így aztán már aligha lehet elvárni önöktől, hogy – saját vizeinkre evezve – a Szász István Tas (elnézést, de ismét őt kell idéznem, nem véletlenül) által megfogalmazottakat is megértsék, átérezzék: *„Trianon szó szoros értelmében vett revíziója ma már nem elképzelhető, de a Kárpát-medence*

magyarságának számbeli és minőségi gyarapodása annál inkább, s akkor visszatér hajdani, sokat emlegetett vonzereje, spontán asszimilációs vagy reasszimilációs képessége is...” (Persze e sorok megértésének, átértésének elengedhetetlen feltétele, hogy fájjon Trianon. Ami ugyebár – Karinthy Frigyes nyomán tudjuk – magyarságtudatunk meghatározója.)

Mindeközben az idegen áradat távoli, ködös lehetőségből napjainkra kézzelfogható realitássá és kontinentális veszéllyé vált, mindenekelőtt fenyegető demográfiai perspektíváinál fogva. A valódi ellenszer az európai kultúrnemzetek (érvényes-e vajon még e meghatározás? léteznek-e még, avagy teljesülőben van már a mai IV.-frank – Lajosok parancsa: *eliminados esse!*?) születési rátájának megemelése lenne a fennmaradáshoz szükséges szintre Európában. Magyarország mai vezetése élen jár ennek felismerésében, és érdemben tesz is valamit ez irányban. (Na persze, Merkel asszony is felismerte, ő is tesz valamit: halálos mérget lapátol a szájatíciák tátott szájába, az egész EU már amúgy is beteg szervezetébe.) Tudjuk, igen nehéz, összetett probléma ez, és a rengeteg buktató között kiemelten ott áll a Gidró Krisztinák mentalitása. Akikhez ismételtelen nagy tisztelettel fordulok: továbbra is úgy érzik, hogy senkinek sincsen köze az önök szülőcsatornához? Meg hogy az önök szülőcsatornájának sincsen köze senkihez és semmihez? Egyáltalán: van-e közük bárkihez és bármihez? Tetszenek tudni, ezen az úton haladva könnyen jutunk el Köln szilveszteréjjelégig, az önök szülőcsatornájában történő szabad kotorászásig, kotorászókig. Na, ezektől tessenek majd több tiszteletet kérni!

Hát igen. A valamikori Zrinyi Ilonáktól és Baradlay Kazimirnéktől eljutottunk a mai Gidró Krisztinákig, a „muhaha” mélységéből kitekinteni nem tudók/akarókig, a liberális önmegvalósítókig. Akiknek minden itt felsorolt érzés, gondolat feltételezhetően írott malaszt, lesajnálni való, vagy éppenséggel irritáló szenvelgés marad. De ettől még vészesen igaz. Úgy hívják: *társadalmi felelősségérzet*.

Láttuk, hogy ilyet ők sajnos nem ismernek. De súlyát vajon megértik-e valaha? A választól igen sok függ. Van ugyanis számukra (vagy bárki számára) egy jó meg egy rossz hírem. A kettő tulajdonképpen ugyanaz: nélkülük nem megy, e honban senki nem nélkülözhetetlen. Így aztán nem csak a „mi” (az „önök”), de közös dolgainkról van itt szó. Mindössze a jelenünkről, múltunkról, jövőnkről.

K. P.

2016. június

Megtartó fájdalom

Románok és magyarok - Rémálomba illő páros?- ez a címe **SORIN MITU**, a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem Modernkori Történelem Tanszékének tanára egyik szép és értékes írásának. Ezt a következőképpen zárja: *...Azt az együttélést, amire a történelem az erdélyi románokat és magyarokat kényszerítette, semmiképpen sem lehet Európa rémálmának tekinteni, sokkal inkább sikertörténetnek. Közös történelmünk zaklatott adatait figyelembe véve, eddig főleg azért gratulálhatunk egymásnak, mert sikerült elkerülnünk a rosszabbat. Szép lenne, ha ezentúl építenénk is valamit közösen, valamit, ami jobbat jelenthetne. Nem hiszem, hogy a két közösség elfelejtené a – jó vagy rossz – múltat. Már csak a jövőt kell megálmodni és felépíteni...*

Szép szavak, és bizonyára őszinték is. Csakhogy a román napi valósághoz nincs közük. Nem látja a román fél álságosságát, azt, hogy igenis a homogenizálásra tör, s ennek jegyében ítél és dönt. Pedig egy másik tiszta fejű román, Lucian Boia bukaresti történész-professzor kimondta: a demográfiai csatát a románok végleg megnyerték, a magyar, vagy a különálló Erdély története tehát ezzel befejeződött, s csak Románia részeként lehet róla beszélni, úgy azonban rugalmasabban is, mert nem kell semmitől sem félni. A győztes Trianon- neurózisa feleslegessé vált tehát.

Feleslegessé, de nem meghaladottá. Így aztán elmondhatjuk: ma a rémálmot ama történelmi párosból a magyarok álmodják. A rémálom könyvtárnyi megnyilatkozásaiból két rövid idézet. Az első Szász István Tas orvos-író tollából:

Isten tudja, mi válthatja ki, hogy éjjeli elmélkedés közben gyakorta, soha nem észlelt életszerűséggel, szinte testi fájdalomként, sajgó seb gyanánt kell megélnem az érzést és oly éles körvonalakat nyer bennem a gondolat, mely szerint születésem helye, neveltetésem és sorsom arra predesztinált, hogy ezt a sebet, mint soha be nem gyógyuló fekélyt hordozzam... Ezen változtatni nem lehet. Bizonyos, hogy a sírig elkísér. A többi csupa kérdőjel."

A másik a Kolozsváron 1879-ben született Szabó Dezső Trianon-utáni felkiáltása: *„Ha lehetne menekülni! Ha elmehetnék messzi országok védelmébe, ahol tenger, régi szépségek és emberi emberek vannak! Hogy kivesszen ínyemből a magyar levegő íze, hogy ne sajogjon a magyar föld.”.....*

Fülemben hallom a jogosnak tűnő, indulatos, szemrehányó, ismételten elhangzó vélekedéseket: minek ez az örökös köldöknézés, siránkozás („trianonozás”), miért nem tudunk egyszer már továbblépni, miért nem írunk biztató, lelkesítő, vidám dolgokról.

Tényleg, miért nem? Hát kérem, szívesen írnánk mi naponta ilyenekről, és lehetőleg csak ilyenekről! De jól szolgálnánk vajon ügyünket, ha rózsaszínűre festegetnénk a sötét, viharos eget, ha letagadnánk a TTT-valóságát, le-és ezzel megtagadnánk a lelkünk rejtett zugaiba visszaszoruló, sajtó, legnemesebbnek érzett –mert a szenvedés nemesít! - önmagunkat, és hályoggal homályosítanánk el a pusztító szándékok látását? Fogyásunkat, sok helyen elfogyásunkat, a marosszentimrei templom valóságát?

Jékely Zoltán

A marosszentimrei templomban

Fejünkre por hull, régi vakolat,
így énekeljük a drága Siont;
egér futkározik a pad alatt
s odvából egy-egy vén kuvik kiront.

Tízen vagyunk; ez a gyülekezet,
a tizenegyedik maga a pap,
de énekelünk mi százak helyett,
hogy hull belé a por s a vakolat,

a hiúban a denevér riad
s egy-egy szuvas gerenda meglazul:
tizenegyedikünk az árva pap,
tizenkettedikünk maga az Úr.

Így énekelünk mi, pár megmaradt,
- azt bünteti, akit szeret az Úr -
s velünk dalolnak a padló alatt,
kiket kiirtott az idő gazul.

(1936)

Ferenczes István

Marosszentimrei templom, 2002

A 75 éves Sütő Andrásnak

Az ajtón mázsás lakat, gályarab bilincs.
Tízen, kilencen, nyolcan sem vagyunk,
gyülekezet, szolga, pap - senki sincs.
Legnagyobb hiányzó maga az Úr.

Áll még egy sírkő, zuzmóval takart.
Kézdiszentkereszti Lázár Vilmos
üzeni föld alól a tört magyart -
csak annyit, mit egy jégverés kimos.

A torony galambok nélkül inog,
varjú, csókaraj cibálja gazul,
nem a kő, nem a bezúzott ikon,
itt az idő az, ami meglazult...

Fejünkre pók hull, égi vakolat,
az orgonában szüette futam.
Nem énekel az sem, mi megmaradt.
Hát kit szeretsz itt, s kit büntetsz, Uram?

2016: Marosszentimrén nem él magyar.

Ez lett az eredménye a befogadó politikának. Akkor is kellett a munkaerő, a 18. sz. erdélyi magyar urainak. Ma Merkel asszonynak kell.

*

Tudjuk, hogy megvan az ideje a gyásznak, és megvan a továbblépésnek, a gyógyító feledésnek is. Már ha az élet, sorsunk alakulása ezt lehetővé teszi, tenné... Ne feledjük: a sikeres terápia feltétele a teljes diagnosztikus feltárás, az őszinte, leggyakrabban fájó szembenézés a tényekkel!

És ha már őszinteség, akkor mondjuk ki: a gyógyítás alapvető feltétele a szükséges terápiás eszközök megléte is. És ha már gyógyítás, akkor

mondjuk ki azt is: van gyógyító fájdalom is, a fájdalom lehet gyógyító is. Következésképpen kimondhatjuk: beolvasztásunknak, beolvadásunknak egyik legfőbb gátja éppen saját fájdalmunk lehet, hisz Karinthy Frigyes óta tudjuk, addig vagyunk magyarok, míg fáj Trianon!

Erdélyi magyarként, saját tapasztalatból állítom: akiknek sikerül – úgymond önvédelemből, „lelki egészségük védelmében”, és a mindennapok realitásainak szorításában, emberi (munkatársi vagy akár szomszédi) kapcsolataik során - lerendezni, feloldani magukban ezt a fájdalmat, hátat fordítani a „kollektív tudat Golgotáján” menetelőknek, azok el is indultak a feladás útján. Kérdezem: vajon, ha felismernék e tényt az ország „büszke tulajdonosai”, folytatnák-e lealázásunkat, lelkünk gyötrését? A mindennapokban pedig nem jelent-e vajon feloldozást a megmaradás kínzó kötelessége alól, önigazolást a hasonulásra a feloldó, vigasztaló vállveregetés: *együttélésünk sikeres, egyek vagyunk!?* Meg a bölcsnek, igaznak, reálisnak elfogadott, de lássuk be, kiüresedett, kiüresített szólam: *„csak együtt lehet”!*? (Pomogáts Béla) A szándékosság gondolatát (mindkét fél részéről) messze dobva, egy valós élethelyzetbe ütközünk, amit letagadni nehéz lenne, felismerni viszont annál fontosabb. Mert sajnos nem vagyunk egyek, nem vagyunk egyenlőek. Mert így alakult, mert így alakítják. Megbékélés, együttműködés? Rémálom! És a rémálmot mi álmodjuk. Van-e, lehet-e belőle ébredés? Azt mondja Lucian Boia, hogy a magyar, vagy a különálló Erdély története befejeződött. De ezzel együtt vajon a különálló erdélyi magyarságé is?

Nézzünk körül idebent, a csonka, meg persze tágabb, kontinensnyi otthonunkban (melynek történései mindent felülírhatnak!), legfőképpen pedig a levágott testrészen: hogyan alakult sorsunk az elmúlt 96 évben, mi történt velünk az utóbbi „szabad” 26 évben, és merre tartanak a jelen folyamatok. Sok száz vaskos kötetnyi anyag átgondolása után is csak azt láthatjuk, hogy zárul egy kör, újra itt áll előttünk a Trianon utáni Erdély rettenetes dilemmája: a megtöretés beismerése, Makkai „nem lehet”-je, szemben Reményik „lehet, mert kell”-jével, az élni akarás parancsolatával. Zárjuk hát elmélkedéseinket ezen utóbbi, elhíresült igazság teljes mondatkörnyezetével: ***„Az erkölcsi törvény mint magyar követelmény bennünk. A transylván csillagok pedig felettünk. És semmi más. Nekünk lehet - mert kell.***

K. P.

34.

2016. szeptember

Szeptemberi kommentár

Magyar könnyek a román bíróságon

Megrázó erejű videofilm kering a világhálón. **Morvai Krisztina és Almási Lajos** fenti címet viselő kisfilmje a sepsiszentgyörgyi, Kovászna Megyei Bíróság egyik irodatermében készült, 2016 tavaszán. A közismert európai parlamenti képviselő kamerától kísérvé lép be oda, magyarul köszön, de választ nem kap. Végül az egyik magyar anyanyelvű tisztviselő hajlandó neki magyarul válaszolni, miután felfedi kilétét, funkcióját. Kérdésére, miért nincs sehol egy magyar nyelvű felirat, tájékoztatás, azt a választ kapja, hogy ő csak „szimpla alkalmazott“, tessék a főnökséghez fordulni, egyébként aki magyarul szól, azzal ő magyarul beszél. Ezt azon nyomban megcáfolja egy ügyeit intézni próbáló idős magyar asszony, akivel előző napon senki nem volt hajlandó magyarul beszélni. A nénit csúnyán átverték telekügyben, ebben keresi igazát. Előző nap nem fogadták be papírjait, most ismét hozta, de két példányban kérik. Morvai Krisztina felháborodottan közli az ügyintézővel, hogy lehetősége, kötelessége ott helyben fénymásolatot készíteni, továbbá, hogy itt, az EU tagországának hivatalában durván megsértik a nyelvi jogokat és adminisztratív szabályokat, a hivatalnoknő pedig magyarként szégyellheti magát, amiért az idős nénit sorozatosan megalázza. Aki aztán zokogva sorolja, hogy *„39 évet dolgoztam az államnak, és most nem vagyok érvényes sehol, mert nem tudok románul.“*

A három „főszereplő“ a tisztviselő, az idős székely asszony, meg maga Morvai Krisztina. Közülük utóbbi kettő „narratívája“ egyértelmű, az első, a tisztviselő alakja viszont számos kérdést vet fel.

Az emberi és nemzeti méltóságában megaláztatott, igazát hiába kereső idős asszony egymagában példázta előző lapszámunkban közölt „komentárunk“ témájának igazát, aktualitását, az erdélyi magyar ember nem szűnő fájdalmát, a rettenetes döntéssel 96 évvel ezelőtt a hiénáknak odadobott magyar milliók szívszorító mindennapjait. A kisfilm nézője együtt zokog a nénival, és kezét az

égre emelve kérdi a teremtőt, mikor oszt már igazságot e földön, mikor kerül már helyére a kikökönt idő és a feje tetejére állított rend.

A európai parlamenti képviselőasszony igazságosztó szerepben jelenik meg, ám ebben a közegben, az ott élők mindennapjaiban mintha egy másik, (székely)földön kívüli dimenziót képviselne. Mintegy mentő angyalként teríti védő szárnyát a néni vállára. Fellépése, egész viselkedése, hangütése az erdélyi valóságot ismerő, azt minden idegszálával érző ember számára merőben szokatlan, már-már félelmet keltő. Egy szabad ember megnyilvánulása ez az alázatosságra nevelt, megtört gerincek-lelkek világában, így katartikus erővel bír. Mégis, sokakban horgadhat fel a gondolat: könnyű neki kívülállóként, háta mögött az uniós stállummal „osztani az ést“, próbálna ott élni és naponta elszenvedni mindent. E földhözragadt felvetés elterjedsége tagadhatatlan, de csendesen megjegyzem: magyarként bizony nem kívülálló ő, és bárha ne jelentene fehér hollót az erdélyi mindennapokban, bárha sokan és gyakorta ereszkednének le az uniós hivatalok magasságából e szorító valóságba, bárha sokan és mindegyre szembesülnének e valósággal, és szembesítenék a jogtiprókat meg népük árulóit tettük súlyával. Ő megtette, köszönet érte! A többi elvárás merő fantazmagória.

De szóljunk a harmadik alakról, a tisztviselőnőről. Saját népéből vétetett, saját népét szolgalandó. Elvileg. A gyakorlatban azonban átállt a másik oldalra: a (mégoly picinyke) hatalmat bíró hivatalnok helyzetéből és a jól ismert romániai „tradícióknak“ megfelelően aláz és bánt, saját népét, nemzetét naponta elárulja, midőn nem hajlandó magyarul szólni, szolgálni. Az elvileg létező uniós normáknak megfelelően kellene cselekednie, de ebben a bizantin világban minden másként van. Persze felvethető mentségére, hogy ő is kiszolgáltatott, abban a pillanatban, ahogy nem tesz eleget eme elvárásoknak, repül. És jaj, bizony nincs egyedül. Egy marosvásárhelyi kioszk elárúsítónője sugta oda nekünk, hogy meg van tiltva neki magyarul szólni a magyar vevőkhöz. Kisemberek, kicsiny lehetőségekkel, fogaskerekei az embertelenségnek, a nagy és gonosz cél szolgálatába szorítva. Tehetnek-e mást? Persze, vehetik kalapjukat, oszt éljenek meg valahogy.

A képviselőasszony szembesítette a tisztviselő hölgyet mindezzel. Nem magyarázta el neki (alulírott „kommentelő“ körülményességével), de az érintettnek minden világos volt. Nem lehetett könnyű neki, láthatóan össze is omlott. A mi külön tragédiánk viszont abban áll, hogy nem jelent ő ott kivételt. A (sajnos már csak) 70 százalékban magyar Sepsiszentgyörgyön, de a

székelyföldön bárhol belefuthatunk hasonló helyzetekbe, a szórványban viszont már fel sem merül mindez, ott már rég „túl vagyunk rajta“ . És legfőképpen: a nagyok, az országos politikai súllyal bírók, a magyar érdekek képviselőitére felesküdt urak színjátzó, köpönyegforgató ténykedése tükrében egyáltalán nem jelent kirívó esetet a kisemberek ilyen mentalitása, sőt!

Van a kisfilmnek egy negyedik, érdekes alakja is, egy rövid epizódban feltűnő idősebb férfi. Az előtérben őt is megkérdi Morvai Krisztina, mit szól hozzá, hogy a feliratok csak román nyelvűek. A válasz: neki mindegy, ő egyként ért és beszél magyarul és románul is, pedig itt született és magyarként itt élt egész életében.

Súlyos problémához érkeztünk. Az illető szavai és hozzáállása közismert, mondhatni a köznapok közemberét hallhattuk. Mai, divatos szóval élve polkorrekt megnyilvánulás volt. Gondolkodásában, lélekben elfogadott egy megmászhatatlan tény: Romániában él, kisebbségként. Beszéli mindkét nyelvet, és neki természetes, hogy minden felirat kizárólag román nyelven szól, az ő lelkét nem terheli semmilyen súly, neki ez nem fáj – legalábbis hanghordozásából, viselkedéséből ez volt kiolvasható. (Nagy kár, hogy a film nem szembesítette őt a megtört lelkű, síró asszonnyal.) Aztán további rákérdezésre belátja, hogy a feliratok itt, ebben a városban kétnyelvűek kellene legyenek, de alapállását azért az első válasz fejezte ki.

A némileg idősebb generáció még emlékezhet rá, hogyan köszöntötte a Sepsiszentgyörgyre látogatóba érkező Nicolae Ceausescut a megyei pártbizottság első titkára, Nagy Ferdinánd: *„Üdvözlöm önt ezen az ősi román földön.“* E szavakkal kétségtelenül, de lelke mélyén talán nem is árulta el nemzetét (családi körben jelentette ki szomorúan: tudod, aki egyszer á-t mondott, annak bé-t is kell mondania), hiszen abban a politikai-szellemi környezetben a kimondott szavak és az ember saját gondolatai-érzései között nem igen volt semmilyen kapcsolat. Na de ma, senki által nem kényszerítve, a székelymagyar közember miért fogadja el természetesnek a román kizárólagosság eme megnyilvánulását, az „ősi román föld“ idehazudott valóságosságát?! Morvai Krisztina lelki szabadságával szembesülve annál inkább mellbeverő és lesújtó hozzáállás ez.

Nem véletlenül említettem „polkorrektnek“ e magatartást, mint a lelki kényszerítés iskolapéldáját. Nem lehet eleget ismételni: ez a „politikai korrektség“-nek nevezett ideológiai-politikai szörnyeteg bizony a neoliberális

lelki terror szüleménye és sikeres gyakorlata. Esetünkben 96 éves indoktrináció eredményezi, de mi indítja a svéd vagy német lelkipásztort- szintűgy a polkorrektség jegyében - levétetni a keresztet a templom csúcsáról, mi okozza az európai ember behódolásának annyi más döbbenetes megnyilvánulását? És hát miért nem teszik fel maguknak e jámbor lelkek a kérdést: miért kell eme „polkorrektségnek“ csak az egyik oldalra, ránk vonatkoznia? A sepsiszentgyörgyi ember viselkedése azt bizonyítja, hogy nem érzi magát saját otthona tulajdonosának. Fel sem merül benne, hogy az lenne a természetes, ha a feliratok nemhogy kétnyelvűek, de csak magyar nyelvűek lennének, és a helybéli, helyben kisebbségi román is természetes módon fogadná ezt el, hiszen beszéli mindkét nyelvet. Hasonlót Magyarország annak idején a kisebbségeivel szemben soha nem várt el, azok természetes módon élték nemzeti életüket (a „gyilkos, elnyomó“ magyar rezsimok alatt), de ma a székely ember, habár tudja, hogy itt ő az őshonos és ő van itt többségben, mégis lemond természetes jogairól, mert megtörték 96 év alatt. Lélekben feladta. (Szerencsére ez így nem teljesen igaz, a székelységet egészében nem törték meg, nem adta fel!) De ki, mi, mikor és miért törte meg a svéd lelkipásztort, meg a hamburgi iskolaigazgatót, aki eltűri, hogy a bevádorolt muszlim diák ne fogjon kezét tanárnőjével, aki nő létére nála ugymond alacsonyabb rendű? És miért sunyít lehajtott fejjel a francia, amikor a tunéziai bevándorló megkéseli a vendéglőben mellette ülő anyát kislányaival, mert szerinte lenge az öltözkük?

A kérdés szónoki, nem én fogom itt megválaszolni, de a következmények világosak és iszonyatosak. Nem akarok végtelen ismétlésekbe bocsátkozni, ecsetelve az európai kultúrára és hovatovább az európai ember életére leselkedő veszély reális távlatait, itt csak az erdélyi meg az összmagyar szempontot emelném ki, különös tekintettel az aktuális helyzetre.

Úgy gondoltuk, reméltük, hogy Magyarország, majd utóbb Románia csatlakozása az EU-hoz, ha nem is oldja meg egycsapásra kisebbségi problémáinkat, de legalább valamilyen fellebviteli fórumot jelent, lehetőséget a panaszra, esetleg és esetenként jóvátételt is. Ezzel szemben áll a mai EU valósága, és méginkább sötét perspektívái. Nem hogy megoldást, de közös veszélyt sejtetnek e perspektívák, magyarra-románra egyaránt.

Akkor hát meneküljünk előle, minél hamarabb és minél távolabbra? Ugyan bizony hova és hogyan? Nagy-Britannia más nagyságrendű, kontinentális nagyhatalomként nem talál választ erre, akkor hát mi, eltéphetetlen szálakkal Európához kapcsolt és neki kiszolgáltatott kis népekként hogyan, miként?

Magyarország ma világos feleletet ad: nem kimenekülni kell belőle, hanem bent maradva megpróbálni befolyásolni, változtatni, kijavítani a hibákat, félreállítani a végzetesen megromlottakat-elrontottakat, megvásároltakat, üresfejű senkiházi vezetőket, a lehetetlen szabályokat, a gondokodásmódot, helyreállítani az agyak- lelkek megbillent egyensúlyát és visszaállítani az elvetett, megcsúfolt, és kétezer éven át megtartó(keresztény) értékrendet. (Orbán Viktor Tusnádfürdőn konkrét programot fogalmazott meg minderre.) Hogy aztán végre mi is meghallgatást és megoldást lelhessünk gondjainkra. A lehetőség igenis adott. Az angolok miért nem látták ezt, hangadóik miért nem erről szóltak? Végzetes tévedéseik, bűnös mulasztásaik fényében annál inkább felértékelődik a magyar tisztánlátás, tiszta szándék.

Károlyi Mihály és Linder Béla nem akart katonát látni a beözönlő ellenséggel szemben. Az eredmény: magyar könnyek a román bíráságon Sepsiszentgyörgyön, meg 96 éve szerte a Kárpát-medencében. Angela Merkel nem akar fellépni a már beözönlött, több százezernyi iszlám katonával szemben, ellenkezőleg, továbbra is várja és teríteni akarja őket, hozzánk is. A gyilkos (jelképességében is megrázó: az idős katolikus pap torkát átmetsző) eredmény naponta mutatkozik, és a java ezután jön. A háború elkezdődött. Magyarország kormánya – gyakorlatilag egyedülként - lépett, lépése sikeres volt, ám a továbblépéshez mi is kellünk!

Mindezek tükrében ítéljük meg és el a „baloldali“ , „demokratikus“ nagyhangúak, a mai linderbélák álságos handabandázását, az október 2-i népszavazás elleni saját pecsenyesütögetését, és legyünk készek a magyar életre igent jelentő **nem** szavazatra. Határon belüli és azon kívüli magyarok egyaránt. A magyar könnyeket a román bíróságon így szárítgassuk. Hogy érvényesek maradhassunk szülőföldünkön.

K. P.

35.

2016. december

Reményünk a tett

(Az EKOSZ elnökének 2006. december 17-én Nagyatádon, Bocskai István szobrának avatásán elhangzott beszéde)

„...meghagyom, s írom, szeretettel intvén mind az Erdélyi és Magyar Országi Híveinket az egymás között való szép egyezsége. Atyafiúi szeretetre az Erdélyiekért, hogy Magyarországtól, ha más fejedelemség alatt lesznek is, el ne szakadjanak. A Magyarországiakat, hogy az erdélyieket tőlök el ne taszítsák, tartsák ő atyjokfiainak, és ő véreknek, tagoknak...” (Bocskai István)

Tisztelt meghívottak, kedves barátaim, sorstársaim!

Az EKOSZ nevében tolmácsolom önöknek, nektek 23 tagszervezetünk, azok több ezernyi tagsága szerető, baráti üdvözlését. Mindnyájuk helyett mondok tiszteletteljes köszönetet nektek, a Nagyatádi Erdélyi Kör tagságának, vezetőinek a hűségért, amit immár sokéves munkával tanúsítottok vezérelvünk, az egységes magyarságeszmény iránt, legfőbb célunk, a magyarság Kárpát-medencében való megmaradása érdekében.

Nem vagytok egyedül! A Komlói Erdélyi Kör is nemrég avatott egy kalotaszegi asszonyt ábrázoló szobrot Otthonunk és kenyerünk címmel, amivel immár 4-re emelkedett azon hazafias műtárgyak száma, melyek Komló, éppen Komló, a szocialista fellegvár központját díszítik, ezzel a városképet is meghatározzák. Sorolhatnám tagszervezeteink tiszteletre méltó, kitartó és eredményes munkásságát, mégis a komlóiak példáját hoztam fel, mert velük kapcsolatban tudok leginkább a ti helyzetetekre, egyben a ti helytállásotokra is asszociálni e városban. Ebben a városban, amelyben 2005 tavaszán anonim röpirat született és terjedt, az erdélyi kört gyalázva. Azok írták ezt, akik – bizonyára kisebbségben-, teljes szellemi-lelki ürességükben, de elvi egyetértésben az ország megannyi helységének lakosával – 2004. december 5-én kitagadták, pofon ütötték a testvért, anya a gyermekét, gyermek az anyját, „*az erdélyieket tőlök eltaszították, nem tartották ő atyjokfiainak és ő véreknek*”, ezzel megtagadták az emberre vonatkozó ősi erkölcsi parancsokat. Elsősorban nekik kell, két évvel a történetek után is újra és újra elmondanunk, hogy valójában erről szólt az a bizonyos népszavazás, és nem a kifogásként, ködösítésként felhozott közjogi, meg gazdasági szempontokról. Azoknak

fordítottak hátat, akik most tanácstalanul kérdik: hol a mi hazánk, hiszen az egységes román nemzetállam kiközösít minket magából, a mienknek érzett magyar haza pedig, melyből a történelem szakított ki, kitagadott minket. Csak az nem érezte át ezt, annak volt füle Gyurcsány hazugságaira, kinek számára ismeretlen fogalommá vált a nemzet, a haza, a felebaráti szeretet, emberi szolidaritás. Akik vakon helyezték a szűk pártpolitikai szempontokat a nemzet érdeke fölé, megtagadva ezzel magát az embert, mindazt, ami az élővilág többi része fölé emel minket. Ezen a szinten aztán mindahányszor vakon szavaznak saját elemi érdekeik ellen, és ennek isszák a levét, most és a következő ki tudja hány évben. Isszák materiális levét, a keserű poharat teljes mélységében viszont mi ürítjük ki.

Sokat töprengtem, mit is tanácsolhatnék nektek, bármelyik tagszervezetünknek, Magyarország erdélyi lelkű magyarjainak, mit lehetne tenni ebben a helyzetben. Emlékeztetni szeretnék az EKOSZ alapszabálya 5.a. pontjára: *„Az EKOSZ tagszervezeteibe tömörült áttelepült erdélyiek, mint a változatlanul erős erdélyi magyar nemzettudat hordozói, kötelességükből eredő céljuknak tekintik az anyaország segítségére lenni a magyar öntudat erősítésében...”* Leírni, kimondani könnyű ezt, annál nehezebb a cselekvés. Hiszen Jónás is nemhiába menekült a lehetetlen feladat elől, prédikálni az istentagadó Ninivének, megtéríteni azt, akinek agya átprogramozott, lelkét meg rég megrontották!

Aztán jött az értesítés, a meghívó a Bocskai-szobor avatására, annak az évszázados, programot adó idézetnek jegyében, ami t. k. a mi egész itteni szerepvállalásunk összefoglalója. És ebből rá kellett döbennem, hogy nem szorultok ti semmilyen tanácsra, megtaláltátok a helyes utat, és ezen haladtok előre, biztos léptekkel. Mert ha nagy fejedelmünk intelmeit a Magyar Ország Hívek megtagadták is, mi erdélyiek, 86 év idegen fejedelemsége alatt, Magyarországtól egy percre el nem szakadtunk. Ha nem tettük ezt odaát, nem tesszük itt sem, ahol és amikor a magyarországiak szakadnak el Magyarországtól. Ezért e szoborállítás aktualitásainak sorában ezt kellett elsőként megemlítenem, december 5. második évfordulóját.

De talán nem lesz haszontalan, fokozza majd erőtet, kitartásotokat, ha néhány szóval felemlítem helyzetünk bizonyos vonatkozásait, és ebből adódó feladatainkat, lehetőségeinket. Ugyanis viharos történelmünk során soha nem forgácsolódtunk szét ennyire. Szétforgácsolódtunk mindenekelőtt idegen népek tengerében, ahol a magyarság-szigeteket folyamatosan omlasztja azok természetes tengerjárása, méginkább a nemzeti intolerancia. Emellett folyamatos tanúi és elszenvetői vagyunk a belső, társadalmi szórványosodásnak, ami látszólag ellenérdekelt csoportokra bont, szembefordít minket egymással, mint ahogy történt ez december 5. kapcsán. Ennek felismerése, a Nagyatádon történtek nyomán íródott meg lapunk 2005. márciusi vezércikke (Látlet

Nagyatád módra), melyben kimondtuk azt, amit ma már annyian tisztán látnak: „*az MSZP és az SZDSZ közös eszköze, Gyurcsány, a viszálykodás istennőjének, a sötétség leányának, a nyomorúság, hazugság, igazágtalanság anyjának, Erisznek közénk dobott almája*”. Így aztán, napjaink történései nyomán, nehezen tudjuk elhessegetni magunktól a gondolatot, hogy – ha napjaink nem is - de éveink meg vannak számlálva, és néhány emberöltőn belül beteljesedik rajtunk a herderi jóslat. Élő tanúi vagyunk annak, ahogy -Tompá Mihály szavával élve - „széthull nemzetünk”.

A jelen idő használatát át kell vennünk a költőtől, ez ugyanis nem egy kész, befejezett dolgot jelent be, hanem egy folyamatot, ami elkezdődött, de amit meg lehet állítani, vissza lehet fordítani. Továbbá hasznos azt is számba venni, hogy Tompa nem szociológiai értelemben vett széthullásra gondolt, hanem elsősorban erkölcsi szétzúllásra. Ha elgondoljuk, hogy ez a sikoly több mint másfél évszázaddal előbb hangzott el és még mindig nem hulltunk szét, akkor bizakodók is lehetünk, de tény az is, hogy az erkölcsi szétzúllás talán soha nem volt annyira lélekközeli, mint éppen napjainkban. És ennek a felismerése világít rá igazából a gyurcsányizmusnak mondott jelenség feneketlen mélységére, annak az örvénynek a feneketlen mélységére, ami a mélybe ránthatja nemzetünket.

A gyurcsányizmus minden jel szerint napjaink magyar fertőző betegségévé vált, ami a magyarországi embereknek a kádári AIDS-vírus által lerombolt immunhiányos állapotában, és a globalizmus televény talaján akadálytalanul terjed és pusztít. Ebben a helyzetben az áttelepült erdélyiek szerepe mindenképp felértékelődik, hiszen mi immunisak maradtunk a vírussal szemben. Hiszen mi már 2004. december 5. estéjén leírtuk, hogy ezek után ez az alak hitelét előttünk végleg elvesztette, bármit is mond, vagy tesz a jövőben, hogy „*a gonosz diadalát üli, globális hatalmú urainak parancsát sikerrel teljesítette, bebizonyította, hogy továbbra is ura szívünknek és eszünknek*”. De nem az erdélyi emberek szívének és lelkének, mert mi kimondtuk a gonosz nevét, rajtunk nincs már hatalma. Mi Trianont eszmélésünk óta, ébren és álmainkban, naponta megszenvedjük, így aztán a nyurga kurafi hiába is lejt előttünk csábtáncát, őt már jól ismerjük, a 86 év tapasztalatával lelkünkben. Ennek a tapasztalatnak a birtokában látjuk, hogyan szorulunk ki az élet minden területéről. Mert látjuk, hogy „konvergencia” címén és ürügyén, egy új gazdasági-társadalmi egyensúly kimunkálása folyik, a minden eddigit meghaladó egyenlőtlenségek stabilizálásával, saját gazdasági és főleg politikai monopóliumaik stabilizálásával, ahol aztán politikai ellenzék többé nem rúghat labdába (kivéve persze a saját tenyészetű, Ibolya-szagú **u.n.** ellenzéket), az új, gyurcsányi idők demokráciájának jegyében. Ehhez persze a tisztán látókat meg kell venni kilóra vagy el kell lehetetleníteni, a külhoni magyarokat meg egyszer s mindenkorra el kell tüntetni. Ezért volt december 5., ezért kellett becsukni a

HTMH, a Teleki Intézet, az Illyés-és Apáczai közalapítvány kapuit. És mivel ez a folyamat még nem ért véget, a győzelem még távolról sem teljes, a folyamat tehetséges és elkötelezett vezére küldetését nem fejezte még be, így a Gyurcsány lemondását, az MSZP megtisztulását, vezérváltását taglaló spekulációk is alaptalanok.

Sajnos (számukra sajnós), hogy –egyebek közt - itt vagyunk mi is, látók a vakok meg a félszeműek között, akik kötelességünknek érezzük a szemek nyitogatását. Például így, nagyatádi erdélyi magyarok módjára, túllépve a verbalitás haszontalanságain, az évszázados példaképnek, a nemzeti összetartozásnak, a leszakítottakkal való törődés erkölcsi parancsának materiális megjelenítésével és odaállításával az elbutítottak, a lelkiileg megnyomorítottak, a vegetatív létre szorítottak elé, hogy kikerülhetetlenül és naponta emlékeztessen mindenkit e városban, de talán leginkább a fogékony, romlatlan fiatalokat Bocskai erkölcsi törvényére, *az egymás között való szép egyezségre*, vagy Kant szavaival: *a csillagos égre felettünk, és az erkölcsi törvényre bennünk*. Íme második, napi politikai és erkölcsi aktualitásunk.

Ugyanakkor egy hatalmas felkiáltó jel is ez a szobor, arra int, hogy mára a nemzet fizikai megmaradása lett a legégetőbb sorskérdés. Ehhez szorosan kapcsolódik a szoboravatás időszerűségének harmadik pontja. Úgy gondolom, hogy '56 félévszázados évfordulóján az akkori nemzeti felmozdulás és emberi-nemzeti szolidaritás példaképének is emeltétek, ennek nyomán a szolidaritás példaképének a határon kívüli magyarsággal. Aminek ma, az EU tagjaként az a tény ad kiemelt jelentőséget, hogy Magyarország igazán csak akkor foglalhatna helyet egyenes derékkal és emelt fővel Európában, ha nemzetként, a határon túli magyar közösségekkel együtt lépett volna oda be. Arról nem is szólva, hogy ezzel jelentős mértékben nőtt volna Magyarország EU-ban megjeleníthető politikai súlya. (Lám, Románia mennyire tisztában van ezzel, amikor belépését az EU-ba a világ románjainak magához ölelésével köszönti, ezzel várhatóan egy biológiai, gazdasági és morális vonatkozásokban egyaránt felfrissülő és megerősödő közösség találja meg új, kontinentális kereteit). Ezzel szemben Magyarország feladta gyökereit, külső védvonalait és emberi-nemzeti tartását, amikor lemondott a Kárpát-medencében élő magyarok politikai integrációjáról. Így jutottunk el oda, hogy ma már bárki szembeköphet minket és Európa büntetlenül ránk öntheti szemetét. Ne csodálkozzunk rajta, ha pöcegödörnek tekintenek minket, ha egyszer Gyurcsány pöcegödört csinált Szent István maradék országából!

A távolabbi következmény pedig, ami reális lehetőségként rémlik fel: (ceterum censeo) - a peremmagyarság eltűnése. Márpedig –és ezt sok éve hangoztatjuk - ha elvesznek a leszakított magyarok, ha elvész az erdélyi magyarság, elvész az összmagyarság is! Így aztán fizikai és erkölcsi megmaradásunk aktuális ütközeteit Budapest terein, utcáin épp úgy meg kell

vívni, akárcsak a peremeken. Mindinkább a magyarság peremvidékein, ahova, mint Bethlen Gábor és Bocskai István idejében, visszavonult és többnyire tisztán húzza meg magát a magyar erkölcs és szellem. Ahol ma élethalálharcát vívja a többség izzó gyűlöletével az anyaország által magára hagyott magyar. Kétlem ugyanis, hogy a magyar állampolgársággal rendelkező erdélyi magyarok jogát a véleménynyilvánításra ugyanígy meg lehetne tagadni, mint ahogy ma megtagadják. Kétlem, hogy Bocsan rektor a magyar állampolgársággal és elkötelezett hátországgal rendelkező kolozsvári magyarokkal is meg merte volna tenni ugyanezt, amit így könnyedén megtett, EU-s tagságuk küszöbén. Mert jól látja azt, amit a mi mai gazdáink nem akarnak látni (vagy nagyon is jól látnak): az EU-nak minket nincs ideje meghallgatni és megérteni, őket meg nincs ideje megvizsgálni és meginteni. (Szász I.T.) Ezért aztán akár az EU urainak is figyelmébe ajánlhatnánk e szobor üzenetét, az odafigyelés kötelességét, de méginkább mindazon politikusainknak - gyakorlatilag az egész magyar parlamentnek -, akik az EU kiméréival áztatják a szent együgyűeket, miközben lemondunk saját erőinkről, lehetőségeinkről.

És a harcot persze meg kell vívni az anyaország peremein is, Nagyatádon és Komlón, Vecsésen és Győrben, Szekszárdon és Mezőberényben, az EKOSZ 23 tagszervezete mindenikében. Nekünk, az anyaország peremeire szorultaknak is, akik ezernyi okból fizikailag kiszakadtunk erdélyi magyar nemzetközösségünkől, meg kell próbálnunk talán még haszonra is fordítani a távozásunkkal okozott kárt. A mi szervezeteink, és tagjaink mindenike személyében is - kihasználva helyzetünk sajátos voltát - kapocsként kell, hogy szerepeljen e küzdelem helyszínei között. Erre a kötelességre inti e szobor a Magyarországra szakadt valamennyi erdélyi magyart!

Végezetül – de mindenekelőtt - példaértékűnek kell mondanom e szoborállításnak az adventre, a várakozás idejére történt időzítését. Advent aranyvasárnapján a remény üzenetét próbáljuk kihallani lelkünkéből. Két évvel 2004 decemberének sötét éjjele után, amikor napjaink aktuális gonosza először mutatkozott meg előttünk teljes mélységében, most, 2006 adventjén, amikor a gonosz pozíciói megdönthetetlennek látszanak, nehéz a reményről szólni. Ezért Illyés Gyula szavait találok most mindenekelőtt megszívlelendőnek: a reményhez nem elég a hit, bátorság is kell hozzá. Bátorság a szembenézéshez és a cselekvéshez, amúgy, Bocskai-módra. Mert tudnunk kell: Teremtőnk, mintegy maga mellé emelve az embert, értelmet és szabad akaratot adott nekünk, ezzel egyben felelősséget is ruházott ránk, hogy átlátva a gonosz praktikáin, tegyünk is ellene. Ezért imánk nem az ember passzív csodavárását tartalmazza, hanem hitünk megerősítését saját erőinkben és a cselekvésben. Ahogy ti tettétek. Köszönöm.

K. P.

(A szöveg egyes részeihez felhasználtam Veress Zoltánnak az EKE Mint oldott kéve c. könyve előszavában foglalt gondolatait, szófordulatait. K. P.)

36.

2016. december

100

Megállásra, számvetésre, mérlegkészítésre intenek életünk kerek számai. Életünk –megkockáztatom: kedves - részévé vált lapunk eme kerek évfordulója is ezt teszi velünk, szerkesztőkkel és szerzőkkel. Talán megbocsátanak hát kedves olvasóink, ha ünnepi számunk bevezető blokkját magunkra szánjuk. Eközben is, szüntelenül, önökre gondolva.

Mindenekelőtt kiállásra szólít olvasóink elé az alkalom: jól végeztük vajon dolgunkat, segítettük-e őket az élet, sorsunk, magyar sorsunk nehéz útjain, az általuk, mindannyiunk által cipelt átalvetők súlyát sikerült-e valamelyest enyhíteni, vagy újabb nehézségekkel, gondokkal, keserűségekkel tetéztük azt? Egyáltalán: fogyasztható szellemi-lelki eledelt szolgáltunk-e fel az önök asztalára, avagy emészthetetlen kotyvalékot? A kétely mázsás súllyal nehezedik a szerkesztő lelkére. Értelmét látja ugyanis erőfeszítéseinek a pozitív visszajelzések nyomán, majd dobna mindent sutba, amikor a legváratlanabb helyekről kap pofonokat, a teljes érdektelenség megnyilvánulásait. De hiszen tudjuk: *„Aki dudás akar lenni, /Pokolra kell annak menni/, Ott kell annak megtanulni, / Hogyan kell a dudát fújni... “* Hát kérem, tanultuk, tanulgattuk, és talán pokolra sem kellett azért menni - na jó, néha, egy kicsit...

Igazán pokoli viszont a gondolat, lassan már valóság, napi tapasztalat, hogy szemünk láttára szorul vissza, és nagyon úgy néz ki, valamikor meg is szűnik a Gutenberg-galaxis, egész nyomtatott világunk, felmérhetetlenül súlyos következményekkel ember-voltunkra. (Szomorú jelenség: némelyek már dobálják is ki könyvtárunk vaskos köteteit, mint feleslegessé vált, porfogó szemetet.) Köreinkben is felmerült: értelmetlen kinyomtatnunk lapunkat, hiábavaló dolog nyomdára, postázásra költeni, hiszen a neten bárki elolvashatja. Bárki? Bárhol? Nos, nem tudom, hogyan lesz 20-30-50 év múltán, de nekünk most van mondanivalónk, most vannak olvasóink, most várják a lapot Erdélyben vagy bárhol, olyanok, kiknek idegen világ a számítógép, a bármikor semmivé válható virtuális tér, ezért igénylik a megszokottat, a kézzel/kézben foghatót,

annak konkrét és átvitt értelmében is. (Azért a realitásokkal, a praktikummal számolva lapunkat a neten is elérhetővé tesszük.)

Szólnom kellene itt sok mindenről, amit kifejteni fontos, de igencsak hosszadalmas lenne, maradjunk csupán néhány címszónál:

- legelsőként köszönetnyilvánítás szerzőknek és támogatóknak – nevük ott áll minden írás elején-végén, meg a támogatói listában -, az EKOSZ elnökének, aki fáradhatatlanul dolgozik az anyagiak előteremtésén;

- a kiharcolt, sokak által méltatott színvonal bizony a lapban meghatározó szereppel bíró, 26 éven át kitartó, minden juttatás nélkül, áldozatkészen dolgozó munkatársaink érdeme (vajon rajtunk kívül létezik-e még olyan lap, amely kizárólag „társadalmi munka“ eredménye?);

- a magától értetődő és –reméljük - lapunkból kisugárzó keresztény szellemiség és politikai elkötelezettség nemzeti érdekeink védelmében és az egységes magyarságeszme jegyében;

- a másodközlések odiumának felvállalása a tájékoztatás érdekében (anyaország és Erdély között, oda-vissza); *

- lapunk ismertségének behatárolt volta, szoros kapcsolatban az anyagiak parancsolta belterjességgel; aztán az örök dilemma: elitlapot eredményező igényes színvonal, versus könnyedebb, szellősebb, befogadhatóbb, de igénytelenebb lapvezetés; ezzel kapcsolatosan: konfliktusvállalás, kényszerű, fájdalmas megbántások, jóakarató, nemes érzelmektől vezérelt, de a színvonalat el nem érő anyagok visszautasítása, vagy közlésre igencsak érdemes, de aktualitáshoz nem kötött írások kényszerű parkolópályán tartása;

- végezetül talán a legsúlyosabb, az állandóan kísértő, időnként éppenséggel lefegyverző kétely: van-e értelme, haszna, eredménye a munkának?

Lám, ezzel kezdtem, és ide térek vissza. De hát akkor mi hajtja a szerkesztőt számról számra? Egyszerűen talán amit a csíki székely mondott Brassóban, a döglött lovát szemlélő rendőrnek (Átalvető, 14. szám): -Tudja biztos úr, hogy ez a ló még Sepsiszentgyörgyön megdöglött? –Akkor mi hozta idáig? - Hát a svung!

Hogy esetünkben mi ez a svung? Olvasóink bizonyára jól tudják, érzik, Erdélyben mindenképpen. Ahol minden pusztító szándék dacára él még lovunk, miközben hátán az idegen ostor csattog szüntelenül, menni kell hát előre. Így

aztán a mi saját kis lovunk is, reszkető inakkal, de húzza a szekeret. Ennek jegyében tettük és tesszük dolgunkat, és fújjuk a dudát tovább. Hogy meddig? Amíg és ahogyan esendő emberi voltunk engedi. A többit úgy hívják: *kegyelem*.

Hittel és reménnyel teli, áldott, boldog ünnepeket kívánok minannyiunknak, szerkesztőtársaim és szerzőink nevében is

Kövesdy Pál, az Átalvető főszerkesztője (vagy ahogy megszokhatták: K.P.)

*Kilenc év múltán egy idézet a 2020-as főszerkesztő-váltás utáni, két (kettő) lapszámot szerkeztő új gazda tollából: „*Az ne tévesszen meg senkit, hogy K. P. 27 éven át elszerkesztgette a lapot innen-onnan összelopkodott anyagokból.*“ Hát, ilyen a világ, ilyen az élet...

37.

2017. június, 102. sz.

A székely szabadság napjára

*Előbb a hegyi kápolnáig,
aztán a falu templomáig,
kéttorony örök irányáig,
hollóéveken által máig,
néha Nagyenyed zárkájáig,
Don-kanyarig, Szibériáig,
s vissza az alvadt városokba,
meghagyott kicsi otthonokba,
rongyszóttas-tiszta tájromokba,
vissza a hajnal-vereckéken,
tűzön-vizen keresztül épen,
mert nem test szerint, csak egy képen,
de makacsul, de mindenképpen,
keresztülszületve egy házon,
keresztülszármazva egy népen,
Uram, nem a te táncod tépem,
nem a gonosznak táncát lépem,
hinni egyedül is hihettem,
de ha már így lett – néped lettem...*

(Keresztalja)

Lászlóffy Aladár erdélyi költő sorai ezek, melyeket jelképeességükben fontosnak és ugyancsak az alkalomhoz, a Székely Szabadás napjához illőnek érzek. Ez alkalomból, itt és most, megható számomra szólni, hiszen gyermek- és fiatalkorom, egyetemista éveim kötődnek a Székely vértanúk emlékművéhez, melyet az 1854. márciusi 10-én a marsovásárhelyi postaréten kivégzett *Bágyi Török János, Martonosi Gálfi Mihály, Nagyvárad Horváth Károly, Benedek Dániel és Bertalan László* emlékére emeltek 1875-ben, és amely kiinduló pontjává és központi helyszínévé vált a Székely Szabadság-napi megemlékezéseknek.

Bizonyára igaz, megrendítő erejű beszédek hangzottak el Marosvásárhelyen és annyi más helyen szűkebb és tágabb hazánkban. Igen, szólni kell mindenhol és mindenkor, hiszen az ordaseszmék generálta intolerancia, a vesztünkre törő nagyromán nemzetpolitika célja a romániai magyarság egészének, kiemelten a legkeményebb magnak, a székelységnek a felszámolása. Így aztán elmondhatjuk, hogy a székely szabadság napja egyben az egész magyarság napja, a szabadság napja pedig – fentiekből következően - az élet napja.

Élet, emberi sors, jövő, jövőkép, remény... Életünket, gyermekeink jövőjét féltve indultunk útnak sok évvel ezelőtt, hogy a sors *hollóéveken által, előbb a hegyi kápolnáig, néha Nagyenyed zárkájáig, de tűzön-vízen keresztül* (léleekben) *épen...* végül az anyaország (avagy a nagyvilág) valamely helységébe vezessen, hogy itt *makacsul, de mindenképpen, és soha nem a gonosznak táncát lépve* - népe lehessünk e népnek, e hazának. Megmaradva mindig magyarnak, csakazértis, (és további idézve a költőt) ha „*netán a sors mindent feléget,/ a lenti földön, fellegeken/ s a visszánövő rengetegen...*

Ezért aztán számunkra a szabadság napja emlékezést jelent a szabadság hiányára, lelkünk talán legérzékenyebb részét jelentő nemzeti létünk veszélyeztetésére, a tudatunkban és tudatalattiban szüntelenül meglévő és a szabad légvételt lehetetlenné tévő megkülönböztettség állapotára.

Itt, az anyaországban – szerencsére- nem kell ezt senkinek éreznie, és veszélyérzet sem kell senkit nyomasszon. Ennek megfelelő a mi szubjektív életérzésünk, hiszen biztonságos országban, konszolidált körülmények között

élünk, naponta van részünk közös sikerélményekben, naponta van okunk büszkének lenni magyarságunkra, naponta önt el a szeretet érzése befogadó hazánk, népünk iránt. Szabadságérzetünket pedig csak növeli a tény, hogy érdemben tudunk tenni, ha csak kicsit is, népünkért, nemzetünkért, hazánkért.

De tényleg nincs veszélyhelyzet? Miniszterelnökünk évértékelőjében éppen ötöt is felsorolt közülük. Engedtessek meg nekem ezek mellett további kettőt is említenem.

Az elsővel kapcsolatban Eperjes Károly hasonlatát idézném: olyanok vagyunk mi magyarok, mint egy szelet kenyér, melynek héját a peremmagyarság, a leszakítottak, súlyánál fogva kiemelten a székelység jelenti. Amennyiben e héj leválna, elpusztulna, vajon mi lesz a kenyérbél sorsa?

A második éppenséggel e kenyérbél állapotával, honi viszonyainkkal függ össze. A sok vérlázító, hazug, gyűlölet-generálta napi megnyilvánulás mellett talán még kétségbeejtőbb a vakság, ostoba önteltség meg a gyávaság szülte feladása, megtagadása értékeinknek és lehetőségeinknek, a „merjünk kicsik lenni“ megmondóemberi hangoztatása és a „merjünk nagyok lenni“ zsigeri elvetése. Csak egyetlen napi példáját említem ennek, az olimpia megtorpedózását, ellehetetlenítését, a politikai szembenállás jegyében és a politikai haszonszerzés reményében. Pusztuljon inkább minden, csak ne teljesüljön a gyűlölt személyek (esetünkben: a magyarság zömének) álma. Ne legyen tehát olimpia, és világkiállítás, és most újra: ne legyen Paks II. sem. És milyen kár, hogy van Országház, és Vajdahunyad vára, és Hősök tere, és Halászbástya, és Várbazár, és Operaház, és Vígadó, és Tudományos Akadémia, pedig milyen jól el lehetne gáncsolni ezek létrejöttét is, némi lélegeztetőgépek jegyében! De még nagyobb kár, hogy van még nemzettudat a Kárpát-medencében, és van „Isten áldd meg a magyart“- himuszunkban, alkotmányunk preambulumban, és ó rettenet: az emberek szívében! Hogy a magyar lélek és szellem összekapcsolódik, a marosvásárhelyi és aradi emlékműtől Farkaslakán és Csíksomlyón át Clevelandig és Ausztráliáig. Ez aztán a lélegeztetőgép, és ami a legfontosabb: kikapcsolhatatlan! Valóban fájdalmas tény ez sokaknak.

Talán nincs még egy nép, mely ennyire rabja lenne saját lelki nyomorúságának, kötöttségének-sötétségének. Hogyan jutottunk idáig? Történelmi távlatokra kell emlékeztetsek: egy európai – akár nagyhatalomnak

is mondható - Magyarország emléke áll előttünk, majd a Mátyás királyunk által megnyert utolsó győztes háborúkat követően az évszázadok vérzivatarra, meg az idegen népek következményes terjeszkedése nyomán a mai kis, zsugor-
anyaország képe.

Lassan közel egy évszázada lesz, hogy megtörtént a soha el nem fogadható tragédia, az alattomos gyilkossági kísérlet Trianonban. Ami fokozatosan, de végzetesen megtörte a magyar lelkeket, és - látszólag – felemelte a románságét, beteljesítve álmaikat. A valóságban viszont egy lázálom kezdetét jelentette, amit úgy hívunk: trianoni pszichózis. Psychózis itt és ott egyaránt, téveszmék, hazugságözőn, gyűlölet itt és ott, kívülről és belülről, egyként a magyar, a magyar ember, a magyar lélek iránt. Márpedig a gyűlölet rabságot jelent, lelkünk démonainak rabláncát. Ideát saját hazánk, népünk folyamatos elárulását-kiárusítását, az idegen érdekeknek megfelelni akarás kényszerét, értékeink tagadását, kigúnyolását, mindenfajta kitárulkozás elgáncsolását. Odaát a román politikum és néplélek szűnni nem akaró rettegését, meggátolva minden kibontakozást, együttélést. Egy normális, emberi életet. E psychózisnak megfelelően addig nem tekinthetünk véglegesnek a szerzeményt, amíg csak magyar ember - legfőképpen a legkeményebb, a székely magyar - él Erdélyben. De lelkük mélyén talán az a mély hit is ott rejtőzik, miszerint a végső biztosítékot számukra az összmagyarság eltűnése jelentené. Íme az intolerancia, minden magyar nemzeti megnyilvánulás és jelkép elfogadhatatlanságának oka és magyarázata. Íme a minket nyomorító két beteg oldal összeborulásainak, összakacsintásainak, a Kempinszki-beli koccintásoknak eszmei-lelki háttere.

De lépjünk túl külső és belső elleneink tettein és szándékain, és tegyük fel a kérdést: vajon saját aklunkon belül, itt és ott, az anyaországban és Erdélyben, hogyan is állunk - na nem a szabadság formai – államszervezeti, jogi, politikai - feltételeivel, melyek jórészt megvalósultak itt (miközben folyamatos szabadságharcot kell vívnunk ezek megtartásáért Brüsszellel!), de alig-alig vagy egyáltalán nem, és mindig csak a pillanatnyi politikai konstelláció függvényében odaát. Hogyan állunk viszont a szabadság legbenső, lelki összetevőit illetően? Ennek elemzésére természetesen nem vállalkozhatok, csupán emlékeztetek romániai politikai képviselőtünk immár több évtizedes megalkuvásaira, megannyi erdélyi magyar ember gerincének napi

roppanásaira, a napi sunyításokra, a fejek lehorgasztására, vagy – ami még rosszabb – a megszokásra, az elfáradásra, a beletörődésre. Melyek fényében annál inkább felértékelődik a Székely Szabadság Napjának kemény kiállást kifejező gesztusa.

És hogyan állunk a lelki tartás, bátorság kérdésével saját, nemzetinek mondott-tudott köreinkben? Szabadok vagyunk-e lélekben, legalább a székely-magyar szabadság napján, vagy lelkünk *nagyenyed-zárkáinak* foglyai vagyunk, *holló-évek* után ma is, és folyton-folyvást *visszanő éltünk kísértő sötét rengetege?* Mert az élet egyik alapfeltétele ugyan az alkalmazkodás, de van egy pont, amit nem léphetünk át soha önfeladás, lelki szabadságunk feladása nélkül.

Érdemes hát végiggondolni, mit is jelent a székely szabadság napja. Jelenti mindenekelőtt a székelyföldi autonómiaigény kinyilvánítását. Tágabb értelemben jelenti a szabad élethez, a nemzeti léthez való jog kinyilvánítását. Jelenti a küzdelmet a megalázások sora, a kiszolgáltatottság, a törvénytelen ségek, a kisebb-nagyobb „Surgylánok-Fuszulánok“ folyamatos és vérlázító ténykedése ellen. Küzdelmet a magyar élet feltételeinek kivívására, ami elválaszthatatlan a megbomlott agyak gyógyításától, egy valódi együttélés anyagi és lelki feltételeinek megteremtésétől. Ami viszont - be kell látnunk - a dolgok jelen állása szerint legalábbis - utópia, szivárványos álom. Itt és ott egyaránt. De nem álom, hanem parancsoló szükségesség a belső erők, a magyar életerő éltetése, erősítése, ennek megfelelően azon erők támogatása, melyek kivezető utat mutatnak és köveznek ki. Parancsoló szükségesség magyar gyermekek világrahozatala és magyarként való felnevelése. Parancsolóan szükséges a magyar kultúrának és erkölcsnek megfelelő életvitel, itt és ott, egyaránt. Szilárd, egyenes lelkek és tettek. Leküzdése minden, ezzel ellentétes tragikus jelenségnek, kishitűségnek, tévhiteknek és téveszméknek, megalkuvásoknak, az életöszton feladásának. Éltető közegünk, a kenyér belében és héjában egyaránt. Aztán jönnek majd - mert jönniük kell - kedvezőbb, szebb napoknak is, csak legyünk készek a fogadásukra!

Szabadság és lélek összefüggéséről szóltam. Hadd forduljak hát befejezésként is egy költőhöz, jelesül Berzsenyihez: *Nem sokaság, hanem Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat.* Ami napjainkra valahogy így módosul: *lélekkel teli szabad magyarok sokasága tesz csuda dolgokat.*

Elhangzott 2017. március 11-én, az EKOSZ közgyűlésén Pakson. A szerző hotvallásként írta és ajánlotta fel az EKOSZ részére, miután előző napon Az EMTE részéről elutasításra került. K. P.

Fenti írásra reagált Szabó István Sarkadról

Amit mondtál a Székely Szabadság okán, mély, igen mély. A trianoni pszichózis igen jó leírását kapjuk Kocsis István Meztelen igazság c. könyvében. Ez a pszichózis maffiásan működik. El kell tüntetni a tanúkat, a legutolsót is! Mert ameddig három magyar él a Földön, addig biztosan emlegetik Trianont. Addig Trianon „él”.

A gyűlöletük? Igen, ők, a haszonélvezők, az orgazdák gyűlölnék minket - mi más tehetnének? A gyűlölet egyfajta reakció, majdnem azt mondtam, nemzeti ipar, oxigén vagy drog ezeknél. Ebben lelnek létük lényegére. Éjjel-nappal, nemzeti ünnepeiken kénytelenek minket gyűlölni, mert csak így tudják értelmezni, valami koordináta-rendszerbe elhelyezni magukat. „Nem adhatok mást, csak mi lényegem” - mondja Lucifer elvtárs.

Ez a gyűlölet egy átok: nincs vasárnapjuk, karácsonyuk, egyetlen szabad hétköznapjuk, keresztelőjük, temetésük, menyegzőjük, meghitt szerelmi együttlétük sem, mert mi magyarok ott magasodunk lelkük (?) legmélyén, mint Dózsa a tüzes trónuson. Az Egy mondat a zsarnokságról Trianonra is érvényes. Tán mert mindkettő zsarnokság. A börtönőr is rab, csak a rács másik oldalán.

Kommentálom magam

(Utólagos gondolatok, kérdőjelek. Sötétség.)

*... hazám, boldogtalan Európa,
ha túléled a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretetet és a Békét? (Szabó Lőrinc)*

Árnyékra vetődtem. Lelkesült voltam és reménykedő, a Székely Szabadság Napjának erdélyi kezdeményezőit csodáló és a marosvásárhelyi ünnepségen nagy, lelkes tömeget vizionáló, meg az eseményt ideát ünnepelni szándékozók elismeréssel illető naiv lélek. Félve vallom be: balek. Önminősítésem alighanem találó, a közbeni-utáni események tükrében. De vegyük sorra. És ha már a beszéden végigvonul az „itt és ott”, legyen ez így e „kommentárban” is.

Tehát ideát: a beszédem írására engem felkérő, saját akolbeli személyek, szembesülve annak tartalmával, megtagadták azt, elhatárolódtak tőle (így került aztán felolvasásra másnap, az EKOSZ közgyűlésén.) Indoklásuk: a beszéd politikai jellegű, márpedig „*mi nem politizálunk*”. (Másnap lemondtam az EMTE tiszteletbeli elnöki funkciójáról, bő három év múlva pedig – ennek nyomán – erkölcsileg méltatlanná lettem nyilvánítva az Átalvető főszerkesztői posztjára. Az EKOSZ elnökének (Sz. S.) utólagos szavaival a

magyarázat: egy paksi rendezvény kapcsán, egy jelentéktelen helyi aktuálpolitikai nézetkülönbség miatt..)

Volt már ilyen: „*Nem csatlakozunk az EKOSZ-hoz, mert az politizál.*”. És tessék, most ismét belefutottam fejjel e betonfalba, és szédülten találgatom, a magam sajtó agya, vagy e fal a sötétebb. Szomorúan kell konstatálnom, hogy a magunk, az EKOSZ álláspontjának ismételt taglalása, magyarázása szabadon átjárható, szellős fejekhez szólt, így aztán az egyik fülön be, a másikon – akadálytalanul - ki.

Dőreségem újabb bizonyítékeként újra és konokul elmondom: minden, a közért, hazánkért, nemzetünkért folytatott legcsekélyebb ténykedés, de ennek szándéka is: politika. „*A politika kifejezés az ókori görög polisz névből ered. A politika szó eredeti jelentése: közélet, ebben az értelemben tehát mindenki, aki részt vesz a közéletben, tevékeny (aktív) vagy tétlen (passzív) politikát folytat.*” (Wikipedia) Most akkor magyarázzam, hogy a mi személyes és közösségi sorsunk e közélet viszonyainak, folyamatainak, örvényléseinek része, következménye, nemegyszer áldozata!? (Szász I. Tas mondja: 1920. június 6. után megszületésünk is maga a politika.) Melynek hátat lehet fordítani a „lesz ami lesz”, meg az „utánunk az özönvíz” jegyében, avagy szavunkat, fejünket használva teszünk is valamit. (A dolog pikantériája, hogy nevezett személyek érdemben tesznek is, nem is keveset, sajnos ennek színét-ízét-lényegét a jelek szerint nem értik.)

Én viszont érteni vélem, hogy kedves barátaink fejében a pártpolitika sötét és felettébb gyanús mumusától való félelem, az attól való szemérmes tartózkodás, továbbá talán az elkötelezetteknek a „polkorrektek”, a „demokratikus erők” (egyre megy) általi megbélyegzése és e megbélyegzettség, az ügyünk iránti szolidaritás nemvállalása rejtőzik. Csak hát kedveseim, a világ már ezredévek óta úgy alakult, hogy a cselekvő egyének összeállnak, mert egyedül ugye nem lehet. A kialakult csoportok lehetnek civil szerveződések/szervezetek, ill. (amennyiben cselekvésre a szavazóktól felhatalmazást kapnak) pártok. A kettő közötti különbség jelentős, ennek taglalása szétfeszítené jelen írás kereteit, de ha már valaki odaállt valamelyikhez - civil szervezethez, vagy netán párthoz -, akkor illene rendelkeznie némi tájékozottsággal e tekintetben is.

E ponthoz érve talán érdemes megtennünk egy ide vágó lépést: akinek feje és némi mersze van, az el kell döntse, hogy a létező pártok közül van-e olyan, mely, ha nem is Grállovagok vegytiszta gyülekezete, de végül is hazánk, nemzetünk céljainak, érdekeinek, érzelmeinknek megfelelően teszi-e a dolgát. És ha talál ilyen, akkor mi a becsületes magatartás: a strucc-tempó, avagy a melléállás, színvallás? Vagy legalább a gondolkodás és gondolkodtatás, ne adj' Isten a szólás minderről!

És ha már szólás, akkor szóljunk arról is, hogy némely, civilnek mondott szervezetek a Szent Szabadság jegyében miképpen követelik a totális szabadságot. Hogy azt tehessenek (tanuljanak, tanítsanak!), amit csak akarnak, az élet minden területén, a „mindent szabad” jegyében aztán az emberek gátlás nélkül és büntetlenül egymás torkának eshetnek. Amit

magyar nyelvre lefordítva úgy nevezünk: anarchia, következményei pedig: káosz, felbomlás, megszűnés. Szabadon elfoglalható vákuum. Ezzel a főfogás tálalva is van.

Van tehát civil szervezet ilyen is, olyan is, a közéletben veszünk részt mindahányan, csakhogy némelyek hazánk, népünk érdekében, mások meg ellene. Mert végül is – mindenféle szofisztikált elemzés dacára - ez a helyzet lényege. Melybe nyakig süllyesztettek Soros NGO-i. Melyek ártalmatlanok, veszélyesek, a tönkretétel eszközei, ellenségeink ők a javából (és politizálnak ugye a javából), báránybőrként viselik magukon a „civil” és a „politikailag semleges” jelzőt. Akik pedig „nem politizálnak”, bizony ezek előtt teszik szabaddá a terepet.

Minderről és mindezekről tovább nem is óhajtok szólni, az olvasó úgylis eldönti e „fülemüle-pört”, és szól: „Kendtek elmehetnek”!

Megyek is tehát, odaátra. Oda, ahol március 10-én esett ugyan az eső, de – a távolmaradók okán - aligha karikára, és aligha Kossuth Lajos kalapjára: az eddigi tízezrek helyett 2-3 ezer résztvevője volt a rendezvénynek a mintegy 60 ezer magyart számláló Marosvásárhelyen. És ahol a központi kérdés, mint gondjaink-bajaink megoldásának reménye: a székely területi, és az országos személyi elvű autonómia igényének ismételt, tömeges, határozott kimondása - kellett volna legyen. Mit mondjak, a „23 millió román” nemigen rokkant bele e „tömeges” protestálásba. (Joggal vetheti most szememre bárki: kegyed miért nem volt ott? Igen, ott kellene legyünk, ilyen alkalmakkor és mindenkor! Életünk nagy és fájdalmas kérdőjele, felkiáltójele ez.)

Bizony torlódnak a kérdőjelek és felkiáltójelek. Mindenekelőtt az autonómiaprogramot illetően. Létezik ilyen egyáltalán? Ha nem is közmegegyezéssel elfogadva, de legalább elfogadhatóan megfogalmazva, leírva, megmagyarázva, és megértve! Szükségét érzi-e egyáltalán az edélyi magyar, érez-e belső késztetést iránta? Mert ha igen, akkor az annak hátat fordító RMDSZ-re miért szavaz következetesen 80 százalékuk? És az azt makacsul hirdető, követelő EMNP miért vált láthatatlanná a választói palettán? Vajon oly mértékű a ragaszkodás az RMDSZ-hez, hogy annak távollétével azonosulva a hívek tömege maga is otthon marad? Vagy egyszerűen csak kiábrándult mindenből is mindenből? Egyáltalán, elvárható-e a hétköznapi emberétől, hogy a mindenkit egyaránt nyomasztó megélhetési gondok, a horrorisztikus egészségügyi viszonyok közepette ezzel foglalkozzon? Azzal például, hogy mi történik a gyergyói, Árus Zsolt-féle autonómiamodellel, melyről fellebbenése óta nem hallani, és hogy miért nem állt mögé a Székely Nemzeti Tanács? Vagy azzal, hogy a dolgok (döntő szempont!) hogyan alakulnak a NER-ben (Nemzeti Együttműködés Rendszere.) De nem kellene vajon a dolgokat fejről a talpára állítani, és a politium szintjéről az autonómia ügyét levinni az emberek közé? Gondolok itt a rendtartó székely falu hagyományára, felélesztendő igényére, és – igen – gyakorlatára! De pislákol-e még az erdélyi magyarban a hosszú távú megmaradás reménye? Élteti-e őt még a magyar lélegeztetőgép, száll-e még rá „valahány csepp, annyi áldás”, legfőképpen gyermekáldás? És ha igen, otthon fog-e az maradni, vagy megy világgá, mint tettük mi anno, Csao okán?

Vígaszt jelent-e a tudat, hogy az erdélyi román is issza a (keserű) levét Nagyromániának, vígasztal-e az evidencia: ezt akartátok, hát megkaptátok!? A mindennapok szürke valósága, a „valahogy élni kell“ kényszere felfalja-e lassan az idegen többségnek odavetett énünk legjavát, felszívja-e magyar életerőnket, megtöri-e lelkünk ellenállását? És vajon meddig tart ki az anyaország támogatása, ha nem lesz annak céltárgya, az oda elvetett magnak termékeny, befogadó talaja? A nagyvilág pedig – óh te öngyilkos Európa! – tekint-e ránk valamikor megértéssel, ha benövi a templomot a vad rengeteg , vagy kisebb gondja is nagyobb lesz ennél, amikor majd magába roskad és kihúny ezredévnyi léte?!

Könyörgöm, segítsen valaki, nehogy csatlakoznom kelljen egy majdani közóhajhoz:
„Állítsátok meg a világot, ki akarok szállni!” Mert fekete lyuk van a helyén!

(2017, a fenti időpontot követően)

Decemberi lapszámunk – és az újesztendő - elé

Dr. Balog Zoltán (Klebersberg Kunó óta nem volt ilyen tiszta, melegszívű és emelkedett szellemiségű kultuszminiszterünk) mondta a minap, hogy a hit meghatározza egész kultúránkat. A kultúra pedig (folytatván a saját, eme szavak által indított gondolatsort) létrehozója, egyben keretadója teljes szellemi-anyagi környezetünknek-jólétünknek, avagy, aberráns esetben, a szellemi-anyagi torzulásoknak, elnyomorodásoknak, melyekkel bőven szolgál a történelem; kis túlzással: a történelem nem kis részben maga a torzult kultúrák számbavétele, Nérótól az inkvizíció, Hitleren-Sztálinon (nekünk kiemelten Ceausescun) keresztül korunk eszemenéséig.

De honnan fakad a hit, ami – ilyen vagy olyan, esetenként torz formában - végigkíséri a teljes emberi civilizációt az ősidőktől napjainkig? Nos, úgy gondolom, a hit nem más, mint emberi létünk lényegének - mondjuk ki, lelkünknek - evilági kapaszkodója, magyarázatkeresés a honnan hova, a miértnek, „mivégrék”, a „miértelmék” emberi ésszel megválaszolhatatlan kérdéseire. (Egy katolikus atya mondta nekem valaha, hogy a hit igencsak nehéz kérdés, hiszen a kételyek sora tolul fel a gondolkodó emberben mindegyre. Aztán úgy alakult, hogy rájöhöttem, néha megadatik egy ennél is hatalmasabb, stabilabb kapaszkodó: a *megérzése* valami bizonyosnak... Ami soha nem lehet téves, torz és vak, amibe a gonosznak nincs beleszólása.)

Eszemenést említettem. Első megközelítésben, a polkorrekthez agyosított tömegek kétségbeesítő megnyilvánulásait látva, találó kifejezésnek tűnik, hisz napjaink legfőbb gondja (Boros Imre nyomán) nem is a józan ész kibicsaklása, hanem annak teljes hiánya. Fel kell tennünk ugyanis a kérdést: létezik-e ma már egyáltalán európai civilizáció, kultúra? Mert ha annak létrehozóiról, az évszázados eredményekről, az emberi szellem zömmel Európában született teljesítményeiről, meg a hihetetlen véráldozatokról (magyar vonatkozásban leginkább) oly mértékben nem veszünk tudomást, hogy egy könnyed mozdulattal odadobjuk a megsemmisülésnek, akkor – legalább is e döntnökök számára - már nem létezik. Vagy nem is létezett. A költőt parafrázálva („Vörösre vált át nyugaton a kék” - l. alább): nem látják az ég vörösbe fordultát, hiszen a tiszta, kék eget sem látták soha. És a tükörbe is hiába néznek, onnan is önnön ürességük köszön vissza. A szubjektív értékeléstől függetlenül, tényként áll előttünk: a teremtett világ megóvásáért, fejlesztéséért kötelezettek átfordultak az ellentétes oldalra, dúlnak, gyűjtogatnak. A szakralitás ellenségeivé váltak. Ama szakralitásé, mely rendet teremt a rendtelenségben, a gondolat fennköltége, a zene, képzőművészet, irodalom eszközeivel többek között, ezzel a teremtés részévé téve alkotókat és befogadókat egyaránt. Amelyik maga a realitás, a biztos kapaszkodó. Az emberi történelemről tett fenti kijelentés pedig kiegészítendő azzal, hogy benne végigkövethető a jó és a rossz, a teremtő és a pusztító küzdelme, számtalan jelképben élénk tárva és tényekben materializálódva. Napjaink sorsfordító eseményeiben kristálytisztán tárul elénk mindez. Amikor a szél - Czako Gábor

szavaival – „nem északról fúj, nem is délről, hanem alulról, ha szabad így mondani, a pokolból.“

Immár közhely, hogy kulturális háború folyik, kultúrák közötti harc idejét éljük. Némi pontosítást azért igényel e kijelentés: itt az európai kultúrát hordozók küzdenek a kultúranélküliséggel, az európai kultúra ellenségeivel. Kontinentális és hazai vonatkozásban egyaránt. Utóbbiak, a „polkorrekt” (nyugodtan mondhatjuk, az anómiás) oldal pedig saját sírját ássa egy másik, igencsak létező, de idegen és kíméletlen, fanatizált kultúra korlátlan és kritikátlan befogadásával. Nyalják-falják azt, mígnem a gömböc ki nem pukkan. (Részletesen l. Apáti Bence írását a 16. o.-n.)

Számunkra a képlet egyszerű: ki kell ebből maradnunk, *Orbán Viktor* szavaival: a törésvonal innenső oldalán maradni. A legtöbbet talán épp ezzel tehetjük: megőrizni a magot a hó alatt, „*igazimnak sarjadásáig*” (Ady). Megőrizni magunkban a még létező szakralitást, vagy (sajnos, sok esetben) legalább annak maradványait.

Egy bekezdés erejéig érdemes talán elmélázni a sokak által folyamatosan feltett kérdés fölött: vajon mi állhat kontinensünk döntnökeinek fejében: kórosan rögzült téveszmék, avagy a gonosz tisztánlátása? Akaratlan, vak, ostoba végrehajtói, vagy (és ez lenne a második megközelítés) szándékos és tudatos, buzgó partnerei a rontásnak, *Coudenhove-Kalergi* (l. 18. old.) napjainkra *Sorosban* testet öltött és aktualizált ördögi tervének? (*Szász I. Tas* lapszámunkban - A megbocsáthatatlanról, 8. o. - frappáns módon zárja ki a bocsánatos tévedés, avagy az elmebaj lehetőségét: „*Tudják, hogy mit cselekednek, ami egyben azt is jelenti, hogy nincs számukra megbocsátás.*”) Akkor hát ki, mi áll mindeme megnyilvánulások mögött? Nos, a mögöttes háttérerők mibenlétéről és koncepciójáról ad remek tájékoztatót *Ádám Attila* írása (Magyar Idők, október 28.) Idézi *Peter Sutherland*, volt EU-biztos, jelenleg az ENSZ főtitkára migrációs külön-képviselőjének álláspontját, miszerint az **üzleti világ számára** (kiemelések tőlem – K.P.) „különösen kedves” az EU nyitott határainak megteremtésére irányuló politika. Nevezett személy a migráció akadálytalanná tétele érdekében azóta is, minden fórumon (beleértve a Szentszéket!) a nemzeti szuverenitás minél gyorsabb leépítését követeli, mert meggyőződése szerint a nemzeti szuverenitás egy illúzió, avagy az ő kifejezése szerint *shibboleth*, amit **el kell tüntetni**. A tisztségviselő által használt héber eredetű kifejezés jelöl minden olyan kulturális, tradicionális és vallási mintát, identitást, amely egyes embercsoportokat, nemzeteket egymástól megkülönböztet. Vessük ezt össze a ténnyel, hogy a kultúra hordozói a maguk sokszínűségében mindig is a nemzetek voltak, és máris összeáll a kép: jelenünk pusztító erőinek mibenléte, célja, sikerük esetén annak szörnyű következményei. A frontemberek pedig jól ismertek, úgyszintén a magukat eladott hitvány végrehajtók az EU Bizottságában és parlamentjében (élen Verhofstadt-al), meg Magyarország közéleti palettáján. Gazdáikat illetően el kell ugyanakkor mondanunk, hogy kontinensünk leigázása, gyarmatosítása nem pusztán az anyagi haszon kedvéért történik (Kiss István Balázs.) A hatalom megéléséhez szükség van u.i. a hatalom tudatára, a leigázottak megalázására is. Ördögi, de reális, a történelemben sorozatosan nyomon követhető jellemvonás.

Újabb bekezdést érdemel egy kis romániai kitérő is, annál inkább, mert (érdektelenség? ismerethiány? miatt) a politikai elemzésekben folyamatosan hátrább szorul a téma, ha egyáltalán megjelenik. Ismételten és reménykedve vetettük fel lapunk oldalain, hogy a közös veszedelem törvényszerűen közelebb kell(ene) hozza a román és magyar népet, ill. most a V4-ekhez a román államot. Két bökkenőt is látok ebben. Kétséges u.i., hogy odaát érzékelik-e a veszélyt, vagy huszadrangú fontosságúnak tekintik az egész kérdést. A köznép a téma idegensége, a mindennapokra (egyelőre!) közömbös volta miatt, a politikum meg talán egy eltérő perspektívából következően (l. alább.) A másik gond a román néplélek Trianon okozta torzulásával kapcsolatos, ami minden más szempontot mindannyiszor fölülírt. A következő, 2018-as év különösen súlyos, félelmetes lesz ránk nézve, tekintettel a nacionalista tömegőrület rettenetes emlékeire, és tekintettel arra, hogy a „nagy országegyesítés“ Magyarország szétszakítása révén történt, ami egy ismert lélektani jelenség, a saját vétkeknek a kárvallottra történő áthárítása folytán megbocsáthatatlan magyar bűn, így aztán a százéves évforduló a magyarfóbia csimborasszóját hozhatja. (Mire lapunk olvasóink kezébe kerül, talán már túl is leszünk egy idei, december 1-i főpróbán.) Nagy kérdés, a józan belátás fog-e valamilyen egyensúlyt teremteni a tömegek és a politikai vezetés megnyilvánulásaiban, vagy utóbbi ismét úszik majd a szennyes áradat hátán. Az úszómozdulatok egyébként folyamatosak, legújabbán a katalán kérdés apropóján csápolnak, ami tisztán előrelátható volt. Mindeközben Magyarország folyamatosan nyújtja a jobbját, legutóbb Orbán Viktor október 23-i beszédében, és kiváló külügyminiszterünk számtalan lépésével. Ennél többet nem tehetünk, a labda az ő térfelükön pattog. Valószínűsíthető viszont, hogy a mérkőzés taktikáját ismét a „hagyományos nemzeti értékek“, a sunyítás, gyáva lapulás, a ravasz kivárás határozza meg, a pálya talaját pedig az el- és fel nem számolt nemzetiszocialista/posztkommunista múlt itatja át. Beteg társadalom, beteg ideológia, beteg politikai rendszer. Ezenfelül pedig (és ez lenne az elsőként említett akadálya a közeledésnek) látnunk kell, hogy gyaníthatóan más dimenzióban gondolkodnak és terveznek, mint mi, mint a V4-ek, igazodási pontjaik meghaladják a közép-európai szempontokat (orosz-amerikai viszony, Oroszországhoz való viszony, amerikai védőernyő érzete.) És ebben a dimenzióban talán a regionalitás, de a migránskérdés sem döntő számukra. Ezt jelzi Iohannis elnök minapi kijelentése is, miszerint Románia nem osztja a V4-ek nézeteit Európa jövőjét illetően. (Végre egy őszinte mondat!) Aztán, hogy a nagy, uniós üstbéli fortyogás folyamatos kihívásait, mindenekelőtt a nemzetállamok felszámolásának szándékát és (néhány esetben) felsejülő szétesésének

folyamatát - éppen ők, kiknek agyában kétezer éves „nemzetállam”, ereiben piros-sárga-kék vér kavarog - hogyan dolgozzák fel (horribile dictu, az sem elképzelhetetlen, hogy „ősi erényként“ még hasznát is húznak belőle), azt igencsak érdekes lesz nyomon követni. Felettébb ajánlatos tehát az óvatos fenntartás velük szemben. Persze, azért reménykedünk, hogy (Szűjártó Péter szavaival) náluk is leesik egyszer a tantusz. Meglátjuk. Meglátjuk?

Talán hosszadalmasnak érzi az olvasó a fentieket, de megértőbb lesz, ha végiggondolja a konkrét következményeket, tanulságokat. Az eszméknek és érdekeknek ugyanis képviselői, hordozói, nem túlzás - harcosai vannak, mindkét, jó és rossz oldalon, és rossz, avagy jó (?) hír: mi magunk is azok vagyunk, a demokráciának nevezett társadalmi berendezkedésben mindenki, akinek beleszólás adatik, magyarán, minden választópolgár. Ne bújjon ki tehát senki a felelősség alól, ne érezze jogos mentségnek a jól hangzó érvet, miszerint úgy sem tehetek semmit, úgy sincs eredménye a harcnak. Mert eredmény ugyancsak van, itt van mindjárt a legfontosabb, a számunkra immár természetes létbiztonság (annak megannyi összetevőjével), amit nem lehet eléggé értékelni, Isten óvjon attól, hogy megtapasztaljuk a rosszat! És nem lehet eléggé értékelni a nemzetegyesítés terén tett lépéseket! Vagy, akinek ez nem jelent semmit, az vegye számba csupán a pusztta anyagi gyarapodást. (Hosszú oldalakat tenne ki vázlatos felsorolásuk is.) A képlet tehát egyszerű: tovább menni a jó úton, vagy lerombolni, semmivé tenni minden eredményt. Állhatunk mi is a rossz oldalon, amikor nem vállaljuk a döntés felelősségét, és pláne, ha rosszul döntünk. Vagy állhatunk a jó oldalon. (L. Ágoston András elemzőjét: A jó út nem az árulás...- 13. o.) Nagy felelősségem van akkor, amikor tisztánlátásomat hagyom elhomályosítani, a tényeket, a ragyogó eredményeket nem észrevenni, és hagyom a fától (esetleges egyéni sérelmekről, valós hibáktól) az erdőt, a nagy egészet elfedni. Nem tudják mit cselekednek, akik (hacsak nem önös érdekből, az legalább érthető) hipnotizáltak, kábán követik a ripacsot és elvbarátait, szellem(telen)-társait, a honi sorosokat, sutherlandokat, kiknek vágyálma a nemzeti és európai érdekek-értékek pusztítása, a nemzeti integráció szándékos megakasztása, a valóság feje tetejére állítása - lásd a korlátlan idegenáradat jónak, szükségesnek minősítését, lásd az újabb aljas támadást a külhoni magyarság, a magyar nemzet egysége ellen, a külhoniak szavazati jogának ürügyén. (Jobb helyen kátrányba-tollúba forgatnák, ketrecbe zárva mutogatnák a svindlist, nagy szerencséje, hogy „fasiszta diktatúrában” élünk. És igencsak szomorú, hogy immunrendszerünknek eddig nem sikerült semlegesíteni e kórokozót.) Súlyos felelősségem van, ha „civilként“ elbújok a

„nem politizálunk” álszent, jobb esetben ostoba, átgondolatlan jelszava mögé. Amikor átlépek a közösséget egyben tartó értékek felett, engedem lelkem kiüresíteni, nincs fülem az igazságra, de meghallom bülbül-szavát a hamisságnak, a gonosz pusztító szándékának. Amikor nem ismerem fel, ki a barát, ki az ellenség.

Elragadott a hév, miközben tudom, hogy olvasóink közt aligha akad egy is, akire az utóbbiak ráillenének, de szörnyű látni, tudni, hogy sokakra nagyon is. És, ha már úgy alakult, hogy létezik e lap, létezik néhány ezer olvasója, és szólhatunk, hatni tudunk észhez és lélekhez, akkor bizony felelősségünk van nekünk is, szerkesztőknek, szerzőknek egyaránt. Az adottságok, lehetőségek arányában, mértékében, de a nem korlátozható minőségre konokul törekedve. Jelen lapszámunk is ennek szellemében, és legfőbb kapaszkodónk, a lélek, annak feltöltése jegyében készült. Hogy sikerült-e, azt az olvasó dönti el, mint mindig. Reménykedünk...

Fontos év következik. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a fent idézett P. Sutherland beismerése, miszerint **a migrációs fegyver egyetlen esetben bizonyul hatástalannak: ha a célország lakosságának többsége nem mulasztja el kifejezni akaratát a külső befolyásolási kísérlettel szemben, és akaratának érvényesítését az általa megbízott hiteles politikai vezetés megingathatatlanul felvállalja.** Kell-e ennél jobb kortes-beszéd?

Minden eddigieknél súlyosabb következményei lesznek tehát döntésünknek. Magyarország vezetése bizonyított, saját, csonka országa, a nemzet egésze, és Európa minden lakója előtt, nem is akármilyen – nem túlzás: kontinentális – hatással (bizonyíték rá Brüsszel tombolása), mutatva a helyes utat, és ajánlva a folytatást, őrizve a magot a hó alatt. Csak el kell azt fogadni: óvni, ami eleinktől maradt, a dudvákat körülöttünk és magunkban irtani, és szántani, vetni kell újra és újra, hogy unokáinknak is maradjon óvni valója. Így aztán az ország, a nemzet, és most már az egész kontinens jövőjének alakulására lesz hatással e döntés. A szakralitás, az örök értékek (Isten, haza, család, függetlenség) védelmezőinek kell további felhatalmazást adnunk a munkához, és – igen, a harchoz.

Jelen írásom készen állt, amikor (november 12-én) elhangzott Orbán Viktor és a többi jeles vezető beszéde a Fidesz tisztújító kongresszusán. Úgy érzem, szavaik megerősítették, igazolták az itt leírtakat. Így hát tiszta szívvel állíthatom: kötelességünk felsorakozni

mögéjük, mert szükségük van ránk, bizalmunkra és hitünkre. Jól állunk, erősek vagyunk, tegyük róla, hogy azok is maradjunk. Ha lehet, még erősebbek, jobbak, tisztábbak. Akinek pedig hang adatott, az szóljon, kongassa a harangot, Csíki András költőnk szavaival: „...kongassunk hitet és reményt,/messze, templomfalon túlra/és a lélek mérhetetlen mélyére!”

Áldott karácsonyi ünnepeket, világossággal átszótt újesztendőt kívánunk hűséges, kedves olvasóinknak, szeretettel

2017. november-december

Kövesdy Pál

(Az írást november 18-i választmányi gyűlésén az EKOSZ magáénak fogadta el.)

Fentiek eszmeiségét a művészi tömörség fejezi ki igazán. Álljon hát itt néhány ihlető sor...

Lőrincz József versei

Nincs elég fény

És növekednek az árnyak,
Az égei tetőn tüzet fogott koronája
Egy matuzsálemi fának.
Lángol, szikrát, füstöt, üszköt ontva
A tölgy, s elvágódik bele a horizontba.
Vörösre vált át nyugaton a kék,
S koromként hull az éjszaka fölénk.

Esély

A tükör is a te szemeddel lát.
Hogy vennéd észre enmagad árnyékát?!

Székely szántó

Szejke fölött két madár szánt.
Ekéjük az idő nyomja.

Emlékező nyomot húznak

Eróziós homlokomra.

Lángol kilenc székely kapu,

Lengyelfalvát tűz emészti,

Kilenc tűzkarikán átmész,

S épp Orbán Balázsnál érsz ki.

Munkálkodtál: enképükre

Formáltak a dolgok téged.

Elszállott a két madár is.

Az eke lett örökséged.

Szántani. Vetni kell újra,

Eleinktől, ami maradt.

Hol a fenyő délcegen áll:

A homlokon. S homlok alatt.

Csíki András

Harangavatásra, Nyárádszeredába

Ha mégis úgy: a zavaros
beszédnek kora lejár s nem
szántanak se szóval, se véresre
korbácsolt lovakkal temetőt;

ha mégis úgy: a Nyárádban
feredő augusztus nem hagyja
szőlőnket éretlenül s értetlenül
nem maradunk a káosz kisülésekor;

ha mégis úgy és épp ezért:
harangozzuk egybe, ki
Istennel tartja tekintetét
és kérdi-feleli a siető éveket;

ha mégis úgy és épp ezért:
kongassunk hitet és reményt,
messze, templomfalon túlra
és a lélek mérhetetlen mélyére!

39.

2018. március, 105. sz.

Márciusi rügyfakadás (Komment-kényszer)

Lapunk régi olvasója, jeles, nyugalmazott tanár reagált előző lapszámunk vezércikkére (Decemberi lapszámunk – és az újesztendő – elé), szomorúan konstatálva annak túlzott Fidesz-pártiságát. Íme, levelének egy részlete:

„Értem, értem - Te is a bevándorlás kénköfűstös Soros-tervétől félsz. Kérlek, néhány aggályomat hadd vessem fel.

1. Mint kiderült már rég, Soros-terv nincs, ellenben Orbán+Rogán letelepített a mi off-shore kezelt adóforintjainkból majdnem 20.000 idegent, és kb. 1500 főnek adott pluszban menedékjogot.

2. Az államadósság felszámolásának bajnoka két, Magyarország helyett a másik fél érdekeit képviselő gigaberuházással néhány ezer évre adósított el (Paks 2 és a kínai vasút).

3. A haza kiüresítése folyik: a napi kiutazókkal együtt egymillió magyar dolgozik külföldön. Csak egyetlen tényt hozok fel: Románia már előttünk jár az átlagbérrel.

4. Az egészségügy. Neked nem kell mondanom.

5. A betanított-munkás Magyarország igényei szerint rothasztották le az oktatást - még a nevét is elvéve.

6. A több Marshall-segélynyi pénz - a diktatúrák legjellemzőbb vonása szerint - térkövekben, stadionokban és Ligetbe-Várba kötözésben van bebetonozva.

7. A sajtó 95%-a koreai-rákosi méretű gyűlöletpropaganda, hurrásikerekkel. (Sic.)

Nos, én ettől félttem az unokáimat. A gyarmatosító országok meg tartsák el az emberevőiket!

Megdöbbenetek sorai. Elképesztő volt látnom, hogy a művelt, nemzetéért annyi éven át kitartóan dolgozó barátunk milyen gondolati ficamokat produkál. (Hacsak nem írást kiprovokáló gondolatébresztőnek szánta.) Szerkesztőként feladatomnak érzem ezt a jelenséggé szublimálódott hozzáállást közreadni, hiszen ennek már közösségi vonatkozásai vannak, a „szemtengely-ferdülés” ugyanis könnyen válik ragályos kórrá. Ezért bátorkodom a magam – többnyire laikus - észrevételeit, meg némely, rendelkezésemre álló forrásból származó adatot (napról napra követhetetlenül bővülnek, változnak) közzétenni. Nem remélem, hogy a hipnotizáltakon (nagyon szeretném barátunkat nem közéjük tudni) mindez segítene, de a közélet gondolatfelhőjébe talán nem haszontalan az alábbiakat fellőni. A sorsdöntő április 8. előtt különösen, hiszen kötelességünk saját lehetőségeinket felhasználva tenni, amit tennünk kell. Fenti levél csupán az alkalmat szolgáltatta ehhez, és ennek formáját szabta meg. Köszönet jár érte.

A „Soros terv nincs” tárgyában

Minden párbeszéd alapja a fogalmak tisztázása. Mi is tehát a Soros-terv? Megtévesztően az ő nevével jelzett, és a migrációra, a kötelező betelepítésre korlátozott folyamatot érti ma alatta a közember. Pedig hát éppen Soros jelentette volt ki, hogy célja egy globális világállam létrehozása. Ezért nyugodtan leszögezhető, hogy Soros mindenekelőtt a nevét adta és frontemberként dolgozik egy globális terv érdekében. (Ezen terv globalizálódásának bizonyítékaként jelenik meg az örület az ENSZ-ben is.) Melynek csupán

legújabb eszköze a migráció, az „emberevők” behozatala, idő- és számkorlát nélküli szétterítése, konkrét támadási célpontjai pedig az Isten, a haza, a család. Gondoljuk csak sorra: templomok lebontása, a kereszt leverése, a szeretet istenének meg-és kitagadása, helyette az agresszió, gyűlölet, intolerancia istenének mindenáron való elfogadtatása (jaj, mik ki nem derülnek a Jobbik elnökéről, azt beszéljük, mecsetügyi miniszter lesz), a nemzetnek alapot, keretet biztosító haza feloldása, beolvasztása valami semmit nem jelentő, üres, értékmentes katyvaszba, a család felbomlasztása, genderelmélet, homofília, a biológia törvényeinek semmibevétele, ezzel az emberiség legfőbb értékeit létrehozó és máig hordozó Európa biológiai alapjainak lerombolása... Végtelenül hosszú a sor: elpusztítani értéket és annak materiális alapjait. Tagadni mindezt csak azért, mert migráns-veszély Magyarországon fizikai valójában – éppen elszántságunknak köszönhetően - pillanatnyilag tényleg nincs, miközben bizonyossá válik, hogy kontinensünk előtt talán soha nem tornyosult még ilyen végítélet-szerű perspektíva, már nem csak ostobaság, de Isten és ember elleni bűn. Szorongva kérdezhajjuk, hogy Magyarország, Európához ezer szállal kötődve, meddig és miként vonhatja ki magát a pusztulásból. Ezek után tekintsünk magunkba és magunk köré, vegyük számba, ki milyen irányban ténykedik, és ítéljünk. Tudnunk kell, hogy a hazugság csak addig él, míg az igazat ki nem mondjuk. Lám, miért nem jár bocsánat az igazság kimondóinak!

A letelepítési kötvények tárgyában

Csapó Endre: A Jobbik nem állt ki az idegenek betelepítése ellen, hanem demobilizált a népszavazáson azzal, hogy Vona kijelentette (minden alap nélkül), hogy Orbán le kell mondjon, ha nem lesz érvényes a szavazás, majd elbuktatta a kvótaügyi alkotmánymódosítást. A kötvények intézménye a kvótával ellentétben nem sérti a magyar szuverenitást, ezért hiba volt a két össze nem tartozó dolgot összekapcsolni. Meg kellett volna szavazni az alkotmánymódosítást, majd utána harcolni a kötvények kivezetéséért. De nem ez volt a cél, hanem a baloldali szavazók megnyerése, akiknek a Jobbik ma már szabályosan udvarol.

(A magam részéről hozzátenném: tudtommal az így befogadottak hozzák és nem viszik a - nem kis - pénzt, továbbá minden kötvénytulajdonos szigorú állambiztonsági ellenőrzésen esett át. És a migránsok Európa államaiban?)

A „kínai vasút” tárgyában

A Magyar Hírlap december 22-i számában Lovas István kérdezte William Engdahl világhírű geopolitikai elemzőt. Íme:

A magukat minden téren ellenzékinek tekintő magyarországi neoliberális „szakértők” nagy hanggal jelentették be azt a Baba Vanga-i (bulgáriai „tisztánlátó” jósnő - a szerk.) jóslatukat, hogy az Új Selyemút részeként felépülő Belgrád-Budapest vasútvonal 2400 év múlva lesz csak kifizetődő... Miként látja ezt a felvetésünket?

–A véleményem röviden összefoglalva az, hogy azok, akik ilyeneket írnak, nem végeznek el semmilyen komoly gazdasági elemzést, hanem a politikai propaganda szócsövei. A közlekedési infrastruktúra sokoldalú előnyt nyújt az útvonal mentén az egész gazdaságnak az új munkahelyek létrehozásával, a munkákból származó adójövedelmekkel, az új piacok kiépítésével, például a magyar áruk Szerbiába szállítása terén. De azon a téren is, hogy ezzel Magyarország bekapcsolódik Eurázsia hatalmas piacaiba, azaz az új Selyemútba, amely világunk pozitív növekedési központja a belátható jövőbeli évtizedekre...

Paks II. tárgyában nem indíthatunk vitát lapunkban, javasolható viszont nem a politikusok, hanem az illetékes szakemberek véleményeire figyelni, melyek egyértelműek a szükségességet, hasznosságot, pénzügyi megtérülést illetően. Ami egy atomerőmű-mentes ország perspektíváit illeti, jó példa rá Németország, ahol a legtöbb atomerőmű bezárása nyomán a környezetet kiemelten szennyező szénbányákat kénytelenek nyitni, amelyeket lerombolt falvak, templomok helyén hoznak létre. A hazai atomenergiát permanensen támadó Szél Bernadett-féle tervek között nem tudni, szerepel-e székesegyházak eltüntetésére céljaik elérése érdekében, de a neten keringő templomrombolásokban megtestesül a kommunista, az ateista és a szélsőséges környezetvédőknek álcázott liberális ideológia. Akkor most ki képvisel idegen érdekeket?

Egymillió magyar dolgozik külföldön

Az ú.n. rendszerváltás, Európa szocialistának mondott részének összeomlása, a vasfüggöny eltűnése utáni folyamatok, a munkaerő tömeges meglődulása immár közhely. Ha Romániát említjük, onnan mintegy hárommillió indult útnak és marad is nyugaton, magyar vonatkozásban pedig - legfőképpen a boldog gyurcsányi időkben elindultak („tessék, el lehet menni”) részéről - mindinkább a visszaáramlásról, annak konkrét példáiról, legalábbis a szándékáról hallunk. Mindenképpen szükséges viszont a kérdés összetettségét, az anyagiakon túli tényezőket is látni.

Egészségügy-tanügy tárgyában

A tanügyről távolról sem érzem magam feljogosítva véleményt nyilvánítani, csupán néhány szembeötlő, könnyen elérhető adatot említenék. Egy húsz éve dolgozó tanár százötvenezer forintos bére megkétszereződött, egy pályakezdő óvónőnek 122 000-ról 180 000 Ft- fölé nőtt a fizetése, átlagosan 50 %-os volt a bérnövekedés. Azt mondja Kunhalmi Ágnes, hogy ma ezrével hagyják el a pályát a tanárok. Éppen ellenkezőleg, az egy pedagógusra eső diákok száma a 2010-s 11,6-ról 10,3-ra csökkent, és nyolcvanmilliárd forintos iskolafejlesztési program indult. Az egyetemeknek 2010-ben harmincmilliárd forintos adósságállománya volt, ma már százmilliárdos nagyságrendű tartalékkal rendelkeznek. Mindez nyilván csupán a keretet és a lehetőségeket jelzi, a tartalmat a szakmának kell alakítani, és hatalmasak a jogos elvárások. E vonatkozásban csupán egy mondatot idéznék a Nők Lapja 2018. 6. számából, Gyarmathy Éva tollából: *„A társadalmunk, a nemzet túléléséről van szó, ne rugdosott kutyákat neveljünk szolgágra, hanem sikerre éhes embereket.”* Jogos elvárás! Ami viszont egyértelműen felháborító, az a politikum részéről történő meglovaglása a kapcsolatos eseményeknek. Nincs megvetendőbb dolog, mint gyermekeinket politikai célokra felhasználni.

Egészségügy: tavaly és az idei év első napjaiban 200 000 Ft.-al nőtt az orvosok fizetése, és folyamatos a nővérek, ápolók, egyéb egészségügyi dolgozók bérnövekedése, az elvándorló egészségügyiek száma, meg a várólisták időtartama rohamosan csökken. Kertész Imre pedig nyilván a betegítő egészségügybe menekült haza anno a németországi egészségparadicsomból. Újabban mindinkább körvonalazódik az Egészséges Budapest Program, ami elképesztő fejlesztéseket foglal magába, és végeláthatatlan a kórházfelújítások sora.

Amikor tehát a még meglévő, sok esetben súlyos gondokat, negatívumokat tapasztaljuk, érdemes a szemellenzõt levéve hátrafele is tekinteni, meg a mozgások irányára figyelni.

Románia elöttünk jár az átlagbérrel. Román egészségügy.

Hivatalos adatok: Netto átlagbér Romániában 144 000 Ft (erősen kozmetikázott adat.) Magyarországon 217 900, CSOK-al együtt 225 800 Ft. (2017 év végi adat.)

A romániai egészségügyi helyzetről az alábbiakat írja székelyudvarhelyi szerkesztőtársunk, Szabó M. Attila:

A rendszer romokban van, hol van támogatott gyógyszer, hol nincs, alapvető gyógyszerek hiányoznak a rendszerből, mert jobb ár reményében külföldön adják el (rákbetegség, diabetes, gyermekbetegségek elleni hatóanyagok stb.) Az országban 10.000 körüli a kanyaróban szenvedők száma. A kórházakban ijesztő méreteket öltött a korrupció, a magán- és az állami praxis összemosása mindennapos (lásd a mostani kolozsvári skandalumot, prof. dr. Mihai Lucan ténykedése kapcsán. Lakásán 600.000 € pénzmennyiséget találtak, egy veseműtétért akár 6000 €-t is legombolt a paciensről.) A bevezetett elektronikus betegnyilvántartás és gyógyszerellátás többet van lefagyva, mint használatban. A családorvosok elégedetlenek az egészségügyi pénztár juttatásaival, 2018. jan. 1-től a családorvosok pénz ellenében készültek rendelni, ha biztosított a beteg, ha nem, totális a káosz. Lehetne folytatni.

Stadionok-térkövek-liget-vár

Nagyon szomorú azt látni, hogy a gyűlölettől fűtött, ellenségkép-gyártók által kreált, évek óta folyó kampánynak milyen szomorú „eredményei” ütnek fel a fejüket még ott is, ahol ezt végképp nem várnánk. A számítógépébe, okostelefonjába behelyeződő, gerincferdült-elsatnyult fiaink-lányaink láttán, és tapasztalva az egészséges életmód irányába tett erőfeszítéseket, a felszabadult öröme lenne helye, főleg egy pedagógus részéről. A stadionok u.i. nem csak a profi sport, de a széles tömegeket célzó kezdeményezések központjai, kisugárzói is. És nagy büszkeség töltött el, amikor a „liget-projekt” álomszép látványterveit láthattam a lapokban. Szánom azokat, akikből hiányzik Magyarország teljesítményei, az ország, fővárosunk gyönyörű látványa feletti büszkeség. Az építés, megújulás, a szépség befogadásának öröme. Nekünk, akiknek a Szepesi közvetítette aranycsapat-mérkőzések szelleme-hangja él a lelkünkben a mai napig, eme épülő stadionok nemzeti büszkeségünk elemeiként épülnek be ugyanoda. Anyagi vonatkozásban pedig nem lehet nem csodálni, hogy minderre jut elég pénz, anélkül, hogy ezt az egyéb területek, legfőképpen az emberek zsebe megérezné. Mit ad Isten, valahogy mindenre jut pénz az utóbbi időben, és az adósság nem nő, de csökken. Hiába, így megy ez egy maffia-államban. (Copyright by Soros.) És miután csodák nincsenek, ez az összeg valahonnan - „valakik” - zsebéből hiányzik. Akkor még egyszer kérdelem: ki képvisel itt idegen érdekeket? Lám, mi a (talán legfőbb) forrása az Orbán-Fidesz gyűlöletnek, odakintről-idebentről! Lám, miért váltunk „maffia-állammá”!

Koreai-Rákosi méretű gyűlöletpropaganda, hurrásikerekkel, a sajtó 95%-ában

Mekkora is volt az Antall-kormány, majd a következő 16 év alatt (összesen húsz év!) a ballib sajtó túlsúlya? Tudtommal úgy 95 %-nyi. És milyen ma, nyolc év múltán az arány?

Tudtommal úgy fele-fele. Tényleg felháborító! Vagy vissza kellene sírnunk az akkori, mindenféle kibontakozás gúzsbakötését, a tömeges munkanélküliséget, a megszorítások sorát, az ország totális kiárusítását, a nemzetárulást szolgáló, kiszolgáló médiaviszonyokat?

Egyébként ma a legnagyobb kereskedelmi televízió - RTL Klub - és a legolvasottabb internetes hírportál - Index.hu - erősen kormánykritikus. Az országos kereskedelmi televíziók és az internetes híroldalak világában összességében ellenzéki túlsúly áll fenn.

De adjunk szót a túlzott jobboldali elfogultsággal aligha vádolható Szombathy Pálnak, az Index igazgatótanácsa tagjának: *„Egyszerűen nem igaz, hogy a nyilvánosságban csak jobboldali hírekkel, tudósításokkal találkozának az emberek.”* Szintén őt segítségül hívja: *„Nincs vége a sajtószabadságnak, minden leírható. Hány országban buktattak meg köztársasági elnököt sajtócikkkel? Nálunk sikerült.”* Mennyire boldog lett volna a Horn-kormány idején az akkori ellenzék – így például a Fidesz – a jelenlegihez hasonló sajtóviszonyokkal! Brüsszelből folyamatosan ömlik ránk a sajtószabadságot hiányoló rágalomáradat, akkor most saját berkeinkből is ezt kell látnunk, hallanunk!?

A „hurrásikereket” illetően l. a fentieket, a valós eredmények elhallgatását, fel nem mutatókat pedig a gyengeelméjűektől meg a politikai öngyilkosjelöltektől szíveskedjenek elvárni. Ha a tények felsorolása hurrápropaganda, hát legyen. (Azért lássuk be, sok esetben a kevesebb több lenne.) Mindenképpen: a sikerek mellől az idézőjel elhagyható, a *hurrá* marad. (Részletesen kifejtve l. SZIT naplójegyzetét a **XX** o.-n.)

Gyűlölet. Az alábbiak t.k. meghaladják egy bekezdés korlátait, külön írást igényelne e napról napra terebélyesedő téma, de ha már így alakult, hát igyekszem összefogott lenni.

Általános szempontként bocsássuk előre: a gyűlölet a vesztesek fegyvere. Akkor hát lássuk.

Kornis Mihálytól megtanultuk, kik gyűlölnék jobban, naponta tapasztaljuk is. Kik is rugdosták a laticel-kormányfő leszakított fejét? Jelen írás elkezdésének pillanataiban került közzétételre Konrád György hírhedt nyilatkozata (*... a miniszterelnök, ha nem akar Nicolae Ceausescu sorsára kerülni, akkor önként elmegy valahova.*) A lenyakazott fejének rugdosása után tehát a sortűz következik, haladó hagyományaiknak – jakobinus-kommunista diktatúra (Marat-Lenin-Sztálin-Kun Béla-Rákosi, etc.) megfelelően. „Így lincselnek ők!” Az említett urak nagy örömeire eszméik rohamosan terjednek (immár naponta akad egy-egy új, főbelövésre jelentkező vitéz), de ami a legszebb, a lenyakazás és sortűz után a székelyek akasztása következne, pajtásuk-bajtársuk, Tudose (elég gyorsan „volttá nemesült”) román miniszterelnök kiadásában. Íme, hogyan jönnek össze harcosaink az eszmék barikádjain (egy az ellenség, egy a jelszó), még ha teljesen eltérő értelmi képességű és politikai szereppel, súllyal bíró szereplőkről van is szó. Akaratlanul, anélkül, hogy tudnának egymásról, de összehozza őket a közös ellenség, a magyar. Bizony nem más ez, mint a politikai mezt öltött söpredék szintje.

Itt viszont éles határvonalat kell húznunk középük. Más és más az indíttatásuk, mögöttes világuk.

Romániai vonatkozásban: a miniszterelnöki akasztási szándék két fontos, hasznos következtetést eredményez. Az egyik: egyértelművé teszi a románság gyűlöletének változatlan meglétét irányunkban, ami mindent áthat, amit ideig-óráig sikerül csak elfojtani, de mindegyre, minden adandó alkalommal fellobban. Tudose szavai csak a jéghegy csúcsát, a hazug történelem és a ferde néplélek elemeiből összeállott gyűlölet-óceán kiemelkedő, árulkodó jelzőpóznáját képezik, ezért félok, hogy nem csak egy perc-emberke perc-megnyilatkozása volt. Ocsmány, faragatlan, egy politikus részéről szakmai baklövés, de legalább igaz. Egy romántól szokatlanul az, pontosabban: gondolkodás nélküli engedelmesség a megfelelési kényszernek. Ez az őszinteség bizony feje tetejére állítani látszik Kocsis István tételét, miszerint a megbékélés kulcsa az igazmondás. Ezért felteszem a provokatív kérdést: közóhajt fejezett ki Tudose? Meddig terjed a gyűlölet, mélységben, kiterjedtségben, irányultságban? Íme egy külön, feltáró dolgozat témája. (Kapcsolódó írásként l. Ágoston András elemzőjét a XX o.-n)

Az igazi csodát, a másik következményt az összmagyarság, a székelység elemi reakciója jelenti, a nemzeti összetartozás lélekemelő, jövőbe mutató példája. (E ponthoz érve utalok Stoffán György és Doó János reakcióira a XX oldalakon.) Ezek olvastán merül fel az emberben egy harmadik, súlyos gondolat is: hova jutunk ezen az úton, mi lesz mindennek a kimenetele, feloldása? Hiszen száz éve keressük a megoldást, és íme, hol állunk, unióstól, globalizációstól!

Mint láttuk, a másik, a Kornis-Konrád-Gyuresány (összefoglaló néven Soros) által „fémjelzett” világ irányából a gyűlölet forrása más, célpontja pedig a pusztító áradatnak, az általános EU-trendnek ellenálló, a sleppbe nem beálló, nemzetét védő erő. Romániában ilyen nincs, nemzetüket csak sorstársaiktól védik-féltik, a valódi ellenséget gátlástalanul kiszolgálják. Mert hamis és önző a történelmük, hamis és önző a lelki hátterük (beteg társadalom, beteg ideológia - írtam előzőleg, elnézést), ezért perspektíváik, jövőjük is megkérdőjeleződik. („*A hamisság mindenképp önzésből fakad, sorsa is szükségszerűen véges*“ - Pilinszky János). És nincs igazi élcsapatuk, nincs – mondjuk ki - egy Orbán Viktoruk. Így válhattak Samu bácsi „liblingjévé”, ezért hiába is várnánk legalább egy enyhe ejnye-bejnyét irányukba, még a legdurvább, Tudose-féle megnyilvánulások nyomán sem. Hiszen ellenségem ellensége a barátom. Aztán, hogy mi a következménye odaát mindennek, azt látjuk, tapasztaljuk: évek óta fennálló káosz, korrupció, általános színvonaltalanság, politikai vergődés, ránk nézve pedig nemzeti létünk ellehetetlenítése, autonómia-törekvéseink folyamatos kútba vetése. Milyen rettenetes kár mindkét oldal számára!

*

És mégis. A sötöttség és világosság harcától tépdesett, ennek dacára mindinkább vígasztaló és reményt keltő a mi magyar világunk. Az elkezdett és mind sikeresebben kibontakozó folyamatokról Berzsenyi máskor is idézett, örökéletű sora juthat esztünkbe: *Nem sokaság, hanem lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat.* A nép még nem szabad, ám a lélek márciusi rügyfakadása elkezdődött.

Liliomok kora

(További komment-kényszer)

Ki az erkölcsös

A Demokratikus Koalíció közleménye

Orbán határon túliaknak küldött levele a valódi "tiltott pártfinanszírozás"

A kormány 204 millió forintból küld levelet a határon túli magyaroknak Orbán Viktor nevében. Elfogadhatatlan és erkölcstelen, hogy amíg az ellenzéki pártokat mondvacsinált okokból bünteti az ÁSZ „tiltott pártfinanszírozás” címén, addig a Fidesz a magyarok adójából kampányol olyan kettős állampolgároknak, akik sem eddig, sem ezután nem fognak Magyarországon adót fizetni, mégis beleszólhatnak az ország sorsába. A DK folytatja az aláírásgyűjtést azért, hogy ne szavazhasson, aki soha nem élt itt. A Fidesznek a kormányváltás után pedig minden egyes forinttal el kell majd számolnia, amit határon túli szavazatvásárlásra költött a magyar adófizetők pénzéből.

Veretes és meggyőző szöveg, övön aluli, mondhatni altesti, az alantas érzelmekre mindig sikerrel apelláló. Politikailag mindenestre korrekt.

Hát kérem, ami a „mondvacsinált okokat” illeti, itt az ország létező törvényeiről, azok betartásának és betartatásának rendszeréről lenne ugyebár szó. (Tájékozatlan olvasóink számára: a Jobbik törvénytelen pénzügyeiről szól az orátor.) Az időzítés viszont kétségtelenül kérdéseket vet fel, kontraproduktív lehet, ezért Varga Mihály miniszterünk kérte is a végrehajtás elhalasztását. Az viszont egyértelmű, hogy az ország tönkreverői, a rend ellenségei és felforgatói (immár történelmünk sötét oldalába beépült tények) részéről a törvények, a fennálló rend megkérdőjelezése csupán a tőlük elvárhatót hozza, nem adhatnak mást, mi lényük. Ezért félve figyeljük, hogy eme figura háttérországa milyen provokatív „balhékra” készül a következő néhány hétben. (Jelen írás alig tud lépést tartani az eseményekkel, így pl. az ÁSZ-székház elleni támadással.)

Apropó elszámolás, elszámoltatás. Ebben tényleg évtizedes lemaradásban vagyunk, bizony-bizony elmaradt, elévült, jól emlékszünk rá. Hiába, (Szemlő)hegyeket nem könnyű elmozdítani. De maradjunk inkább jelen témánknál. A külhonba sodortak sokévszázados teherviselése, vérrel-verítékkal történt „adófizetése” a magyar történelem szerves része („soha nem éltek itt“!), szavazataik következményeiről (amit a nyurga fürge ürge szerint nem viselnek) pedig a külhoni, kiemelten a legnagyobb csoport, az erdélyi magyarság irányában tapasztalt, immár rendszerré kristályosodott anyagi, politikai, demográfiai és kulturális, magyarként való fennmaradásukat elősegítő támogatások hosszú sora beszél. (Ha valamit ezek közül ki kellene emelnem, az mindenképpen a Köldökzsínór Program lenne 2018-tól, a Családok Éve program keretében – l. **XX** o.)

Így aztán a felvetődő/felvetett kérdés meghaladja a (sajnos) létező országhatárokat, meghaladja a (sajnos) létező pártszempontokat. E frontális támadás nem csak az ország

rendjét, de a nemzetegyesítés pártszempontokon felüli oly sikeres folyamatát, magát a pártok feletti magyar nemzetet támadja. A kirekesztettek reményeit, kapaszkodóit támadja. Egyébként csupán vélemény-nyilvánításra buzdít ama levél, a címzett pedig tisztában van az adandó válasszal. Szavazatait tényleg régen megvette és megveszi naponta a magyar kormány, tetteikkel, eredményekkel, nemzetegyesítéssel. (Érdemes csak Potápi Árpád nemzetpolitikáért felelős államtitkárunk napi programját nyomon követni!) Bizony, a kormánypártok kiérdemelték, kiérdemlik e szavazatokat.

De hát ki is az erkölcsös? Egyáltalán: mi is az erkölcs? A wikipedia szerint: „az erkölcs azon elvek összessége, amelyek a helyes és helytelen, a társadalmi jó és rossz megkülönböztetését segítik a cselekvés szintjén.“ Ezek után a kötelezően felteendő további kérdés: a magát magyarnak (vagy bárkinek) érző és valló embercsoport számára mi a helyes és helytelen, mi a jó és a rossz? Az ember legszentebb érzéseinek, az évszázadok óta verejtékkel és vérrel óvott közösségnek, majd a szétszaggatás után a helyreállítás irányában tett (bethleni, most pedig neo-bethleni) erőfeszítéseknek, az elért sikereknek óvása, továbbéltetése, avagy mindennek a szétdúlása? Az egyén, a közember számára pedig mi az elfogadható, a követendő: a nemeslelkűség, a hozzám közel állók szeretete, védelmezése-segítése, avagy kitagadása (2004. december 5.), irányában a zsigeri indulatok szítása politikai haszonszerzés céljából? Káin szelleme és gyakorlata? A nagyobb közösség felől a kisebb egységek, a település, majd a család irányába haladva, ezen utóbbi úton vajon hova jutnánk? Bizony hogy Káinhoz. Akkor hát ki az erkölcsös, és ki az erkölcstelen?

Ami (aki) az erkölcsön kívül van. És aki (ami) azon belül van.

Fenti sorokkal naív értelmiségiként olyan területre tévedtem, ami teljességgel idegen a politikusok azon fajtájától, akik közé nevezett személy is tartozik. Még hogy erkölcs? Még hogy létezne számára dilemma erkölcs és erkölcstelenség között? Hiszen e fogalom nála a megszokott politikusi eszköztár része, egy bohóc orrára helyezett színpompás pamacs. Mint a hajdani Talleyrand-Périgord epigonja, mestere nyomán vallja, hogy a beszéd a gondolatok eltitkolására való. Esetünkben a beszédet most a fenti nyilatkozat jelenti, gondolatait pedig – mint vérbeli politikusnak - egyedül a szavazatszerzés tölti ki. Arra figyel egyedül, hogy e szavak, e nyilatkozatok hány szavazót riasztanak el és hányat hoznak a konyhára. Elriasztani jószerint senkit nem fognak, hiszen a megtámadottak soha nem is álltak mögötte, december 5. után végképp nem, de Kádár népének maradékát, a húsos fazakukat reszkedve féltőket joggal tekinti reménybeli, az egyéb, hasonszórú, csak sokkal tehetségtelebber pecások elöl elhappolandó halászsákmánynak. (Vannak ilyenek szép számmal, némelyiknek Allah elvette az eszét, vígaszul növeli szakállát.) Célja csupán a további szereplést és a megszerzett zsákmány biztonságát adó 5 % elérése. Mindeközben nyilvánvaló, hogy fenti nyilatkozatával újfent sikeresen mobilizálta a külhoni magyarokat. Akkor talán mégsem olyan zseniális a fickó?

Ami ezen felül/alul van, az már a lélektan területe. Nárcisztikus lényének lételeme a szereplés, a pódiumon szemmel láthatóan valóságos orgazmusokat él át, akár ha csodálják, akár ha átkozzák. Csak foglalkozzanak vele. A „svungtól lökötten“ az se baj, ha közben baklövéseket követ el. Mint minden ripacsnak, neki is a közönség megléte vagy hiánya a

döntő. Még hogy erkölcs! Közönsége sajnos országnyi, számukra kellene szemnyitogatónak ismét csak Berzsenyit idézni: *A tiszta erkölcs, melly ha megvész: Róma ledűl, s rabigába görbed.* De hiszen nem éppen ez a cél?! (Közel a lapzárta-hoz hangzott el Gy.F. évértékelő beszéde, benne egy - még tőle is - ritka gyöngyszemmel. Feslett erkölcsű bünszövetkezetnek nevezte a kormányt, amely elrabolta az ország tisztességét, lerombolta álmait és fogságba ejtette a nemzet becsületét. Tökéletes láttelel, a nagy Igazmondó, igaz, kissé késve, tizenhárom év után végre magába nézett.)

Fentiek megfogalmazásának végére érve úgy éreztem, hogy legalább eme oldalakon nem kellene foglalkoznunk vele. De nem tehetem, hiszen a magyar politikai palettán senki nincs, aki olyan aljasul és következetesen támadná a külhoni, jelesül az erdélyi magyarokat, a magyar egységet, mint Gyurcsány Ferenc. És mert ezernyi más okból is a rombolás jelképének tekinthető e személy. Ugyanakkor naponta kell szembesülnünk azzal, hogy az erkölcs vonatkozásában vázoltak sajnos az ellenzék minden tagjára lassan érvényessé válnak.

No de most már tényleg elég volt a sötétségből, ideje felülemelkednünk eme alvilágból, és tágítanunk horizontunkat. Ugyanis egy paradigmaváltás kellős közepén vagyunk, amikor létfontosságú tisztán látni, hogy mi a helyes és a helytelen, mi a társadalmi jó és a rossz. Amikor bebizonyosodik, hogy a politika lehet erkölcsös is, a legnemesebb erkölcs tettekre váltója. Melyekkel a magyar nemzet, Mátyás király óta talán először, ésszel és gazdasági erővel hárítani is tudja a rá törő veszélyeket. Száz év kínszenvedése, fizikai és lelki szétszaggatottsága után indultunk el végre egy reményteli magyar jövő irányába, ahol a Kárpát-medence meghatározó nemzete ismét a magyar lehet. Az egész Kárpát-medence népeinek közös hasznára. Volt már ilyen, ilyen volt a múlt, elfelejtődött, mert elfelejtették.

Fenti állítás igazolásaként, január 13-án, az unitarizmus lélekemelő tordai ünnepségén nem kevesebbnek lehettünk szem- és fültanúi, mint egy új történelmi kor nyitányának, akár csak a megünnepelt eseményen, 450 évvel előbb. Az eddigi, totális politikai meghunyászkodás végét jelentették Kövér László házelnök és Németh Zsolt külügyi bizottsági elnök szavai. Jeleként annak, hogy megelégtünk a száz évnyi hazugságot, magyarellenességet. Az előttünk álló, országfosztást követelő (de nem végrehajtó, arra Trianonban került sor) esemény százéves évfordulója kritikus mértékben fogja reflektorfénybe állítani a gondolati-érzelmi szembenállást. Ezért most lesz csak igazán szükség kiváló diplomáciai teljesítményre, hogy e szembenállás ne vezessen politikai krízishez, de határozottan érzékeltesse az „eddig és ne tovább“-ot. Miközben küzdenünk kell egy egész megtévedt, mérgezett világgal is. Hatalmas jellemeket-szemleket kívánó hatalmas feladat. Nagy szerencsénk, hogy éppen most rendelkezünk ilyenekkel. Ehhez kell felnőnünk nekünk is, ennek tudatában adjuk majd le szavazatunkat. Büszkén arra, hogy felhorgad a magyar itt és ott, székely zászlót oszt a magyar párt és tűz ki a székelymagyar, Petőfi szellemével szabadul bilincsből a magyar lélek. Hogy tegyen csuda dolgokat. Igen, most, amikor van rá okunk, szabadjon végre nekünk is optimistának lennünk.

Elválasztottak, feneketlen tóba dobtak, ezernyi hinár húz lefele, de lám, mi történik: **„Az egyikből növekedett/ Fehér márvány liliomszál./ A másikkól növekedett/ Piros márvány liliomszál./ Ott is addig növekedtek,/ míg egymásba ölelkeztek.” ***

Kövesdy Pál

*Az ősi nyelv változatban a székely nyelv így őrizte meg: *A kettőből kinőtt két*

kápóna virág/ Az ótár tetején ésszekapcsolóttak (l. a címlapot.)

40.

2019. március

Dr. Tamás Attila

1940. május 28, Galócás - 2019. január 28., Pécs.

Hát elmentél, mint minden halandó. Lezárt életed visszaköszön és élni fog bennünk tovább... Búcsúzom tőled Attila, barátaid, kollegáid, az EKOSZ, a Komlói Erdélyi Kör nevében is, és mély, szerető részvétellel a gyászoló család iránt. Köszönjük életedet ... mindent köszönünk....*

A Maros-megyei Galócáson született 1940-ben, eszmélt a marosvásárhelyi református gimnáziumban, szakmát és hivatást tanult a marosvásárhelyi orvosi egyetemen, kiváló szemész-szakorvosként gyógyított 15 évig Szászrégenben, majd 10 évet a marosvásárhelyi szemészeti klinika főorvosaként, ahova visszahívták, mert szükség volt rá azon a szinten is. És jött, aminek egy normális világban nem lett volna szabad jönnie, Horea-Closca, Köröstárkány és Nagyenyed, meg Szárazajta izzó gyűlölet-parazsának újabb kori fellobbanása-fellobbantása, Marosvásárhely fekete márciusa, amikor barátjának, Sütő Andrásnak kivert szemét próbálta menteni saját élete kockáztatásával, és ami kíméletlenül kilökte őt és családját a szülőföldről. Komló lett a befogadó közösség, éltető eleme és éltető tevékenységének színhelye, tisztelő, elismerő és szerető közege. Szörnyű csapásként kellett megélniük szeretett fiúk elvesztését, a gyógyíthatatlan, vérző sebet, melyet tovább kellett cipelnie drága Mártijával. Vigasz sugárzott rájuk lányukon és három szép unokájukon át, és – úgy éreztem – megtalálták a végső vigaszt is, a teremtő akaratát elfogadva.

Egy átlagember búcsúztatója ezzel akár le is zárulhatna. Nem úgy a Tamás Attilaé. Alighogy megérkezett az új hazába, kovásza lett a komlói közéletnek a Komlói Erdélyi Kör létrehozásával. Egy indoktrinált közösség páncélján ütött rést, maga mellé állította a város lakosainak nagy csoportját, kikben fogékonyság sarjadt az igazra, a testvéri érzésre, új szint, szemléletet, új materiális és szellemi értékeket, rendezvények sorát és kiváló meghívottak plejadját tette le városa asztalára. Hihetetlen energiával, meggyőző erővel, szép szóval, ha kellett, betonfalak döntögetésével teremtett külső és belső értékeket,

hozott létre egy pezsgő szellemi-lelki központot. Helyi követői, barátai e lendület sodrásában viszik tovább a zászlót.

Ezek után természetes módon kapcsolódott be és hozta magával körét az országos szervezetbe. Élmény volt az EKOSZ-ban minden megszólalása, iránymutató a szemlélete, hajtóerő a dinamizmusa. És fájó hiányt jelentett, amikor a körülmények szorításában mind gyakrabban elmaradt. Most már végleg. Pótolhatatlanul.

Somerset Maugham ördög-sarkantyújának példázata merül fel az ember képzetében Attila életét, elemi erejű természetét, munkásságát szemlélve. Mert volt benne ugyan egy kiváló intellektus vezérelte belső erő, elsöprő lendület, ami hajtotta őt a mindennapokban, de közösségi teljesítményéhez más is kellett. Ugyanis, annak a bizonyos ördögnek, a nemzeti intoleranciának, kirekesztő gyűlöletnek pusztító ereje, mérge, ami annyi, de annyi sorstársunk lelkét bénítja a mai napig és sorvasztja-porlasztja elnyomott közösségünket... nos, benne eme sarkantyú éle az eredeti, Maugham-i értelemben vett teremtő energiává, az egységes magyar nemzet és a szülőföld alázatos szolgálatának kötelességévé szublimálódott, és hajtotta őt éveken át előre. Mígnem a fizikum, a gépezet elkopott és leállt. Az összeállt anyag szétporlad, fizikai lényünk másik összetevője, az összetartó energia szétoszlik a kozmoszban, de létünk lényege, életünk értelme, Én-ünk tudata és céljának meghatározottsága – visszatér a meghatározóhoz, teremtőnkhez. Mi, sorstársak, barátok, tudomásul véve a törvényt, siratjuk a távozót, tanulunk életpéldájából, és megyünk tovább a magunk útján, az átlényegített sarkantyú nem múló szorításában.

Távozva szülőhazánkból, jaj, mennyien csókoltuk meg gondolatban a befogadó haza földjét. E föld most végleg, fizikailag is befogadja Attilát, majd sorra mindannyiunkat. Bocsánatot kérünk az erdélyi földtől, hogy kiszakítottuk magunkat belőle, melyben a helyünk lenne, de vigasztal a tudat, hogy számunkra a kettő: egy. Fogadd be hát szeretettel testét, Magyarország földje, és kegyelemmel lelkét, magyarok Istene.

Dr. Kövesdy Pál

*Erdélyi Körök Országos Szövetsége

Tamás Attila emlékére

A huszonötödik éves találkozómon a rézplaketten a következő felirat állt: „*Fugit irreparabile tempus, add perpetuam rhei memoriam*”. * Akkor még nem gondoltunk bele, mennyire igaz ez a Vergilius-idézet. Később kibővítettük a szeretettel: „*Szeressük egymást amíg lehet, mert a visszavonhatatlanul múló idő rostáján kihull és emlékké válik életed*”. Sajnos ez a fránya idő egyre több barátot rostál. Most Te estél ki rajta, Attila barátom, de bennem még mindig annak a hat évnek a képe él, amit együtt töltöttünk a bentlakásban (itt kollegiumnak hívják.) Te barát voltál akkor, amikor nem lehetett tudni, ki az igaz barát, és ki a hatalmat szolgáló. Te voltál az első, aki ellent mert mondani a rendszert kiszolgáló bérenceknek, amikor jó ügyért kellett kiállni. Még élénken élnek bennem azok az éjszakába nyúló beszélgetések, amikor saját szabadságodat fenyegető kérdések merültek fel. De nem adtad fel elveidet, az igazért mindig kiálltál, és elérted, hogy az 1963-as évfolyam egy befogadó közösséggé váljon. Közülünk senkit nem távolítottak el az egyetemről, mert egy rendszerellenes viccet mondott, vagy nyugati életformát, zenét vagy fogyasztási cikket dicsért. Életútjaink 1963 után elváltak, de személyes találkozásokban, telefon-beszélgetésekben benne maradt a hat év minden varázsa. Emléked és a tanárainktól kapott láng őrzése tovább vezet egyre kurtábbá váló életútunkon.

Perneki István

*Feltartóztathatatlanul rohan az idő, örök emlékeztetőül. (A szerk.)

(Késői megjegyzés 2023 őszé: Az EKOSZ- beli, 2020-as évi fájó események nem történhetek volna meg, ha Tamás Attila akkor még köztünk van.

41.

2018. június

Hitünk a jövőben

Győztünk, örülni, örülni! - szakadt fel a kiáltás azon az április 8-i éjjelen, szerte a Kárpát-medencében. Domonkos László közíró így szólt: „*Ezen a vasárnapon nagyjából az történt, amit testvérnépünkől származó Szentatyánk meghirdetett: az irgalom teljes mértékben megnyílt a magyar lelkeknek.*” De jogos a történelmi-művészi analógia is, Gárdonyi Géza tollából, Eger vára alól: „... mennyországi öröm szállta meg a várbelieket... Az emberek táncoltak... Az ágyúkat kilőtték. Márton pap a kezében lévő keresztet égnek tartva, az öröm őrzöngő hangján üvöltötte: **Te Deum laudamus!**” Régi-új miniszterelnökünkől, nem véletlenül, azon a késő esti órán, Wojtyła és Márton pap szelleme szólalt meg alázattal: **Soli Deo gloria – egyedül Istené a dicsőség!** Az öt hallgató milliók megnyugodva érezhették: jó kézben maradt az ország, a nemzet irányítása.

Fojtogató szorongás engedett fel néhány óra alatt. Engedtessek meg, hogy – szerénytelenül – idézzek egy nyolc évvel előbbi, egy másik, szintén sorsdöntő népszavazást követő írásomból (Katarzis az éjben, 2010. június): „*Odaálltunk, és az eredmény egy katartikus élmény volt április 25-én az éjben, amit azonnal és magától értetődően követett a május 26-i, 20 éve esedékes lélekiemelő döntés a leszakítottak magunkhoz öleléséről. Joggal érezzük hát, hogy végre a gödör aljára értünk, megindulhatunk felfelé, vége az éjszakának...*” A következő nyolc év beváltotta reményeinket, megindultunk felfelé, csodálatos eredmények nyomán írhattuk legutóbb, hogy a két elszakított szerelmes, az erdélyi és az anyaországi magyar, márvány-liliumszárként egymásba ölelkezik. A külhoniak által leadott szavazatok 96 százaléka igazolta ezt.

A szorongás jogos volt, hiszen a mai napig érezzük, tudjuk, milyen feneketlenül mély a tó, melyet Hunyadi Mátyás halála óta ásott alá a történelem, és amelybe Mohács, Trianon, a kommunizmus szörnyetege, legutóbb a „rendszerváltás” nevű birodalmi kifosztás vetett, és amelyben a mai napig ezernyi hínár húz lefele. Bízunk a tényekben, a józan észben, legfőképpen bízunk a legfőbb titokban, lelkünk legmélyén őrzött szakrális lényünkben, de előttünk állt a sötétség ezernyi bizonyítéka és annyiszor bizonyított hatalma, esendőségünk tudata, ezért joggal rettegtünk, hogy a hínár ismét aláránt.

élni akartok

golyót kötelet kaptok

barbár magyarok

döntöttek azok

távoli rendek karok

pokolfajzatok

Hetekig töprengtem, mit is írhatnék lapunk eme - ismét ünneplésre jogosult - számába, szorongatott a felelősség, meg az ezernyi adat, elemző gondolat és vélemény, ami szakadatlanul ömlik felénk minden forrásból. Nehezen, de végül a gép elé ültem.

Mit is említsek előbb? Ha már szóba került a hínár, álljon itt - letudandó a rosszat - a gyurcsányi fertő egyik közemberi megnyilatkozása. A facebook-on írja szerkesztőtársunknak Marosvásárhelyre bizonyos Á. Gy.: ... *Maga az itt élőknek, adózóknak ne ossza az észet, tapossa tovább a trágját Erdélyben! Maradjon ott, ahol van, oda való. Ön sokunk számára NEM MAGYAR, hanem ROMÁN, ROMÁN, ROMÁN, ROMÁN, ROMÁN!!! ... Valamikor én is "Erdély"-párti voltam és a környező országokban ragadt „magyar” származású emberekért kiálltam. Most már megváltozott a véleményem, és UTÁLOM ezeket az izé „ÁRULÓKAT!” Beleszólnak pofátlanul az életünkbe és van képük kioktatni és sértegetni! Élvezik a mi adóinkból kapott pénzeket, intézményeket, stb... és még aláznak minket! PÉNZÉHES ROMÁN tetűk, elárulják az anyaországban élőket, akiknek az adóforintjaikból élnek... Pfff...*

Az „ötletgazdát” egyébként köszönet illeti, hiszen pontos felmérést végzett számunkra a Magyarhonban élő magyargyűlölők számarányáról. Láthatjuk, elegendő vannak egy számottevő parlamenti frakció biztosításához, a lelkek közpénzen történő további mérgezéséhez. Veszélyes bohóccal állunk szemben! Ámbár hajlanék rá, hogy Madách Luciferének tanácsát követve, a tragédiát nézzük inkább komédiának, s az mulattatni fog!

Szívesen lépnék tovább, de képtelen vagyok visszafojtani magamban a Jobbik (ó jaj!) oldaláról történt két megnyilatkozás felemlítését. Az egyik nagy publicitást kapott, három Jobbik-feliratú pólós ficsúr alázott ocsmányul egy rendőrnőt. Bevallom, látva-hallva őket, nyilas-ávós (egyre megy) keretlegények képzete támadt bennem, amint vigyorogva a Dunába lőnek embereket. Ilyen alakokból állna a párt megmaradt tábora? És mekkora erkölcsi fölényben volt velük szemben a mocskot rezzenéstelen arccal tűrő fiatal rendőrnő! Mekkora erkölcsi különbség van a két oldal között! Mily nagy a különbség a szemkilövő gyurcsányi és a mai, polgárvédő rendőrség között! A másik „jobbikos” esemény nem igen vert fel nagy port, pedig mindent elárul e társaságról: lemondásra szólították fel azt a Morvai Krisztinát, aki az EP-ben a legkeményebben védi Magyarországot! Siratni való farizeusok és júdások gyülekezete ez, ezért a Szent Korona előtt tett esküjük is hiteltelen számomra. De talán nekik is megnyílik egyszer az irgalom.

Az irgalomra nem csak e megtévedt lelkeknek, de magyar közösségünknek, népünknek, meg egész kontinensünknek is most van csak igazán szüksége. Ha 2010-ben joggal mondtuk, hogy elkezdődött a jövő, akkor most (Bogár László nyomán) azt is kijelenthetjük, hogy egy folyamatos jövőben élünk. Melyben iszonyatos erővel örvénylenek az egymással ellentétes energiák, a Magyarországnak nevezett lokalitásban, és a globalitásban, számunkra meghatározóan annak európai részében egyaránt. Az örvénylés legmélyebb oka pedig nem más, mint az a nyugatias modernitás, amelyik „*egyre végzetesebb módon roncsolja szét az emberi létezés külső természetét, vagyis az ökológiai rendszert, és a belső természetét, vagyis lelki, szellemi, erkölcsi talapzatát*” (Bogár László: Európa LIBEgő léte, Magyar Hírlap, 2018. május 11.)

Nevezett talapzat roncs-voltát jól jelzik az általunk értetlenül bámult honi történések is, a szerencsétlenek, akik vereségüket feldolgozni képtelenek, a „demokratikus ellenzék” demokráciát megcsúfoló viselkedése, meg a jobb sorsra érdemes eszementek (nem ritkán itt élő erdélyiek! - I. Ábrám Zoltán írását a **XXX** old-n), akik a hajdan legsúlyosabb büntetést, a „*damnatio memoriae*”-t, az emlékezet eltörlését szenvedik (Ulicza Tamás.) Saját gyökereiket, itteni napi tapasztalataikat, anyagi gyarapodásukat, saját környezetük épülését-szépülését, gyermekeik mindennapjainak virulását, az egyéni és közös jövő biztonságának megszilárdulását, - a tényeket tagadják. Mert jobban hisznek a virtuális képzeteknek, a manipulált érzésnek és gondolatnak, mint a kézzelfogható valóságnak, kéjjel engednek teret a pusztító gyűlöletnek, semmint a lélekemelő szeretetnek, a szomszéd, a város, az ország, embertársuk-nemzettársuk iránt. De mit is várhatnánk el tőlük, az ostobaság és gyűlölet pókhálójában csápoló szerencsétlenektől!

Európai vonatkozásban ugyanezt látjuk, és egyértelmű a folyamatok összefüggése, a honi rombolók irányítotttsága, totális függése egy pusztító és önpusztító, mert pusztulásra ítélt beteg ideológiától, a neoliberalizmusnak nevezett örülettől. Melynek központi eleme a **nyílt társadalom** elve és gyakorlata. Ennek lényegéről álljon itt most csupán annyi, hogy a „*nyílt társadalom teoretikusai szerint a kulturális identitások képesek egy adott társadalmon belüli konfliktusmentes keveredésre, mi több, egymást erősítve és színesítve új értékeket hoznak létre.*” (Wikipedia). Nos, mindennapjaink valósága adja a legékesebb cáfolatát mindennek, amikor a mások véleményének, nézeteinek, érzelmeinek gyűlöletig menő tagadása képezi az uralkodó viselkedési elvárás (mit elvárás, parancs!), a polkorrektség lényegét és gyakorlatát. Mára viszont jóval túlléptek a tagadáson, a tudatos rombolás, a politikai, lelki, esetenként már a jogi terror útját járják. Íme, a létrehozott új értékek! Mögöttük pedig ott magasodik korunk Moloch-ja, Ady disznófejű nagyura, a legfőbb érték: a pénz. A valóság. A többi: füst-takaró.

mikor a pokol

megettelt bűnös lélekkel

a sátán gondolt

valami nagyot

s telehintette pénzzel

a gondolatot

A nyílt társadalom másik alaptétele a nemzeti jelleg tagadása. Alapító ideológusának, Karl Poppernek véleménye szerint a nyílt társadalom alapvető jellemzője a kulturális hibriditás, amely fenyegetésként éli meg valamennyi **zárt közösség** létezését. Állítása szerint „*tartós békét és igazságosabb társadalmi viszonyokat csak a nemzetállamok meghaladásával, a nyílt vagy liberális társadalmi modell általánossá tételével lehet elérni.*” Emlékezzünk csak: „*a világbékét és igazságosabb társadalmi viszonyokat csak a nemzetállamok meghaladásával, a szocializmus világméretű győzelmével lehet elérni!*” A hegeli dialektikának megfelelően tehát megismétlődik ugyanaz, csak magasabb fokon. (Ezek után már egyenesen nevetségesnek tűnik elvárni az ultraliberális erők dominálta EU-tól, hogy a kontinens nemzeti kisebbségeinek - zárt közösségek, nemdebar - ügyével érdemben foglalkozzék, érte netán

kiálljon. Ez a kisebbségvédelmi kezdeményezés sorsát is előrevetíti, legalábbis a jelenlegi politikai konstellációban!)

Igen, naponta éljük meg e torz ideológia politikai következményeit. Amikor a füst-takaró valósággá kondenzálódik. Gondoljuk csak végig: évmilliók alatt alakult ki a teremtés akaratának megfelelően az élet, majd az emberi fajok és az emberi társadalmak formálódásával a kultúrák sokfélesége, kontinensekhez, körülírt földrajzi helyekhez kötöten, saját biológiai-szellemi jellegeiket, szokás- és értékrendjüket kialakítva, éppen ezzel biztosítva az emberiség anyagi és szellemi fennmaradását, fejlődését. E változatosság nyomán jöttek létre a nemzetállamok, mint az emberi lét legfőbb keretadói, fenntartói. A biológiai és kulturális diverzitás, a nemzetállamok felszámolása az évezredek szerves fejlődés semmissé tételét jelenti, a biológiai-kulturális rendezettség, egy magasabb szervezetségi szint lerombolását. De hát, úgy látszik, számukra már semmi sem drága! Hiszen – jól tudjuk - a legfőbb érték a pénz.

Nos, mindennek tudatában áll ki az ezredévi tapasztalattal felvértezett magyar nemzet-kormány a világ, a kontinens elé, és védi annak közös értékeit, szolgálja közös érdekeit, egy eddig soha nem létezett pusztító folyamattal szemben. (E sorok már hetekkel előbb megszülettek, amikor elhangzott miniszterelnökünk székfoglaló beszéde. Szavai számomra az eszmei tábor egységének bizonyítékát jelentették.)

Ezek után természetesen merül fel az emberben a szorító kérdés: mire támaszkodhatunk, milyen erők állnak rendelkezésünkre, mi védi meg a kicsi, ezernyi idegen erőnek kitett, a függőségek hálójában vergődő Magyarországot, szétépett nemzetét, és az általa képviselt eszmeiséget? A magam részéről csupán két szempontot vetnék itt fel.

Elsőként: a nagy feladathoz nagy emberek kellenek. Kiváló intellektus, politikai bölcsesség és kiváló jellem, tiszta erkölcs, emelkedett lélek. A haza iránt érzett felelősség átérzése a mindennapok munkája során. Soha nem lehet elégedetten hátradőlni, mondván: ha a nép velünk, ki ellenünk? Mert aki ma velünk, holnap könnyen lehet ellenünk. Továbbá: szerénység a mindennapokban, alázat a megnyilatkozásokban. Politikusoktól és a média embereitől egyaránt. Igencsak visszatetszést szül, amikor kiváló, közismert média-személyiségek elégedetten és kajánul nevetgélnek a felsült ellenfeleken. Illene tudniuk, hogy igencsak kontraproduktív a káröröm, hiszen ismert: ma neked, holnap nekem... A népakarat leckéjéből tanulni kell, ez is a politikai bölcsesség része.

De tanulni kell a kampány során a neveltségességig felfújtt, az EU-s fórumokon is váltig lobogtatott, felhazudott korrupciós vádakból is. Egy hatalmas néppárthoz törvényszerűen csapódnak oda a haszonlesők, alapvető érdek és kötelesség a lehetőségek szerint lemosni ezeket magunkról. A kritikus hangok, jóindulatú bírálatok meghallása, meghallgatása pedig éppúgy elemi érdek. Nagy örömmel olvastuk, hogy az általunk is évek óta emlegetett tétel: „*érted haragszom, nem ellened*” – újabban éppen Balog Zoltán miniszterünk szájából hangzott el.

Ami a konkrét feladatok garmadáját illeti, mindenképpen ki kell emelni ezekből kettőt. Elsőként demográfiai folyamataink öröndetes javulását kell említenünk, az elkezdett út

határozott folytatását, a teljes Kárpát-medencei magyarságra kiterjedően. (Lapzártai hír: nemzeti konzultáció készül a demográfiai fordulatról!)

ne törődjeteK

unokák sem lehetnek

ha nincsen gyermek

majd eltemetnek

kényes orrú idegenek

carpe diemek

A másik sem könnyebb feladat: a jelen és az elkövetkezendő fiatal generációk gondozása, kimentése a lelki sivárság, műveletlenség és közöny mocsarából, és beemelése Makkai „lelki nemzetébe“, anyanyelvünk édes tengerébe.

A nyelvem élem

amikor talán éppen

nem is beszélem

némán is éden

dallam ritmus egészen

magyar rezgésben

Nélkülük nincs, nem lesz magyar jövő! Jól tudta Orbán Viktor, miért kell kiemelten szólnia a fiatalságról ama április 8. éjjelén! Ami pedig a menthetetleneket, a görög mitoszok nyomán Vörösmarty által megírt, „sárkányfogvetemény“-nek nevezhető társaságot illeti, tényleg nincs más hátra, mint (Szász I. Tas-al szólva) természetes módon túlnőni őket

Másodszor, fentiekhez kapcsoltan, de legfőképpen: az ember gyarló, ereje evilági és behatárolt, ezért legfőbb támasza és örök reménye nem lehet más, mint lényének fentebb említett jobbik, szakrális része. Ami az ember életösztone mögött is ott rejtőzik, és amelynek forrása és táplálója a hit és a hagyomány. Ennek gyönyörű kifejezéseként álljon itt néhány sor alkotmányunk preambulumból: **„Büszkék vagyunk arra, hogy Szent István királyunk ezer évvel ezelőtt szilárd alapokra helyezte a magyar államot, és hazánkat a keresztény Európa részévé tette. Büszkék vagyunk országunk megmaradásáért, szabadságáért és függetlenségéért küzdő őseinkre. Büszkék vagyunk a magyar emberek nagyszerű szellemi alkotásaira. Büszkék vagyunk arra, hogy népünk évszázadokon át harcokban védte Európát, s tehetségével, szorgalmával gyarapította annak közös értékeit. Elismerjük a kereszténység nemzetmegtartó szerepét. Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk**

vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét...“

2011-ben, alig egy évvel megválasztása után iktatta törvénybe a Magyar Országgyűlés e sorokat. Eme legfőbb, megtartó értékeinket a haza, a nemzet ellenségei okkal tekintik számukra veszélyesnek, ezért is szeretnék megsemmisíteni alkotmányunkat. Thomas Mann nyomán mondhatjuk: mélységes mély a múltnak kútja, esetünkben a magyarság történelmi-közjogi-szakrális múltja. Nem véletlenül áll ki tehát éppen Magyarország a szakralitás ellenségeivel, a kontinenst pusztulással fenyegető veszedelemmel szemben, és talán az sem véletlen, hogy éppen e vész idejére adatott megfelelő vezetője is ennek a népnek.

Jelen írás vége felé érkeztünk el egy beláthatatlanul fontos kérdéshez. A Szent Korona tiszteleténél többről, történelmi jogaiba való visszahelyezéséről lenne szó. Ami a 2011-s alkotmányból továbbra is kimaradt, bármennyire is lélekemelő a megemlézése. Igen összetett létkérdésünket annak egyik legavatottab ismerője, *Kocsis István* elemzi mellékelt dolgozatában. Jelen sorok írója csupán arra kéri az olvasót, szegődjön társul Kocsis Istvánhoz. A történész-író április 8. előtt fejezte ki elvárásait e kérdéskörben, ami az eredmények ismeretében tovább él, immár közös reményként. Távlatosabb feladat számunkra aligha van, kiváltképp napjainkban, az újabb, minden eddigit meghaladó erejű birodalmi alávetési kísérletek idején. Sajnos semmi jele annak, hogy reális politikai célként, de legalább vitatémaként szerepelne a magyar politikai életben, a közgondolkodásba viszont annál inkább be lehetne/kellene vezetni. Saját oldalainkon ezennel egy piciny lépést teszünk ezirányban.

Befejezésként Szász I. Tas jelen számunkban közölt naplójegyzetéből (**XXX** old.) idézek egy mondatot: *„Európa lelkének megmentése spirituális feladat elsősorban... Erre pedig Isten segedelmével egy kis nép is alkalmas lehet.“*

Nem tudtunk egymás írásáról. Nem lehet véletlen, hogy ketten, többen, sokan, többmilliónyian együtt gondolkodunk, érzünk. Ez az érzés pedig nem más, mint a békemenetek, a csíksomlyói búcsú felemelő közös szelleme, a boldogító összetartozás tudata. Nem alaptalanul hiszünk a magyar jövőben!

Kövesdy Pál, 2018 május-júniusában

(A beillesztett verseket Miriszlai Lajos „hatra-vakra” c. kötetéből válogattam. A költő a Kárpát-medencei Kulturális Egyesület írói tagozatának tagja.)

42.

2019. március

Március 15 - Május 26.

(Márciusi lapszámunk elé)

„ ... A választási vereséget követő bénultságot az Európai parlamentben nagy többséggel elfogadott Sargentini-jelentés törte meg. A Fidesz-el szemben állók élő közvetítésben láthatták, hogy vergődik a kormányfő a parlamenti kritika súlya alatt, és visszaigazolva látták meggyőződésüket, miszerint Orbán tönkreteszi a hazájukat. ”

Az aljasság (vagy inkább hülyeség?) **gyurcsányi** magasiskolája. (Vágy)álmodik a nyomor, nyomort (láz)álmodik a lelki nyomor, és nehéz, hogy mindezt ne vesse ki a gyomor. Vagy az egész inkább csak humor?

Csak ne állna ott a folytatás, a gyurcsányi „magasság” másik, veszélyesebb oldalának megnyilvánulása: *„A parlamenti ellenzéknek... utcára kell hívnia az embereket, és az ellenállásból közösen kell lázadást formálni... A tüntetések békések, de ahogy a mai hatalom nem tiszteli a demokratikus alkotmányosságot, úgy természetes, hogy a vele szemben álló ellenzék, ha kell, átlép a hatalom önkényes szabályain is.”* Értsd: jogos az erőszak, folyjon a vér, csak mert gyurcsányék szerint ez így helyes, jogos, szükséges, demokratikus (minden második szava), becsületes, mi az hogy, nagyon is. Ők ezt már így szokták. Brrr...

Tudnunk kell, veszélyes gonosztevővel állunk szemben. Láthattuk, könnyű néhány ezer senkit utcára kivinni, és az ismert, aljas technikák révén azt lángra is lobbantani. Ha valamikor, igazán csak most jöhet el egy vérfürdői képzelgés realizálásának ideje, szükségessége, a decemberi (ne feledjük 2006 októberét sem!) főpróba után, és május 26., az EP-választások előtt. Talán az utolsó, döntő lehetőség ez számukra az uniós neolib hatalmat fenyegető végveszély elhárítására, a legfőbb ellenség, a magyar nemzeti, keresztény bástya, a mai Nándorfehérvár-Eger lerombolására. Ennek felrobbantása lenne most Hegedüs hadnagy feladata, és ha nem is dől az le, de pánik-keltésre, az európai átlagpolgár, a kétkedők-ingadozók meggyőzésére alkalmas lehet. Joggal hihetjük, hogy nem a ficsúr magánszámát látjuk, jól kifőzhatték ezt a brüsszeli boszorkánykonyha valamely sötét sarkában. A tét nagy. Ha sikerül, nyertek, ha

pedig nem, akkor ez a fasiszta diktatúra újabb bizonyítéka lehet, és akkor is nyertek. Ügyes, nemde? Ezért aztán a nyurga a horgot bedobta, és figyelni, lesz-e kapás.

Azért még sem eléggé okosak ama konyhasarokban, önteltségükben nem számolnak velünk, köz-magyarokkal. Tudniuk kellene, hogy egy újraéledő, tartását, hitét, reményét annyi sanyargatás, megaláztatás után lassan visszanyerő valódi közösséggel állnak szemben. Ezért aztán a hívó szó kimondására milliónyian állunk fel, vonulunk ki, elcsalhatatlanul, lehazudhatatlanul. Némán, ünnepélyes arccal és tiszta lélekkel, ahogy szoktuk. Istenuccse megteesszük, benső urunk szabályzata, parancsolata szerint. A megcsönkített hazában, és a leszakított, a világ által észrevenni nem óhajtott, a helyi hatalmak által fojtogatott és a fattyú által folyamatosan eltaszított részekben egyaránt. Fizikailag és a lelkekben egyaránt. Az utcán és a szavazófülkékben egyaránt. Hogy kushadjanak a gonosz hadak, hogy hulljon le a hazug álarc a paprikajancsiról és mozgatóiról, hogy „hegedűsék”rikácsoló, fals hegedűje elhallgasson, a Hegedűs meg... ahogy Gárdonyinál írva vagy. Demokratikusan (*proszit Gyurcsány!*), de azt nagyon. Mindezt nem csak a saját, de a *valós* európai értékeknek megfelelően és azok érdekében is.

Az Átalvető márciusi számát tartja kezében az olvasó, sietünk, hogy nemzeti ünnepünk előtt mindenki kézbe vehesse. Láttatni szeretnénk, hogy a két dátum, Március 15. és Május 26. összetalálkozik a *Talpra magyar, hí a haza...* jegyében. A költő bennünk és általunk él változatlanul, és tesszük kötelességünket. A magunk szerény eszközeivel, hatósugarával, nem kimondottan Március 15. formai sulykolásával, de szellemiségével, álláspontunk rögzítésével, a globális és lokális folyamatok elemzésével, értékeink, örömeink és súlyos veszteségeink kötelező és folyamatos számbavételével, és - talán legfőképpen - szülőföldünkre figyelve szakadatlanul, az ottani gondok-bajok-fájdalmak követésével, hogy érezzék a védők: sokan vagyunk mögöttük.

A következőkben sokasodnak az események, torlódnak a feladatok, tennivalók. Nem baj ez, inkább öröm és kihívás. *Vitéz Ferenc* irodalomtörténészt idézem: „*Egy kultúra (nemzet) nemcsak az egység jegyében maradhat meg és fejlődhet, de a feladatok sokszorozása révén is.*” Feladatok pedig bőven kijutottak a magyarnak ezer éve, állunk elébe!

Hogy is mondta Kölcsey? „*Hányszor támadt tenfiad / Szép hazám kebledre, / S lettél magzatod miatt / Magzatod hamvvedre?*” A korcs nemzők

korcs magzatai hamvederré változtatnák ten-magzatainkat, maradék kis hazánkat, de akár egész világunkat. Kövessük hát a lánglelkű Petőfit, és Istenünk is megsegít!

K. P.

43.

2019. június

1919-2019

Júniusi lapszámunk elé

Úgy alakult, hogy jelen lapszámunk a kritikus, uniós parlamenti választások körüli időszakra esik. Úgy alakult továbbá, hogy Európa sorsfordító eseményei egybeesnek Erdély tragikus, véglegesnek bizonyult megszállásának 100. évfordulójával. Ezért alakult úgy, hogy lapszámunkban több esetben is találkoznak az időben, térben, szándékaikban és következményeikben visszaköszönő, egymáshoz kapcsolódó történések. Mindjárt az elején álljon itt a rettenetes példa: Kun Béla gyalázatos ajánlata: tessék Magyarországból mindent elfoglalni, egyedül csak Budapest maradjon -, nos, ez száz év múltán a mai kunbélák (és bélánék) egész Magyarországot egy nagy, arctalan semminek történő felajánlásában reinkarnálódik.

Jelen sorok írásakor még előtte vagyunk a május 26-i referendumnak, még inkább az azt követő, új összetételű EU-parlamentbeli, pillanatnyilag csak találgatott helyezkedéseknek, az erőviszonyok kirajzolódásának. Jól tudjuk, hogy sorsunk alakulása ezer szállal kötődik kontinensünk történéseihez, így hát dobogó szívvel lessük, várjuk a fejleményeket és reméljük a jót. Lehet viszont bármekkora is a kitettségünk, naponta ragyog ránk a bizonyosság, miszerint egy tébolyult világban mi vagyunk a normalitás sarokköve. Csak egy minapi, elrettentő példa: a babatámogatások rendszerének megtámadása, szemben a migránskártyák sunyi gyakorlatával. Minden gondolkodó emberben azonnal feltárul a két szemlélet közötti szakadék, azok háttere, célja, utóbbinak egyértelmű és szörnyű következményei. (Kövér László: *„mintha el akarnának minket pusztítani, mások kedvéért”*) Pillanatnyilag nem láthatjuk, hogy a vezetők, az irányítók gonosz örülete mennyire fertőzte meg Európa nyugati felének tömegeit. Május 26. sok tekintetben tiszta vizet önt majd a kontinentális pohárba, az viszont egyértelmű, hogy nemzetpolitikánk erkölcsi nagyhatalommá tette hazánkat (a „fasiszták” honát!), ezzel a magyarságot magát, és mély meggyőződésünk, hogy a továbbiakban is hatásunk meghatározó lesz kontinensünk folyamataira. Ennek megfelelő az elvárásunk is: összmagyar képviselőt Brüsszelbe! (Félve lessük, hogy erdélyi vonatkozásban lesz-e fogantatja fohászunknak, a hírek az RMDSZ tekintetében nem túl biztatóak.

Hogy miért nem lehetett az erdélyi magyar pártoknak összefogva közös jelölteket állítani, azt kívülállóként csak ostobán, a levegőbe bámulva kérdem.) Bárhogyan is alakul viszont Európa sorsa, a jelen magyar útját követve nyugodtak lehetünk jövőnkét és reménykedők a leszakítottak, az összmagyarság kilátásait illetően is. Annál inkább, mert új erővonalaknak megfelelően nyitunk a nagyvilágra, fonjuk a kapcsolatokat, szemben a saját „korrektségébe” fulladó liberális Európával. Ezért aztán joggal erősödik bennünk a meggyőződés: jó helyre hozott a gondviselés.

Szükségét éreztem e gondolatokat bevezetőként közreadni. A megszokott rendben, jobbára a megszokott szerzőktől és a megszokott, vagy még azt is meghaladó színvonalon sorjáznak az írások. *Szász I. Tas* és *Ágoston András* most is a rájuk jellemző éleslátással tartanak tükröt jelenünk bel-és külső folyamatai elé. Külön figyelmet érdemel *Szabó Istvánnak* a Trianon-évfordulóhoz kötött kiváló írása (*Metamorphosis Transylvaniae*), melynek odébb *Kelemen Lajos* naplójának döbbenetes oldalai adnak kegyetlen hátteret.

Természetesen, kiemelten teszünk eleget szomorú kötelességünknek a lesújtó, következetesen elkésérítő romániai megnyilvánulásokról szóló írások közreadásával. Amelyek minden észérvet megcsúfolva tolakodnak elénk, zúdulnak ránk az évek során, fojtogatóan és változatlan erővel, a zsigerekből előtörve, megcsúfolva saját érdekeik felismeréséhez fűzött reményeinket. A politikum szintjén talán észlelhető némi eszmélés (ősi román erény), ám a politikát végső soron meghatározó tömegelektan a régi. Ezt bizonyítja egy friss közvélemény-kutatás is, mely szerint a románok 62 százaléka véli úgy, hogy Magyarország ellenőrzése alá akarja vonni Erdélyt, és Magyarországot tartják szomszédaik közül a legkevésbé baráti országnak. Pedig ők ugye folyamatosan nyújtják kezüket, ennek ékes bizonyítéka a dormánfalvi temetőrablás, hősi halottaink kisajátítása, azok kinevezése saját nemzeti hőseikké (eroii neamului), a múltunk, jelenünk és jövőnk után kinyújtott rabló kéznyújtás. Íme a hamisítatlan, legősibb román nemzeti erény!

A pofoncsapott székely tudja, érzi, merre tekintsen. Orbán Viktor minapi erdélyi útján elemi erővel tört fel az emberekből az együvé tartozás, az önfeledt szeretet megannyi megnyilvánulása. Íme erkölcsi erőnk fő forrása! Újjongó öröm tölt el ezt tapasztalva: ***még a pokol kapui sem vesznek erőt rajtunk!*** Jó olvasást.

2019 májusában

Kövesdy Pál

2019. december

Kereszténység, szabadság – 2019. Karácsonyi lapszámunk elé

Nem ily ünnepköszöntőről álmodtam. Advent idején a lélekemelőről, a keresztény szabadságról szándékoztam elmélkedni. Elmondani, mennyire büszkék vagyunk rá, hogy **Orbán Viktor** mindkét súlyos, elvi kijelentése, előbb az illiberalizmusról, legutóbb a keresztény szabadságról, talán nem véletlenül, éppen Tusnádfürdőn hangzott el. Majd, élve az alkalommal, a címbéli két fogalom kapcsolatának értelméről, filozófiai mélységéről, annyi magasröptű elemzés után, a magam szerény módján én is terveztem szót ejteni Az önkormányzati választásokról pedig azt reméltem, hogy a keresztény szabadság ragyogó, életünket átható valóságát fogják igazolni, mondandómat alátámasztani. Naiv voltam és botor, nem először, és nem egyedül. Így aztán a hihetetlen, elfogadhatatlannak érzett történések számomra ismét csak az *Apostol* versszakát parancsolják ide:

*Boldogtalan nép, mért gyűjtöd fejedre
Az isten átkát? nem elég,
Amely már rajta fekszik?
Nem volt elég a Krisztust megfeszítned,
Minden megváltót megfeszítesz hát?
Boldogtalan, százszor boldogtalan nép!*

Lapunk olvasóiban esetleg felrémlik, hogy egyszer már idéztem Petőfi e sorait, talán ama bizonyos december 5. után. Annyi magyar sorstársammal együtt én is kétségbeesetten keresem a választ a „miérték és hogyanok”-ra. Az alábbiakban néhány, sokféle nyitott gondolatomat vetem papírra, remélve, hogy olvasóink velem tartanak, még ha sok ismert tényt tárok is eléjük.

Látnunk kell, hogy a mélyben zajló folyamatok lényegében változatlanul működnek, változatlan azok közege, célja, és változatlanok e sötét mélység erői. Mindennél beszédesebb volt, ahogyan a diadalmas budapesti értékelőn a marionett-figuraként előretolt szerencsétlen flótás, Karácsony Gergely mögött ott állt a boszorkánykonyha fő méregkeverője, (szemmel láthatóan némi alkohollal alátámasztott) sátáni vigyorával hű háttérrel biztosítva az új polgármester szavainak. Ideillő *Orbán János Dénes* alábbi passzusa (Magyar Nemzet, október 19.): *A minden bűzlő hájjal megkent politikai szerencselovag, akinek nevéhez a rendszerváltás utáni legalávalóbb kormányzás fűződik, minden garázdasága és történelmi bűne ellenére a magyar ellenzék legerősebb*

figurája, aki számára az idealista süldő csupán zsemeke csirkecomb.” Nos, az idealista süldő sok megveszekedett panelje közül egyetlen mondatot emelnék ki, miszerint az országot (nem csupán fővárosát!) vissza kell vezetni Európába. (És ami a legfenyegetőbb: „Budapest csak az első lépés, hogy megváltoztassuk Magyarországot.)

Na, nem az eredeti, a **Robert Schuman** által megfogalmazott Európába: *A demokrácia a kereszténységnek köszönheti létét. Azon a napon született, amikor az ember küldetésévé vált, hogy mulandó élete során az egyéni szabadság, mindenki jogának tiszteletben tartása és a testvéri szeretet gyakorlása révén kivívja az emberi személyiség méltóságát. Soha Krisztus előtt nem fogalmazódtak meg hasonló gondolatok. Ilyen módon a demokrácia eszmeileg és időrendben szorosán kötődik a kereszténységhez, a demokrácia a kereszténység lényegéből fakad, mert mozgatóereje a szeretet. A demokrácia vagy keresztény lesz, vagy nem lesz. Egy keresztényellenes demokrácia olyan karikatúra lesz, ami vagy zsarnokságba, vagy anarchiába süllyed.”*

És lőn. Az ő „demokráciájuk”, a célukként megfogalmazott Európa, a Sargentinik, Junckerek és a Timmermansok Európája olyan világ, ahol a kereszténység szitokszóvá vált, a szeretetet felváltotta a gyűlölet, az igazságot a hazugság, a szólásszabadságot a véleményterror, az építő szándékot a pusztítás vágya és gyakorlata, a demokrácia pedig kifordult önmagából, így aztán törvényszerűen állítja vádlottak padjára, nevezi antidemokratikusnak (és még mi mindennek!) a mi keresztény demokráciánkat. A bülbül szavú szerint, ura-parancsolója akaratának megfelelően, ehhez kell igazítani, ilyenné kell változtatni Magyarországot! Megtagadni Istent, hazát, nemzetet, családot. Igen, ez ma a teljes ellenzék, és vegye ezt tudomásul minden eszement, aki rájuk szavazott! És látva lássa mindenki: a földivé lényegült gonosszal állunk itt szemben! Így aztán nem csoda, hogy „az „ellenzék feltámadt hamvaiból. Felült a halott, és nagyon jól szórakozik” (Nagy Dóra.)

Ezzel gyökeresen ellenkezik mindaz, ami Orbán Viktor szerint a keresztény szabadságot jelenti, és amit mi lelkünk legmélyéig magunkénak érzünk: **„Világpolgárság helyett hazafiak, internacionalizmus helyett hazaszeretet, azonos neműek kapcsolatának propagálása helyett házasság és család, drogliberalizáció helyett gyermekeink védelme, migráció helyett határvédelem, bevándorlók helyett magyar gyermekek, multikulturális zagyvalék helyett keresztény kultúra, erőszak és terror helyett rendezettség, biztonság, december 5-i nemzetárulás helyett nemzetegyesítés.”**

„Demokratikus” ellenzékünk és gazdáik szemében mindez vörös posztó, ezért rontanak ránk sátáni dühvel és gyűlöletet lihegve, megveszekedett, vad bikaként és hataloméhségtől hajtva. De kis idő múltán már az is látható, hogy *vérszagra gyűl az éji vad*, és hogyan esnek egymásnak e vadak.

Óhatatlanul merül fel a kérdés: hol itt a szabadság, a látás, a megítélés, a döntés szabadsága? Ezzel máris visszajutottunk alaptémánkhoz, a keresztény szabadsághoz (amiről csakazértis elmondok néhány keresetlen szót). A

keresztény szabadság nem más, mint jogunk és istenadta szabadságunk megvédeni hősi történelmünket, anyagi-szellemi-lelki értékeinket, nem behódolni a gonosznak, nem átalakulni világpolgárrá és világ-genderré, nem kiüresedni lélekben, és szeretni, szeretni hazánkat, nemzetünket. És ami mindezt lehetővé teszi, az a keresztény gyökerek, több ezer éves kultúránk megléte. Ez határozza meg viselkedés módunkat, életvitelünket, a „modus vivendi”-t, egész világszemléletünket, melynek meghatározó tényezői a vallásos hit és a nemzethez tartozás érzése. A keresztény hit utat nyit eme értékek, az éltető gyökerek irányába, a tagadás pedig maga a nagy nihil, a semmi. Az alapvető kérdés, egyben a jövő kulcsa is: eme gyökerek mennyire hatják át (fogják áthatni) társadalmunkat, hol és merre tartunk az értékek, ill. az elértéktelenedés skáláján.

E súlyos felvetésre súlyos válasz érkezett a néhány helyen megismételt önkormányzati választásokon. Mindenhol (!) ellenzéki győzelem született, ami viszont Jászberényben történt, az nem csak elképesztő, de roppant tanulságos is. Mi is történt? Október 13-án Jászberényben az ellenzéki jelölt **14** szavazattal győzött, a megismételt választáson, november 10-én **3758** szavazattal! Miközben a kormánypárti szavazók száma nőtt.

Hatalmas és kijózanító pofon. Ami feje tetejére állította mindazt, amit gondoltunk az ország politikai helyzetéről, a harmadik 2/3-os győzelmünket követően. Ami tönkrezúzta a közjó folyamatos javulása nyomán kialakult reményeinket, biztonságérzetünket. Kiderült, hogy semmi sem úgy van, semmi sem úgy alakul, ahogy mi azt bizton hittük. Kiderült, hogy nem az ellenzék és szavazói élnek egy virtuális világban, buborékban, hanem bizony mi magunk, amikor azt hittük, hogy a valóságot mindenki annak látja (hajlandó látni), ahogyan mi látjuk: valóságnak. Szép csendben felnőtt ugyanis az u.n. Z nemzedék, melynek nem kis része számára - karöltve a másik, ellentétes korú népcsoporttal, Kádár népével – semmit nem jelent az, hogy magyar. *„Akiknek magyarságuk, nyelvük nem az idegek, ösztönök mélyébe égett kötelék, nem egy kollektív, vérségi, érzelmi bilincs.”* (Domonkos László). Akik törnek előre, törnek-zúznak, és árulják folyamatosan nemzetüket. És akik mérgezik a fiatalok eszét-lelkét, vezetik őket a nemzethalál irányába.

Vajon megtett mindent a nemzetinek tudott politikai oldal a megelőzés, semlegesítés érdekében? Csak egy apró példa, saját szomorú élményünk: Szathmáry F. Péternek lapunkban közölt dolgozatával (*Korrajsz vagy netán Kórrajzs?*), mely a hazafias nevelés égető szükségességéről szól, hiába kilincselte szerző és mi magunk is, teljes érdektelenségbe fulladt, válaszra sem méltatták illetékesek. Ami egymagában nem lenne baj, de legalább látnánk nyomát valamely ez irányú lépéseknek. Ha pedig –naponta- kritikával jönnek elő odaátiak, akkor a kormány részéről a replika: „azok beszélnek, akik”.. A felvetett problémára pedig érdemi válasz sehol, miközben bőven lenne mit mondani.

És folytathatjuk: egy vezetésre rendelt és választott politikai csoportnak legfőbb ereje kell hogy legyen a tisztánlátás és a politikai bölcsesség mellett a feddhetetlen erkölcsiség. Így van ez akkor is, ha politikai rációként megértjük a „társutasok” (SZIT szavai) szükséges rosszként való elfogadását, és látjuk a mindenféle szerencselovagok törvényszerű rajzását a mézesbödön körül.

A jászberényi jelenséghez (talán okkal nevezhetjük így) kegyetlenül társul Földi László biztonságpolitikai szakértő figyelmeztetése. A durva realitás. Íme, néhány passzus belőle:

„...A főváros bukásának oka az operatív védelem részleges vagy akár teljes hiánya. Olyan illegális rendszerek avatkoztak be a választási kampányba, amelyek ereje szervezettségben, anyagi forrásokban nemzetközi szinten is nagyságrendekkel haladják meg a magyar pártok lehetőségeit...Évek – szerintem évtizedek – alatt építettek fel struktúrákat, hoztak létre háttérbázisokat és épültek be szervezetszerűen a magyar politikai elitbe, amely immáron érzékelhető módon alkalmassá tette őket az október 13-i siker elérésére....A világban egyre nagyobb befolyásra szert tevő – főleg gazdasági, pénzügyi – erők mindent elkövetnek, hogy Magyarország is álljon be a sorba Európán belül, és önként kövessen el társadalmi öngyilkosságot. Vagyis szabaduljon meg identitásától, értékeitől, de leginkább szabad akarától, és kerüljön végre rabszolgasorba... Mert nyilvánvaló, hogy két-három éven belül akár kormányzati hatalomra is kerülhetnek, amikor Budapest után majd elesnek a nagyobb vidéki városok, legvégül pedig az egész ország.”

Figyelmeztetés, figyelmeztetés és figyelmeztetés. Félre kell tenni tehát az önámítás minden formáját. Mert nem lehet vigasz az ország narancsszínbe borulása a felszínen, a pestis ugyanis egyértelműen gyorsan terjed tova, hiszen gazdag táptalajon tenyészik. A következmények pedig elképzelhetetlenül súlyosak lehetnek. Közismert Magyarország történelmi jelentőségű ellenállása, küzdelme a pusztító, a teremtéssel egyidős örök gonosz ellen, a jó érdekében, ami magyarozza kiemelt célpont-mivoltunkat. Ha Magyarország elbukna, annak kontinentális katasztrófális következményei lennének, nem szólva (számunkra kiemelt szempont, és külön tanulmányt érdemelne!) a leszakítottak sorsának alakulásáról. Emlékezzünk Csurka István szavaira: „ a végső cél a magyarság kipusztítása.” Igen, ennek lehetőségével kell szembenéznünk, ha nem változik meg gyökeresen sok minden a honi politikában!

A lepel lehullott, és íme, a meztelen igazság! Vészesen rossz oldalra billent a magyarság esze-lelke, ezért véget kell vetni minden bűnös engedékenységnak, és be kell vetni az ország minden (törvényhozási, titkosszolgálati, büntetőjogi, médiabeli, kulturális és oktatáspolitikai) védekező képességét, eszközeit.

Vezetők és vezetettek, mindenki, akinek drága a szó: Magyarország, magyarság, - és igen, Európa – most hatalmas felelősséget visel. Ennek tudatában kell tovább lépni és cselekedni, ki-ki a maga módján, képességei és lehetőségei szerint.

Csizmadia Lászlót idézve: „*Stabil, vidéki, városi és határon túli (kiemelés tőlem - K.P) polgári közösségeinkkel éberem figyeljük és megakadályozzuk az újra életre kelt ellenzéki kártevők időszakos rajzását. Bebizonyítjuk, hogy a ránk szabadult kísértetjárás csak hamvába holt kísérlet.*” Add uram, hogy így legyen! És bár csak időszakos rajzásról lenne szó, de a fentiek nem ezt mutatják. Add, hogy a remény kiteljesedjék, hogy reményeink ne váljanak oktalanná, ne homályosítsák el éleslátásunkat, valóság-érzékelésünket. És nem hagyhatjuk, hogy a fenti, Orbán Viktor által megfogalmazott, számunkra szent tételek semmivé váljanak. Azt nem! Isten óvd meg gyönyörű Budapestünket, gyönyörű Magyarországot, szegény, jobb sorsra érdemes magyarságunkat!

Megváltónk születésére várva (de ne ily *Karácsonyt* adj Istenünk!), visszatérve a keresztény szabadság legmélyebb igazságához, mondom a hitvallás sorát: Krisztusunk megszabadít!

K. P.

Domonkos László: Budapest erőd (Részlet)

... Budapestet soha senkinek sem sikerült végérvényesen elfoglalnia, mint Bizáncot vagy Nándorfehérvárt, hogy egyikből Isztambul, másikból Belgrád lehessen. Budapest örök magyar főnixmadárként mindig újjászületett – és ami a legfontosabb: erőd mivoltában mindig, mindenhol ellenáll. Védekezik. Dacol. Vadul és elszántan. Merthogy erőd. Igazi budapesti adoma: „Bácsi kérem, legyen szíves vigye oda ezt a teát annak az orosz katonának! Miért nem viszed oda te, öcsi? Mert tőlem fél...”

Ne siránkozzunk, és ne ismétlegessük letargikusan, hogy ez a város elveszett, és csak átmenetileg volt a miénk. Korlátolt és tarthatatlan álláspont. Akárcsak a szintúgy szélteben-hosszában hangoztatott kommentár, miszerint mindenki olyan városvezetést kap, amelyet megérdemel. Ez a házastársra vagy a szeretőkre, úgy lehet, érvényes, de itt kicsit más a helyzet. Aki úgy gondolja, hogy mondjuk, Rákosi Mátyást vagy Károlyi Mihályt megérdemeltük, vagy riasztóan hülye, vagy utálja a magyarságot. Rákosit az oroszok rakták a nyakunkba, Károlyit az antant és ugyanaz a belső ellenség, amely ma abban az illúzióban ringatja magát, hogy „visszavette” Budapestet. Amely mint egy megközelíthetetlen, gyönyörű nagyasszony, csak fölényesen mosolyog mindezen...

Demszky húsz évéből ugyan mi látszik ma? A most következő – sokkal rövidebb – időszakból ugyan mi fog? Áll a Várkert bazár és a Puskás-aréna, a Ludovika, az Orczy-kert, megújult a Kossuth tér, a Széll Kálmán tér, a József nádor tér, és a többi, és a többi. A többi – füstkarika.

Magyar Hírlap, 2019. október 15.

Reményik élet-parancsa, a „lehet, mert kell!“. De hogy ennek mi az ára, azt csak az átélők, a kitartók tudják.

Azonban – ha már felmerült Makkai Sándor eme gondolata, akkor egy mondatnyi kitérőt kell tennünk az „otthonról” „idehaza” települőről is. Magunkról. Szüntelen lelki tépelődésünkről, sodródásunkról. Megszűnt számunkra ugyanis a kisebbségi lét, lelkünk kitérült, megcsókoltuk gondolatban a befogadó haza földjét, de az odahagyottat kivetni magunkból már sosem fogjuk, kisebbségi létünket valamiképpen a sárga viseljük. Az alkalmazkodás a túlélés alapfeltétele, de nem mindegy ennek formája, határai, és hogyan-miként következik be a feladás, a beolvadás. A lélek természetéhez tartozik a rossz feledése, hátrahagyása, és megértéssel kell lennünk azon sorstársaink iránt, akik természetes folyamatként vetik le magukról a múltat, csak hát tudnunk kell, hogy ennek ára a belső szakadás, lelkünk talán jobbik részének feladása. Ami pedig az otthon maradókat illeti, teljes szívvel állunk mellettük, tesszük, amit innen tenni lehet értük, és siratjuk a mindennapok sodrásában kényszerből feladókat. (Utalunk itt Makkay József interjújára a 34. oldalon.) Van viszont egy másik – nem kis - embercsoport is, kiknél a feladás folyamata a gyökerek fokozatos kiszáradása nyomán történik, már ha kialakultak, módjuk volt kialakulni egyáltalán, vagy sikeres volt az okos, ravaszul kimódolt elnemzetlenítés immár évszázados gyakorlata. A legszomorúbbak a tudatos, haszonelvű feladás nem ritka esetei, melyeket nem látni nem lehet, de az sem állja meg a helyét, hogy távoztunkkal elveszítettük az ítélkezés jogát, hiszen ehhez minden, magyarságát megtartó embernek, éljen bárhol e földön, joga van. A „selejt” leforgácsolódása elkerülhetetlen, de szánalmas jelenség.

A száz év legnagyobb csodája Bartis Ferenc szavával az „*És mégis élünk!*“ Az emberi történelem tele van a népek, országok kipusztulásának, eltűnésének példáival. Mi pedig, mindennek dacára, mégis élünk. Az „újnak” mondott történelmi korban talán Lengyelországot érte még hasonló csapás, de volt-van egy nagy különbség. Eltekintve attól, hogy - Istennek hála - az végül is ideiglenesnek bizonyult, a hódítók, pusztítók soha nem kellett azt érezzék, hogy az áldozat további léte veszélyt jelent számukra, hiszen megalapozott saját történelmük, országuk volt, nem rabolták el azt senkitől. Trianon legszörnyűbb bűne számunkra az, hogy ilyen helyzetbe kényszerítette a magyarságot, hogy nem csak jelenét tette tönkre, de végleges elpusztításának feltételeit, motivációit is megteremtette. Románia vonatkozásában legfőképpen.

Hát igen, itt és így élünk ma, a történelem minket ért legszörnyűbb csapásának századik évfordulóján. És eme rettenetes évfordulón változatlanul merül fel a kérdés: mit lehet tenni ma, egy átalakulóban lévő Európa, világrend és világszellem körülményei között.

Amikor a csapás még friss volt, amikor szédülten nézett szembe a magyarság a jövővel, azzal, hogy lesz-e tovább, és lehet-e tenni valamit, Albrecht Dezső ezt mondja: „*Végeredményben nem is az a tulajdonképpeni*

probléma, hogy mit lehet és mit nem lehet, hanem az, hogy hogyan lehet". (SZIT által gyakran idézett mondat.)

A „hogyan lehet“ kérdése, annak felvetése és a lehetőségek keresése a két világháború között indult el és folyt csodálatos sikerrel a megmaradt Magyarországon, mígnem egy ismételt, elnemzetlenítő csapás ért, és tartott az u.n. rendszerváltás után is. Alig 10 éve nyílt meg a remény kapuja és pirkad az ég alja, de a sötét felhők változatlanul gomolyognak felettünk-köröttünk, és villámaik csapkodnak szüntelenül. Jelen írás nem taglalhatja a kialakulóban lévő új európai- és világrendet, csupán a minket, erdélyi magyarokat leginkább érintő részével, Romániával kapcsolatosan szólnék néhány szót.

Ahogy miniszterelnökünk fogalmazott, véget érni látszik a száz év magány. Mondta ezt annak dacára, hogy iszonyatos erővel állunk szemben, melyek egész nyugati civilizációnkat, a nemzetek létét fenyegetik. Természetesnek mondható, hogy mi, magyarok váltunk a fő ellenséggé, mi, akik a legkövetkezetesebben és a legnagyobb véráldozatokkal védelmeztük a keresztény nemzetek civilizációját, a Muhi csatától 1956-ig és napjainkig, amikor elszántan védelmezzük a nemzetek Európájának eszméjét, tágabb értelemben az eredendő jót az ős-gonosszal, a rendet a káosszal szemben. Mi, akik a kontinens talán legfőbb befogadói voltunk a Szent Korona ege alatt, mégis a két világháború legnagyobb vesztesei lettünk és vagyunk, akik a történetek nyomán leginkább érezzük, mit jelent egy nemzethez tartozva magányosnak maradni.

Igen, magányunk (a többes szám az összmagyarságot jelenti!) most szűnőben van, társakra találtunk, dacára történelmi ellentéteinknek. Elsőként a V4-ekről szolt Orbán Viktor, de sajnos, Romániát nem sorolhatjuk közéjük. Hogy miért?

Elsőként azt kell látnunk, hogy Románia „libling“ volta kiemelt geostratégiai szerepének tudható be a nyugati világbirodalom számára, az ős-ellenfél Oroszország hátában, több évszázados, hihetetlen és ki nem érdemelt felemelkedésüket és mai érinthetlenségüket is ennek köszönhetik. (Boros Imre.) Csakhogy a jelek szerint nem látják, vagy nem érdekli őket (?), hogy szülőatyjuk, a globális hatalom ténykedése nyomán most a nemzetek felszámolásával éppenséggel Románia legfőbb összetartó ereje, a kóros, gyűlöletbe torkolló nemzeti érzés kerülhet légüres térbe, ezzel a legtöbbet, mindenüket vesztenék el. Aztán meditálhatnak utólag, miért is kellett a baráti jobbot ellökni. A felajánlott papírsárkányt szétzúzni.

De magányunkat – a politikumon túl - talán a legjobban Wass Albert gondolata mentén oldhatjuk föl, miszerint úgy válhatunk magyarabbá, ha emberebbé lenni igyekszünk. Ha Ady magyarságtudatának szenvedélye a legnemesebb erkölcsiség eszméjével fonódik össze. Ez jelentheti ma a minőség forradalmát, a kiutat az általánossá váló rosszból. Megvannak hozzá az ősrégi és hihetetlenül értékes gyökereink, az emberiség szellemi életének élvonalába tartozó teljesítményeink sora, ezért bizakodásunkat a magyar jövőben

megalapozottnak érezhetjük. Hogy kiérdemeltük-e, azt a legfőbb bíró majd eldönti.

K. P.

(Átalvető, 2020. március, 113. sz.)

46.

2020. június

Szellemi hadjárat a magyar jövőért

Folyamodvány

Potápi Árpád János miniszterelnök-helyettes, nemzetpolitikáért felelős államtitkár úrnak

Tisztelt államtitkár úr!

Nagyra értékeljük azt a fáradhatatlan tevékenységet, amit nemzetünk érdekében, emberfeletti erővel végez, továbbá az EKOSZ-nak, mint a legnagyobb magyarországi civil erdélyi szervezetnek sok éve nyújtott segítségét. Nem csak szakmai, de emberi mivoltában is a legmegfelelőbb hivatalos személynek tekintjük, akihez az alábbi, javaslat formájába öntött gondolatsorral fordulhatunk.

Átéltük a kisebbségi sorsot, elszenvedtük az elnemzetlenítés folyamatát, és megtapasztaltuk annak milliányi, ravasz és aljas fogását, ma pedig kétségbeesve szemléljük mindennek hozadékát, az elszórványosodást, a gerincek roppanásait, és legfőképpen: az agyak és lelkek kiüresedési folyamatát, ami a feladás, az el-és beolvadás legfőbb oki összetevője. A folyamatosan (Dél-Erdély felől a Partiumba, Szilágyságba, Bánságba, stb.) terjeszkedő szórványban pedig a folyamat öngerjesztővé válik, a mindennapi életben keletkező elkerülhetetlen helyzetek folytán: vegyes házasságok, melyeknek sok esetben a vegyes iskolák vetik meg az ágát, továbbá maga az anyanyelvű oktatás elsorvadása vagy teljes megszűnte. Eme szórványjelleg elsősorban a szomszédos, leszakított, kisebbségben élő magyarságot veszélyezteti, de érvényes a világ-diaszpóra szórványnak mondható egészére is. A veszteség minden esetben kettős: a magyar nemzet fiait veszti el, az elszakadók pedig Isten után legértékesebb kincsüket: azonosságtudatukat. Amit az új, felvett azonosság soha nem fog pótolni, és talán soha nem tudják meg, mekkora ez a veszteség. És szégyellni fogják valamikori magyarságukat.

Konkrétumként, mindenekelőtt Erdély vonatkozásában, emlékeztetünk a következő tényekre: ha van is magyar iskola a helységben vagy a közelben, annak színvonala nem egy esetben sajnos kifogásolható. Ez csak tovább indokolja a szülők végzetes döntését, miszerint a gyermek jövője szempontjából úgymond elemi fontosságú, hogy román iskolába írassák őt be. A magyar kormányzat rég foglalkozik a kérdéssel (Határtalan program, Körösi-Csoma program, a diaszpóra oktatói számára továbbképző tanfolyamok, stb., mindannyi nagyszerű kezdeményezések), de egy további - kiemelt fontosságúnak vélt - lehetőség felvetése talán hasznos lehet.

A digitalizáció jelentőségéről felesleges is szólnom, az Ön több, eddigi kezdeményezése is éppen ennek mentén történt. Aktuálisan a vírusjárvány miatt bevezetett online-oktatás sikere vezetett arra a gondolatra, hogy ennek nyomán elindulva talán fontos eszközre bukkanhatunk: *az oktatás-nevelés körét szélesítve és rendszeresítve!, a megfelelő tartalmat kellene belopni a TV-be, internetbe, az okostelefonba, nagyfokú szakmaisággal, ötvözve játékosággal, vonzó jelleggel.*

Arra gondolunk, hogy a magyar kormányzat illetékes részének irányításával kidolgozásra kerülhetne egy **speciális, kortól és célközönségtől függő, differenciált oktatási online-rendszer**. Kiemelten gondolunk a szórvány-magyarságra (ők jószerint kiszorulnak az eddigi kezdeményezésekből!) Kezdve a legkisebbektől, a magyar nyelvű mesemondástól, játékoktól, népdaloktól indulva, az elemi, majd a felsőbb osztályok számára kidolgozott anyaggal, nagy szakmai tudással, érzékenységgel felruházva. Az alapvető nyelvi ismeretektől, a nyelv zenéjének megszerettetésétől kezdve a sajátos magyar kultúra (történelem, irodalom, zene, képzőművészet, stb.) megannyi elemének és a keresztény értékeknek a fokozatos becsempészéséig, mindazon ismeretek és érzelmi töltetek közvetítéséig, melyek együttese alakíthatja ki a magyar tudatot és magyar nemzeti érzést, a nemzeti büszkeséget. Hozzájárulhatna a fejek felemeléséhez, a „Trianon-szindróma” testet-lelket mérgező rémének feloldásához. Arról nem is szólva, hogy a világszórvány ifjúsága számára milyen hihetetlen űrt töltene be (kiegészítve vagy akár pótolva az itt-ott meglévő, de rudimentális magyar oktatást.) Egyszóval: ráébredne az elszakított-elszakadt-elszakadóban lévő fiatal, hogy van egy szerető anyanemzete, amelyik utána nyúl. Akinek ő fontos!

Itt merül fel a Kárpátalján kialakult helyzet, melynek megoldására a legfrissebb hírek szerint nincs remény: a magyar gyermekek 5. osztálytól

kizárólag ukrán nyelven tanulhatnak. Nem gondolom valószínűnek, hogy ukránul hallani fognak majd Petőfiről, Arany Jánosról, Adyról, Munkácsyról, Liszt Ferencről, Bartókról... De nagyon is gondolom, hogy az anyaországnak kötelessége utánuk nyúlni, megmenteni őket a lelki sorvadástól, elidegenedéstől.

Továbbá, ismerve hazánk jelenlegi tudati-ismereti állapotát, a magyarországi fiatalság számára is hihetetlenül hasznos és szükséges, kiegészítő, szórakoztató és nem kötelező, tehát vonzó lenne, besegítve az elinduló NAT várhatóan nagyszerű gyakorlatába. (Itt egy igen fontos zárójel nyílik: hány százalékon is áll a semmiből indult Momentum? Sokan észlelik kétségbeesetten, hogy a mai fiatalság baloldali - így, sommásan megfogalmazva! Az üres fejeket-lelkeket könnyű méreggel feltölteni. És ne tévesszenek meg minket a most fokozatosan javuló népszerűségi mutatók, de tanuljunk az önkormányzati választásokból! Létkérdést érintek: Károlyik, Kun- és Linder Bélák dörömbölnek az ajtón, töltik az ellenséges ideológiát fiaink fejébe, számos egyetemünk katedráiról! Szörnyű tartalmak ömlenek az „okos telefonok”-ból gyermekeink, unokáink agyába, lelkébe, a született jószágot, nemeslelkűséget kihasználva, azt megmérgezve, feje tetejére állítva! Milyen jövőnek vetik itt a magját? Hatalmas felelősség terhe nyomja vállunkat, és nem 4-5 év, de évtizedek perspektívájában kell gondolkodnunk. Lépni kell, de nagyot és gyorsan. Iszonyatos katasztrófát kell megelőzni!)

Egy ötlet-felvetésről van szó részünkről, amit, ha fogadókészségre találna a politikai vezetésben, a határon belüli és túli szakemberek által lehetne-kellene kifejleszteni, a tartalomtól kezdve a végrehajtás mikéntjének kidolgozásáig, természetesen a célközönség szüleinek bevonásával, érzékenyítésével, a helyi magyar szervezetek segítségével. Nem lenne könnyű, de megérné! A siker kétesélyes, de nem megpróbálni a mi vétünk lenne. (A szülők vonatkozásában megjegyzendő, hogy akik gyermeküket románnak, stb. akarják nevelni, ott nincs mit keresnünk, de a legtöbb esetben számíthatunk rá, hogy közreműködnek egy csodálatos világ megnyitásában a gyermek előtt, ahol ő majd büszkén érzi magát otthon egész életében.)

Adja Isten, hogy nyitott kapukat döngessünk, és a szakmai körökben talán már el is indult valami e téren. Ez esetben csak gratulálni tudunk majd és szorítani a sikerért. Felelősséget nemcsak nemzetünk, de egész Európa jövője iránt is viselünk! A háború a jó, a nemes, az építő erők és a pusztító hatalmak között elkezdődött, sürgősen gondoskodni kell a véderő és az utánpótlás kineveléséről!

A kiirtásunk jegyében eltelt 100 évre adott válaszsorozat egyik, és talán nem a legjelentéktelenebb elemeként gondolunk e lehetőségre. A fejek felemelése, a szellem magyar értékkel történő feltöltése közös ügyünk, kötelességünknek érezzük a munkában részt venni, a magunk módján. Önök mögött állunk.

Igaz tisztelettel

Dr. Kövesdy Pál EKOSZ örökös t.b. elnök, az Átalvető főszerkesztője, a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjének birtokosa

*

Fentiek rögzítése után értesültünk Orbán Viktor miniszterelnökünk kijelentéséről: ***A magyar népet nem a genetika konstruálja, hanem a nyelv és a kultúra.***” Ennél jobb patrónusa kérelmünknek nem lehet.

Utólagosan született, záró mondatként ismét csak Orbán Viktortól idézek: ***... a döntő ütközetet az utánunk következő, az ötödik trianoni nemzedéknek kell megvívnia. A végső lépéseket nekik kell megtenniük.*** Tegyük hozzá: ennek alapjait viszont nekünk és ma kell leraknunk.

A fenti anyaghoz alig pár nap alatt szinte lavinaszerűen számos hozzászólás, támogató vélemény érkezett a világ több pontjáról, jeleként a felvetett kérdés fontosságának, aktualitásának. Az alábbiakban a beérkezés sorrendjében közöljük ezeket.

Támogató reagálások

-Mint aki 32 éven át éltem és oktattam szórványvidéken, tapasztalhattam azt, hogy mit jelent egy-egy településen magyarnak lenni. Mivel kevés volt a magyar gyermek, nem lehetett szó iskolai magyar oktatásról, a kevés magyar ajkú kereszt(y)énhez kéthetente-havonta jutott el a lelkesz. Az ilyen települések

magyarsága egy pár évtized alatt elveszett. Magyarságtudatuk, magyar anyanyelvük ápolásában nagy segítséget jelenthetnének a dr. Kövesdy Pál által Potápi Árpád János nemzetpolitikai államtitkárnak megfogalmazott sorok. Teljes odaadással támogatom kérelmét az internet adta lehetőségek felhasználására a Kárpát-medencei, szórványban élő gyermekek és fiatalok oktatásában.

Tisztelettel - *Szabó M. Attila*, történész, helységnév-kutató, a **Magyar Kultúra Lovagja**, az **EKOSZ** kiadványának, az **Átalvető**-nek szerkesztője, a **Szilágysági Magyarok oklevelének tulajdonosa**, a **Szilágysági Jeles Emberek (Oamenii de Seamă ai Sălajului)** cím birtokosa.

*

A világ, és vele együtt az oktatás, az iskola intézménye a szemünk láttára alakul át ezekben a napokban. A világháló, a digitális tananyagok és tantermek, a televízió egyre nagyobb teret szakít a hagyományos oktatással szemben. Egyértelmű, hogy ebben a folyamatban azok a nemzetek fognak nyerni, akik gyorsan, jól, és valós igényre nyújtanak segítséget. Egy ilyen igény a világhálón is elérhető, mindenki számára hozzáférhető oktatási-nevelési program, ami nem csak a tanulók, de a pedagógusok munkáját is segítené. Az, hogy milyen lesz a jövő, nem tudjuk megmondani, de mindenképpen lesz beleszólásunk, ha a ma felnövő, tanuló nemzedéket felvértezzük azzal a tudással, azokkal a jártasságokkal, amelyekből szeretnénk, hogy jövőt építsenek az utánunk érkezőknek.

Tisztelettel

Ferenczné Szőcs Éva

(A gondolatmegosztó magyar szakos tanárnő, művelődési mindenés, Kászónújfalu-Kézdivásárhely vidékén egyike a moldvai csángó vidék iskolahálózata animátorainak.)

*

Tisztelt Potápi Árpád államtitkár úr!

Farkas Miklós, nyugalmazott matematikatanár vagyok, a segesvári Gaudeamus Alapítvány alapító elnöke, majd 20 éven keresztül igazgatója, jelenleg tiszteletbeli elnöke, Segesvár díszpolgára.

Tanári pályafutásom 42 évét a segesvári Mircea Eliade Főgimnázium magyar tagozatán éltem meg, a szórványmagyarság körében, ezért nagyon jól ismerem a dr. Kövesdy Pál főorvos úr által felvetett problémákat, és teljes mértékben

osztom a véleményét. Mindenben támogatom a kezdeményezését, amelyet nagyon jónak tartok. Több, hasonló próbálkozásról tudok a Székelyföldön is, jó volna ezeket összegyűjteni és felhasználni, s legfőképpen célzottan eljuttatni a szórványiskolákba. Nem lesz könnyű feladat, de a szakemberek összefogásával, odaadó munkájával megvalósítható.

Kiváló tisztelettel: *Farkas Miklós, tanár*
2020. május 28.

Segesvár,

*

Igen tisztelt államtitkár úr!

Jól tudom, hogy minden jó szándékú, menteni akaró (vagy csak okoskodó) ember tudja, hogy MIT kellene tenni, de a HOGYAN már ezerfelé és ezerfelől burjánzik. Sok bába közt elvész a gyermek. Arad megyében, Nagyvarjason, egy (akkor még!) szintiszta magyar faluban születtem. Tíz éves koromig román szóval csak az iskolában találkoztam. De tanulni kellett, tanulni akartam tovább. Nos, a vége filozófia-történelem szakos diploma lett. Közben magyar maradtam. Hogy "maradtam" - a gyerekkori emlékeknek, meséknek, élményeknek hála. Régóta tudom. Hogy nem sóhajtozó „búsmagyar” lett belőlem, azt a Székelyföldnek, a székelyeknek köszönöm. Megtapasztaltam a szórványt, megtapasztaltam a tömböt - a magányosságot és a közösséget. Jelenleg az Átalvetőben vagy az aradi Szövétnekben írom ki magamból, amit népem adott, és amit egy másik néptől „kaptam”. (Jobb híján...)

Teljesen azonosulni tudok dr. Kövesdy Pál kitűnő ötletével, elképzelésével, mert: már az óvodában (sőt, az anyaméhben) magyarrá kell tenni a gyereket. Amit a kisgyerek játszva-játékosan, szórakozva és szórakoztatva, könnyedén megtanul - az lényévé, lelkévé válik. (Nem véletlenül mondta Churchill, hogy a játék a legkomolyabb dolog. A játékban egyszerre érzed a szabadság, boldogság és a fegyelem-önfegyelem ízét. Csodálatos együttállás. Így nézve, az emberileg elérhető legtokéletesebb tett és nevelő a játék.) Azzá leszel, ami lelki-szellemi táplálék, inger, kihívás 7-10 éves korodig beléd épült, ami lényeddé lett. S az egészséges gyerek hihetetlenül sokat, mélyen képes erkölcsileg-szellemileg „épülni”. Gondoljunk a zsidókra, akik már 3-4 éves koruktól írni-olvasni-számolni tanítják gyermekeiket.

Államtitkár Úr! Kérem, legyen elnéző, hogy túlságosan „egy gombot nyomtam”. Negyven év pedagógiai tapasztalat, kínlódás és öröm áll mögöttem. Előttem pedig az a bizalom, amit dr. Kövesdy Pál gondolatai és Ön iránt érzek.

Tisztelettel *Szabó István, tanár, filozófus, Sarkad.*

*

-**Támogatom** dr. Kövesdy Pál javaslatát. Fontos lenne, hogy a trianoni határon kívül maradt magyarság fiataljai telefonjaikon és táblagépeiken keresztül olyan tartalmak kínálatára bukkanhassanak, melyek eléjük tárják a nemzeti kultúra megismerésének lehetőségét. Tanítani és nevelni, örökségünket utódainknak továbbadni a legnemesebb feladatok egyike, amelyet a magyarság fennmaradásáért tehetünk. Az internet adta lehetőségek kihasználása olyan fórumok megteremtésére is lehetőséget kínál, amelyek hóban és fagyban is eljuttathatják a tudást és információt nemcsak a Kárpát-medence legtávolabbi zugába, hanem világszerte mindenüvé.

Páll István Zoltán, ny. villamosmérnök-közgazdász, Magyar Ipari Karbantartók Szervezete Felügyelő Bizottság tagja, Százhalombatta.

*

Tisztelt Dr. Kövesdy Pál!

Figyelmesen elolvastva a felvetését, teljes mértékben helyénvalónak ítéljük. Óriási munkának tűnik első hallásra, bár elképzelhető, hogy „részanyagok” már készen vannak aktívan dolgozó pedagógusok munkásságában, így azokkal lehetne indítani és menet közben születne meg a folytatás.

Nem tudjuk megítélni, hogy ez időben, munkában, szakértelemben mennyi/milyen ráfordítást igényel, de a pedagógusszövetség (*a szerk. ebben fenntartásait fejezi ki*) remélhetőleg szakszerűen be tudna segíteni a megvalósításba, megtalálná, vagy ajánlaná azokat a jól képzett, fiatalos gondolkodású szakembereket, akik tevékenyen bekapcsolódnának a kivitelezésbe.

Potápi Árpád János nemzetpolitikáért felelős államtitkár úr munkásságáról csak felsőfokban nyilatkozhatunk. Fáradhatatlan, és pótolhatatlan az, amit tesz. Csak köszönet neki is és a jelenlegi magyar kormánynak is.

Sikeres munkát, sok energiát hozzá! Örvendünk, hogy ilyen értelmiségiek akadnak, akik nemcsak szóban, hanem tettekkel is segíteni akarják és tudják kisebbségi fiataljaink megmaradását és jövőjének alakítását.

Tisztelettel Szabó-Máthé Ildikó és Szabó- Máthé Barna nyugalmazott pedagógusok, Székelyudvarhely

*

Csak gratulálni tudok a felvetéshez. Igencsak szükséges lépésnek tartom, amivel közel hozhatjuk egymáshoz a világban szétszórt magyarokat. A messzi országokban élők második, harmadik generációja úgy 40-50 éves korában kezd igazán érdeklődni a gyökerek iránt, de az ifjúkorban elvesztett lehetőségeket már nem lehet pótolni. Mi, akiket a körülmények Erdélyből Magyarországra,

majd Svédországba vetettek, két lányunkat igyekeztünk magyarnak nevelni, de a felvetett megoldás így is óriási hiányt pótolhatna, személyiségüket, lelküket gazdagítaná, egész további életüket jó irányban határozná meg. A közvetített tudásanyag generációkon átívelő magyarságtudatot biztosíthatna. Minden napos késés veszteséget jelent. Remélhetőleg lesz politikai akarat és anyagi háttér ennek a nagyszerű gondolatnak a megvalósítására.

Tisztelettel **Dr. Szabó Zoltán** egyetemi tanár, Linköpingi Orvosi Egyetem, Svédország

*

Tisztelt államtitkár úr!

Magam is csatlakozom dr. Kövesdy Pál kezdeményezéséhez, amely a magyar gyermekek - ifjak nemzeti öntudatának egészséges fejlődése érdekében a kulturált szórakozás és ismeretszerzés minden lehetőségét (a legmodernebbeket is, mint amilyen a tévé és az okostelefon) igyekezne jobban hasznosítani.

A magyarságtudat fejletlen volta némileg másként jelentkezik a felnövő nemzedékek három csoportjánál. Ezek egyike a hazai ifjúság, amelynek tudatát nemzeti múltunk és jelenünk liberális-baloldali politikusaink általi (lényegében hamis) beállítással igyekeznek megcsontítani és eltorzítani, Ezért fontos, hogy oktatásügyünket népüket (vagyis népünket) szerető józan szakemberek irányítsák.

Egy másik csoport az országunk elcsatolt területein élő, kisebbségbe került magyar lakosság, a harmadikat pedig a más országokba kivándoroltak képezik. Számukra Önnek és hivatalának fontos szerepe van. Ezt szerintem az itt előterjesztett javaslat elfogadása által gazdagítani lehet.

Tisztelettel

Tóth Károly Antal Göteborg, 2020. május 31.

*(Néhány személyes információ: 1965-től Nagyváradon voltam középiskolai tanár. A feleségemmel, Tóth Ilonával a nagyváradai Ady Endre Irodalmi Körben tevékenykedtünk, majd mindketten az 1982-ben megjelenő **Ellenpontok** című földalatti (szamizdat) folyóirat munkatársai voltunk. Ezt követően, a román állambiztonság általi meghurcoltatásom után Magyarországra telepedtünk át, de néhány év múlva az akkor még működő kommunizmus Svédországba való áttelepedésre készített. Azóta Magyarországon és Erdélyben megjelent néhány esszékötetem, valamint az Ellenpontok anyaga is. T. K. A.)*

*

Kedves Pali, ötleted, miszerint a szórványban, de a tömbben is élő magyar gyermekek, tanulók (de szüleik is) gazdagíthatnák ismereteiket az anyanyelv, történelem, magyar kultúra terén, éppen most lett a legidősebb. Két fórum is felmerült a javaslatodban, melyeken keresztül mindez eljuthatna célközösségéhez. (TV, internet,) Mindkettőnek megvannak a szakemberei, akik formába öntenék az oktatásra szánt anyagot. Az egyik hozzászóló utalt a pedagógus-szövetségre, ezzel kapcsolatban nincsenek illúzióim, itt az országban a NAT-ot is heves ellenvélemények kísérik, hát még ha fokozottabb nemzeti irányba terelődne az oktatás. Ám a határon kívül élő magyarságra valóban lehetne alapozni. De ehhez ismerni kellene az adott ország tananyagát a magyarságra vonatkozóan. A magyarországi irodalom- és történelem-tananyaggal párhuzamosan lehetne haladni, mondjuk az erdélyi korszakok bemutatásával, a kevésbé ismert események, alkotók, művek felidézésével, a különböző korosztályokhoz igazítva (történelem és irodalom párhuzamosan). De mindezt csak tanórán kívül, a pedagógusoknak a kötelezőt kell leadni, ez csak fakultatív ismeretszerzés körébe tartozhatna. Ebbe be kell vonni az Erdélyben, Felvidéken, Délvidéken, Kárpátalján stb tanító pedagógusokat is. A cél, ahogy mondtad: nemzeti önismeret, értékek megismerése, az anyanyelv kulturált használata, mindez a nemzeti identitás erősödését szolgálná.

Az ötleted soha nem volt aktuálisabb, mint éppen most, a 100. évfordulón. Soha nem volt ennek az ügynek elkötelezettebb pártfogója, mint most Potápi Árpád János személyében. Személye, megszólalása, az ügyek, melyek mellett kiáll, mindez a reményünket erősíti. Bizonyára felkarolja, és támogatja, amit felvetettél.

Serdült Benke Éva tanárnő, író, Paks.

Megjelent, és szerte a Kárpát-medencében nagy sikerrel bemutatott kötetei:

A meg sem ismert Palágyi (kismonográfia) kiadta a paksi Pákolitz István Könyvtár 2007.

Elindultam szép hazámba (úti élmények az elcsatolt területekről) kiadó Paks Pákolitz István Könyvtár 2008

Erdélyi bárka (történelmi és művelődéstörténeti esszék) Szekszárd, Babits Kiadó. 2013.

Életem, Erdély (Erdélyi könyvtár -és iskolatörténet) Mentor Kiadó Marosvásárhely 2014.

Gerinceltörésben (egy erdélyi nemzedék gerinceltörésének története)
Mentor Kiadó Marosvásárhely 2018.

*

Potápi Árpád államtitkár Úrnak, tisztelettel!

Magyar anyanyelvük, magyarságtudatunk, és hagyományaink őrzése, ápolása nagy segítséget jelenthetne a dr. Kövesdy Pál által megfogalmazott sorok.

Nagyon hosszú lenne leírnom az én tapasztalataimat, melyeket Temesváron, majd itt a Mag-országban hasznosítottam a leghatékonyabban, mint műszaki tanár. A 18 évnyi szakoktatói pályafutásom alatt nehéz küzdelmek árán, de sok tehetséges diákot, indítottunk életútjaikra. Sok Országos Innovációs versenyről hozták el a legjobb díjakat. Ilyen eredményeket csak egy különleges oktatási stílusnak köszönhettem: megfordítottam az elmélet és a gyakorlat sorrendjét, máskor pedig párhuzamosan tanítottam a kettőt. A legtöbb diákom, később, azt vallotta, hogy az én tanításaimmal boldogultak jól az egyetemen, mert kreatívabbak lettek. Erről részletes tanácsokat tudnék adni, de, amit én fontosnak találok, az, hogy vissza kell vezetni az oktatásba a kreativitás alapjait. A kísérletező, építő, alkotó készség a legfontosabb az innováció számára. Jelenleg túl soknak találok a lexikális, adatismereti oktatást, és a tantárgyak száma is túl sok. Több szakosodásra volna szükség, mesteremberek képzésére az ipar számára. Szükség van a szelekcióra, mert nem mindenből lehet mérnököt faragni. Ez nem diiszkrimináció, hanem minőségi besorolás és többszintű oktatás.

Sohasem feledtem el, hogy diákjaimnak, hogy ideát beszéljek a hazaszeretetről, a magyarságtudatról, elborzasztva őket, amikor szembesültek azzal, milyen kissebségi sorban élni. A fent megemlített témakörökben felajánlom tapasztalataimat.

A modern informatika alkalmazása most jól vizsgázott az oktatásban, még ide is besegítettem. Csak javasolni tudom, hogy tovább kell fejleszteni a távoktatást, ott ahol lehet, ez által a diákoknak több szabadidejük lesz és rugalmasabb fiataikorúk.

1989-ben alapítottuk meg Győrben az elsőnek bejegyzett Erdélyi Kört, amelynek titkára voltam 4 évig. Bábáskodtunk az Országos Szövetség létrejöttében is. Jelenleg a civil egyesület elnökeként, dolgozom az erdélyi szellemiség és hagyományaink megőrzéséért. Több civil szervezet tagja és tanácsadója is vagyok. Temesvárról hozott tapasztalataimmal gazdagítottam a Győri Reflex Egyesületet, az Ökoturizmus támogatója voltam s vagyok. Elterjesztettem „Tündérország” néven az Erdély és a Kárpát-medencéről szóló előadás- sorozatokat, amit 2 könyvem megjelenése is tanúsít.

A világhálón több ezer fotóval gazdagítom a természeti szépségeink népszerűsítését.

Tisztelettel: ***Pintye Tamás***, tanár, a Győri Erdélyi Kör elnöke.

*

Potápi Árpád János Államtitkár úrnak – Budapest

Tisztelt Államtitkár úr!

Dr. Kövesdy Pál és az őt támogató megszólalások elolvasását követően megerősödött bennem egy évek óta dédelgetett terv gondolata. Igen fontosnak tartom, hogy a Főszerkesztő úr indította el ezt a kezdeményezést, mert az expatriáltak népes közösségének ő az egyik leghitelesebb, legönzетlenebb, és a gyakorlatban évtizedek óta bizonyító tagja.

Megszoktuk a sok beszéd és a gyéren megmutatkozó cselekvés csüggesztő párhuzamát. A *hass, alkoss, gyarapíts, és az okoskodj, hangoskodj* mérlegének lehangoló elbillenését.

De mára van egy olyan háttere a tenni akarásnak, amely eddig nem létezett. A keresztény-konzervatív értékekre alapozó és nemzetben gondolkozó kormány, s annak olyan képviselői, mint Ön! Ez bátorít arra sokunkat, hogy merjünk nem csak álmodozni, de ötleteket, terveket felmutatva próbálkozni, a magunk szerény eszközeivel is hozzájárulni egy hatalmas munkához, egy sokak számára egyenlőtlennek tűnő, mégis kötelező és Istennek is kedves küzdelemhez.

Megmaradásunkról van szó! Ennek pedig alapját képezi a mindenkifelett álló nemzettudat. Ha ez kihunyt, akkor nincs kinek megmaradni. Ha ez nem élő és erős, megszűnik annak igénye is, hogy magyarként éljük kurta létünket és

nemzetünk újabb évszázadait. Ez az a belső töltet, amelyben a nemzetben élni akaráshoz nélkülözhetetlen áldozatvállalás képessége és az ezzel járó küzdelemben létfontosságú egészséges veszélyérzet is működik. Ez teszi megérthetővé és élővé az ismert igazságot: *Magyar az, aki ennek hátrányai ellenére is büszkén vállalja magyarságát.*

A nemzet megosztva halad egy kényszerösvényen, s mégis el kell kerülnünk azt a szakadékot, ahova ez vezet.

És ekkor óhatatlanul juthat eszünkbe a költő váteszi figyelmeztetése: *ne hagyjuk a templomot és az iskolát!*

Egyházaink megkapják a támogatást és az elismerést ahhoz, hogy munkájukat Isten dicsőségére és a nemzet javára végezhessék. Igen! A nemzet javára is. Ne feledjük az ellenünk történelmi sikereket elérők esetében a nemzettel azonosuló ortodoxia hatalmas erejét!

De az iskola is hasonló fontosságú, és ezer szállal kötődik isteni küldetésünkhöz.

Ez az a pont, ahol kapcsolódhatunk a Kövesdy Pál által felvezetett témához, melyet már több kiváló magyar nemzettársunk írásban is megerősített.

Ismerjük az internet jóra és rosszra egyformán felhasználható lehetőségét. Tetszik, avagy nem, de ez a jövő. A járvány idején erről különösen meggyőződhattünk, és sikereket is értünk el általa.

Ugyanakkor gondoljunk sok más mellett csak két sötét példára. Az arab tavaszra, és közelebb pillantva az ezen eszközt letagadhatatlan sikerrel használó, romboló szándékú ellenzéki áskálódásra, szervezkedésre!

Hasonló fegyverrel kell szembeszállnunk, de nem hasonló töltettel. És itt a keresztény-konzervatív gondolat ötvöződik a tudás, az ismeret, az információ fontosságával.

Amit Kövesdy Pál leírt, mind igaz. Az oktatás áldásait minden magyarnak, éljen bárhol a világban, magyar nyelven kell eljuttatni. Az anyaországi vagy az elszakított, de tömbben élőtől, a szomszédos szórványokon át el a diaszpóráig ez által kell megtartanunk a nemzet számára mindenkit, aki felismeri (éppen ezáltal is) azt, mit is jelenthet a „magyarnak lenni” gyönyörűsége, annak letagadhatatlan keresztthordásával együtt is.

Teleki Pálra gondolok most, ő hangsúlyozta, hogy *„merjünk magyarnak lenni”*. És az erdélyi Albrecht Dezsőnek Makkai Sándortól Széchenyiig visszanyúló üzenete is szólít: *„merjünk nagyok lenni”*. S ennél is pragmatikusabb a Németh László-i szó: *vagy kovász nemzet leszünk vagy elpusztulunk!* És itt a kontinens felrázásra gondolt.

Egy ekkora küldetés, melynek isteni és emberi dimenziói felmérhetetlenek, minden nehézsége ellenére is arra kötelez, hogy minden eszközzel kapaszkodjunk meg a nekünk szánt lejtőn, s éppen ebben a centenáriumi évben indítsunk el valami nagyszerűt.

Én kellő szerénytelenséggel egy, ezt a célt szolgáló intézményt képzelnek el, amelyik az internet segítségével minden korosztály számára eljuttatná a napi iskolai oktatást, illetve ezen felül egy másik, szabadegyetem típusú ismertanyag használatának lehetőségét. Úgy, mintha az online oktatás szakmailag kidogozott módon állandósulna mindazok számára, akik rászorulnak, segítséget nyújtva azoknak is, akik a hagyományos módon tanulnak.

Valljuk be, hogy ezzel azt is sikerülhetne elérni, hogy ahol az oktatás színvonala, sőt szelleme nem az elvárt, a tanuló lehetőséget kapjon a korrekcióra.

Tisztelt Államtitkár úr! Sokan és nagyon bízunk Kormányunkban és Önben. Azoknak, akik jórészt komoly okkal kellett elhagynunk a szülőföldet és innen sikerült valamit visszaadni ama felejtetetlenek, Ön különösen példaképünk. És ez nem üres szólam! Minden megnyilvánulásában érezzük a hitelességet. Úgy, ahogy azt igazán mi tudjuk megérezni. Ezért fordulunk Önhöz.

Kérem, gondolkodjanak el ezen a lehetőségen. Minden áldozatot megérhet. Egy nemezt küldetésének céljai felé nyithatja meg az utat.

Nagy tisztelettel: ***Dr. Szász István Tas***

Hozzászólónk nem szándékozott közölni elismeréseinek felsorolását, de kérésünkre megküldte ezeket. Célunk (mint minden hozzászóló esetében): ezzel isis nyomatékot adni gondolatainak.

Dr. Szász István Tas címzetes általános főorvos, pszichiáter, a FAKOOSZ örökös tiszteletbeli elnöke, Hippokratész díjas egykori MOK tisztségviselő, többszörös egészségpolitikai lapalapító főszerkesztő, millenniumi média díjas publicista, a Magyar Írószövetség és Irodalomtörténeti Társaság tagja. Sajtótörténészként a kolozsvári HITEL nemzetpolitikai szemle múltjának és szellemének kutatója, feltámasztója, munkásságáért miniszteri elismerésben is részesített, 28 saját kötetes orvos és író. A Magyar Éremrend Lovagkeresztjének tulajdonosa, Magyar Örökség Díjas és Márton Áron emlékéremmel kitüntetett múzeumalapító. Leányfalu Díszpolgára.

*

Régóta az az érzésem, hogy az egyébként rendkívül hasznos informatikai világháló-rendszer egyre jobban eltávolítja az embereket egymástól és önmaguktól, s ez reánk, magyarokra nézve kiemelten veszélyes, mert a legszétforgácsoltabb nemzete vagyunk így is Európának. Ezért szívből csatlakozom barátom, Kövesdy Pál, az Átalvető főszerkesztőjének a javaslatához, annál is inkább, mert magam is egész életemben arra törekedtem, hogy az egészséges hazafiságot az irodalom és a művészetek üzenetével ébresszem fel az emberekben, otthon Erdélyben, majd itthon Magyarországon. A technika lehetőségeit vissza kellene fordítani eredeti funkciója felé: a lélek- és tudatformálás, az emberi teljesség, a tökéletesebb önismeret szolgálatába. S nyilván a magára utalt szórványmagyarság számára lenne ez a legüdvösebb. Úgy gondolom, ennek a korszerű hazafiságra nevelő műsornak a készítői pedig éppenséggel a fiatal, tehetséges humán szakemberek köréből kellene verbuválódjának.

***Banner Zoltán a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével
kitüntetett művészettörténész, író, előadóművész***

*

Tar Károly „Az iskolák fölöttébb szükséges voltáról” - **A nyugati szórványban élő magyarok anyanyelvi oktatásáról** c. dolgozata lapunk online-változatának mellékleteként olvasható. (Tar Károly, írói álneven Transsylvaniaicus, Dombi Károly, Koppány Zsolt, Ligeti Pál (Kolozsvár, 1935. augusztus 30. –) erdélyi magyar író, költő, újságíró, közíró, szerkesztő. A magyar művelődésben végzett munkájáért 2003-ban a Magyar Kultúra Lovagja címmel tüntették ki. 2013-ban a Magyar Érdemrend lovagkeresztje kitüntetést és a MÚOSZ Arany Toll díját vehette át.

***(A teljes anyag felterjesztve
2020. június 2-án.)***

**Július 3-án érkezett meg a június 22-i keltezésű válasz a
Miniszterelnökség nemzetpolitikáért felelős államtitkárától, Potápi
Árpád Jánostól. Íme ennek vonatkozó része.**

*...Ami az oktatást illeti, a változás elkezdődött. Az új Nemzeti Alaptanterv
már nem Magyarországon, hanem a teljes kárpát-medencei
magyarságban gondolkodik, amiben a Kormány minden tagja hisz, és
amiért küzd. A változás valóban sürgető, ugyanakkor a lépések jól
megfontolt tervezést igényelnek.*

*Észrevételeidet és javaslataidat hálásan köszönöm, azokat munkatársaim
okvetlenül megvizsgálják. Jó egészséget kívánva üdvözöl*

Potápi Árpád János.

47.

2020. június

Nyílt levél (nem csak) Fischer Ádámnak

(A megszólításból mellőzném a jelzőket, mert valahogy nem tudom leírni a tisztelt, még kevésbé a kedves szót. Tehát:)

Uram, Fischer Ádám! Ön kijelentette, hogy Magyarország nem ezerszáz, csupán száz éves. Magyarán (már ha érti ezt a nyelvet): Trianon az egyetlen valóság, minden más törlendő.

Nos, több száz lemezem között ott vannak az ön felvételei is, melyekben eddig nagyfokú rendet és logikát véltem felfedezni, ezért fel kell tételeznem, hogy az ön agyában is rend és logika van. (A lélekről alább szólnék.) Akkor hát ennek a rendnek és logikának mentén indulnék el a következtetések útján.

Kiinduló pontunk tehát: Magyarország száz éves, ezért nem létezik semmi, ami előtte volt. Ez nyilván képtelenség, marad a másik, szintén logikus következtetés: csak az nem létezik, ami azon kívül, a száz éves határokon kívül van. Nem létezik sem Arany János, sem Madách Imre, sem Ady Endre, de jaj! - nem létezik sem Liszt Ferenc, sem Bartók Béla, sem Kodály Zoltán, és tovább maradva a zenészeknél: Goldmann Károly, Lehár Ferenc, Ligeti György, Cziffra György, vagy szűkítve a kört, kollegái: Solti György, Fricsei Ferenc... Nem folytatom. (Azért Dsidától ide tolakszik valami, külön az ön számára: *Epévé változzék a víz, mit lenyelek, / ha téged elfelejtelek! /Nyelvemen izzó vasszeget / üssenek át / mikor nem téged emleget / Hunyjon ki két szemem világa, / mikor nem rád tekint, / népem, te szent, te kárhozott, te drága!*)

Akkor vajon most mi van, pontosabban mi nincs meg önben? Mert valami itt nyilván megbomlott. Vagy a logika, vagy a lélek. Vagy mindkettő. Ha van önben logika, akkor ön ki kellene törölje lelkéből mindazt, amit a fenti nevek jelentenek, nemcsak a magyarság, de a világ kultúrájában is. Neves zenészként ez a kultúra azért mégiscsak ott kell létezzen önben, tehát csak a logikának kellett kibicsaklania. Vagy – és ez tűnik valószínűbbnek - olyan pusztítást végzett önben a gyűlölet, hogy kitörölte mind a logikát, mind a lelket. És ez rettenetes. Mi maradt akkor önből? Eltűnt egész zenészi életműve, és maradt az a szerencsétlen porhüvely, ami ma van, holnap nincs. Tényleg csak egy maréknyi por. Meg a sosem voltak, az elszalasztottnak üzenete: az epe, a vasszegek, a szemek kihunyása.

Persze, lenne még egy magyarázat, talán a valódi: önnek semmi köze ehhez a néphez, de akkor miért ez a nagy gyűlölet? Ami miatt győzött önben a pusztítás szelleme, győzött *Lucifer Ádám* fölött! Mélységes részvétem. És részvétem nem csak az embernek, de a zenésznek különösen. Mert akinek hivatása lenne a harmónia megélése és átlényegítése, annak végzetes a lelki diszharmónia. Márpedig a gyűlölet a legnagyobb lelki diszharmónia.

Nem firtatom eme gyűlölet okát, hátterét, de nagyon szeretném, ha eljutna önhöz a tény: ma már más időket élünk. Fogadja el a kinyújtott kezeket, melyek segítségével kiemelkedhet e lelki bugyrokából, és élete, művészete új, szabadabb dimenziókat kaphatna. Ahol találkozhat majd az igazi, ezerszáz évnél is mélyebb Bartókkal, Kodállal, ez esetben tisztelt Fischer Ádám!

*

A címbeli „nem csak” köre igen tág és unalomig ismert. Kezdve magától Luciferkótól, végig számos kiszolgálójáig. Nekik nem fejezem ki részvétemet, bennük nincs lelki diszharmónia, ők teljes harmóniában élnek a gonosszal, hiszen a gyűlölet keltését és közvetítését szívvel-lélekkel, örömmel és szemmel láthatóan kéjjel élik és gyakorolják. Veszteségérzet nélkül. Egyszer aztán, összejőve gazdájuknál, megtarthatják sikerbeszámolójukat, boldogan lubickolva a fortyogó szurokban.

Szekszárd, június 8.

Kövesdy Pál

(Az írást eljuttattuk egyik, ikonikusnak tekintett központi napilapunknak. A válasz: „**Az írás tetszik, de nem illik profilunkba, mert stílusa túl kemény.**” SZIT megjegyzése: a F. Á-é nyilván puha. A folytatást rábízzuk olvasóinkra.)

48.

2020. június

Harc a nagyúrral

- avagy újabb Trianon (?)

(2020. júniusi lapszámunk elé)

“Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük.” Szent Pio atya

Írásom címével másodszor plagizálom Adyt (először öt évvel ezelőtt vele üzentem „egykori iskolámba.”) Nem tehetek róla, de a kép, ami most, a 100 éves rettenet évfordulója, meg az emlékezésbe bezavaró (vagy éppen következtetéseknek utat nyitó) vírusjárvány közepette összeáll az ember fejében, a fenti címet viselő versében foglaltakhoz vezetett. Igyekszem elmondani, mire gondolok, a lehetőségekhez képest tömören, hogy ne foglaljak el sok helyet a lapszámunkban sorakozó, részletező, elemző írások elől. Hiszen éppen ezek jelentik a kiindulópontot is, elsőként talán a sokunk számára szembeötlő összefüggést a 100 éve történtek és napjaink valósága között.

Ha már a következtetéseket említettem, hadd szóljak előbb a lélek mélyén pislákoló irracionálisról, egy minden tudományos alapot nélkülöző kósza gondolatról, egy másfajta összefüggésről: Magyarországnak, a magyarságnak a 100 éve történt (ill. már előtte néhány évvel elhatározott) kivégzését, és, ha már az első nem sikerült, a mai, ismételt kivégzését célzó támadás-sorozatot egyaránt egy pusztító világjárvány kísérte és kíséri ma is. Mintha valahol, valaki figyelmeztetést intézne a sötétség erőihez: eddig, és ne tovább! Az élő természetet, az elrendelt és mindenek alapját képező rendet, a Törvényt! nem lehet következmények nélkül megsérteni! Az alábbiakban igyekszem ezt kifejteni.

Tisztán látó elmék, szakértők szólnak arról a mindent uraló és meghatározó globális pénzhatalomról, amely évszázadok óta soha a markából ki nem engedte Magyarországot, de kontinensünket sem. Úgy számolják, hogy a

magántulajdonban! lévő eme pénzhatalom mintegy 400 billió (amerikai szóhasználatban 400 trillió) USD-vel rendelkezik. Hogy értsük: 400 ezer milliárddal, avagy 400 milliárdnyi millióval!), amiben - kis csepp - benne foglaltatik a Magyarországról 1982 és 2010 között kivitt és zsebre vágott, mai értékén számított 500 mrd. USD is. (Emlékszem: Ceausescu Romániájának a 70-80-s években 10 mrd. USD tartozása volt, amivel igazolni lehetett az ország totális megnyomorítását.) E hatalom birtokosai jórészt névtelenek, de van ma egy előretolt arcuk is. Soros György a neve.

Eddig az anyagiak, a „materiáliák”, jöhetnek a következtetések és a következmények, a „konzekvenciák”. Egy anyagelvű, Istentől elrugaszkodott, Őt megtagadó világban - Adynál és ma is - eme globális pénzhatalom jelenti a *Disznófejű Nagyurat*, aki (ami?) uralkodik a világ fölött már évszázadok óta, legfőbb értéke a föníciaiak találmánya, a pénz, legfőbb célja a pénz, legfőbb eszköze a pénz. (Kezdetben csak eszköz volt, de oltárra emelésével megtörtént az ember elszakítása a teremtett világtól, és vált egy sátáni erő kiszolgálójává, ami végigkövethető az emberiség egész történelmén. Ennek legkifejezőbb megfogalmazása a bibliában található: a sátán által felajánlott aranyalma elfogadása és következményes kiűzetés az Édenből.)

A pénz megszerzése, megtartása, és elszabadult, öngerjesztően tovább folyó, gyorsuló növekedése, a *sértéstest* hízlalása határozza meg, alakítja ki minden szükséges eszközt: a politikai, jogi, hadászati, eszmei, média- és világháló-hatalmát, kulturális (pontosabban: kultúraellenes) rendszerét. Hoz létre birodalmakat a megfelelő ideológiákkal (királyságok, császárságok, fasizmus, nemzetiszocializmus, kommunizmus,), majd dönti el ezek sorsát, emeli, majd ejti el őket. Indít és dönt el világháborúkat, majd „békeszerződések” álnéven rendelkezik országok, népek, talán a világ sorsáról. *A Nagyúr testté lőn, és mi köztünk lakozik.* E világ számára ő lett az ÍGE.

Újabban, az utóbbi 20-30 évben továbbélésének legmegfelelőbb eszközét a globalizmusban találta meg. Az elnevezés mindent kifejez, hiszen az egész világot akarja uralni, uralmának kialakításához, fenntartásához pedig a nemzetek és az egyének, egyediségének vagy akár létének - l. genderizmus-feminizmus, Pride-mozgalom, stb. - befolyásolására, az agyak elfoglalására, irányítására („*meglékeltem a fejemet /, Agyamba nézett s nevetett*”) van szüksége, az értékek teljes eltüntetésére, homogén, akarat- gondolat- és érzés nélküli, engedelmes masszává gyúrására, a politikai korrektség jegyében, annak jól hangzó leple alatt. Ügyes találmány ez, az emberi civilizáció, de bátran kijelenthetjük, az élet kialakulásának és fejlődésének lényegét jelentő diverzifikáció felszámolására. Eszmerendszerét a neoliberalizmus testesíti meg, mely kontinensünkön az Európai Unióban talált meleg, befogadó fészekre (*a sértéstestet simogatják, ő nevet*), sikerének remélt zálogára, esküdt hívekre és hipnotizált harcosokra. Ezek után csodálkozhatunk, hogy az megtagadta a kereszténységet? Mert nem észleli, nem tudja, vagy nem akarja látni, hogy eszmeisége és politikai gyakorlata az élő természettel, a teremtés szándékával, örök folyamatával és alaptörvényével

összeegyeztethetetlen, fejlődésre, reprodukcióra képtelen, ezért pusztulásra van ítélve. Az ÍGE legyőzhetetlen.

Most pedig ideje hazatérnünk. Nagy újdonságot eddig sem mondtam, a továbbiakban sem fogok, mégis folytatom, ha már erre szántam magam. (Azért érdekes így, összefoglalva látni, nemde?)

Furcsa népség a magyar. A „vadkeletről” származik (vagy itt helyben volt már az idők hajnalán?), és eredendően furcsa nemzeti vonásokkal rendelkezik: makacsság, dac, belső erő, következetesség és hűség – egy elfajzott világban nem éppen előnyös tulajdonságok. Európai környezetében, legfőképp nyugaton, midőn előző évezredünk legelején szembesült elődeinkkel, a primitív, kulturálatlan vadember, egyszóval a barbár képzetét keltette. Betolakodott, idegen testnek érezték, melyet ki kell lökni a közösből, el kell pusztítani. Kezdeve a pozsonyi csatával („*ugros eliminandos esse*” – a magyarok kiirtandók), folytatva magára hagyásával a tatár-török elleni harcaiban, magára hagyásával 1956-ban, de legfőképpen Trianonnal (Bratianu: „*Nem nyughatunk addig, amíg a magyar népet gazdaságilag és katonailag tönkre nem tesszük, mert mindaddig, amíg Magyarországon az életképesség csírája megvan, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük!*”), és betetőzve az EU-fórumokon szüntelenül folyó eszement bunkócsapkodással.

A magyarság kontinensünk létét biztosító önfeláldozásai, a kereszténység bástyájaként betöltött szerepe, az emberi szellem, kultúra csúcsát jelentő teljesítményei már nem léteznek, nem tekintetbe veendő, mert e nemzet a globális terv sikerére nézve ismét csak leküzdendő akadályt, beveendő bástyát jelent, ezért - ha fizikai kiirtása ma már nem stílszerű (sajnos nincsenek már gulágok és gázkamrák) - legalább ellehetetlenítése alapvető céllá vált. Magyarország a *Nagyúrhoz* hű, helyi fiainak köszönhetően eddig sokáig engedelmes volt, ám napjainkban, 2010-től kezdve és 2015 óta kiváltképp már egyáltalán nem az, hasonulni, fejet hajtani nem hajlandó, és szörnyű bűnöket követ el: követhető precedensként útját állja a migrációnak, a Kelet felé is orientálódni merészel, elzárta a pénzcseppeket, továbbá példát jelent az engedetlenségre, az agyak-lelkek normalizálására. Egyértelmű tehát, hogy lopja a Nagyúr hatalmát, pénzét és szellemét, ezért közhírré tétetik: *Orbán lop*.

Az ellene folytatott hadjárat hivatalos igazolása: léte összeegyeztethetetlen az EU-s értékekkel-érdekekkel - jogszabályokkal, egy „diktátor” vezeti ezt a gyülelész népséget, mely – mindenek dacára - következetesen akarja őt, mögötte áll. Igen, egy diktátorra kikiáltott vérbeli demokratát támogat, kinek legfontosabb feladata teremtőjének és nemzete érdekeinek szolgálata, ezért nem hajlandó beállni a pusztulás felé menetelők sorába. (Grandpierre Attila idézi Rosemary Redfern sorait (2011): „*Aki nem áll be a sorba, nem adja be derekát, azt gyakran nehéz esetnek, vagy egyszerűen veszélyesnek tekintik.*”)

Ennél a pontnál beindul az agy, újabb gondolatok sora tolul fel, esetleg ismét csak az alaptalanság vádját vonva magára, de ó jaj, mindennapjaink

eseményeiről van szó, félelmetes logikai sorba illeszkedve, irracionálisnak ezért már nem minősíthetően. Induljunk el tehát a kályhától, a fent említett diverzifikáció felszámolásának, a kontinens bekebelezésének céljától.

Gondolom, egyetérthetünk abban, hogy az utóbbi évek központi kérdésévé a migráció erőltetése vált, de talán abban is, hogy a *Nagyúr* számára ez igazságon alapuló eszköz lehet a diverzifikáció felszámolásához, ha már az ENSZ-et is ennek szolgálatába tudta állítani, legújabbán meg magát a WHO-t, annak gyomorforgató javaslataival. A mindentudó *Nagyúr* vakságára ugyanakkor jellemző, hogy Európa diverzifikáltságát egy teljesen diverzifikált, azt soha fel nem adó népséggel, a migránsokkal gondolja felszámoltatni. Hacsak! - nem csupán az egyneműsítés, hanem a teljes kipusztítás a cél, a tarlóra vágás, majd a megfelelő palántákkal történő újratelepítés. A betelepítettek és a felszámolandó őshonosok inkompatibilitása majd valahogy kioltja, kiirtja egymást – segítséget szolgáltatni ehhez nem lesz nehéz, a tarló valahogy csak kialakul majd, esetleg csak a fejekben, de az is elég lesz. (Németországban, Svédországban, stb. nagyjából már is megvalósult. Akinek fejében-lelkében még nem, annak pedig kuss legyen.)

Hát tessék, ki áll legkeményebben e szépen elindult terv sikerének útjába? Természetesen a magyarok, a barbárok, Európa ősellenségei. Akik nem méltóztattak elpusztulni Pozsony alatt, a Muhi pusztán és Mohácsnál, befejezni létüket a 100 évvel ezelőtti, ama elegáns teremben történt nyilvános kivégzésük után sem, hanem fönixmadárként feltámadva ismét követ dobnak a jól olajozott gépezetbe. Száz év? Akkor hát költöztessük át Trianont Brüsszelbe, és koronázzuk meg e ragyogó évfordulót egy újabb ítélet-végrehajtással. Nem gond, az ítéletet mi újra kimondtuk: „*ugros eliminandos esse*”, a végrehajtást meg rábízzuk az embereinkre. (L. Soros szavait: „*igaz, hogy én nem vagyok ott – Magyarországon -, de ott vannak az embereim*”.)

Mit ad Isten, éppen e századik évfordulón indul el az újabb spanyolnátha, a Covid 19. Hogy honnan? Véletlenül éppen a Nagyúr legfőbb globális ellenfelétől, Kínából. És hogyan? Laboratóriumban létrehozva, vagy spontán mutációval? Ezt is mondják, azt is mondják, itt a piros, hol a piros, vakulj világ.

A tarlószántás mellett egy másik, hatalmas lehetőség is van még ebben a szépséges vírusban: egy kicsit (na jó, nagyon) bedöntjük vele a világgazdaságot, az eszközök birtokában remekül lehet belőle hizlalni a „*sertéstestet, az undokot*”, és a sajnálatos pénzügyi zavarok megoldására azonnal kiküldjük utazó nagykövetünket, (cukros) Gyuri bácsit, aki ismét bedobja lépesvessző-csalétkét - mi mást, mint a pénzt -, a soha le nem járó kamatú kölcsön ajánlatát. Úgy hírlik, boldogan készek elfogadni. (Atyám, mi lesz ebből?)

És ekkor - tőzsdék ura! - mit látunk? Ki az, aki a legjobbak között áll a védekezésben? Hát nem megint csak a hunok? Micsoda remek alkalom, kézhez fogható ürügyként itt a vírus ellen folyó – mi tagadás - hatásos védekezés. Semmiség az egész, mindössze diktatúrát kell kiáltani, karmesterünk pedig beint. A Cukros ismét igyekszik tönkreverni a forintot (csak szeretné, ma már

más idők járnak), majd elindítjuk csapatainkat kint és bent, az EB-t, a EP-t, a hetes cikkelyt, a világsajtót a rémhírek, hazugságok lavinájával (melyek hihetetlen határfokkal ékelődnek be a legkiválóbb elmékbe is), a karikatúristák tollát, a diktátori pozíciójában frissen megerősített **Orbánból** legyen emberevő Hannibal Lecter, a magyaroknak oly drága, de politikailag inkorrekt **Krisztusból** torzalak, **Veronikából** kendőstől-pulpitusostól drogfüggő álszent. Vera Jouhovát demokratikusan berendeljük a piros szobába, ahol a fehér, kontextusában vizsgálva és az európai értékeknek megfelelően, feketévé válik. A hatalmi rangsorban kiemelkedő hatású fegyver az u.n. igazságszolgáltatás. Külön hatalmi ágának mondják, és bizony az is, csak hogy a Nagyúr kezében. Mindenekelőtt a bírói kar legmagasabb része. Független és támadhatatlan, amit ügyes trükkel lehet abszolút hatalmúvá emelni: hazudjuk azt, hogy Orbán rezsimje támadja a függetlenségét. A Nagyúr másik kinyújtott csápja, az u.n. civil szervezetek fellázítják a cigányságot és a börtönlakókat, majd a bíróság az elfogadhatatlan ítéletek sorával felszítja a nép igazságérzetét, ezzel a konfliktusnak meg is ágyaztak. Szerencsés esetben akár polgárháború is kitörhet, ha már Gyurcsánynak anno ez nem sikerült, pedig még ölték is a cigányokat. Most fordított a technika: nyakló nélkül fizetjük a cigányokat és a bűnözőket, ebből aztán jut ügyvédeinknek is, a társadalom pedig forrong.

A *Disznófejű nagyúr* Ady agyába nézve csak nevetett, de úgy látszik, a nevetés már nem elég, nem elég a gúny és rágalomáradat, ezért most már acsarog, fenyeget, üvölt, tombol, és agyarát csattogtatva, karmait meresztve próbál szétszagatni. Amelyik karom elkopik, élet vesztí (l. MSZP), azt félredobják, állítanak helyébe új, fiatal, megbízható háttérű, pedigréjú, és üres fejű-lelkű, szabadon feltölthető lényeket (Momentum), de legmegbízhatóbb zsoldos a már bizonyított, leghűségesebb, legélesebb szolgakarom marad. „Aki” tehetséges is (örökletes tulajdonság, „mélyről” jön, a kénszagú legmélyebbről), és remekül ért a koponyák meglékeléséhez. Szétverésünkhöz, elpusztításunkhoz. Gyurcsánynak hívják, ha valaki nem tudná. Őt egy pillanatig tartalékba helyezzük mint kímélendő nagy értéket, és elő az éles nyelvű (az se rossz) kiküldöttekkel, Klárikával, Annácskával, Katikával. A „nem működő, felosztatott” parlamentben jöjjön a hentesképzőben frissen doktorált, Erdélyt szerető, kicsi, de nagyon mérges Timike, Ákoska, aki állatorvosként a lóanatomia egyik népszerű tagjának neves szakértője és népszerűsítője, a szilárd jellemű, de némileg-némileg trágár Petike, Ildikó, a rágcsálóirtás és a hejes?-heljes?-helies?-írás szakértője, stb., stb., népes az ugrásra, harapásra kész falka. (Találó minősítésüket l. Sz.I.T április 1-i naplójegyzetében.) A szövetséges négyeket megpróbáljuk összeugrasztani, leginkább az örökbarát lengyelekkel, ott is vannak embereink. És ha ez sem elég, szabadon engedjük legmegbízhatóbb, legszavatartóbb hű szolgánkat, kit leginkább leköteltünk 100 év előtt és azóta is folyton-folyvást. Akit tavaly Nemzetközi Károly-díjra javasoltunk „*kiemelkedő küzdelméért az európai értékekért, a szabadságért és a demokráciáért, a kisebbségek védelméért és a kulturális sokszínűségért*”.

Brateanutól ugyanis egyenes vonal vezet hozzá, kedves bakkszászunkig, Iohannisig. Nevében most I áll az élen, valójában pedig J lenne ő, J, mint Júdás. Szolgálatkészen ugrik is, harap is, jó nagyot. Brüsszeli nyelven nyilatkozott legnagyobb kisebbségének védelmében, országa kulturális sokszínűsége érdekében és az európai értékek szellemében, emígyen: „**Aki a magyarokkal tárgyal és magyar ügyekben nem a leghatározottabban elutasító, az hazaáruló**”. Íme, hogyan lesz Trianon kutyáiból brüsszeli szalonna a sertéstesten!

Felsorakozott tehát az újabb kori, átformált Nagyantant (a kicsiből bánatukra már csak egy maradt.) Az erők aránytalanok, a nemzet szétszakítva, a megmaradt ország lakosságát is sikerült kettéosztani. Veszteségeink hatalmasak, de odaát a háttér-ország repedezik, a végítélet pedig a legfőbb Törvény nevében már kimondatott, csak ők ezt nem tudják, nem látják, nem hiszik, vagy magabiztosságukban talán nem is érdekli őket.

Mi, akik magyarnak születünk és mindenek dacára azok maradtunk, itt állunk szédülten, szakadtan, ugyanúgy minden oldalról marcangoltan, a századik évfordulón. Mi mást tehetnénk, állunk és kitartunk, hátrálnunk nem lehet, nincs hova. Nándorfehérvár falain belül vagyunk, kilépni nem lehet. Száz éve, ezerszáz éve itt vagyunk, foszladozva, szétszakítva, és mégis egyben. Gyökereink olyan erősek és olyan mélyre nyúlnak e földbe, hogy továbbélésünk biztos. Csak hát ki kell tartani, bármeddig, bármilyen vész fenyeget, bármilyen örvény kavargó köröttünk és akar lehúzni a megsemmisülésbe. **Ha Románia Trianon csapását most minket megvető és kirekesztő nemzeti ünnepévé teszi, válaszként mi összetartozásunk és felemelkedésünk erőforrásává nemesítjük azt.**

Minket Szent Királyunk a Szűzanya oltalmába ajánlott. (A székelyek Őt Babba Máriaként – Baba: sumér istennő – mindig maguk mellett érezték.) A jelek érkeznek felőle, az élő, teremtő és örökre érvényes erő felől. Értünk és éreznünk kell ezeket, a többi már rajtunk múlik (és itt egy végtelenül hosszú, tartalommal telítendő zárójel következik). Az elkövetkező újabb száz éveken át. Hát akkor mit nekünk ez a nyomorult száz év!

*

Az írás végén javítanom kell: az alcím törlendő. Nem lesz újabb Trianon. Sem kérdőjellel, sem anélkül. A századik évben elértük a gödör alját. Újabb halálos ítéletet nem fogadunk el, másodrendűségünket nem fogadjuk el, lelkünkben kiűzzük, és merünk majd nagyok lenni. Magyarságunkra büszkék vagyunk és leszünk, innen utunk csak felfele vezet. Nehéz lesz, de a kalitka egyszer majd kinyílik, és a gyönyörű madár szállni fog...

Kövesdy Pál

49.

2020. június

**Dr. Kövér László úrnak, a Magyar Köztársaság elnökének –
Budapest.**

Tisztelt és szeretett elnök Úr!

Az Erdélyi Körök Országos Szövetsége (EKOSZ) 15 tagszervezete nevében köszönetünket és hálánkat fejezzük ki Önnek a gyalázatos Trianon 100 éves évfordulóján elhangzott parlamenti beszéde nyomán.

Mi, akik –életkörtől függően – életünk rövidebb-hosszabb szakaszát éltük le Romániában, a legtöbben meghatározó éveinket a legdurvább diktatúra idején, de mindenképpen és mindenkoron a kisebbségi sors lealacsonyító, szabad emberhez méltatlan kényszerét elszenvedve, magyarnak maradtunk, a „nem lehet” érzését a „lehet, mert kell” parancsára váltva, annak engedelmeskedve. Kényszerű áttelepedésünk után pedig eme civil körökbe csoportosulva, ill. az ezeket összefogó országos szervezetben ténykedve dolgozunk, a befogadó és az odahagyott nemzetrész, a közös lelki haza érdekében.

Számos pozitív és nem kevés negatív hatás ért itt minket, nem kevés elismerésben is részünk volt, a „románok” billogát is olykor túrni kellett, a mérlegünk mégis messzemenően pozitív. Olyan ajándékban viszont életünkben nem részesültünk, mint amit Öntől kaptunk. Amikor Ön köszönetet mondott az elszakított magyarságnak a kitartásért, amivel mind a mai napig magyarnak maradt, életünk minden sérelmét elfeledtük, minden munkánk értelmet nyert, lelkünk pedig beleolvadt a „*magyarnak lenni*” dicsőségébe. Könnyeztünk kivétel nélkül, és boldogok voltunk, hogy magyarnak születtünk és azok maradtunk. Azok maradtunk halálunkig.

Köszönjük elnök Úr életünknek egyik legnagyobb ajándékát.

2020. június

Kövesdy Pál

Alig fogalmaztuk meg fentieket, hangzott el Orbán Viktor miniszterelnökünk beszéde a Turul Emlékmű avatásán. Ebben ő is köszönetét

fejezte ki a leszakított magyarságnak a száz éves kitartásért. Jó ma magyarnak lenni!

Utólagos megjegyzés: Fenti levél nem a szerző nevéén lett felterjesztve és megjelentetve a lapban.

50.

2020. szept.

Botond Bálint

Az apokalipszis négy lovása

(Magyar nemzet online, 2020. augusztus 3. Részletek.)

A NYÍLT TÁRSADALOM IDEOLÓGIÁI: A KOMMUNIZMUS, A LIBERALIZMUS, A GLOBALIZMUS ÉS A RASSZIZMUS

A nyílt társadalom projekt jól láthatóan a végkifejletéhez közeledik, a rasszizmus nyílt felvállalásával teljessé vált az az ideológiai paletta, amelyet rá kíván kényszeríteni a világra és a valóságra. Józan értelemmel gondolkozva hihetetlennek tűnik, hogy valakik a XX. század négy legpusztítóbb ideológiáját egyszerre akarják ránk erőltetni, ráadásul az erkölcsi és etikai felsőbbrendűség pozíciójából.

A nyílt társadalom projektet annak kell látnunk, ami, a veszélyessége semmiféle idealizmust nem tűr el. Ez nem egy társadalmi kezdeményezés, nem is egy elmebeteg milliárdos Fantomas-jellegű hatalomátvételi kísérlet, hanem sokkal inkább az emberi civilizációkban mindenütt megtalálható hatékony gonoszság összes formájának egyidejű bevetése a fennálló rend ellen.

A nagy négyes első tagja a **kommunizmus** (kiemelések a szerk.-től), amely eredeti formájában, még hatalomátvételi és megtartási technológiaként sem volt soha működőképes, csak bolsevizmusként, vagyis az erőszak egészen elképesztően szélsőséges alkalmazásának magyarázataként bizonyult értelmezhetőnek.

A kommunizmus ugyanúgy tartalmazza az egyenlőség gyilkos ábrándját, mint a liberalizmus, és ahhoz hasonlóan alapozza meg elméletében a gazdagok kifosztását és elpusztítását is...

A **liberalizmus** eredetileg értelmiségi projektnek tűnt, már amennyiben ezt az LMBTQ-mozgalom által felzabált, gyakorlatilag a genderelméletben csúcsra jutó és a teljes egyetemi társadalomtudományt nevetségessé tevő hagymázos örvöngést az értelem fogalmával kapcsolatban lehet egyáltalán említeni. Az, hogy legfőbb szószólói identitászavaros csepűrágók, pszichopata rapperek és tőlük megkülönböztethetetlen baloldali-liberális politikusok, és az, hogy ez az élcsapat milyen szövetségeseket tudott szerezni magának, pontosan megmutatja, kikkel is volt dolgunk idáig. ..

A stabil kultúráknak viszonylag jó hatékonysággal működő eszközei voltak az ilyen emberek kezelésére, de a globalizációval és a technológiai robbanással járó tömegesedés tízezer számra hoz létre olyan szervezeteket, vállalatokat, amelyek képesek globális hatást gyakorolni. És ezeknek a vezetői, ha éppen nem teszik tönkre a vállalatot, akkor a világot, a környezetet tökéletes precizitással használják ki, mintha nem lenne holnap.

A **globalizációs projekt** nem tűnik értelmes lények vállalkozásának, sem a bolygó, sem az ember, még a gazdaság középtávú érdekeire sincs tekintettel, mégis úgy védi a liberális politikai, kulturális és gazdasági elit, mintha az élete függne tőle.

A globalizáció – ma már látható – nem jelent mást, mint egy olyan gazdasági növekedés fenntartását, amelyre csak azért van szükség, hogy a fikciókra épülő pénzügyi rendszer ne omoljon össze. A globális vállalatok az embert, az emberiséget csak környezeti tényezőnek tekintik, legfőképpen azért, mert szinte mindig olyan emberek vezetik őket, akikből az emberi minőség alapvető attribútumai hiányoznak.

Első közelítésben az is nehezen érthető, hogy a fehérellenes **rasszizmus** miért lett egy liberális projekt zászlóshajója, de ez a normális ember számára azért nem érthető, mert képtelenség elképzelni azt a gonoszságot, rombolni vágyást, ami ezekben az emberekben feszül. A nyílt társadalom projekt ugyanis nem az egyik rassz szempontjából rasszista, ahogy az eredeti fogalom sugallja, hanem egyszerre minden rassz irányában az. Most éppen feketéket béreltek fel arra, hogy fehéreket, illetve normális életet élő feketéket és ázsiaiakat löjjenek le, verjenek agyon és raboljanak ki, de a liberálisok minden rasszt egyformán gyűlölnék. A liberálisok antirasszizmusa ugyanis egyszerre kultúraellenesség, kényszeres egyenlősítés és harc minden lokális állami, szervezeti, kulturális vagy szakrális autoritás ellen. Projektjük azért nácijellegű alapvetően, mert egy teljesen kevert, etnikumok és rasszok nélküli emberi népeiséget akarnak létrehozni, amelynek sem lokális kultúrája, sem helyi kötődése nincsen, csak a falanszter struktúráját ismeri, az emberi lét örömeit nem. Ők ezt tekintik Übermenschnek, és ez a képzeletbeli, nemek nélküli emberi végtermék tökéletesen megfeleltethető Adolf Hitler náci árjának, ahogy a gépszerű szocialista embertípusnak is. Ideális munkaerő, olyan rabszolga, akinek emlékei sincsenek valaha volt szabadságáról, sőt ez az újítás nem is képes elgondolni a szabadság fogalmát.

Ha a nyílt társadalom projekt győz, akkor nem lesz hely a földön, ahová el lehet menekülni. Akkor előállhat az az abszurd helyzet, hogy a kommunista Kína lesz a szabadság és a rend otthona a bolygón. És minden heteroszexuális fehér ember Putyin Oroszországába vágyakozik majd. A nyílt társadalom célja a végső diktatúra, a végső embertelenség, a semmi, ahol a létezés is tilos, talán csak annak nem, aki dolgozni képes...

A nyugati civilizáció technológiai összeomlása egy globális atomháborúhoz hasonlóan „környezetszennyező” esemény lesz. A fent említett négy ideológiának és a nyílt társadalom projekt ötletgazdáinak pedig csak rendkívül primitív és ostoba elképzeléseik vannak arról, hogy a lokális kultúrák és a helyi kormányzati egységek (nemzetállamok) nélküli világban hogyan is akarnak kormányozni. Soha ennyire buta emberek nem csináltak még forradalmat, mint azok, akik most akarnak...

Eddig minden sikeres ideológia alapvetően integráló jellegű volt. Olyan ideológia, amelyik ennyire dezintegráló, mint a nyílt társadalom, még sohasem jutott a megvalósulás közelébe. Ez az örület ugyanis más, mert sokkal mélyebb társadalmi eróziókat indított el már évtizedekkel ezelőtt, mint amilyenek a kommunista és náci kísérleteket megelőzték. Az apokalipszis négy lovasa most a bolsevizmus, a liberalizmus, a fajgyűlölet és a globalizmus. És nekünk a józan paraszti ésszel, a saját világbéli helyünkön kell szembeszállni velük, mert csak addig létezőnk, amíg van otthonunk, nemünk, családunk, országunk és ismerjük azokat, akik kormányoznak bennünket, és ha kell, el is küldhetjük őket.

Fel kell magunknak tennünk a kérdést: akarunk-e úgy élni, akarunk-e olyan jövőt, mint amelyet a közveszélyes önjelöltek és boldogtalan értelmiségiek minden szempontból embertelen koalíciója elképzelt magának?

A szerző szociológus

Töviskoszorúnk

(Kommentár, vezércikk, lap-előzetes)

Trianon évét éljük, lapunk mind a négy száma tematikusan kapcsolódik a rettenetes évfordulóhoz. Ennek jegyében állítottuk össze szeptemberi számunkat is, és a mélységeket folyamatosan kutatva keresünk kapcsolódási pontokat a magunk meglátásai, meg a fenti kiváló elemzés között.

Vonatkozó gondolataimat a júniusi lapszámban kifejtettem (Harc a nagyúrral), melyben az anyagelvűség, ill. annak elvonatkoztatott kifejezése, a pénz, az „aranyalma” „személyében” véltem felfedezni az emberiség történelmének sötét oldalát, a pusztítás erőinek, a gonosznak mibenlétét, kifejeződési formáit, és – természetesen – nemzetünket sújtó szörnyű következményeit.

Botond Bálint nevesíti a végpusztulás négy lovasát (igaz, nem az eredeti, biblikus megfogalmazásban - I. Tőkés Béla mellékelt értékelőjét-, de mindenképpen mai világunkra tekintve.) A grafikailag őket megjelenítő Dürer művében a négy ló párhuzamosan vágat, én viszont szerénytelenül hozzájuk gondolom a fogathajtót is, az őket irányítót, a Nagyurat, köznyelven a titokzatos háttérhatalmat (deep state), mindközönségesen a Sátánt, a teremtő erő ellenlábasát, a pusztítás urát.

A kozmosz, benne globuszunk, és benne az élet, csúcán a közösségbe szervezett emberrel, egy csodálatos, tervezett diverzifikáció révén, a káoszból a rendezettség felé tartó folyamatban (a rendezetlenség csökkenése – negatív társadalmi entrópia - révén) vált azzá, amit világunknak ismerünk. Az általános szimmetria-elvnek megfelelően, e folyamatban a teremtéssel a kezdetektől együtt van jelen a pusztítás. *Tőkés Béla* professzor véleménye szerint a pontosabb elnevezés nem a „szimmetria elve”, hanem a szimmetria és az aszimmetria egységének elve. Ez lehet a válasz arra az ősi, naiv kérdésre is, hogy az Úr miért túri meg a gonoszt. Mert így teljes a teremtés. A tökéletes szimmetria ugyanis statikus, a jó és a gonosz ugyanakkor nem lehet egyenértékű, mert ezzel, egymást kioltva, a semmibe vezetnének, de létre sem jöhetett volna semmi. A fejlődést éppen a kettő asszimmetriája eredményezi, ahol a jó hatását a rossz fölötti hatalma biztosítja. (Magam ezt nevezném irányított fejlődésnek.) Nem véletlenül találjuk ott tehát Dürernél a négy vágató, végítéletet hozó lovas fölött az angyal alakját! (Utálnék itt Tőkés Béla további gondolataira: az anyag és az antianyag potenciális energiaforrás, és nevezhetjük ezt a változások hajtóerejének. Filozófiai általánosításként pedig a hegeli dialektika, az ellentétek egysége és harca törvényszerűen fejezi ki ezt a hajtóerőt. Bővebben lásd Tőkés Béla facebook-ján.)

Javasolnám mindezt átgondolni, szem előtt tartani, amikor szembesülünk mindennapjaink érthetetlennek tűnő jelenségeivel, a józan ész megcsúfoló megannyi megnyilvánulással. A pusztítás folyamata ugyanis az egyén fejében kezdődik, ezt követi környezetének, saját életterének, és megától értetődően önmagának pusztítása-pusztulása. Így tekintve mai világunkra, kétségbeesetten ébredünk rá, hogy ekkora veszély nem fenyegette még a földi civilizációt - kivéve talán a totális atomháború rémét. Ma viszont már nem egy hirtelen (atom)robbanás lehetőségével állunk szemben, hanem egy alattomos, settenkedő folyamat valóságával, egy lassan felszívódó, testet-lelket pusztító méreggel, az angyalarcot ölteni igyekvő kígyó személyében. Pusztító szándékának nem elhanyagolható eszköze az ellenfél/ellenség ellehetetlenítése, minden ellenkező vélemény megbélyegzése, kiiktatása, melynek gyűjtőneve az oly szépen csengő *polkorrektség*, pályamunkájának neve pedig a nem kevésbé csodásan csengő *nyílt társadalom projekt*. (Botond Bálint tehát nem véletlenül nevezi meg éppen ezt az apokalipszis ideológiai alapjaként. Bér munkásai a *Nyílt Társadalom Alapítvány* nevű cégben lelhetőek fel, bérszámfejtő: *Soros György*.)

Így állt mára feje tetejére a demokrácia, így lett belőle totális diktatúra, és ha már globalizmus, akkor globális diktatúra. Pontosabban: a globálisnak áhított nyugati világeszme

diktatúrája. Kontinensünk vonatkozásában ezt kell az *európai értékek* fogalma alatt értenünk. Amikor ezek hiányát kérjük tőlünk számon, ezért nincs válasz a kérésre, hogy neveznék már meg ezen európai értékeket. Az igazságot utóvégre még sem mondhatják ki. És a célt sem nevezhetik meg. Amely nem más, mint (*Bogár László* megfogalmazásában) *a tradicionális, szakrális létberendezkedés szétverése*. Az (el)pusztítás szándéka és gyakorlata, maga az apokalipszis.

De hát állítsuk talpára a felfordított világot: vajon nem éppenséggel a tradicionális, szakrális létberendezkedés jelenti Európa valós értékét? Nem a könyörtelen támadási folyamat a legfőbb bizonyítéka ennek? És nem annak védelme jelenti a legfőbb feladatot kontinensünkön, sőt immár az egész globuszon? És ha már kontinensünkről és annak védelméről, az áldozatvállalás mértékéről, súlyáról szólnak, akkor - hazatérve – íme egy kis csokor lapunk kiváló munkatársának, **Szabó Istvánnak** gyűjtéséből (Átalvető, 104. szám):

– „*Aki elfoglalja Magyarországot, az ura egész Európának*“ (II. Murad török szultán, 1404-1451.)

– „*Európában mindig a magyarok álltak élen a támadásban. A török katonaság legjobban a magyarok elől húzódott vissza, számba se vettek szerbet, franciát, németet, de a magyaroktól féltek, nagyra becsülve őket. Több okiratban olvastam, hogy Magyarországra menni annyit jelentett, mint férfias harcot vállalni.*“ (Hayrullah Yigitbasi, jelenkori török történész)

– „*A földkerekség népei közül a francia és a magyar a legderekbabb nemzet.*“ (Bayezid szultán)

– „*Valamennyi nép között, amely szemünk előtt a történetben elvonult, egy sem volt olyan szerencsétlen, mint a magyar, hiába alkotott benne a természet erős, szép, szellemes embereket.*“ (Voltaire)

– „*Ha a magyarok nem lettek volna, ma Cambridgeben és Oxfordban a Koránt tanítanák.*“ (T. B. Macaulay) (Közbeszúrt megjegyzés: ami késik, nem múlik! K.P.)

– „*Polgárkoronát! Polgárt mentettem meg! Kiáltá a római bolond, midőn kimenekült a Tiberből. Koszorút Európa! Legyőztem a törököt! Kiáltja a magyar, pedig csak azért él, mert megtette.*“ (C. F. Hebbel)

Hát valahogy így. Ezer évig mentettük magunkat, ezzel mentettük Európát, közben pusztultunk, de folyamatosan tanultunk is. (Nem véletlenül lett mára éppen Magyarország a menekvés reménye, mentsvára.) Úgy látszik, ez a sorsunk ezer év óta, bolondként mentünk, miközben minket nem mentenek, de szétdarabolnak, kizárnak, és belefojtjanának az atlantizmus pocsolya-óceánjába. Koszorút pedig legfeljebb töviskoszorú formájában kapunk.

Talán nem tennék, ha ráébrednének: éppen ezzel emelnek fel minket, ezzel hoznak össze minden igaz magyar embert, ezzel táplálják az éltető, erőt adó belső tüzet. Ráébrednének, hogy éppen ezzel tesznek nagy nemzeté, hiszen „**nagy nemzeté csak az válhat, amely megjárta a maga kálváiját.** (Szánthó Miklós.) Ezzel ébresztenek rá történelmi küldetéstudatunk súlyára! Hogy végső soron talán nem is vagyunk bolondok! Ezzel teszik világossá, hogy a 2010 óta kialakult politikai-szellemi-erkölcsi Magyarország miért

elfogadhatatlan a gonosz, annak külső erői és belső szolgálói (!) számára. És, hogy a gonosz által megfertőzött, bekebelezett, folyamatosan jutalmazott Nagyrománia számára miért elfogadhatatlan az erdélyi magyarság. (A rabló rossz lelkiismeretén túl talán mélyebb okai is vannak a magyarellenességnek Romániában! Külön írást érdemlő téma.) És értelmet nyer kormányunk megannyi, történelmi jelentőségű lépése kül- és belpolitikájában. Meg politikai bölcsessége, midőn, tisztában lévén saját erőink, lehetőségeink csekély voltával, szövetségeseket keres és talál európai környezetünkben, meg a fertőzéstől mentes világ tágabb keretei között. Hogy az apokalipszis beköszöntével itt menedéket találhasson az évezredek zsidó-keresztény kultúra. Trianon századik évfordulóján a szétszakított magyar nemzet a menekvés-menekítés eme lehetőségével válaszol a gonosznak. Hogy látva láttassék: **céllal maradtunk meg, és hogy a töviskoszorú 100 év múltán, 2020 év múltán is felemel!**

*

Jelen számunkat is eme gondolatok, események, folyamatok szolgálatába igyekeztünk állítani. Kezdve Orbán Viktor megrázó erejű beszédével a Centenárium Turulszobor avatásán, a felemelő érzés kinyilvánításával, miután úgy Orbán Viktor, mint Kövér László köszönetet mondtak a Trianon által kirekesztett magyarság százéves kitartásáért, továbbá a jövő zálogának, a világ magyar fiatalságának mentését célzó (Potápi Árpádnak küldött) beadványunkig. A történelmi áttekintéseket adó remek írásokig. De miért soroljam, kérjük olvasóinkat, váljanak tényleges, értő olvasókká és befogadókká. Amíg lehet. Köszönjük.

Kövesdy Pál

2020. szeptember

(Az Átalvetőben közölt utolsó írásom, ezt követően erkölcsileg méltatlanná lettem nyilvánítva.)

Néhány gondolat dr. Kövesdy Pál *Töviskoszorúnk* című vezércikkét olvasva

Dr. Kövesdy Pál vezércikkeit, cikkeit, gondolatait évtizedek óta különös érdeklődéssel olvasom, sőt, böngészem, mint az Átalvető elkötelezett hive, a főszerkesztő egykori Alma Materének volt oktatója, és főleg a felölelt eszmékör következetes elemzője.

Botond Bálint szociológus tanulmánya kiváló alkalom volt Kövesdy Pál számára a Trianon-émlékével kapcsolatos gondolatainak kifejtésére. Az említett tanulmány ragyogó (bár – érthető okokból - túl tömör) összefoglalása korunk fő negatív jellemző törekvéseinek, sőt, már a jelenben ható katasztrófáinak.

Kövesdy doktor mély átéléssel tárja elénk az Apokalipszis (a Jelenések Könyve, „kinyilatkoztatás”, „kijelentés”, „leleplezés”) Dürer által is megrajzolt

jövendölését a világ végének eljövételéről, amikor majd bekövetkezik az utolsó ítélet, és egy új világ teremődik. Közismert, hogy Isten az utolsó időkkel kapcsolatos tudnivalókat jelenti ki benne János apostolnak.

Igen, meggyőződésünk, hogy új világ nyitja tágasra kapuit. A szerző mindezt a lelki mélységektől a modern természettudományok magaslatáig átfogó tudással és irigylésre méltóan világos okfejtéssel vezeti végig és mutatja be nekünk, olvasóknak. Bár nem mondja ki, de érezteti, hogy lényegében a harmadik világháborút vívjuk, és ebben nem szabad kockáztatnunk. A bibliai idők négy lovasa nem hagy alternatívát. Külön-külön mindenik egymagában is végveszélyt jelenthet. A társadalmi entrópia csökkenését csakis tervezett, aktív együttműködéssel lehet kiharcolni. Magától nem megy, ezt be kell látni, önmagától a rendezetlenség, a káosz csak fokozódhat. Az úgynevezett egyensúlyt nekünk magunknak kell eltolnunk jó irányba.

A bibliakutatók nem egyeztek meg egyöntetűen, hogy mit jelképez a négy lovas. Fordítástól és értelmezéstől függően változatosak az elképzelések, de a legnépszerűbb megközelítés szerint ők a háború, a járvány, az éhínség és a halál.

Kortól függően erősödött vagy gyengült azoknak a hangja, akik szerint közeleg az apokalipszis. Az elmélet szárba szökkenésére jó apropó volt annak idején a spanyolnátha, az első és a második világháború, vagy a nagy gazdasági világválság. A lovasok közül mind a négy azonban valahogy soha nem akart egyidőben megjelenni.

Mostanáig. És ezek, tartalmilag, alig különböznek a többi megfogalmazástól.

A koronavírus elterjedése nagyon kapóra jön azoknak, akik sürgetnék az apokalipszist. Megvan a harmadik lovas, ráadásul párban jön a negyedikkel.

Az **első lovast**, a háborút, "üdvözölhetjük" a **migráció** képében. Ugyan még nem robbant ki háború, de sokan elkerülhetetlennek tartják, hogy a kulturális különbségek és a föld túlnépesedése miatt előbb-utóbb bekövetkezzen.

A **második lovas**, a halál, már régóta itt van, de sokkal lassabban dolgozik, mint társai. Ő volna a **klímakatasztrófa**.

Harmadikként érkezik koronavírus képében a **járvány**, következményeként pedig **negyedikként** fut be az **éhínség**, ő lesz a gazdasági összeomlás. Ha jobban belegondolunk, ez a négy jelenség együtt már eredményezheti a mostanság ismert civilizációnk végét.

Külön tanulmányt érdemelne a mai értelemben vett **rasszizmus**. És érdemes lenne legalább egy pillantást vetnünk a **rabszolgaság** több évezredes (nem elírás) történetére. De ennek pillanatnyilag nem itt van a helye.

És a mi szerepünk. Ezt a főszerkesztő szemléletesen megrajzolja. Én némileg más irányból közelítem meg ezt a kérdést. Most nem részletezhető gondolatmenet alapján nevezik még a magyarokat a Mag-Népének. Továbbá, innen levezethető, hogy magyar népvünk megértéséhez a mágusok szerepének felismerése a kulcs. A mágusok, a „rendkívüli teremtmények” (Tarih-i-Üngürüş), akik őrzik az ősi, természetes családi-nemzeti szervezettel, a mágusok népe: nép a népben. A mag-nép az anya-nép, minden nép megalkotója. Ezért ez a mag-nép a Föld védelmezője, mert az anya mindig védi gyermekeit. Ezért hordozza a „magyar” nevet a legtöbb európai nép „anya” szavában. Miért ne lehetne Dürer Apokaliptikus rajzaiban a fogat fölé magasodó alak maga a mágus?!

A királyi mágusok világtörténelmi szerepének felismerése örök és egyetemes értékekkel gazdagítja az emberiség kulturális világörökségét, minden nemzet legigazibb, közös jövőjének javára. Lehetővé és szükségessé teszi a népek megosztottságának leküzdését, felülkerekedést a kicsinyes ellentéteken, minden nép valódi, közös ősmúltban összefutó őstörténelmének feltárását. Ha ezt a munkát elvégzi az emberiség, képes lesz kijutni a nemzetek és közösségek évezredek felbomlásának ördögi köréből, s elindulni az összetartozás, a felemelkedés útján.

Prof. univ. emer. dr. chim. Tőkés Béla
nyugalmazott egyetemi tanár

(Átalveto, 2020. szeptember, 115. sz.)

51.

2021. április

Sors és Sorstalanság

Habent sua fata libelli (a könyveknek megvan a maguk sorsa) - írta jó 2080 évvel ezelőtt Terentius. Ma pedig azzal szembesülünk, hogy a címeknek is megvan a maguk sorsa, legfőképpen ha az maga a Sorsunk. Kövessük hát röviden, és érdekes lesz látni, hova jutunk el.

Egyszerű, jól hangzó címként merült fel, de rövidesen kiderült, baj van ezzel a „sorsunkkal”. „Etikátlan és jogszerűtlen” egy 8 évig létezett, 72 éve jogutód nélkül megszűnt lap címének véletlen megismétlése – hozták tudomásunkra éber szemek. Köszönettel vettük, hiszen ennek nyomán megszületett a magyarázó kiegészítés: *„Sorsunkat nem csak a megváltoztathatatlan múlt határozza meg, de jelenünk és jövőnk is, melyért dolgozni kell.”* Így lett a cím: Sorsunkért, három betű (...ért) hozzáadásával. Ezzel teljesen új értelmezési és cselekvési távlatok nyílnak meg a töprengő elme előtt. Az alábbiakban e töprengés néhány foszlányát igyekszem megfogalmazni. *(Utólagos megjegyzés 2025-ből: a sorsunk.net törvényes bejegyzése megtörtént, minden további, ezzel kapcsolatos kifogás alaptan.)*

Előbb viszont engedtessek meg egy kis kitérőt, ami témánkhoz (első látásra) csak lazán kapcsolódik, de jó ideje rágja alulírott „begyét”. A Krisztust és hú szolgálólányát gyalázó, a Népszavában megjelentetett ocsmányságról, főleg pedig annak törvényi megítéléséről van szó.

Köztudottan az emberi civilizáció egyik jelentős vívmánya a „független”, külső ítélkezés elvének és gyakorlatának kialakítása, ami kétségkívül hatalmas lépést jelentett az ösztönök, az ökoljog világából való fölülemelkedésben. Nos, ezt köpte most szembe a bírónő, aki az ember legszentebb érzéseinek meggyalázásában nem látott semmi törvénytelen, csupán egy szellemes és mulattató rajzocskát. A felszólítás egyértelmű: térjen vissza a bunkóhoz, aki

igazsága érvényesítésére törekszik. Megengedheti ezt magának egy egészséges társadalom? Feleslegesnek látom a téma közéleti, politikai taglalását (nem is az én kenyerem), hiszen a legfőbb bíró, Krisztus urunk kétezer éve már kimondta az ítéletet a megbotránkoztatóról: „*Aki csak egynek is a botlását okozza e kisgyermekek közül, akik hisznek, annak jobb lenne, ha a nyakába kötnének egy nagy malomkövet, és belevetnék a tengerbe*” ([Márk 9:42](#)). (Egy minapi, széles körben nem közzétett írásom részlete. K.P.) *De térjünk inkább vissza a kiindulási pontunkhoz.*

Ha már sorsunk, akkor - a dichotómia, a fogalmi kettősség mentén - rögtön a sorstalanság ugrik elő. A Sorsunkkal szemben a Sorstalanság. Kertész Imre Nobel-díjas könyvcíme. Az olvasó feltételezhetően ismeri a történetet, a főhős fiú sorsát. Miért is tehát a Sorstalanság? A válasz maga a kérdés: hogyan lehet élni, létezni oly korban, amikor az ember teljesen kiszolgáltatott a hatalomnak? (*Oly korban éltem én e földön, / mikor az ember úgy elaljasult, / hogy önként, kéjjel ölt, / nemcsak parancsra...* Radnóti Miklós).

Konkrétan: Auschwitzban a marhavagonból leszállítva az emberek hosszú sorban lassan lépegetnek előre, ahol az „orvos” áll, és szempillantás alatt dönt: jobbra vagy balra... A gázkamra, avagy a munkatábor... Kilépés nincs, döntési lehetőség nincs, egyéni akarat nincs, egyáltalán, az egyéniség és a gondolkodás kikapcsolva. Amikor sorsunkért már nem tehetünk semmit, és megszületik a sorstalanság.

Borzalmas a kép, az ember elszörnyed, és reszketve mondja: de jó, hogy nem vagyok ott. Nem voltam ott. És remélem, nem is leszek ott soha. De megállja-e vajon ma a helyét e kijelentés? Az egyénre vonatkozóan, hazánkra, és kontinensünkre vonatkozóan?

Gázkamra, munkatábor valóban nincs, de egyénileg bármikor belefuthatunk egy fent említett „hivatásos”, de akár önjelölt bíróba. Amikor a meghallgatás, a szólás joga és lehetősége elvétetik, és a közösség részéről ez szó nélkül tudomásul vétetik. (Itt egy ugyancsak széles zárójelet lehetne nyitni, de ez már személyes vizekre vezetne.)

Magyarország századokon át rossz helyen létezett, fal voltunk két ellenséges erő, hatalom között, vagy fal voltunk a kontinenst elnyelni szándékozó erők előtt. Ugyancsak be voltunk tehát állva/állítva a sorba,

ahonnan kilépnünk nem lehetett. Cselekednünk viszont lehetett, mert kellett. Sorsunkért. Volt tehát sorsunk, és van, és lesz is. Nem voltunk és nem leszünk sorstalanok. Ezt meggyőződéssel állíthatjuk, egész lét-tapasztalatunk alapján. Míg csak lesz létünk. Mert ezek vagyunk mi. Már akik valóban „mi” vagyunk.

Na de mi a helyzet a kontinentális, sőt az egész, nyugatinak mondott világunkkal? Bizony azt látjuk, hogy abból a bizonyos sorból kilépni jószerint sehol nem lehet, aki mégis megpróbálkozik, azt ott helyben „elintézik”, nem golyóval vagy gázzal, de élete, életműve ellehetetlenítésével. (Telve vagyunk mindennapjaink példáival...) És mind kevésbé és mind kevesebben akarnak egyáltalán kilépni a sorból, mert a meg nem nevezhető, de jól ismert hatalom gondoskodik róla, hogy mind kevesebb legyen a kultúrát, a szabadságot vérében hordozó egyén. Kiölik belőlük a gyökereket, a tudást, a józan eszt, elkábítják őket, ezért kivész belőlük az akarat, és megalkusznak a helyzettel, részeseivé válnak a pusztításnak és áldozatai a pusztulásnak.

Hálát adunk a Fennvalónak, hogy itt, e kicsiny magyar szigeten nem - még nem - tartunk ott. Pedig iszonyatos erők húznak le az örvénybe, kintről és bentről, egy töből fakadóan, egyazon parancsra. Hogy váljunk mi is sorstalanná. A magyarság sorsa pedig ismét a sorstalanság, az egész kontinens sorstalansága elleni küzdelem lett!

Kiváló elmék elemzik naponta közéletünket, annak szereplőit, eseményeit, folyamatait, sorolják a magyarázatokat, a háttér folyamatokat. A végső okok megnevezése viszont többnyire elmarad, nem kerül kimondásra. (Egy minapi példa: Gyurcsányról folyt a vita a TV-ben, egyedülálló „tehetségét”, pusztító erejét, veszélyességét emlegették, de nem szóltak lényének lényegéről.) Pedig élesen ott áll előttünk: a jó és a rossz, a teremtő és a pusztító erők közötti ellentétről és harcról van szó. Arról a kettősségről, ami az emberi lélek teremtésének pillanatában megszületett, a szimmetria törvényének megfelelően, és amiről már szóltam előző írásaimban. Az eredendő jó mellett ott van bennünk az eredendő rossz is, ami az ember „privilegiuma”, hiszen az ember alá rendelt természetben nem lelhető fel. És ami bármikor készen áll arra, hogy kirántsa az ember alól a sorsát, hogy sorstalanná tegye őt.

A kettő közötti választás lehetősége adott, ám legyen világos: a következményeket vállalni kell. Akkor is, ha észindokok, öngazolások mentén

netán eltávolodunk az igazságtól. De tudnunk kell: mindig adott a segítség is, ami nem máshol, de bennünk létezik, amit a teremtőtől kaptunk, és ami szilárd támpontot jelent a sorstalanság elleni küzdelmünkben. Menedéket, levegőt. Senki más nem fogalmazta meg ezt egyértelműbben, mint József Attila:

Az én vezérem bensőmből vezérel!

Emberek, nem vadak -

elmék vagyunk! ... (Levegőt.)

2021 áprilisában

Kövesdy Pál

(sorsunk.net)

2022. február

Kuka... vagy az öröm könnycseppjei

Minden feleslegessé vált mocskos dolog gyűjtőhelye a kuka. Ahova Magyarország ellenzéke, Klára asszony nyájas hangján, a vérükké vált **Alaptörvényünket, Nemzeti hitvallásunkat** szánja. Úgy vélem, ennél semmi más nem fejezi ki jobban a teljes „ellenzéki” eszmerendszert, ezért talán érdemes végiggondolnunk, mit is tekintenek ők kidobandó szemétnek. (Előbb azonban jegyezzük meg, hogy Hitvallásunk tézisei jórészt már megvalósultak, ill. megvalósulóban vannak, az elvekkel együtt tehát az elért eredményeket és egész jövőnket is kidobni készülnek. Még hozzá akár feles választói támogatással is megtennék, lábbal tiporva a jogállamiságot. Sőt, e logika mentén minden választói támogatás nélkül is megtehető lenne. Kimondom: nem más ez, mint színtiszta terrorizmus!)

(Az alábbiakban többnyire első személyben szólaltatom meg őket.)

„Isten, áldd meg a magyart!” - áll nemzeti hitvallásunk élén. Akkor hát: kukába velük. Elsőként istennel (így, kis betűvel), aki – mint tudjuk - halott. A „magyar” sajnos még nem, de teszünk róla, hogy mielőbb azzá váljon, addig egy rasszista-populista hangulatú-tartalmú avított kifejezésként sajnos itt ül a nyakunkon. Kukába hát vele! A *Nemzeti Hitvallás*-ból a kirekesztő „*Nemzeti*” szintűgy, a „*Hitvallás*” pedig már foglalt, férjüram szívére tett kézzel szokta gyakorolni, lila ködben, két feles és két bérnöközás között.

De maradjunk a halott istennél. Nietzsche kijelentése, miszerint isten halott, magyarázatot követel. Az utána következő két évszázad történetét illetően szól, arról, hogy mi következik, *„mi az, ami már nem jöhet másként: a nihilizmus megjelenése... Egy ideje már egész európai kultúránk katasztrófa felé halad”* - írta 135 évvel ezelőtt. Hát így! Belzebub malmai folyamatosan örölnek,

legyen tehát világos: aki eldobja Istent, az ő karjaiban találja magát. Tertia non datur.

Logikai sorrendbe áll itt össze minden. Isten bennünk az erkölcsöt jelenti, alaptörvényünk pedig az erkölcs kontrollját a jog fölött. Dobjuk kukába az alaptörvényt, ezzel kukába dobtuk az erkölcsöt, ezzel magát az Istent. Az életadót. Ahol pedig az élet hervad, ott (Shakespeare szavaival) tort ül a halál. Belzebub. És ott belepisilnek a szenteltvíz-tartóba.

Itt akár pontot is tehetnénk, de érdemes azért beljebb lépni.

„Büszkék vagyunk arra, hogy Szent István királyunk ezer évvel ezelőtt szilárd alapokra helyezte a magyar államot, és hazánkat a keresztény Európa részévé tette.”

Igen, sajnálatos tény valamennyi, változtatni rajta már nem tudunk. Azaz dehogyan, a keresztény Európán nagyon is. A változtatás sok helyen jórészt már megtörtént, a keresztet leverték, a mi (demokratikus, koalíciós) hitvallásunk, politikai célkitűzésünk pedig nem más, mint mielőbb csatlakozni ehhez az új, sok helyen már a leggyakoribb kereszt-...(elnézést) személynevet, a Mohamedet viselő Európai Unióhoz. (MEU). Irány a végvonagló, szivárványos szörnybirodalom! És még azt mondják, hogy a „baloldalnak” nincsen programja!

„Büszkék vagyunk az országunk megmaradásáért, szabadságáért és függetlenségéért küzdő őseinkre. Büszkék vagyunk a magyar emberek nagyszerű szellemi alkotásaira. Büszkék vagyunk arra, hogy népünk évszázadokon át harcokban védte Európát, s tehetségével, szorgalmával gyarapította közös értékeit.”

Legyen büszke rá a rosseb, az egésznek mára tragikus eredménye lett, maga Orbán Viktor és tolvaj bandája, így aztán mielőbb kukába velük, de csak a lámpavas után! Demokratikusan!

„Elismerjük a kereszténység nemzetmegtartó szerepét.”

Sajnos, ez tagadhatatlan, Hunyadi Jánost és Zrínyi Ilonát például már nem lehet leszedni a várfokról, ők örökre ott maradtak. Éppen ezért kell ide egy

jókora kuka, az egész, politikailag inkorrekt magyar történelem számára, zusammen, és mielőbb.

„Becsüljük országunk különböző vallási hagyományait.”

De azért a zsidókat listázzuk, ami biztos az biztos alapon, elengedhetetlen ez egy ilyen antiszemita-fasiszta országban. Ja, hogy ezt most megint mi csináljuk, az összeölelkezett szélsők? Semmiség, letagadjuk, és kész.

Villantsunk fel még néhány „érzékeny és veszélyes” kitélt Alaptörvényünkben. Mint pl: *„Felelősséget viselünk utódainkért, ezért anyagi, szellemi és természeti erőforrásaink gondos használatával védelmezzük az utánunk jövő nemzedékek életfeltételeit...”*

Még mit nem!... Az erőforrásokra szüksége van Rotschildéknak meg a mieinknek toszkán villára Floridában, és ha valami még marad, az esetleg mehet segélyre („aggyanak”...) Dolgozni nem kell, a cigánykérdés megoldva, szavazatuk ömlik.

Valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet”.

Megannyi túlhaladott gondolat. Ursula asszony ki is mondta: szégyen a családvédelmi törvény. A népszavazáson pedig mindenki adjon le érvénytelen szavazatot, de inkább dobja azt rögtön a kukába. Követeljük kihelyezni minden szavazófülke mellé, ahogy ez egy igazi demokráciában illik. És reméljük, hogy a trágyatáplált és fogyatékos (trágyából csak fogyatékosok nőhetnek ki, világos) magyar nem gondol rá, hova is vezet ez az út! Bizony oda (ezt már én mondom - K.P.), ahol kisgyermekünk lelkét megmérgezik, testét megcsönkítják, életét tönkreteszik, az öngyilkosságba vezető úton őket elindítják. Hát igen (vissza hozzájuk), kukába a gyermekekkel, kukába a nemzettel, kukába magával az emberrel, szavazatok az egyesült, progresszív ellenzékére!

„Ígérjük, hogy megőrizzük az elmúlt évszázad viharaiban részekre szakadt nemzetünk szellemi és lelki egységét. Kinyilvánítjuk, hogy a velünk élő nemzetiségek a magyar politikai közösség részei és államalkotó tényezők...”

Számunkra kiemelt ponthoz érkeztünk, nem is idézgetem őket tovább. Bosszankodva tapasztalom, hogy kedvenc vitaműsoraimban, ha fel is villan a téma, hamar túllépnek rajta, talán a politikai pragmatizmus okán (kisebb szavazati súly, csak pártlistára szavazhatnak). Akkor hát pótoljuk.

Gyurcsányék (így, összefoglalóan) 2004 óta visszatérően hangoztatott, és most ismét előhúzott lózungjairól van szó: „*ne döntsenek helyettünk azok, akik nem viselik döntésük következményeit*”, valamint „*az szavazzon, aki itt adózik*”.

Ami az elsőt illeti. Kérem szépen, tessék utána nézni, mi minden realizálódott a határon túli magyarság érdekében, csak anyagiakban, és utána végiggondolni mindennek szellemi, érzelmi, tudati következményeit. Potápi Árpád államtitkár úr minapi tájékoztató anyagából idézek: *A kormány 2010 óta megtízszerezte a külföldi magyarság támogatását, erős intézményrendszert építettek ki, gondoskodnak a magyar közösségekről, valamint növelték a szülőföld megtartó erejét – sorolta. Beszámolt arról is, hogy Magyarország évente több mint ötezer intézményt és szervezetet támogatott, a minőségi anyanyelvi oktatást pedig 300 ezer gyermek számára tették lehetővé a Kárpát-medencében és a diaszpórában.*

A második felvetés, a „ki, mikor, hogyan adózik” kérdésére a válasz ezer évre nyúlik vissza, de mindenképpen az elmúlt 102 évre, az elszakítottak kitarására, áldozataira. Csak kapásból: Nyergesetű hősei, Szárazajta vértanúi... Végtelen hosszú a sor. Egy családi vonatkozás: csíkzsögödi apósom vére a dunaföldvári híd védelmében... sok ezernyi bajtársa mellett... Tessék szíves mindezt forintosítani, demokratikus uraimék, hiszen szakértői a kérdésnek!

Az egységes nemzettudat ténye áll előttünk. Melynek éltetése egyik kiemelt vívmánya a legutóbbi tizenkét évnek. Melynek értékét, hatalmát, megtartó erejét az elszakítottak érzik (és őrzik!) csak igazán! Ha mindezt egyetlen mozzanatban kellene kifejeznem, talán az állampolgári esküteleken előtörő könnyáradatot említeném. A szívfacsaró, boldog érzést: „*ezért a pillanatért érdemes volt megszületni, élni, kitartani...*” Meg azért a pillanatért, amikor a száz éves Trianonról emlékező parlamenti ünnepi ülésén házelnökünk (rá két napra miniszterelnökünk) köszönetet mondott az elszakítottaknak száz éves kitarásukért. Kitarásunkért. Igen, megérte...

Nos, a „kuka-világban”, a „szurokvilágban” mindez ismeretlen. A gonosz örök törvényének megfelelően rántanak a mélybe, és erről szól majd április

harmadika: hagyjuk-e, vagy sem! Választhatunk: **kukavilág, anyagi-szellemi-
lelki padlás-lesöprők, vagy az öröm könnycseppjei!**

2022 télén-tavaszn

Kövesdy Pál

2023 nyarán

Idén 30 éves a Debreceni Egyetem Klinikai Központjának Szívsebészeti Klinikája. Ebből az alkalomból nemrég szobrot állítottak a marosvásárhelyi születésű, tavaly elhunyt Péterffy Árpád professzor emlékére. Irányításával jött létre 1993-ban az önálló klinika, a nemzetközileg is elismert szívsebészeti központ.

Ezért merült fel bennünk annak igénye, hogy web-lapunkon újra közreadjuk azt az összeállítást, mely Péterffy professzornak a marosvásárhelyi orvosegyetem díszdoktori címéről való lemondása kapcsán jelent meg az Átalvető 2014. júniusi számában. Egyben alkalom ez arra is, hogy fejet hajtsunk a marosvásárhelyi orvosegyetem ma még aktív személyiségei, a kitartók előtt. (K. P.)

Visszaadta díszdoktori címét a világhírű szívsebész

Péterffy Árpád professzor a MOGYE oktatáspolitikája ellen tiltakozik

„Tisztelt Rektor Úr! A MOGYE jelenlegi, a magyar nyelvű oktatást hátrányosan megkülönböztető – a román törvényekkel ellentétes – diszkriminatív politikája ellen tiltakozva visszaadom a 2005-ben kapott, megtisztelő Doctor Honoris Causa címet. Az oklevelet a doktori tógával, kalappal, és nyakkendővel együtt ezennel visszaszolgáltatom. Kérem tisztelettel, ezen cselekedetemet értelmezze polgári tiltakozásnak amiatt, hogy elzárkóznak a magyar nyelvű oktatás teljes körű visszaállításától.”

Ez áll abban a nyílt levélben, amelyet dr. Péterffy Árpád, a Debreceni Egyetem emeritus professzora Leonard Azamfirei professzornak, a MOGYE rektorának címzett, s április elsején adott át az egyetemi rektorátus titkárságán a díszdoktorsággal járó egyéb kellékekkel együtt. A levelet átvette ugyan a rektor titkárnője, de azt kérte a professzortól, hogy fordítsa le románra, majd arra hivatkozva, hogy magyar nyelven íródott, nem iktatta be. Ez a gesztus az egyetem részéről ellentmond a romániai törvényeknek és az alaptörvénynek is, és hátrányosan megkülönböztető cselekedetnek számít. Közismert, hogy hasonló esetekben az Országos Diszkriminációellenes Tanács elmarasztaló ítéletet hozott.

A professzor érkezése után a rektor is megjelent a titkárságon, aki egy OK-val vette tudomásul a díszdoktorságról való lemondást, amit populista gesztusnak nevezett, s szemrehányóan jegyezte meg: elvárta volna, hogy

Péterffy professzor bejelentse, hogy mire készül. Ennek hiányában nem fogadhatja, amit a professzor nem is kért, hisz véleményét a nyílt levélben határozottan megfogalmazta.

Véleménye szerint a rektor legfontosabb feladata az oktatás minőségének állandó javítása, a legjobb feltételek biztosítása lenne, hogy a marosvásárhelyi egyetem végzősei kiválóan képzett szakemberekké váljanak. Kívülállóként úgy értékeli, hogy mindezt az egyetem vezetősége csak a román hallgatóknak biztosítja, a magyar nyelven tanulókat állandó hátrányos helyzetbe kényszeríti azzal, hogy az anyanyelvi oktatás csak részlegesen valósul meg.

Péterffy professzor gesztusával tiltakozik az egyetem szenátusának a március 20-án hozott törvényellenes döntése miatt, amellyel elhalasztották a magyar nyelvű főtanuszékek létrehozását azzal a végső céllal, hogy a magyar nyelvű orvos- és gyógyszerészképzést elsorvasszák. Tiltakozik továbbá Azamfirei rektornak a magyar nyelvről tett nyilatkozata ellen (2013.12.10.). Véleménye szerint az egyetemi oktatásban az a legfontosabb, hogy a hallgatók lehetőleg anyanyelvükön sajátítsák el minél alaposabban a szakmai ismereteket, ami elé az egyetem akadályokat gördít, holott meglennének a feltételek.

Levelében Péterffy professzor kanadai és ausztrál nyelvtudósokat idéz, akik szerint a szakmát anyanyelven lehet a legjobban elsajátítani, s nem ért egyet azzal, hogy az elméleti ismereteket anyanyelven, a gyakorlatot pedig románul oktassák.

A professzor saját életpályájára hivatkozva cáfolja a MOGYE oktatáspolitikáját. Tanulmányait 1960-ban a marosvásárhelyi egyetemen magyarul végezte, majd fiatal orvosként teljesen román környezetben (Bukarest) különösebb nehézség nélkül végezte orvosi teendőit. Munkássága során édesapja, a híres sebész, dr. Péterffy Pál és szeretett tanítómestere, dr. Carpinisan Cornel tanácsait tartotta szem előtt, miszerint a beteggel az orvos lehetőség szerint annak anyanyelvén kell beszéljen a betegségről és a kezeléssel. Svédországi letelepedését követően öthónapos nyelvtanulás után svédül értett szót a rábízott betegekkel, akik a nyelvtudásbeli hiány miatt sohasem kerültek hátrányba. Szakmai továbbképzése során az angol, svéd, román szakirodalom mellett jó hatásfokkal használta az anyanyelvű szakirodalmat.

Dr. Péterffy Árpád emeritus professzor, aki Svédországban szerzett szakmai tapasztalatai birtokában Debrecenben építette fel a magyar szívsebészet fellegvárát, 2005-ben nagy örömmel vette át a MOGYE díszdoktori címét, amit nemcsak a saját, hanem édesapja munkája elismerésének is érzett az egyetemtől, amely a gyermekszobája volt, de pályakezdésekor nem a magyar végzősöknek tartogatták a helyeket. Az akkori örömét felidézve, valószínűleg nem könnyű szívvel hozta meg a döntést a díszdoktori címről való lemondásról.

Egy kis kibickedés

Fájó szívvel vagyok kénytelen a nyilvánosság előtt vitába szállni a régi baráttal, S. S. M.-al. (Utalás Spielmann-Sebestyén Mihály kapcsolódó írására, melyben elítélően szólt Péterffy professzor lépéséről.) Teszem ezt olyan orvosként, a MOGYE volt hallgatójaként, aki a Péterffy családdal szintén egy utcában (sőt SSM-al közös lakásban) lakott, aki a Péterffy családhoz barátként bejáratos volt, és teszem annak dacára, hogy könnyen kiérdemelhetem a „kibicnek minden könnyű” leminősítő megjegyzést. Ezzel kapcsolatosan bukkan fel egy ifjúkori emlék. Ma is fülemben cseng ugyanis a MOGYE egykori, rosszemlékű rektorának, Andrásófszky Tibornak bridzselés közbeni megjegyzése: *a kibic hallgat, a kibic tölt, a kibicnek nincs lábszaga...*

Hát igen, a sors úgy hozta, hogy a mai MOGYE ügyében – sok száz, vagy inkább ezernyi sorstársammal együtt – immár csak a partvonalon túlról tudunk bekiabálni. Csakhogy ez a játszma még a mi időnkben, vagy nem sokkal előbb kezdődött, azóta is folyik, és a parti tragikus alakulása miatt szorultunk annyian kibic-pozícióba. Ezért kellett Péterffy Árpádnak is Olaszországba disszidálni, a menekülttáborból jutott Svédországba, majd évekig pendlizett a linköpingi és a debreceni szívsebészeti között, miután megalapította ezen utóbbit. Ahelyett, hogy a dolgok normális menete folytán édesapja, a mi „Pali bácsink” nyomdokain haladva a MOGYE professzoraként vonuljon nyugdíjba.

Érdeemes hát egy kis emlékező kitérőt tenni. Történt ugyanis a 60-s évek elején (1956 után, az 1958-as Kádár-látogatás és a következő nagy exmatrikulálási hullám után vagyunk!), hogy a fent említett rektor (az exmatrikulálások fő kezdeményezője és végrehajtója) nyakába vette az országot, és elindult az orvosgyetemeken románokat verbuválni saját egyetemére. Így vélte megmenteni a magyar egyetemet! Így vált országos jelszóvá a Hai sa mergem la Targu Mures, sa facem cariera (gyerünk Marosvásárhelyre karriert csinálni). És lőn. A kolozsvári tanársegéd, Pop D. Popa, fél év múlva a Sebészeti Klinika professzora (nem sokkal később az egyetem rektora, a korábbi rektor nagy gyönyörűségére), tettestársa pedig, a szakmai analfabéta Truta (ejtsd Truca), akit mindközönségesen Truc D. Trucának emlegettünk) tartományi főorvos és a Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika vezető előadótanára, hogy csak kettőt említsek a sok százból. Azért éppen őket, mert Péterffy Pali bácsi, a kiváló sebész tanár e konstellációban lett menesztve a sebészetről és száműzve a nőgyógyászatra. Ahol Truta úr számára csak mint „vén hülye” létezett, mígnem egy műtét során az „előadótanár úr” sikerrel át nem vágta a beteg uréterét (húgyvezeték), és kétségbeesetten vonította, hogy hívják Péterffy. (Sok

hasonlóan sikeres beavatkozása volt még Truta úrnak, mígnem köztörvényes bűnök miatt - na nem a szakmaiakért!- el nem ítélték).

Szóval emígyen, sok-sok magyar szakember tragédiája, életművének összeroppanása, rengeteg tehetséges fiatal reményeinek, szakmai kilátásainak porba hullása árán haladt előre a folyamat, melynek során az ország talán legelső orvosi és gyógyszerészeti egyeteméből a mai, az országos rangsor vége felé kullogó román valami lett. Ami a román nagynemzeti elvakultság és nemzeti gyűlölködés egyik fellegvára, ahol legfontosabb a nemzeti hovatarozás és a szent anyanyelv használata, az „idegen” elemek kiszorítása, és semmiképpen a szakmai szempontok figyelembe vétele. Ahol tehát a kényszerűségből megtúrt magyar oktatói gárdának és hallgatóságnak már csak a kibicszerep jut. Mindennek dacára, fogcsikorgatva teszik becsülettel a dolgukat, lehetetlen körülmények között. Igen, kibic-szerep jut nekik is, a hajdanvolt magyar Székelyvásárhely hajdanvolt magyar egyetemén, nem csak a világgá szaladt egyéb, kibic-sorsra jutottaknak. Azon egyetemről szólok, ahol mértékadó szakemberek, pl. Brassai Attila professzor nézete szerint a kiutat csak a menthetetlenül elfertőzöttről való végleges leválás, egy önálló magyar orvosegyetem létrehozása jelenthetné.

Hogy a díszdoktori cím jeles, nemzetközi rangú magyar szakemberek számára történt odaítélésének milyen mögöttes indokai lehettek, azt nem tudom, de a román politikai gyakorlat ismeretében joggal feltételezhető az imázs-teremtés ravasz szándéka, a farkas báránybőrbe bújtatása. Miközben a való életben, a mindennapok során rendszeresen mértek-mérnek pofont a régi orvosdoktorok régen kihült orcájára, renoméjára. Igen, kedves S.S. M. barátom, ők, az Azamfirei-ek teszik ezt, nem Péterffy Árpád professzor. Akinek mérhetetlenül kedves, szívmelengető volt a megbecsülés, elismerés kifejezése régi alma matere részéről, aki ezzel az aktussal valamiféle hazatérést élhetett át a régi családi házba, meg az azzal szemközti sebészeti klinikára, édesapja munkahelyére, ahol számukra, meg anyyiunk számára nem volt hely. Csakhogy Péterffy professzor hovatovább ráébredt a valóságra, amikor a hallgatás, ezen intézmény titulusának viselése immár cinkosságot jelent a magyar-írtó intoleranciával. (És ne feledjük: hasonlóan látott és cselekedett Tulassay Tivadar professzor is, a SOTE volt rektora!) A „kibiccé” tett személy immár nem hajlandó tovább tölteni a (hamis) kártyát keverőknek és nem hallgathat tovább, hanem közösséget vállal a többi otthoni magyar „kibiccel”. Nem hogy pofont mért volna orcájukra, hanem kimondottan az ő érdekükben cselekedett. Megtette, amit tennie kellett egyenes gerincű erdélyi magyarként: odadobta élete talán legféltettebb szakmai elismerését, és újfent igazolta, hogy kiváló, tudós orvos és becsületes magyar ember, kiérdemli mindannyiunk tiszteletét. Ezt a tényt elfedni - jobb esetben - rövidlátás egy publicista részéről, az élet-halál-harcát vívó magyar közösséggel szemben.

Az Azamfirei-ek meg kérik fel díszdoktornak olyan nemzetközi hírű tudósokat, akik hajlandók a szakma szégyenévé és az emberi tisztesség fertőjévé tett román intézménytől azt elfogadni.

Dr. Kövesdy Pál

(Megjelent a Marosvásárhelyi Népújság 2014. április 15-i számában is.)

54.

2024. december 6.

Húsz évvel ama sötét éj után

Vannak események életünkben, melyek mélyen beleégnek tudatunkba, lelkünkbe. Sokunknak, nagyon sokunknak 2004. december 5., ama rettenetes **népszavazás** napja, a rá következő est és éjjel soha el nem múló hatású, megrendítő pillanat volt. Nem kevesen vonultak félre sírni, és rengetegen szégyellték magukat, mások helyett is, a határon innen. Tébolyultan ültem oda a számítógép billentyűihez, ennek eredménye volt a **December 5. sötét éjjele** c. írásom, melyből idéznék néhány passzust az alábbiakban, elnézését kérve mindazoknak, akik ismerik, és elnézést, amiért a magam anyagával jövök most elő, mert hiszen lélekben azóta sem változtam.

Imánk nem talált meghallgatásra. A harangok a magyar gyász üzenetét küldik a világba. A magyar név ismét csúf lett, méltón régi rossz híréhez. Magyarok, ne utazzatok Európa egészséges országaiba, mert gúnykacaj és megvetés lesz részetek. Anyaországiak, ne utazzatok Kolozsvárra, Szabadkára és Kassára, mert testvéreiteket megtagadtátok, esdő kezüket elutasítottátok, tiszta arcukra pofont mértetek. A kezdeményezőök hite tévesnek bizonyult, hiszen a mélyben pislákoló lángot 84 év hamuja és mocska fedi. A magyar ember nem volt képes a nemesre, a szeretetre, a Gonosz hangjára van füle, és nem a kisdéd sírására. A mély bugyrokából nem tudott a fényre emelkedni, nem volt egyötödnyi igaz ember e csonka, beteg hazában, így aztán most Szodoma és Gomorra sorsát érdemli. Advent második vasárnapján a megfeszített nemzet nem tudta megtenni első, legnehezebb lépését saját újjászületése felé. Keresztünket tovább kell tehát hordoznunk, és továbbra is el kell viselnünk mindennapi keresztre feszítésünket. Remélt feltámadásunknál minden eddiginél messzebb kerültünk, hiszen megtört, önzőn anyagias, gyáván kushadó és hazugsághívó állapotban leledzünk változatlanul. A gonosz diadalát üli, globális hatalmú urainak parancsát sikerrel teljesítette, bebizonyítva, hogy továbbra is ura szívünknek és eszünknek.

... Honfitársaink felelőssége pedig elháríthatatlan és lelkiismerete súlyosan terhelt marad, bármi is következzen ezután... A „kérdésen” túlmutató vizsgán bizony elbuktunk. Isten és a föld népei előtt egyaránt.

Istenünk, adj erőt keresztünk továbbhordásához, mert látod, van itt azért milliónyi, áldozatra kész igaz ember. Add uram, hogy ne kelljen innen is tovább menekülnünk, és ne legyen sorsunk a sóbálvánnyá válás, a kénköves eső által felperzselt honra visszatekintve. Kérünk uram, küldd el fiadat, mert nagyobb szükségünk van most rá, mint bármikor. Hittel és reménykedve várja őt Szent István megcsúfolt országában Mária szerencsétlen, maradék népe. (Átalvető, 2004. december, 49.sz.)

Húsz év telt el közben, és húsz év távlatából kell ma megítélnünk az akkori eseményeket, az eltelt időszak történéseit, eredményeit, legfőképpen pedig nemzetünk jelen helyzetét és a jövő kilátásait. Jeles szakemberek szólalnak meg, külön köszönet illeti az M5 TV-csatorna december 5-i *Ez itt a kérdés c.* adását, vagy pl. *Borbény Zsolt Attila* írását a Magyar Nemzetben. Szerénytelenül tolom ide a magam néhány gondolatát, csatlakozva az eddig elhangzottakhoz/leírtakhoz.

Megsemmisítő kritika érte akkor és utána is a népszavazás kezdeményezőjét, a MVSZ-t, annak elnökét, mondván, hogy meggondolatlanul, a magyar társadalom valós helyzetére, éretlenségére nem figyelve léptek. A magyarság kiemelkedő személyiségeiben is felmerült akkor a kétely, ám dicséretre méltóan álltak mellé, amikor a folyamat már elindult. (Emlékezetes marad ama TV-adás, melyben Gyurcsánnyal szemben sorakozott fel a leszakítottak három képviselője, Tőkés László, Duray Miklós és Ágoston András.) Kétségkívül hatalmas volt a következményes csalódottság, kétségbeesés a nemzeti oldalon, ma viszont joggal vethető fel, hogy végül is hasznosnak bizonyult az akkori (2004-t írtunk!) valós helyzet napvilágra kerülése, szembesülésünk vele. Mert ugye tetézi a bajt, ki elfedi azt.

Az ezt követő évek politikai-társadalmi folyamataiban, forrongásaiban, az anyaországi magyarság lelki-tudati változásaiban is bizonyára nem kis szereppel bírt az esemény. Nem túlzás talán kijelenteni, hogy a mai, kétharmados kormánytöbbségnek is valahol ez vetett ágyat, és hogy a sátán fattya friss miniszterelnökként saját sírját már ott elkezdte megásni, minden gyalázatos szavával, vérlázító plakátjaival.

A leszakítottak számára kétségbeejtő volt a kitaszítottság tényével szembesülni. Az erdélyi magyar ember alapvető életérzését fejezte ki Király Károly, amikor kijelentette: *„Erdély a szülőföldünk, de nem hazánk! Mert nem hagyják, hogy az legyen.”* Akkor hát ugyan merről reméljen kiutat, ha nem anyaországának irányából?! December 5-én viszont arra kellett ébrednie, hogy becsapták előtte az ajtót, 84 év után újfent megismételték Trianont, de most a sajátnak tudott vérei, önszántukból, külső erők által nem kényszerítve.

Az életben gyakran éljük meg, hogy mindennek megvan a maga oka, de következménye is, és a természet törvényei szerint a csapást ellencsapás, a nagy rosszat a jó követheti. Ezt fogalmazta meg Borbély Zsolt Attila említett írásában: *(A népszavazáson mégis csak) „az igenek voltak többségben. S ez alapot adhatott arra, hogy 2010-ben az újonnan megválasztott, kétharmados Fidesz–KDNP-többségű törvényhozás huszárvágás-szerűen megoldja a kérdést. A 2010-es évi XLIV. törvény az állampolgársági törvény módosításáról nemcsak a legjelentősebb nemzetegyesítő közjogi aktus volt a rendszerváltás óta, de egyfajta történelmi jóvátétel is, nem mellesleg pedig orvosság a népszavazás okozta lelki sebekre.*

És következtek az örömkönnyek a magyar állampolgárság átvételénél... Mert a Fidesz-kormány – miként ezt Demeter Szilárd mondotta tegnap, mint a szív a vért, úgy lükteti ki magából az éltető erőt a leszakított végtagokba. (Aminek fáradhatatlan irányítója volt Potápi Árpád János, kinek távozása az idei ősz nagy csapása volt.) Miként teszi azt Orbán Viktor évente Tusványoson... (De azt is tanácsos lenne a szakértőknek egyszer körüljárni, hogy az ilyen célra felhasznált anyagi erők - melyekkel kiemelten riogatott a Botsáska - miképpen térülnek meg, talán sokszorososan is, az anyaország számára.)

Húsz év telt el. És itt állunk ma, a normalitás és a keresztény eszme legfőbb harcosaként és védőbástyájaként kontinensünkön. Egységesen, anyaországiak és leszakítottak. Miközben az erdélyi magyarsághoz lényegében változatlanul, idegen, ellenséges testként viszonyul Románia, a trianoni pszichózis béklyójában, és most éppen a teljes káoszban vergődve. A mai, még uralkodó globalista Európa keblén ezért érezheti magát biztonságban a mégoly tébolyult nemzeteszme fáklyavivője, éppúgy, mint hazánk legújabb hamis messiása! Mert ellenségem ellensége az én barátom, nemdebar, legkevésbé sem tisztelt Manfred Weber úr!

Túl a napi politika hullámverésein (ámbátor ott is igencsak kedvező szelek fújnak most számunkra) van itt valami csodás dolog, ami Szent Pio atya víziójában jelent meg, és amit nem lehet eléget ismételni: *„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre.*

De mire is alapozhatjuk reményeinket? Arra, hogy Magyarország a nemzetek meglétének, a nemzeteszme éltetésének, tehát a diverzifikációnak és a kozmikus rendnek irányában ténykedik kitartóan, ami a teremtéssel elindított fejlődés lényege. Ami szemben áll a káoszt, a rombolást, pusztítást eredményező mainstream állásponttal, gyakorlattal. A Sátánnal. Aki végül - jól tudjuk - nem győzhet! Hatalmas feladat előtt állunk, legyünk méltóak hozzá!

Ezért, húsz év múltán immár elmondhatjuk: ***megváltónk születését változatlan hittel és reménykedve várja Szent István szeretett országában Mária kiválasztott népe!***

Kövesdy Pál, 2024. december hatodikán.

Kérem minden kedves olvasónkat, hogy a fenti írást tekintsék a szerk. karácsonyi üdvözlétének is!

Évfordulók nyomán, 2025 tavaszán

Írásra készített 2025 márciusa, ennek is két – számomra mindenképpen - emlékezetes eseménye, mindkettő évfordulós alkalomból. Az egyik a marosvásárhelyi TV riportműsora a 80 éves MOGYE két prominens személyiségével, a másik pedig a budapesti Művészetek Palotájának (MÜPA) 20 éves jubileumi koncertje. Talán kiderül a végén, hogyan függ össze nálam a kettő.

Kezdetnek - szerénytelenül – egy saját jubileumi évfordulót említek. 60 évvel ezelőtt, 1965-ben abszolváltuk az orvosit Marosvásárhelyen. 1959-ben kezdtünk, egy évvel Kádár János gyászos emlékezetű látogatása után Romániában, benne a MOGYE-n (akkor még csak Intézet.) Az „elvtárs” ekkor adta áldását Románia pusztító nemzetpolitikájára, a „jól vannak itt maguk” jelszóval. „Hát ha maguknak jó, akkor csináljuk tovább, még nagyobb *elán*nal”-szólhatott az ujjongás az ősi dák fejekben, szerte az „ősi földön”, kiemelten Marosvásárhelyen. Ahol voltak-maradtak ugyan megoldhatatlan problémák („*csak ettől a kultúrpalotától tudnánk egyszer megszabadulni*”- hangzott el egy néhány éve érkezett „öslakos” szájából), de ismét jött a segítség, a gyászos emlékezetű rektor elvtárs részéről (alatta nyertünk felvételt). Aki úgy vélte megmenteni „intézetét”, ha nyakába veszi az ország orvos-egyetemeit, román kádereket toborozni. Hatalmas sikerrel járt, jöttek számolatlanul, „karriert csinálni.” Így aztán tanúi-elszenvedői lehettünk egy horror-folyamatnak, szeretett tanáraink-elöljáróink eltávolításának, kiváló elmék fél-analfabétákra történő lecserélésének (tisztelet a kivételeknek!), a román évfolyamok erőltetett létrehozásának. A dudva gyorsan nőtt és szorította ki a honosat, vele a mi csalfa reményeinket. A semmibe tűnt a Miskolcziak, Obálok, Putnokiak, Krompecherek, Mátyás Mátyások fémjelezte iskola, és lett belőle a román nagynemzeti elvakultság és nemzeti gyűlölködés fellegvára. Ahol a kényszerűségből megtűrt magyar oktatói gárdának és hallgatóságnak már csak a kibicszerep jutott és jut a mai napig. Azon egyetemről szólok, ahol mértékadó szakemberek, pl. Brassai Zoltán professzor (ismét egy szép évforduló, Ábrám Zoltán prof. köszöntötte őt a minap, 90. születésnapján) nézete szerint a kiutat csak a menthetetlenül elfertőzöttről való végleges leválás, egy önálló magyar

orvosegyetem létrehozása jelenthetné. Mondta ezt az 1989-90-es történések után, a nagy felbuzdulás és a remények porba hullása-hullatása után.

Leválás tehát nem történt, mert nem történhetett, és ha mégis, akkor a mi, az eltávozottak leválásával kell szembesülnünk. Külön fejezetet lehetne itt nyitni az áttelepültek szakmai és szellemi sorsának, tevékenységének, feladatvállalásának történetéről. Magam, mint (13 évig) EKOSZ-elnök és az Átalvető (27 évig) főszerkesztője, ennek jegyében igyekeztem ténykedni, majd a *sorsunk.net* web-lapon folytatva a mai napig, a magunk szerény módján, fórumot biztosítva a maradottak és az átjöttek kiválóságainak.

Hogy aztán most, a 80-as évfordulón megrendülten hallgassam-nézzem végig a MOGYE magyar prorektorának és kardiológus professzorának vallomását, szavaikat, de legfőképpen a szemeikből kisugárzó elmondhatatlant. A kényszerűségből megtűrtek megtört lelkét, a mindennapi megalázások nyomait, és a „lehet, mert kell” jegyében végzett munkát, akik, változatlanul, **mindennek dacára, fogcsikorgatva teszik becsülettel a dolgukat, lehetetlen körülmények között. Mi, immár a sokadik generáció még itt-ott fellelhető tagjai végtelen tisztelettel és szeretettel mondunk köszönetet a MOGYE teljes magyar oktatói gárdájának!**

És akkor következzen a húsz éves MÜPA díszhangversenye, 2025. március 14-én. Csupa magyar vagy a magyarsághoz kötött műsorszámmal, melyekből most csupán Dohnányi művét, a **Ruralia hungarica**-t emelném ki. Dohnányi soha nem tudta elfogadni, feldolgozni magában Trianont („*Vajha még a miénk lesz ez a város;*” – írta Pozsonyról, és kérdezzük mi, álmodozva, Marosvásárhelyről), e művében pedig jórészt Erdélyből származó népdalokat dolgozott fel. Ezek közül talán a legmegrendítőbb a Maros-Torda vármegyéből származó „*Árva vagyok, apa nélkül, mint gerlice párja nélkül*” kezdetű. Ősrégi, több ezer évnyi, de inkább időn túli világot érezhettünk magunkénak.

Törvényszerűen bukkan fel itt a most 200 éves Jókai (újra egy hatalmas évforduló!) alakja, aki csodálatos szavakat vetett papírra a magyar népzene legbensőbb lényéről (Mire megvénülünk). Álljon itt ebből néhány sor: „*Nem volt az dallam, nem változatok ismert áriákra; valami név nélküli ábránd volt az; ráma nélküli kép, láthatatlan táj. ... A pusztai szél az, amelyről senki nem tudja, honnan jő, hová megy, az űzött felhő, melyről senki nem tudja, hol támad, hová vész. Egy otthontalan, tárgyatalan, alaktalan keserv... egy virágtalan, visszhangtalan, úttalan puszta... teli délibábbal*”.

Igen, ott vagyunk az időtlenségben, és magyarul. Szónoki kérdés: lehetséges mindezt semmivé tenni? Kisajátítani, bitorolni, elhazudni? A Kultúrpalotát eltüntetni a szemekből, lelkekből? Nyelvünket a román (ukrán, stb.) hazafiság jegyében irtani, kiirtani? Orvos-nagyjaink lábnyomait eltörölni? Délibákkal teli lelkünket, egyáltalán magát a lelket elpusztítani?

Mindezek után semmivé foszlik az örök, sátáni kétely: van-e értelme a reménytelennek tűnő munkának, kitartásnak? Babits segít válaszolni (Esti kérdés): „*miért nő a fű, hogyha majd leszárad? miért szárad le, hogyha újra nő?*” De fordulhatunk az örök Goethe-hez is (szószerinti fordításban): *Földi napjaim nyoma nem veszhet el az aeónokban!*

És Faust békében hanyatlott hátra az aeónokba.

sorsunk.net, K. P.

56. A Disznófejű Nagyúr 2026-ban

Mindennapjaink eseményeit, a világpolitika dübörgéseit szemlélve, átélve, óhatatlanul ötlenek fel bennem az általam 2020 júniusában *Harc a Nagyúrral* címmel közzétett elmélkedéseim (Átalvető, 114. sz.). Elnézést e tolakodásért, de kötelességemnek érzem a szólást, hiszen kétségbeejtően köszön ma vissza minden, ott felvázolt gondolat, folyamat.

Ady versének címét és eszmeiségét követve vetettem papírra:

„Egy anyagelvű, Istentől elrugaszkodott, Őt megtagadó világban - Adynál és ma is – a globális pénz hatalom jelenti a *Disznófejű Nagyurat*, aki (ami?) uralkodik a világ fölött már évszázadok-évezredek óta. Legfőbb értéke a föníciaiak találmánya, a pénz, legfőbb célja a pénz, legfőbb eszköze a pénz. Kezdetben csak eszköz volt, de oltárra emelésével megtörtént az ember elszakítása a teremtett világtól, és vált egy sátáni erő kiszolgálójává, ami végigkövethető az emberiség egész történelmében. Ennek legkifejezőbb megfogalmazása a bibliában található: a sátán által felajánlott aranyalma elfogadása és a következményes kiűzetés az Édenből.

A pénz megszerzése, megtartása, és hatalmának elszabadult, öngerjesztően tovább folyó, gyorsuló növekedése - a *sertéstest* hízlalása - határozza meg, alakítja ki minden szükséges eszközét: a politikai, jogi, hadászati, eszmei, média- és világháló-hatalmát, kulturális (pontosabban: kultúraellenes) rendszerét. Hoz létre birodalmakat a megfelelő ideológiákkal (királyságok, császárságok, fasizmus, nemzetiszocializmus, kommunizmus,), majd dönti el ezek sorsát, emeli, majd ejti el őket. Indít és dönt el világháborúkat, majd „békeszerződések” álnéven rendelkezik országok, népek, talán a világ sorsáról. (A mi, magyar világunkról végképpen.) A *Nagyúr testté lőn, és mi köztünk lakozik*. E világ számára ő lett az ÍGE.

Újabban, az utóbbi 20-30 évben továbbélésének legmegfelelőbb eszközét a globalizmusban találta meg. Az elnevezés mindent kifejez, hiszen az egész világot akarja uralni, uralmának kialakításához, fenntartásához pedig a nemzetek és az egyének, egyediségének vagy akár létének - l. genderizmus-feminizmus, Pride-mozgalom, stb. - befolyásolására, az agyak elfoglalására, irányítására („*meglékeltem a fejemet /, Agyamba nézett s nevetett*”) van szüksége, az értékek teljes eltüntetésére, homogén, akarat- gondolat- és érzés nélküli, engedelmessé masszává gyúrására, a politikai korrektség jegyében, annak jól hangzó leple alatt. Úgyes találmány ez, az emberi civilizáció, de bátran kijelenthetjük, az élet kialakulásának és fejlődésének lényegét jelentő diverzifikáció felszámolására. Eszmerendszerét a neoliberalizmus testesíti meg, mely az utóbbi évtizedekben kontinensünkön az Európai Unióban talált meleg, befogadó fészekre (a

sertéstestet simogatják, ő nevet), sikerének remélt zálogára, esküdt hívekre és hipnotizált harcosokra. Ezek után csodálkozhatunk, hogy az megtagadta a kereszténységet? Mert nem észleli, nem tudja, vagy nem akarja látni, hogy eszmeisége és politikai gyakorlata az élő természettel, a teremtés szándékával, örök folyamatával és alaptörvényével összeegyeztethetetlen, fejlődésre, reprodukcióra képtelen, ezért pusztulásra van ítélve. Az ÍGE legyőzhetetlen.”

Jelentem: megérkeztünk könyörtelen jelenünkbe. A Nagyúr bekebelezte a teljes Brüsszelt és a számára aranyhalmokat és valutakötegeket jelentő Ukrajnát, annak arannyal-ezüsttel, valutával bőven ellátott vezetését. Mit sem számítanak nekik a halottak milliói és országaik, a kontinens tönkretétele. Együtt hozzák fejünkre a beláthatatlant, a végpusztulás rémét. A Nagyúr eszközei végtelenek számban, összegben, lehetőségekben, és ha valaki józan eszére hallgatva megszólalni merészel, arra könyörtelenül lecsap és visszarántja uralma alá.

És itt elérkezünk önmagunkhoz, magyarokhoz. Álljanak hát itt az írás további sorai.

„Furcsa népség a magyar. A „vadkeletről” származik (vagy itt helyben volt már az idők hajnalán?), és eredendően furcsa nemzeti vonásokkal rendelkezik: makacsság, dac, belső erő, következetesség és hűség – egy elfajzott világban nem éppen előnyös tulajdonságok. Európai környezetében, legfőképp nyugaton, midőn előző évezredünk legelején szembesült elődeinkkel, a primitív, kulturálatlan vadember, egyszóval a barbár képzetét keltette. Betolakodott, idegen testnek érezték, melyet ki kell lökni a közösből, el kell pusztítani. Kezdve a pozsonyi csatával („*ugros eliminandos esse*” – a magyarok kiirtandók), folytatva magára hagyásával a tatár-török elleni harcaiban, magára hagyásával 1956-ban, de legfőképpen Trianonnal (Bratianu: „*Nem nyughatunk addig, amíg a magyar népet gazdaságilag és katonailag tönkre nem tesszük, mert mindaddig, amíg Magyarországon az életképesség csírája megvan, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük!*”), és betetőzve az EU-fórumokon szüntelenül folyó eszement bunkócsapkodással.

A magyarság kontinensünk létét biztosító önfeláldozásai, a kereszténység bástyájaként betöltött szerepe, az emberi szellem, kultúra csúcsát jelentő teljesítményei már nem létezőek, nem tekintetbe veendőek, mert e nemzet a globális terv sikerére nézve ismét csak leküzdendő akadályt, beveendő bástyát jelent, ezért - ha fizikai kiirtása ma már nem stílszerű (sajnos nincsenek már gulágok és gázkamrák) - legalább ellehetetlenítése alapvető céllá vált. Magyarország a *Nagyúrhoz* hű, helyi fiainak köszönhetően eddig sokáig engedelmes volt, ám napjainkban, 2010-től kezdve és 2015 óta kiváltképp már egyáltalán nem az, hasonulni, fejét hajtani nem hajlandó, és szörnyű bűnöket követ el: követhető precedensként útját állja a migrációnak, a Kelet felé is orientálódni merészel, elzárta a pénzcsapokat kifelé, továbbá példát jelent az

engedetlenségre, az agyak-lelkek normalizálására. Egyértelmű tehát, hogy lopja a Nagyúr hatalmát, pénzét és szellemét, ezért közhírré tétetik: *Orbán lop.*

Az ellene folytatott hadjárat hivatalos igazolása: léte összeegyeztethetetlen az EU-s értékekkel-érdekekkel - jogszabályokkal, egy „diktátor” vezeti ezt a gyülevész népséget, mely – mindenek dacára - következetesen akarja őt, mögötte áll. Igen, egy diktátorra kikiáltott vérbeli demokratát támogat, kinek legfontosabb feladata teremtőjének és nemzete érdekeinek szolgálata, ezért nem hajlandó beállni a pusztulás felé menetelők sorába.”

Hat év múltán a helyzet szóról szóra változatlan. Kell-e ezek után érvelni, magyarázni? Ma itt állnak előttünk korunk Brateanu-i, mellettük a Nagyúr legaktuálisabb honi szolgálója és a mögötte sorakozó, önazonosságukat vesztett, saját pusztulásába örülteként, vakon menetelők honi serege. Miközben évek óta és naponta szenved a világ a Sátán másik eszközétől, a legdurvább vallási fanatizmustól, a siita agressziótól. Ma hallottam: számukra a szombat után a vasárnap következik, a zsidóság után a kereszténység kiirtása. Ezzel is helyben vagyunk, egy újabb, valódi „európai értéknél”, és az ezzel (is) szemben álló, ezért (is) elpusztítandó Magyarországnál.

Kötelességünk tehát rámutatni a nyers valóságra: Itt áll előttünk egy politikai erő, mely hihetetlen teljesítményei mellett hibázott is, a másik oldalon viszont ott a mélybe rántó, mindent elpusztító gonosz. Lehet választani!

Most, 2026 márciusában szívszorongva figyeljük: az évezredes veszedelmeket túlélő magyarságnak sikerül-e úrrá lenni ezen a legújabb és talán legkeményebb próbatételén? Urunkhoz és a védőnké felkért és azzá lett Szüzanyánkhhoz, ősi Babba Máriánkhhoz fordulunk ismét segítségért. Mert Ő jelenti a teremtés lényegét, a rendet és szeretetet. Ami legyőzhetetlen.

2026 márciusában

Kövesdy Pál

57.

Tartozásaink

2026. április 12. éjjele után...

... ismét csak Ady bukkan fel bennem*: „*De elcsitult a jókedv-förgeteg/ S helyére ült a döbbsent némaság...*” (Üzenet egykori iskolámba)

Legtöbbünkben itt ül a döbbsent némaság, akárcsak **2004. december 5. sötét éjjelén.** (Akkori írásomból):

„*Imánk nem talált meghallgatásra. A harangok a magyar gyász üzenetét küldik a világba. A magyar név ismét csúf lett, méltón régi rossz híréhez.... A magyar ember nem volt képes a nemesre, a szeretetre, a Gonosz hangjára van füle, és nem a kisdéd sírására. ... Megtört, önzőn anyagias, gyáván kushadó és hazugsághívő állapotban leledzünk változatlanul. A gonosz diadalát üli, globális hatalmú urainak parancsát sikerrel teljesítette, bebizonyítva, hogy továbbra is ura szívünknek és eszünknek...*” (Kábán kérdem magamtól: nem ma írtam ezt?)

Némán tekintünk szét a minden reggel ránk köszöntő rettenetben, remélve, hogy csak múló lázalom ez. Nehéz, nagyon nehéz most megszólalni.

Pedig szólnunk kell! Világunk, melyben kényelmesen eléltünk eddig, felfordult. Vajon csak álmodtuk azt a világot, amely befogadott, rezonált velünk, biztos támaszt jelentett? Ahol - Fritz Tamás szavaival: *a demokrácia öntudatos, képzett, magukról gondoskodni tudó, szuverén polgárookra épül... Egy keresztény, nemzeti és polgári Magyarországon...* Majd ránk szakad napjaink ordító valósága: *Eltűnt a polgári Magyarország, s helyette az újgazdagok, a szolidaritást hírből sem ismerő vadkapitalista „elit” vette át a hatalmat a háttérben, miközben a politikai elitünk a nemzetközi „meccseit” játszotta le és harcolta végig...* És naponta sorjáznak az elemzések (szerény lehetőségeinkkel tisztelettel járulunk hozzá mi is ezek ismertetéséhez).

Igen, forr a világ bús tengere, dőlnek a falak, remeg alattunk a föld, a Nagyúr (a pénzügyi háttérhatalom - K.P.) fogait csattogtatja és habzsol, miközben számunkra szilárdan létezik egy biztos alap. Nemzeti közösségünk számára, határon innen és túl. Kötelességemnek érzem felvillantani néhány örök pillanatot.

2004. december 5. sötét éjjele után ránk köszöntött az ünnep, a kettős állampolgárság intézménye, és az állampolgári eskütételeken ejtett könnycseppek. Igazi drágakövek. Melyek mellett ott áll mindaz, amit Sütő András kivert szeme jelképez: a leszakítottak évszázados harca a magyarnak maradásért.

És elérkezett Trianon 100. évfordulóján az ünnepi parlamenti ülés, melyen Kövér László házelnök (majd 2 napra rá egy vidéki rendezvényen Orbán Viktor miniszterelnökünk) köszönetet mondott a leszakított magyarságnak százéves kitartásáért. Feleségemmel együtt könnyeztünk a TV előtt, és ekkor szakadtak ki belőlem az alábbi szavak: (Áttelepülésünk után)... *számos pozitív és nem kevés negatív hatás ért itt minket, nem kevés elismerésben is részünk volt, a „románok” billogát is olykor túrni kellett, a mérlegünk mégis messzemenően pozitív. Olyan ajándékban viszont életünkben nem részesültünk, mint amit Öntől kaptunk. Amikor Ön köszönetet mondott az elszakított magyarságnak a százéves kitartásért, amivel mind a mai napig magyarnak maradt, életünk minden sérelmét elfeledtük, minden munkánk értelmet nyert, lelkünk pedig beleolvadt a „magyarnak lenni” dicsőségébe. Könyeztünk kivétel nélkül, és boldogok voltunk, hogy magyarnak születünk és azok maradtunk. Azok maradunk halálunkig. Köszönjük elnök Úr életünk e hatalmas ajándékát.* (Levél Kövér László házelnökhöz, Átalvető, 2020. szeptember, 115. sz.)

És kitörölhetetlenek a tusványosi ünnepi összejövetelek, Orbán Viktor üzenetei a világnak, az összmagyarságnak, kiemelten az erdélyi magyarságnak. És ott áll szilárdan Erdélyben az anyaország támogatásával létrejött létesítmények végeláthatatlan sora (Potápi Árpád János neve is ott ragyog). Az erdélyi magyar lét mélyre eresztett gyökerei...

A magyar közösség olyan szilárd építőkövei ezek, a magyarság olyan érték-közösségét képviselik, melyek - és ennek felmutatása jelen írás alapvető célja - ott sorakoznak Orbán Viktor újrakezdési elképzeléseiben. Kijelenthetjük tehát: mi is itt vagyunk! Leróni valamicskét tartozásainkból.

Április 12. előtt sokan fohászokdtunk teremtőnkhez, ősi Babba Máriánkhoz a segítségért. Április 12. után kétségbeesetten kérdeztük: hol maradt a segítség? Most pedig, alaposabban magunkba nézve, bizton állítjuk: bölcs volt az Úr, mert tisztító tüzet bocsátott ránk, hull a férgese. Bizton reméljük: napjaink tűzokádása nem lesz egy általános, a magyarságot elpusztító tűz, hanem a megváltás újabb eszköze. Mert a teremtéssel együtt létező gonosz, a

pusztító diszharmónia, a gyűlölet eszköze ugyan a továbblépésnek, de mindig alulmarad a teremtés lényegét jelentő szeretettel szemben.

Szekszárd, 2026 áprilisában

Kövesdy Pál

*Jelen sorok előzményeként 1. A disznófejű Nagyúr 2026-ban c. írásomat (sorsunk.net).

Záró gondolatok 2026 májusában

Többes számban szóltam. De vajon jogosultan tettem ezt? 2026 májusában mennyire elfogadott ez a szellemi-érzelmi alapállás – Kárpát-medencei, a falu-város, a generációk (!) vonatkozásában? Április 12. iszonyú kérdőjeleket vet fel, legfőképpen: van-e ma egységes magyarságeszmény? Mikor és miképpen fog a magyarság erre választ adni?

A magam részéről csupán egyetlen gondolatot vetek még föl. Mint tudjuk, a Teremtőtől az ember értelmet és szabad akaratot kapott, ezzel pedig hatalmas felelősséget is: dönthet a jó és a rossz, a gonosz és az Áldott, a gyűlölet és a szeretet, azaz az élet és a pusztulás között. A nagy kérdés: a felelősség tudata mennyire hatja át a magyarságot? Az Élet győzelme felel meg a teremtés Szándékának, de a cselekvés felelőssége alól az ember nem szabadulhat, hiszen lehetősége van Lucifert is választani.

A megoldást Madáchnál találjuk: ember küzdj' és bízva bízzál! Ma ez így szól számunkra: csak akkor bízhatunk, ha küzdünk!

(K.P.)

Előszó

Dezső István Egy erdélyi sebész emlékei c. kötetéhez

Igen, volt egyszer egy egyetem. A kolozsvári, minap még a Ferencz József Tudományegyetem nevet viselő legendás intézmény kihelyezett részeként indult Marosvásárhelyen, majd az „egyetem” jelzőtől megfosztva, „intézményként”, a lét és nemlét közötti szűk mezsgyén egyensúlyozva kellett megadnia a vörös császárnak kijáró jussot, hogy teljesítve saját evilági Istene, az erdélyi magyarság elvárását, orvosokat-gyógyszerészeket képezzen ennek a – saját anyanemzete és a világ által is magára hagyott – nemzetközösségnek, önmagából önmagának. Valamiféle rendkívüli szívósság, életerő, elhivatottság munkált oktatókban és oktatottakban egyaránt, ez tartotta meg és vitte előre lépésről lépésre ezt a közösséget, miközben naponta kellett kivédenie az első pillanatoktól beinduló és a bizantin ravaszság milliányi álarcában jelentkező támadásokat. Hiszen a Bolyai Egyetemmel együtt az országszerzés motiválta potyemkin-létesítménynek szánták, melyet e cél teljesültével, szándékuk szerint – miként amazt – le kellett volna bontaniuk, mert továbbélése ellentétes volt az alapvető és máig érvényes nemzeti céllal: az egységes román nemzetállam megteremtésével. Hogy mégsem így történt, hogy kaphattunk néhány évnyi haladékot, az egy külön tanulmányra érdemes fejezete e kornak, de ebben minden bizonnyal meghatározó szerepe volt magának az egyetemnek.

A hőskor utáni több évtizedes távlat kényelmes karossszékéből visszatekintve három csoportját látjuk elkülönülni az akkori szereplőknek. Néhányan, kevesen, hősök voltak, a zűrzavarban is tisztán látók, akik többnyire és törvényszerűen áldozatokká váltak. Tanárok és diákok, leginkább '56 következményeként, az önmentő, lihegő hűségigazolás áldozatai. Aztán ott voltak a minden közösségben mindenkor jelen lévő karrieristák, nem kis számban, akik az adott körülmények folytán többnyire árulókká váltak. Végül a legtöbben, a „csendes tömeg”, látszólag, külsőségekben beállva a kényszerű sorba, közben összeszorított fogakkal, sokan a létfeltételek minimumával is alig rendelkezve munkálkodtak a célon: megtartani az iskolát és dolgozni, tanítani és tanulni, orvossá, gyógyszerésszé lenni. Persze, hívságos dolog lenne bármely szereplőt megfellebbezhetetlenül besorolni valamely kategóriába, tudván, hogy saját emberi értékítéletünk mennyire szubjektív, viszonylagos és változó, mennyire képtelen az empátiára. Sajnos az elmarasztaló vélekedések és ítéletek némely (fő) szereplő esetében annyira egybecsengenek, hogy ezekre bizony kimondhatjuk: Istennél a kegyelem! Legtöbbjükre visszagondolva viszont, elemi késztetést érzünk újra és újra fejet hajtani emlékük előtt.

A MOGYE minden volt hallgatója megegyezik abban, hogy az alma mater különleges képzést nyújtott, nemcsak az orvos-gyógyszerész pálya

szakmai, de (kiemelten) erkölcsi-emberi vonatkozásaiban is. És tette ezt a fent vázolt körülmények közepette! Hogyan volt ez lehetséges? A kérdés egy tőről fakad más hasonlókkal: hogyan vált lehetségessé a magyar Nobel-díjasok kirajzását biztosító szellemi központok kialakítása, mi a magyarázata az 50-es évek hihetetlen magyar sportsikereinek, az aranycsapatnak, a Rákosi-rendszer pusztító dühöngései dacára is? A válaszhoz vissza kell nyúlnunk a kiegyezés utáni páratlan anyagi-szellemi fellendüléshez, majd – ennek logikus folyományaként – Trianon elfogadhatatlanságához, a „kicsik vagyunk” elfogadhatatlanságához és a „merjünk nagyok lenni” vállalásához, ami a magyarság legrejtettebb zugaiból is mobilizálta az erőket és minőségi teljesítményekre sarkallt az élet szinte minden területén. Az orvostudományokban különösen nagy egyének plejadját látjuk átívelni a történelmi kataklizmák szakadékain, az országban másodikként létrejött kolozsvári egyetem alapítójától a Trianon után Szegedre menekült, majd onnan, vagy akár máshonnan 1940-ben Kolozsvárra visszatérő és ott iskolát alapító nagy egyéniségekig. Akik személyesen vagy közvetlen utódaik révén úttörőként jelentek meg Marosvásárhelyen, és akik szóban-írásban, vagy amikor másként nem lehetett, metakommunikatív eszközökkel, egy-egy hangsúllyal, gesztussal, lényük kisugárzásával adták tovább a minőséget jelentő magyar orvosi hagyományt. Amit még jobban kiemelt a háttér, a feneketlen román könnyedség-lezserség kontrasztja. Arról nem is szólva, hogy –akárcsak az anyagi és szellemi élet más területein - Erdély egészségügye milyen mérhetetlenül sokat profitált a magyar hagyományokból.

Mindezt gondolatban végigjárva szinte természetesnek mondható, hogy a MOGYE nem egy oktatója és hallgatója érzett elemi késztetést egy élet tapasztalatai által formált emlékeinek közreadására, miután az egyetem tárgyszerű történetét értékes munkák rögzítették a jövő, a történelem számára (**A marosvásárhelyi magyar nyelvű orvos-és gyógyszerészképzés 50 éve.** Adatok, emlékezések. Szerkesztette: Barabás Béla, Péter Mihály és Péter H. Mária. Bp., 1995., **A Marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem 1945-1995.** Szöllösi Árpád. Mentor Kiadó 1995, stb.) A kor, az események és a szereplők rendkívüliségét éppen az bizonyítja, hogy sokan ragadtak tollat a mai napig, más és más megközelítésben járva körül ugyanazt a témát. Legutóbb Toró Árpád korrajzát élvezhettük (**Kapa mellől a kaszás ellen,** Székelyudvarhely, 2005.), most pedig Dezső István, Toró Árpád évfolyamtársa szánta rá magát arra, hogy kötetben jelentesse meg visszaemlékezéseit. (Micsoda évfolyam lehetett!) Ezek az írások az Erdélyi Körök Országos Szövetségének (EKOSZ) lapjában, az **Átalvetőben** kezdtek sorra megjelenni 2004 márciusától (és folytatódnak a jelenben is), előbb pedig Maros Tibor professzor tollából közölt a lap több évig kiváló, emlékező és értékelő írásokat. Ezek után Dezső István érkezettnek látta az időt arra, hogy az ad hoc megírt, a kronológiai rendet nem minden esetben respektáló részeket rendezze, kiegészítse, és így, egyben adja közzé. Emlékei bő forrásként buzognak elő,

hogy aztán a természetes mesélőkedv sodra - sokszor a szerzőt is magával ragadva -, szélesen hömpölygő folyammá duzzassza ezeket, ezzel a korrektor könyörtelen ceruzáját és alaposan megoldoztatva.

A mesélő áradó lendületének természetesen nem vethetett véget az egyetemi évek államvizsgával és a kihelyezés körüli botránnyal történő, mégis kedvező lezárulása. Az olvasó szerencséjére. Mert az erdélyi szellemi élet számára kiemelten fontos, mégis óhatatlanul körbesáncolt egyetemi környezet után a valós mesefolyam a nacionál-szocialista Románia korrupcióval és intoleranciával teleszőtt, de az emberi kapcsolatok sokszínűsége közepette mégis élhető erdélyi valóságának lapályán terül szét. Ahol kavarnak a még élő vagy már eltávozott személyek, Erdély nemzetiségi tarkasága, egy valódi román-magyar-zsidó-szász együttélés megghiúsult perspektívája, a sokszínű jellemek és sodró események, a szemünk láttára, velünk együtt visszaszoruló, majd lassan a semmibe, a történelem mindig manipulálható szövedékébe süllyedő erdélyi magyar világ, és mindez a szerző egyéni szemlélete és stílusa által válik egységes kordokumentummá. Aminek nyilván szerves része volt az ő személyes sorsa is, családi helyzetének viharos alakulása, ami természetesen szorította őt e drámai fejezet megírására, és ami közvetlen kiváltója lett a Magyarországra történő áttelepülésének is. Ennek rövid leírásakor viszont, szinte a sorok közül-mögül fakad fel a lélek mélyére űzött sértések, megaláztatások sora, egész kisebbségi létünk, a teljes életünkön végighurcolt Trianonunk embertelensége, elfogadhatatlansága, minden kisebbségi sorba taszított magyar lelkének közös kínja, mindaz, ami tulajdonképpen minden áttelepülés mögött ott munkált. De közösnek mondhatjuk azt a szkizofrén állapotot is, ami az áttelepülők legtöbbszörének kijutott, és ami kitejesítette áldozatmivoltunkat. A nagy „felszabadulás” után ugyanis, miután legalább gondolatban legtöbbször megcsókolta a befogadó haza földjét, szembesülnünk kellett a magyarországi kiábrándító valósággal, egy, a mi magyar ideálunktól idegen Magyarországgal és „magyarsággal”, december 5. Magyarországgal, és rá kellett döbbernünk arra, hogy az emberi tartásunkat biztosító, rettenetes küzdelmek árán és sok-sok munkával kivívott szakmai és társadalmi pozícióink feladása, elvesztése egy bizonyos kor után nem pótolható. Tudatalatti énünk visszatérő álmokkal próbál kompenzálni, a tudatos én pedig, ha képes rá, megkísérli mindezt kiírni magából. Ez készíthette Dezső Istvánt is az írásra, ami – reméljük – meghozza lelkének a békét, olvasói kezébe egy lebilincselő olvasmányt ad, elénk, a sorstársak elé pedig tükröt állít, melyből saját életünk köszön vissza.

Jelen előszó írója a könyv említett erényei mellett mégis valami ezeken túlmutató, mögöttes értéket lát leginkább kiemelendőnek. Ami nem más, mint a madáchi küzdeni akarás és képesség. Ami nemegyszer az önfeláldozásig terjedő sajátja volt az erdélyi magyarságnak, benne az erdélyi értelmiségnek, orvostársadalomnak. Ami a túlélést biztosította a vörös, majd a zöld (ceausescui) terror alatt, de amit végül is sikerrel erodált a demográfiai túlsúly és nemzeti

intolerancia által kimunkált reménytelenség. Mindebből sürgősen le kell vonnunk a tanulságot a magunk számára és a jelenre vonatkozóan, amikor összetartó eresztékeink és emberi-nemzeti tartásunk végzetesen meggyengült, amikor a globális kék terror immár a teljes magyar létet fenyegeti. Érdemes jól végiggondolnia mindezt a kedves olvasónak, miközben kezébe veszi és lapozgatni kezdi e kötetet. Melyet igaz szeretettel ajánl Önöknek

dr. Kövesdy Pál

(Terjedelmi és anyagi okokból a könyv anyaga két kötetre oszlik, a második kötet megjelenése későbbre várható, de a fent leírtakat a teljes mű inspirálta.)

Közös úton

(Előszó)

Nagy megtiszteltetés ért. Szász István Tas –Tasi barátom – felkért legújabb kötete előszavának megírására. Az EGY HAZA – KÉT ORSZÁG címet viselő könyvsorozat XIX. kötete egyben a naplójegyzeteit tartalmazó V. kötet.

Felkérésének kézenfekvő indítéka, hogy az Erdélyi Körök Országos Szövetsége (EKOSZ) lapjának, az Átalvetőnek szerkesztőjeként immár 23 éve adom közre Tasi naplójegyzeteit. Eleinte szórványosan, majd rendszeresen és pontosan kapom tőle remek írásait. Be kell vallanom, mindannyiszor lelki gyötrelmeknek vagyok elszenvedője, amikor a megszabott terjedelem szorításában válogatásra kényszerülök. Annál nagyobb az öröm, hogy íme, egyben látom, olvashatom valamennyit, a jelzett időszakon (2013-2018) belül. És, hogy a lap korlátozott számú olvasótáborán túl sokan másokhoz is eljut most e gyöngyfűzér.

Napokig emésztett a felelősség, a feladat súlya. Míves munka elé nehéz megfelelő szavakat találni. A naplójegyzetek kvalitásain túl nyomasztólag hat az előző kötetekhez előszót írók kiváló személye is: Csapody Miklós, Nagy Pál, Kocsis István, Szakolczay Lajos. Lényeglátó elemzéseik után mit is mondhat egy botcsinálta literátus?

E néhány sor megírásához a legfőbb, erőt adó impulzus - persze a személyes barátságon túl – a közös út tudata, érzete, feladata, súlya. Melyben immár 28 éve úttörőként jár előttünk Szász István Tas, minden Erdélyből áttelepült példaképe, büszkesége, támasza. Barátja. A lap számára pedig a színvonalat mindenkor emelő munkatárs és testvérünk a közös eszmeiségben.

Végiglapozva e „jegyzeteken” – kis remekmű mindenik, témaválasztásában, stílusában egyaránt (a nyelvi, játékos csillanásokról is érdemes lenne külön szólni) –, egy olyan tiszta fejű ember alakja vetül elénk, aki nyitott szemmel nézi és látja világunkat, a napi eseményeket és a nagy folyamatokat ugyanúgy. Biztos kézzel ítél, értékkel és bírál. Teszi ezt határtalan nemzete iránti felelősséggel, az ostobaság, lelki üresség és érdektelenség iránti intoleranciával, a jobbítás nem szűnő szándékával. Szelíd bölcsességgel, de

megalkuvás nélküli keménységgel. Bizony jól mondta Nagy Pál: „*Múlandó kétségek és a bizakodás föl-fölvillanó jelei váltakozva készítenek véleménymondásra, figyelmeztető-tisztázó megnyilatkozásra Szász István Tást.*”

Saját kétségeimmel és a feladat súlyának jelzésével kezdtem. Aztán, felfedezve egyik, lapunk 2003. júniusi számában közölt versét - mert költő is ő ám a javából -, megbizonyosodtam, hogy ebben is társak vagyunk, persze más és más dimenzióban. Álljon itt e vers befejező része:

Hihetetlen történetünk

... Este van

S a tollat fogjuk újra,

Azt lessük most is

Mért remeg a kéz,

Este van,

S a toll nem mozdul újra,

Mert ha leírná,

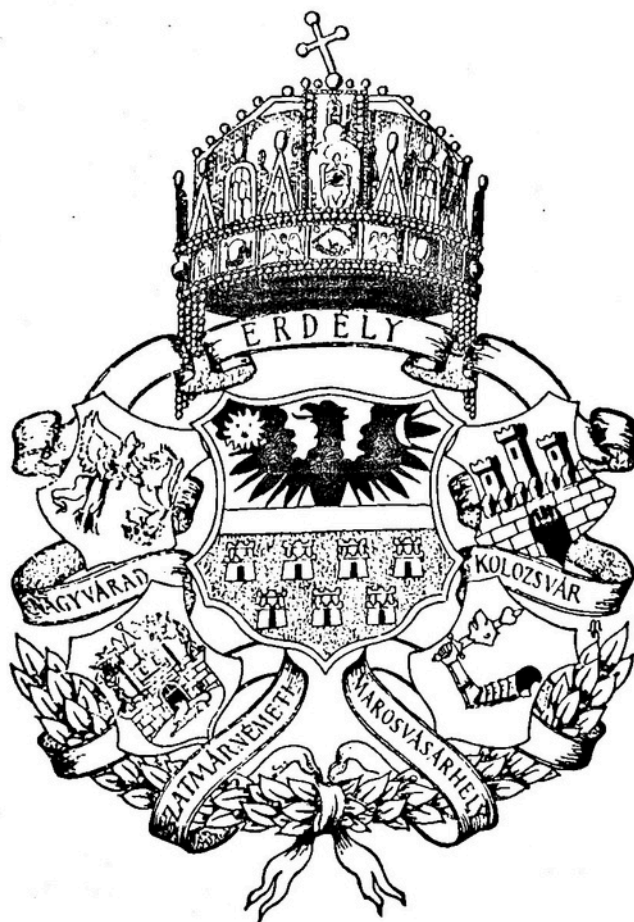
Megállna az ész.

Szerencsénkre a kéz nem remegett, a toll mozdult, leírta, amit ész és lélek parancsolt. Vezetve minket a nemzetpolitika göröngyös, buktatókkal és kacskaringókkal, kátyúkkal és csapdákkal teli útján. Az egyetlen, számunkra járható úton. Köszönjük, Tasi!

Kövesdy Pál

Erdély viharos története

avagy az oláh nép kialakulásának, majd a román állam létrejöttének, a magyarellenes román mozgalmaknak, Erdély elvesztése körülményeinek montázstörténete

Erdélyi Körök Országos Szövetsége
2013

Előszó

a könyv2013-askiadásához

E könyv teljes tartalma harmadik alkalommal kerül olvasóközönség elé. Először folytatásos könyvismertetőként jelent meg az ausztráliai *Magyar Élet* című hetilapban 1987-ben. A Budapesti, a *Magyar Tudományos Akadémia* kiadásában megjelent *Erdély története* című háromkötetes művet ismertette Csapó Endre, kiemelve a magyar–román viszonyra utaló részeket, időszerűen, mert az Erdélyben éppen felburjánzó magyarüldözés idején mindenhol hiánypótló volt a részletes történelmi munka. A hetilap olvasóközönsége érdeklődéssel fogadta a rég várt akadémiai vállalkozás ismertetését, melyet a szerző kiegészített más forrásokból származó anyagokkal is, az alaposabb tájékoztatás érdekében. Böven idézett az emigrációban 1980-ban megjelent *A nemzetek és vallások története Romániában* című kötetből, melynek szerzője, Domokos Pál Péter akkor *Siculus Verus* álnevet használt.

A munka könyvalakban, szép kiállításban, változatlan tartalommal készült el Csapó Endre offset nyomdájában 1997-ben. Ebből 500 példányt átadott Budapesten a *Magyarok Világszövetsége* akkori főtitkárának, Bakos Istvánnak, aki a kérésnek megfelelően továbbította azokat érdeklődő, főleg erdélyi szervezeteknek, személyeknek. Ezt kívánja megismételni Csapó Endre most, 15 év múltán.

✱

Az 1921-ben született és 1948-ban, a kommunizmus elől nyugatra, majd Ausztráliába emigrált Csapó Endre 1964 óta alapító-szerkesztője volt a Sydneyben *Ausztráliai Magyarság* néven megjelenő havilapnak. Ezt a *Magyar Élet* c. Melbourne-i hetilappal egyesítve 1978-ban nemzeti elkötelezettségű, országos terjesztésű hetilapot hoztak létre. Az Ausztrália valamennyi magyar szervezetét összefogó *Ausztráliai Magyar Szövetség* saját fórumának szerepét is betöltött *Magyar Életnek* Csapó Endre a főszerkesztője. Ebben, de a világ számos sajtóorgánumban, köztük az *EKOSZ* lapjában, az *Átalvetőben* is rendszeresen közölt magas színvonalú írásai a magyarság, benne kiemelten az erdélyi magyarság sorsa iránti elkötelezettségről, krisztálytisza elmeről és meleg szívről vallanak. A *Magyar Örökség Díjának* és a *Magyar Köztársasági Erdemrend* tisztikeresztjének birtokosa.

Könyvének magyarországi újrakiadása nyomán feltételezhetően lesznek olyanok, akik megkérdőjelezik majd az Ausztráliában, Erdélytől messze élő szerző (aki ráadásul még csak nem is történész) jogát „beavatkozni” az „itteni” valóságba. Nos, Csapó Endre minden írásának minden leírt sora hihetetlen tájékozottságról árulkodik, ami kicsinyre zsugorodott világunkban, az internet korában is párját ritkítja. Továbbá az egységes magyarság eszméje jegyében fogant együttműködés jogát sem vitathatja el tőle senki. A kérdésre egyébként a megfelelő választ – többek között a lejjebb közölt idézetben is – ő maga adja meg, amihez tegyük itt hozzá: az kérdőjelezze meg Cs. E. elhivatottságát, aki nála többet foglalkozott a témával.

De az Előszó-író személyét illetően is felvethető, hogy orvosként hogyan vállalkozhat véleményét nyilvánítani egy történelemkönyv kapcsán A válasz: nem a könyv szakmai vonatkozásait, hanem annak napjainkhoz szóló üzenetét igyekszik az alábbiakban taglalni, az erdélyi magyarság fennmaradásért folytatott küzdelmének szempontjai szerint. Amit erdélyi magyarként nemcsak jogának, de kötelességének is érez.

Ennek megfelelően máris kimondja: Csapó Endrének az *Erdély viharos története* c. összefoglaló munkája nemzetstratégiai jelentőségű, mert erőt ad a lelkeknek, és muníciót a kezekbe. A múlttól szól a jelenhez, a jövő érdekében. Megírásakor a szerző elsősorban a *diaszpóra* vonatkozásában érezte munkáját hiánypótlónak, mi viszont bátran kijelenthetjük, hogy hiánypótló ez az anyaországban is, igazi szerepét viszont az erdélyi magyarság, kiemelten az erdélyi fiatalság körében töltheti be.

Erdély viharos története

Magyarnak maradásunk elemi feltétele ugyanis a saját, egészséges nemzeti identitástudat, melynek sarkkővét a valóságú történelmi háttér, ezeréves államalkotó mivoltunk átérzése, a „honnan jövünk” tudata és a „hova tartunk” bizonyossága képezi. Előbbiről, a múltunkról elmondhatjuk, hogy nemzeti létünk egyik fő tartóoszlopa („a múlt erős gyökér, jelen és jövő belőle él” – írja Bábel Balázs érsek), míg utóbbi fontosságát igazolja, hogy az elnemzetlenítés egyik alapeszköze mindenkoron a közösségi és egyéni perspektívák, a remény lerombolása volt, és ma is az. Továbbá, a történelmileg „így alakult” (számunkra is elfogadható) együttélésnek is csak az igazság, a múlt hiteles ismerete biztosíthatná az alapját.

Sajnos az is „így alakult”, hogy a nagyromán nemzetpolitika célja nem az elfogadás, az együttélés feltételeinek biztosítása, egyenjogúságunk elismerése, hanem az együtt élők – történelmi meg demográfiai súlya miatt elsősorban a magyarság – ellenségkénti kiszorítása, lassú eltüntetése lett. A hazug történelem, a téves ön(nem)ismeret eleddig hasznos eszköznek bizonyult a románság elképesztően sikeres országszerző-építő hadjáratában, de nagy kérdés, hogy az igazsággal történő valamikori, törvényszerűen bekövetkező szembesülés milyen következményekkel jár majd. Ha elfogadjuk ugyanis azt a mindeddig (román vonatkozásban mindenképpen) történelmietlenülnek bizonyult tapasztalatot, hogy csalárd, hazug alapokra építkezni nem lehet, akkor megkockáztatható a feltevés, miszerint az erdélyi románságnak is csak hasznára válhatna a könyvben foglalt ismerethalmaz. És ami ebből következhet: talán némileg ahhoz is hozzájárulhatna, hogy ellenségképüket oldja, és hogy szemléletváltozásuk ne csak a „magyar veszély” elmúltával, trianoni pszichózisukból kigyógyulva következzen be, amikor már csupán mint néhai ôslakosokról emlékeznek meg rólunk elismerőleg és a valóságnak megfelelően. Egyelőre azonban sem a külső, nemzetközi paraméterek, sem a belső erőviszonyok alakulása nem kényszeríti őket erre, az eszmei alapok, a történelmi „gyökerek” vonatkozásában pedig jól látják, hogy a hazug alapokat feladva és azokat igazolt tényekkel pótolni nem tudván az egész építmény stabilitása kerülhet veszélybe; mindeközben az ellenségkép jól bevált alapanyagként mindenkor felhasználható marad a politikum boszorkánykonyhájában. (A Romániában az utóbbi időkben – elsősorban a fiatal történész-nemzedék némely kiváló képviselője részéről – jelentkező józan, szakszerű hangok ezért hazaárulónak minősítettek.) Arról az emberi vonásról nem is szólva, hogy sokkal kellemesebb egy dicső múlt, hősi erények birtokosának tudnunk magunkat, mint szembenézni a sokszor nem éppen kedvező valósággal. (Pedig így a valóban létező pozitívumok is mennyivel értékesebbek lehetnének!) Így aztán utópisztikus, napjaink romániai realitásaitól, a folyamatok ottani, de összeurópai irányultságától is ma még idegen elképzelésnek tűnik a változás / változtatás reménye, legalábbis az egységes román nemzetállam tézisének további fennmaradása esetén. Az alkotmány alaptételéről van szó, ami ugyan ma még csak fikció, de mint elérendő cél (mert az!) félelmetes valóságként áll előttünk!

Létezne ugyanakkor egy másik, áhított és remélt változat is, a föderalizálódó román állam keretében kivívott autonómia a magyarság számára. A kiutat keresők jelszavává vált föderalizáció viszont – be kell látnunk – jó ideig szintén fikciónak tűnik, lévén ellentétes az egységes nemzetállam szemléletével, egyben Erdély balkanizálódásának folyamatával is. (Sajnos a fizikaihoz hasonlóan a társadalmi entrópia változása is negatív irányt mutat, Romániában különösképpen. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy nem Erdély emeli magához a regáti régiókat, hanem azok züllesztik őt magukhoz – az egységes nemzetállam jegyében.) Erről így ír Csapó Endre: „*És hogy a belátható jövőben sem lesz (föderáció – K. P.), azt két imperialista békeszerződés biztosítja az utódállamok részére, melyekben az ajándékba kapott területek boldog megemésztségi folyamatát állítaná le, területi áldozatokat és a függetlenség egy részének feláldozását is megkövetelné bármiféle föderáció.*” (73. old.) Kérdés persze, mikor ébred rá az erdélyi románság, hogy „*az ország déli része valójában a lábukhoz kötözött kolonc, ami meggátolja őket a fejlődésben*” (Bartos Lóránd), és mikor szánja el magát azokra a lépésekre – egy valódi kibékülésre –, melyek nyomán végre nem rándul majd görcsbe a gyomruk a történelmi igazságtalanság tudat alatt fenyegető következményeitől tartva.

Vágyálmainkból viszont rá kell ébrednünk a valóságra, arra, hogy ma és ki tudja még meddig csak magunkra számíthatunk, szemben azzal az általánosan elfogadott közhellyel, miszerint a mai tömeg-románság és a román politikum ellenében autonómiát, megmaradásunk feltételeit kivívni nem lehet. Ellenkezőleg, minden történelmi tapasztalat és az ún. rendszerváltozás napjainkig tartó gyakorlata (ahol a politikai küzdelmek csupán a hatalomért, a nagyobb koncért

Erdély viharos története

folynak, a társadalmi-eszmei mélyrétegeket soha nem érintik) azt bizonyítja, hogy velük szemben kell azt elérnünk. Ezért nem lehetséges egyidőben a hatalommal szövetkezni és a magyar közösség önrendelkezéséért kiállni. A politikusi pragmatizmus, a romániai magyarság eddigi politikai képviselőit elvei és húsz éves gyakorlata (legyünk megértőek: jóhiszemű próbálkozásai) ezzel a kitéttel ellentétesek, alapvető sikertelensége viszont ezt a tételt igazolja. Egyértelmű tehát, hogy megalkuvással, kushadással, oportunizmussal, a kis lépések politikájával, törleszkedéssel nem érünk célt, hiszen ezek sikereként legfeljebb az asztalról lehulló morzsákat meg az esetenként odavetett (és bármikor visszavehető) koncokat lehet felmutatni. Ami felettébb súlyossá és igazá teszi a nemzetinek mondott oldal hosszú távú stratégiát felvázoló álláspontját. Nem valamely politikai tömörülés, pártvezér vagy médiaguru, de maga a történelem, e könyvben foglaltak tanulságai igazolják ezt. (Félreértés ne essék, nem erőszakra, rebellióra, hanem az eddigi politikai gyakorlat téves voltára és megváltoztatásának szükségességére gondolok. Melynek okán bizony a polgári engedetlenség lehetőségét, „unortodox” eszközöket is számba kellene venni, és – mindennek előtt – erőt kellene felmutatni.) A múlttal ellentétben a jövő nem lezárt valami, folyamatosan alakul, és alakítói mi vagyunk. Ezért a következetes, határozott, önzetlen és okos cselekvés, a remény felcsillantása és a hit fenntartása szorítóan szükséges marad, hiányát semmi, még a jelen helyzet kiábrándító, kilátástalannak tűnő volta sem igazolhatja, a sok feltételes mód pedig felszólító-, sőt parancsoló móddá válik számunkra. A cselekvésnek sok formája és változata létezik, politikusok és civilek részéről egyaránt. Ezek egyikét próbálgatjuk mi is, civilként, jelen könyv szerzőjének segítségével.

Külön erénye a könyvnek, hogy részletesen szól saját történelmi hibáinkról, bűnös vakságunkról, naiv hiszékenységünkéről, ostoba elbizakodottságunkról, testvérharcainkról és nemzetárulóinkról, szembeállítva mindezt a románság hihetetlen céltudatosságával, elszántságával és következetességével. Ami csodálatra méltó lehet ugyan, de egy bizonyos ponton túl – nemegyszer, és nem csak Ceausescu rendszerében (mint ahogy az a könyv 1987-ben írt bevezetőjében olvasható) – a faj mindenekfölöttiségének, tehát a náciizmusnak a jegyeit viselő paroxizmusokba csap át, ideológiailag és bizony a gyakorlatban is. Ennek ismeretében az Előszó-író kötelességének érzi feltenni a kérdést: vajon nem ugyanezen elvek és gyakorlat rendszeremleges folyamatosságát és jelenlevőségét igazolja a magyar vidékek, városok lassan évszázados, erőszakos elrománosítási folyamata, amit a tervezett új adminisztratív átrendezéssel szándékoznak betetőzni? Ma, a XXI. században, az Európai Unió tagállamaként! Milyen (béke-Nobel-díjas!) politikai közösség az, ahol a kisantanti, román és szlovák kisebbséggyilkos gyakorlat háborítatlanul működik, sőt érinthetetlennek bizonyul? Az alábbiak talán némi magyarázatot adnak erre, miközben a fenti hibáink változatlan meglétét mutatja a tény, hogy képtelenek vagyunk hatásosan szembesíteni ezzel a nagyvilágot. A 24. órában vagyunk, és ezen az úton tovább haladva a kreált múlt és a nagyhatalmi erőszakkal kialakított helyzet letipor és megsemmisít!

A szerző saját véleménynyilvánításához, ítéleteihez kapcsolódóan feltétlenül ide kívánczik két megjegyzés.

Elsőként: munkájában nemegyszer olyan tényeket, dokumentumokat sorakoztat fel és olyan következtetéseket kénytelen kimondani, melyek a nagyromán eszmén nevelkedettekben felháborodást keltenek majd. Ennek elébe menve kell itt rámutatnunk arra – amit maga Csapó Endre is többször hangsúlyoz –, hogy nem annyira az Erdélyben több száz éve velünk jól-rosszul együtt élt románságot illeti mindez, hanem a betelepülőket, a hódítókat, gyarmatosítókat, a XX. sz.-ban a „szent cél” érdekében összekovácsolódott nációt, az agyakat elborító és felfőző nagynemzeti gőzt, kiemelten a múltban nemegyszer tömegmészárlásokhoz vezető, ma már „civilizáltabb”, ám annál hatékonyabb eszközökkel élő agresszív és expanzív, önhitt és öntömjénező román nemzetpolitikát. Amire-akikre viszont, tények által igazoltan, nem lehetnek eléggé elítélőek a jelzők, a mai napig érvényesen. És legfőképpen: a tények tények maradnak, utólagos szépítgetésük szükségtelen, de lehetetlen is.

Másodsorban: a munka születése, a '80-as évek második fele óta bekövetkezett nagy világpolitikai változások, a globalizáció, az erőterek módosulása nyomán szükséges rámutatnunk arra, hogy „mindezek nem érintették a Kárpát-medencei helyzetet, ahol a szláv és ortodox hódítás kegyetlenül folyik tovább a hadizákmány-magyarok asszimilálásával, gyötrésével.” (Cs.E.) Egyben – szélesebb kitekintésben – elmondható, hogy változatlanok maradtak a nagy világ-

Erdély viharos története

folyamatok máig obskurus, „politikailag inkorrekt”-nekmondott, ezértmegnevezhetetlen mozgatórugói, immár egy újabb gyarmattartó hatalom szerepkörében, amelyek ismét csak a létünket fenyegetik, igaz, hogy most már megannyi más nemzetét, így a románokét is. Vajon ennek felismerése nyit majd új fejezetet a román–magyar viszonyrendszerben? A választ a jövő fogja megadni, ám a román jelen válasza egyértelműen nemleges, ami az „ôsellenség-szemlélet” továbbélése mellett sajnos természetesnek is mondható. Annál inkább, hiszen az állandósult hátrányos megkülönböztetés, a kettős mérce alkalmazása velünk szemben (kezdve az EU fórumaitól a nagy világ-lapok szerkesztőségein át egészen a FIFA irodájáig) azt igazolják, hogy ismét csak más nemzeteket meghaladóan vagyunk minősített céltáblája a globalitás sötét erőinek, és lassan száz éve folyamatosan szenvedjük el a trianoni ítéletek sorát, különösen az utóbbi néhány évben, amióta megpróbálunk ellenszegülni. Mindez Csapó Endre könyvének megkülönböztetett időszerűséget ad.

Kötetünk természetesen nem töltheti be a részletes történelemkönyvek szerepét. Akik netán többet várnának tőle, azok figyelmét felhívjuk a könyv tartalmát, célját jól kifejező alcímre. Annál sem több, sem kevesebb. E vonatkozásban nem haszontalan magát a szerzőt idézni, aki a könyv Zárófejezet-~~„Köszönetnyilvánítás”~~ hamis (történetírói) tollalkaltetszelegni, és főlegnem szeretném történetírásnaknevezni azt, ami nem az. Ez a sorozat nem történetírás, nem történészi szakmunka, csupánegynagyon is hézagpótló, vagyis történészi szakmunkáthelyettesítőhírlapi ~~publikáció~~ – sőt, éppen ezáltal – a maga, száznál alig több (igaz, hogy A4-s formátumú) oldalán közölt, tehát könnyen áttekinthető és érdekesítő tényanyagával, idézeteivel, dokumentumaival és értékes kommentárjaival, melyek a reflektorfényt a kritikus pontokra irányítják és megszívlelendő tanulságokat tartalmaznak, a tárgyalat vonatkozásokban komoly segítséget, értékes háttéranyagot jelenthet a történelmet oktatók, az érdeklődő felnőttek vagy a világlátásukat, nemzeti öntudatukat éppen kialakító fiatalok számára.

Mindezzel nagyon is tisztában lehetett a szerző, amikor szükségét látta munkája magyarországi megjelentetésének. Külön megtiszteltetésnek érezzük, hogy éppen minket, az Erdélyi Körök Országos Szövetségét kereste meg e céllal. És ha már az EKOSZ lett az, amely felvállalta ezt a kiemelten fontos feladatot, akkor természetesnek mondható, hogy a szerző szándékának megfelelően gondoskodunk nemcsak a könyv kiadásáról, de erdélyi terjesztéséről, a tulajdonképpeni célközönséghez történő eljuttatásáról is. Ami szövetségünk alapvető céljaival, törekvéseinkkel tökéletesen egybecseng.

Csapó Endre tisztán látó, bölcs ember. Egész élete a messzi távolban is a féltő odafigyelés jegyében telt, és most, 91 évesen változatlanul és fáradhatatlanul ezt teszi, amikor jóakarattal, segítő szándékkal ajánlja fel könyvét a magyarságnak, kiemelten az erdélyi magyaroknak. Ezen túlmenően jelentős anyagi segítséget is nyújtott a könyv megjelentetéséhez. Szívből köszönjük. És végezetül. Tisztában vagyunk azzal, hogy a könyv megjelenését Erdélyben ismét csak ellenséges lépésnek, provokációnak tekinti majd a román hatalom. Bízunk ugyanakkor a jóakarató románok belátásában, józanságában, annak felismerésében, hogy „nem ellenetek, de értetek haragszunk.” Haragszunk arra az évszázados betegségre, ami mindkét nép életét beárnyékolja, és meggyôződésünk, hogy másként, jobban is lehet. Naivitás? Meglehet, de igazunkba vetett hitünk szilárd, és mindennél jobban ragaszkodunk Isten-adta jogunkhoz, az élethez. Ezért reményünk örök.

Szekszárd, 2013 januárjában

Kövesdy Pál, az EKOSZ t.b. elnöke

(Előszó)

Szakács Attila Imre

Göröngyös úton...

- **egy székely életpálya Csíkborzsovától Szatymazig**

Fülszöveg

Egy igaz lelkű, kemény jellemű székely önéletírása. Sallangtalanul vezet olvasóit a megannyi kortársa által átélt kor többnyire sötét, néha világos momentumai között. Mondhatnánk, nincs ebben semmi különös. Ami egyedi: a sziklaszilárd jellem és a végtelen, nem egyszer önsorsrontó őszinteség, ami egy hazugságokra és képmutatásra berendezkedett rendszerben törvényszerűen vezetett a börtönbe.

„Csík-vármegye aranszájú szónoka” fiaként látta meg a napvilágot Csík-Borzsovában, járta iskoláit Csíkszeredában, Kolozsváron, Bukarestben, amit egy kulák-csemetének engedélyezett a gyilkos világ. Aztán, ésszel, tehetséggel, szorgalommal tűnt ki változó munkahelyein, már amelyek egy börtönviselt osztályellenség előtt nyitva álltak. És elkövetkezett a kényszerű menekülés, mentendő magyarságát, egész családjának fizikai-szellemi integritását a nemzetgyilkosok elől. Következett a beilleszkedés kavalkádja, annak változóan pozitív és negatív oldalaival.

Aki ilyen következetes magyarságának megvallásában, az - ismét csak törvényszerűen - közéleti szerepet vállal. Kezdeményezője, majd alelnöke lett az EKOSZ-nak (Erdélyi Körök Országos Szövetsége.) E sorok írója a szövetség keretében éveken át tapasztalta sziklaszilárd jellemét, megbízhatóságát a kritikus pillanatokban, tiszta elméjét és meleg szívét. És ez vezette őt az otthonira emlékeztető környezet kialakítására, egy csodálatos székely kapu költséget nem kímélő megépítésére is. Mert a dolgoknak, a lelkeknek meg főleg, megvan a maguk természete, törvényszerűsége.

Vajon mi készítette Szakács Attilát e könyv megírására? Talán tudatában volt, de biztosan érezte, hogy szent kötelességünk az erdélyi magyar, székely-magyar múlt értékeinek, egy példamutató, áldozatokkal teli élet tanulságainak

közzététele. Akinek van valami a tarisznyájában, az „átalvetőjében”, annak különösképpen. Neki van.

Feleslegesnek érzek minden további méltató szót az alábbi idézet fényében. A börtöncellából vitték a szekus-parancsnok fényűző irodájába, ahol felajánlották neki a szabadulást, avagy a poklot. Az ár: a besúgóvá válás. Az utóbbit, Jilava kazamatáit választotta. És azonnal megnyílt előtte a világosság, a jutalom, amiben kevesen részesülnek eme árnyékvilágban:

„...Mindenünket elvették, apámat meghurcolták, mondhatni 40 évig nem volt nyugta tőlük. Tőlem elvették a legnagyobb értéket: az ifjúságomat. Kettétörték életemet, pályámat. Egyetlen érték, ami még megmaradt, ami az enyém: a becsületem, az egyenes gerincem – ezt már nem adom!!! Ahogy ezt kimondtam, hihetetlen nyugalom ömlött el rajtam. Az éjszaka utolsó óráiban gyönyörű álmom volt. Napfényben úszó, mesés tájakon jártam, minden fény és ragyogás, csodálatos virágok mindenfelé – és én repültem e táj fölött...”

Az erdélyi és anyaországi magyar olvasók nevében is köszönetet mondok Szakács Attilának.

Kövesdy Pál